തിരഞ്ഞെടുത്ത

കൃതികൾ

T. D. [illegible]

R. Rno, 291-III-18[illegible]

DIGITIZED

Q22:417x1,35
M99
119049

ஸ்ரீ

நம்மாழ்வார்

அருளிச்செய்த

திருவிருத்தம்.

27 ... MADRAS

இது,

சென்னைச் சர்ச்ஆப்ஸ்காட்லண்ட்மிஷன்காலெஜ் தமிழ்ப்பிரதாபண்டித

திருவல்லிக்கேணி

வைத்தமாநிதி - முடும்பை -

சடகோபராமாநுஜாசாரியர்

இயற்றிய உரையுடன்,

சென்னை:

மிமோரியல் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விகாரி௵ ஆவணி௴

[illegible]

Copyright Registered.

Q22:417x1,35
M99

117047

ஸ்ரீ

முகவுரை.

திருவிருத்தம் என்னும் இத்திவ்வியப்பிரபந்தமானது - இந்த உலகில் இருள் நீங்க வந்து உதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்து உரைத்த ஆழ்வார்களுட் பிரதானரும், காரிமாறயார் தாம்வாழுங் கலியுகத்தொடக்கத்திலே வந்து அவதரித்தவரும், ஸ்ரீவைஷ்ணவகுருபரம்பரையில் பிரதமாசாரியரும், பிரபந்நஜநகூடஸ்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த சதுர்வேதசாரமான நான்குநூல்களுள் முதலாவது; ருக்வேதத்தின் சாரமானது; ஆழ்வார், தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி, 'தேவரீரை அநுபவிக்கைக்கு விரோதியான தேகசம்பந்தத்தை அறுத்துத்தருளவேணும்' என்று சம்சாரசம்பந்தநிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்து விண்ணப்பஞ்செய்தது; அந்தாதித்தொடையாக அமைந்த நூறுபாசுரங்களையுடையது; நூல்தொடக்கமும் நூற்பயனும் ஆகிய முதல் இறுதிப் பாசுரம் இரண்டு நீங்கலாக மற்றைய தொண்ணூற்றெட்டுப் பாசுரங்களிலும் அகப்பொருளிலக்கணத் துறைவகைகள் அமையப்பெற்றது; அந்யாபதேசம் ஸ்வாபதேசம் என்ற முறையே பெயர்பெற்ற வெளிப்படைப்பொருள் உள்ளுறைபொருள் என்னும் இருவகைப்பொருளுமுள்ளது; சொற்செறிவு பொருட்செறிவு ஆழ்ந்தகருத்து தொனிப்பொருள் கற்பனையலங்காரம் முதலிய சிறப்புக்களால் ஒப்புயர்வின்றி விளங்குவது; தன்னைக்கற்பார்க்குப் பிறவித்துயரறுத்து அந்தமிலின்பந் தரவல்லது; பரம்பொருளை அகப்பொருள்நெறியால் அநுபவிக்குந்திறத்தில், சைவசமயத்து மாணிக்கவாசகர் இயற்றிய திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரென்னுந் திருக்கோவையாரை ஒருபுடையொப்புமையாகக் கொள்ளத்தக்கது.

சிருங்காரரசப்பிரதானமான களவித்துறைகளை ஞானநூலாகிய இதிற் கூறுதற்குக் காரணம் - கடுத்தின்னாதானைக் கட்டிபூசிக் கடுத்தின்பிப்பார் போல, சிற்றின்பங்கூறும் வகையாற் பேரின்பத்தைக்காட்டி நாட்டுதல் என்பர். ஆழ்வார்க்குத் தலைமகளாகுந்தன்மை சேர்தற்கு ஏது - புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்கு முன் உலகமடங்கப் பெண்தன்மையதாதலும், ஜீவாத்மாவினது ஸ்வாதந்திரியமின்மையும், பாரதந்திரியமும் முதலியன; இந்நூலின் இரண்டாம்பாட்டுரையிற் காண்க: தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர் இராமபிரானது சௌந்தரியாதிசயத்தில் ஈடுபட்டுப் பெண்மைவிரும்பி மற்றொரு பிறப்பில் ஆயர்மங்கையராய்க் கண்ணனைக் கூடினரென்ற ஐதிஹ்யமும் உணர்க; "மன்னனுக்கே, யாமது காம மறம் பொருள்வீடிதற் கென்றுரைத்தான், வாமனன்சீல னிராமாநுச னிந்தமண் மிசையே" (இராமாநுசநூற்றந்தாதி) என்பதன்பொருளும் அறியற்பாலது.

இப்படிப்பட்ட மகிமையுடைய திருவிருத்தத்துக்குத் திருவாய்மொழிக்குப்போலவே பூர்வாசாரியர்கள் செய்தருளிய பலவியாக்கியானங்களும் அவற்றின் அரும்பதவுரைகள்பலவும் உள்ளனவென்று அறிந்து அவற்றையெல்லாந் தேடிப் பலபிரதிரூபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து ஒருங்கே பதிப்பித்து வெளியிடக்கருதி யாம் பத்துவருஷத்துக்குமுன் கிரந்தங்களைச் சேர்க்கத் தொடங்கியபொழுது, ஐந்துவியாக்கியானங்களும், மூன்று அரும்பதவுரைகளும் கிடைத்தன.

இவ்வியாக்கியானங்கள் - நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை, வாதிகேசரி அழகியமணவாளஜீயர், அப்பிள்ளை, பெரியபரகாலஸ்வாமி என்னும் இவர்கள் செய்தவை. அரும்பதவுரைகள் மூன்றும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தின் பொருளை விளக்குவன. அவற்றில் ஒன்று, அப்புவரையர் செய்தது; மற்றையிரண்டையும் செய்தவர் இன்னாரென்று தெரியவில்லை. பதினைந்தாம்பாட்டின் அப்புவரும்பதவுரையால், கோனப்பய்யங்கார்செய்த அரும்பத

வுரையும் ஒன்று உண்டென்றும், அது இம்மூன்றினும் வேறென்றுந் தெரிகிறது; அது எமக்குக்கிடைக்கவில்லை.

நம்பிள்ளையென்பவர், இராமாநுஜாசாரிய ரென்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய பிரசிஷ்யரான பட்டரது சிஷ்யரான நஞ்சீயரை ஆசிரயித்தவர். இவர் ஒரு கிரந்தரூபமாக இவ்வியாக்கியானம் எழுதிவைத்தவரல்லர். இவரது அந்தரங்கசிஷ்யரான வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையென்பவர், இவர் பகலில் உபந்யாஸஞ்செய்யும்பொழுது அதனைக்கேட்டு உள்ளத்தில் தரித்துவைத்துக்கொண்டு அப்படியே இரவில் ஒருபுஸ்தகரூபமாக எழுதித்தலைக்கட்டினது, இது. இந்த வியாக்கியானத்துக்கு ஈடு என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. நம்பிள்ளை உபந்யாஸமே யாதலாலும், நம்பிள்ளையினால் ஆமோதித்து அங்கீகரிக்கப்பட்ட தாதலாலும், இதனை நம்பிள்ளையீடு என்னத் தட்டில்லை. திருவாய்மொழியின் 'ஈடுமுப்பத்தாறாயிரப்படி' என்ற வியாக்கியானமும் இத்திறத்ததே. "தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறிதன்னை, வள்ளல் வடக்குத் திருவீதிப்—பிள்ளையிந்த, நாடறிய மாறன் மறைப்பொருளை நன்குரைத்தது, ஈடு முப்பத்தாறாயிரம்" (உபதேசரத்தினமாலை) என்பது காண்க. பெரிய திருமடல் முதலிய இன்னும் இரண்டொருநூலுக்கு இவர்பெயரால் வழங்கும் வியாக்கியானங்களும் இத்தன்மையனவென்றே கொள்ளுதற்குரியன. இந்த வியாக்கியானம், மற்றை யெல்லா வியாக்கியானங்களினும் பெரியது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை யென்பவர், நம்பிள்ளைக்குப் பிரியசிஷ்யர். அவரது நியமனத்தினால் திருவாய்மொழிக்கு 'இருபத்தினாலாயிரப்படி' என்ற வியாக்கியானமும், மற்றைநாலாயிரங்களுக்கும் வியாக்கியானமுஞ் செய்தருளினவர். "நம்பிள்ளை தம்முடைய நல்லருளா லேவியிடப், பின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யதனால்—இன்பா, வருபத்திமாறன்மறைப்பொருளைச் சொன்னது, இருபத்துநாலாயிரம்," "பெரியவாச்சான்பிள்ளை பின்புள்ளவைக்குந், தெரிய வியாக்கியைகள் செய்வால்—அரிய, அருளிச்செயற்பொருளை யாரியர்கட் கிப்போது, அருளிச்செய லாய்த்து அறிந்து" (உபதேசரத்தினமாலை) என்பன காண்க. பெரியவாச்சான்பிள்ளையொருவரே நாலாயிரத்துக்கும் மிக்க சுருக்கமும் மிக்கபெருக்கமு மல்லாமல் இடைநிகராகத் தக்க சிறந்த வியாக்கியானம் முதலில் இயற்றினவ ரென்று அறிக. இந்த வியாக்கியானம், மற்றை வியாக்கியானங்களினும் அரிதின் அறியப்படும் ஆழ்பொருளுடையது; மற்றைய வியாக்கியானங்களுக்கு அரும்பதவுரைகள் ஏற்படாமல் இவ்வொன்றுக்குமே நான்கு அரும்பதவுரைகள் ஏற்பட்டமை கொண்டும், இதனை அறியலாம். அந்த அரும்பதவுரைகளில், வியாக்கியானவாக்கியங்கள் சிற்சிலவற்றை ஸந்தேகமென்று குறித்திருக்கிறதும், இதன் அருமையை வற்புறுத்தும். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளைபோலவே பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் நம்பிள்ளையுபந்யாஸத்தையேகொண்டு வியாக்கியானம் அருளிச்செய்தவ ராதலால், கீழ்க்குறித்த ஈடும் இவர்வியாக்கியானமும் சிற்சிலவிடங்களில் பொருட்கருத்துக்களோடு சொல்லும் ஒத்திருக்கும்; இங்ஙனம் இருத்தலை, இந்நூல் வியாக்கியானங்களின் பிற்பகுதியில் மிகுதியாகக் காணலாம்.

அழகியமணவாளசீய ரென்பவர், பெரியவாச்சான்பிள்ளையினுடைய திருக்குமாரரான நாயனாராச்சான்பிள்ளையினுடைய சிஷ்யர். தமதுபிரசங்க சக்தியால் அந்யமதத்தாரை வென்று அவர்களாகிய யானைகளுக்குத் தாம் சிங்கம்போலுதலால், 'வாதிகேஸரி' என்னும் பட்டப்பெயரைப் பெற்றவர். திருவாய்மொழிக்குப் பன்னீராயிரப்படி வியாக்கியானம் அருளிச்செய்தவரும் இவரே. மற்றைய வியாக்கியானங்களிலும் ஸ்வாபதேசார்த்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்தாலும், இவருடைய வியாக்கியானம் அவையெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் விவரமாக விடாமல் நூல்முழுவதுக்கும் உள்ளுறை பொருளை

விளக்கியுள்ளதனால், 'ஸ்வாபதேசவுரை' என்ற சிறப்புப்பெயர்பெறும். சொற்பொருள்விளக்கமும், மற்றைய வியாக்கியானங்களினும் இவருரையில் தெளிவாயிருக்கும். "அன்போ டழகிய மணவாளச் சீயர், பின்போருங் கற்றறிந்து பேசுகைக்கா—தன்பெரிய, போதமுடன் மாறன் மறையின் பொருளுரைத்தது, ஏதமில் பன்னீராயிரம்" (உபதேசரத்தினமாலை) என்றதில் 'அன்போடு,' 'பின்போருங் கற்றறிந்து பேசுகைக்கா,' 'தன்பெரிய போதமுடன்,' 'ஏதமில்' எனக்கொண்டாடப்பட்டவாறும், 'இத்தையொழிய நாலு வியாக்கியானம் உண்டானாலும் சப்தார்த்தநிர்ணயத்துக்கு இத்தைக்கொண்டே சோதிக்கவேணுமென்றே' என்ற பிள்ளைலோகாரியசீயருரையுங் காணத்தக்கன.

அப்பிள்ளையென்பவர், மணவாளமாமுனிகளது திருவடிகளை ஆசிரயித்த அஷ்டதிக்கஜங்களுள் ஒருவர். [அஷ்டதிக்கஜங்களென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவார்—வானமாமலைசீயர், திருமலை எம்பெருமானார்சீயர், பட்டர்பிரான்சீயர், கோயிற்கந்தாடையண்ணன், எறும்பியப்பா, அப்பிள்ளை, அப்பிள்ளார், பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணன் என இவர்.] இவர் வியாக்கியானம், பெரும்பாலும் முற்கூறின வியாக்கியானங்களைத் தழுவிச் சொற்பொருளையும் ஸ்வாபதேசார்த்தத்தையுஞ் சுருக்கமாகக் கூறுவது.

பெரியபரகாலஸ்வாமியென்பவர், சக்கிரகிரி வேங்கடதேசிகரை ஆசிரயித்து அவருபதேசமுகத்தால் சாஸ்திரார்த்தங்களை அறிந்தவர். திருவாய்மொழிக்குப் பதினெண்ணாயிரப்படிவியாக்கியானஞ் செய்தருளியவர். இவர் வியாக்கியானம், பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தின் சாராம்சங்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்கொண்டு வேறு சிலவற்றையுஞ் சேர்த்துச் சுருக்கமாக எழுதப்பட்டது.

மேற்குறித்த ஐந்துவியாக்கியானங்களுள் முந்தினநான்கும் தென்கலைசம்பிரதாயத்தையும், பிந்தியது வடகலைசம்பிரதாயத்தையும் அநுசரித்தவை.

இவர்களேயன்றி நஞ்சீயரும் அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனாரும் இந்நூலுக்கு வியாக்கியான மருளியிருக்கின்றன ரென்று கர்ண பரம்பரையாகக்கேள்விப்படினும் அவை தேடிப்பார்த்ததில் எமக்கு எங்கும் கிடைத்தில. "நஞ்சீயர் செய்த வியாக்கியைகள் நாலிரண்டுக்கு, எஞ்சாமை யாவைக்கு மில்லையே—தஞ்சீரால், வையகுருவின் தம்பி மன்னு மணவாளமுனி, செய்யுமவை தாமுஞ் சில" (உபதேசரத்தினமாலை) என்றதன் வியாக்கியானத்திலே, பிள்ளைலோகாரியசீயர், திருப்பாவைக்கும் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்புக்குமே நஞ்சீயர் வியாக்கியானமும் அழகியமணவாளப்பெருமாள்நாயனார் வியாக்கியானமும் உள்ளனவென்று தாம் கண்டவற்றை வெளியிட்டிருத்தலால், இந்நூலுக்கு அவர்கள் வியாக்கியானஞ் செய்தருளின ரென்று நிச்சயித்தற்கு இடமில்லாமையையும் உணர்க.

இந்நூலின் முதற்பாசுரத்துக்கு, வேதாந்ததேசிகன், உபகாரசங்கிரகமென்னும் ரஹஸ்யத்தில் நிர்ணயாதிகாரத்தில் வியாக்கியானம் அருளிச்செய்திருக்கின்றனர்.

இந்நூலின் தனியனுக்கு(த் தென்கலைசம்பிரதாயத்தில்)பிள்ளைலோகாரியசீயர் வியாக்கியானமும், (வடகலைசம்பிரதாயத்தில்) வாத்ஸ்ய அஹோபிலாசாரியர்வியாக்கியானமும், ஒரு ஸம்ஸ்கிருதவியாக்யானமும் கிடைத்தன.

இங்குக்குறித்த ஐந்து வியாக்கியானங்கள் மூன்று அரும்பதவுரைகள் முதலிய அனைத்தினோடும் இந்நூலை அநேகப்ரதிகோசங்களைக்கொண்டு பிழையறப் பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கத்தொடங்கி, பிரமாணங்களுக்கு ஆகரங்காட்டுதல் மேற்கோள்விளக்கத்துடன் அச்சிடுவித்து, ௧௫ பாசுரங்களடங்கிய ௧௪௦ பக்கமளவில், சிலவருஷங்களுக்குமுன் வெளிப்படுத்தினோம்; அந்தம்

கிரந்தம் காரியாந்தரங்களினாலாகிய அவகாசக்குறைவாலும், மற்றுஞ்சில முட்டுப்பாட்டாலும்,இதுவரை முடிவுபெறாமலிருப்பதைப்பற்றி மிக இரங்குவதோடு, கூடியவிரைவில் முடித்துப்பிரசுரித்தற்கு இடம்பொருளேவல்களையும் எம்பெருமான் திருவருளையும் எதிர்பார்த்திருக்கின்றோம். நிற்க,

வடமொழியுந்தென்மொழியும் விரவிய மணிப்பிரவாளநடையில் எழுதப்பட்டுள்ள இந்த வியாக்கியானங்கள் எல்லாவற்றையும் அரும்பதவுரைகளையுந் தழுவித் தமிழ்நடையில் ஒருரை இயற்றப்புகின் வெகுவிரிவாய்விடுமாதலால், அங்ஙனஞ்செய்யாது, அவற்றைப் பெரும்பாலுந் தழுவிச் சிறுபான்மை உசிதமாக வேறு சில விஷயங்களையும் புதிதாகச்சேர்த்து எமது சிற்றறிவிற்கு ஏற்ப இவ்வுரை ஒருவாறு எழுதி முடிக்கப்பட்டது.

இதில் அவசியமான பதப்பிரயோசனங்களையும், இன்றியமையாத இலக்கணக்குறிப்புக்களையும், முக்கியமான புராணகதைகளையும் எடுத்துக்காட்டி பதப்பொருள் கருத்து விசேஷார்த்தம் சொற்சுவை பொருட்சுவை யாப்பிலக்கணம் அணியிலக்கணம் முதலியவற்றை அங்கங்கே இனிது விளக்கியிருத்தலோடு, ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயங்களையும், அகப்பொருள்துறையிலக்கணவகைகளையும் விவரித்திருக்கின்றோம். அன்றி, பூர்வாசாரியர்களுடைய வியாக்கியானங்களின் வாக்கியங்களும் உரியஇடங்களில் இதில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன; "முன்னோர் மொழிபொருளே யன்றி யவர்மொழியும், பொன்னேபோற் போற்றுவம்" (நன்னூல்) என்பது இலக்கண மாதலால்.

தொல்காப்பியத்துப் பொருளதிகாரம், இறையனாரகப்பொருள், திருக்கோவையார், திருக்குறள் காமத்துப்பால், தஞ்சைவாணன்கோவை என்பனவும், இவற்றின் உரைகளும், அம்பிகாபதிகோவையும், தணிகைப்புராணத்துக் களவுப்படலமும், மற்றைய திவ்வியப்பிரபந்தங்களும், அவற்றின் வியாக்கியானங்களும், அரும்பதவுரைகளும், இந்நூலின் துறைப்போக்கையும் மற்றுஞ்சில பொருள்களையும் விளக்குதற்குத் துணைநின்றன. இவற்றினின்று தக்கவிடங்களில் மேற்கோள்களும் காட்டியிருக்கின்றோம். நம்பியகப்பொருள் விளக்கம், வீரசோழியம், இலக்கணவிளக்கம், வெங்கைக்கோவை முதலிய சிலவற்றின் உதவியும் உண்டு.

திருக்கோவையார்க்கு உரைசெய்யத்தொடங்கிய நல்லறிவுடைய தொல்பேராசிரியர்தாமே (அந்நூலுரைப்பாயிரத்தில்) "பரமகாரணன் திருவருளதனால், திருவாதவூர்மகிழ் செழுமறைமுனிவர், ஐம்பொறிகையிகந் தறிவாயறியாச், செம்புலச் செல்வ ராயின ராதலின், அறிவன் நூற்பொருளும் உலகநூல்வழக்கு மென, இருபொருளும் நுதலி எடுத்துக்கொண்டனர், ஆங்கவிரண்டனுள், ஆகமநூல்வழியின் நுதலியஞான யோகநுண்பொருளினையுணர்த்துதற்கரிது, உலகநூல்வழியின் நுதலியபொருளெனும், அலகில் இன்பாற் பாவைக்கண் எம், புலனெனுங் கொள்கலன் முகந்தளவை அறிந்து, உரையாமயின் உரைக்கற்பாற்று" என்றதனால், அந்நூலின் உட்கிடைப்பொருளேயன்றி வெளிப்படைப்பொருளும் உணர்த்துதற்கு எளியதன் றென்றனரென்றால், அந்நூலோடொத்த இத்திருவிருத்தத்தின் ஸ்வாபதேசம் அந்யாபதேசம் என்னும் இருவகையர்த்தத்தையும் உள்ளபடி வெளியிடுதற்குச் சிற்றறிவுடைய சிறியோமாகிய யாமோ உரியோம்? அல்லோமாயினும், பூர்வாசாரியர்களது அருளிச்செயல்களையே பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு இவ்வுரையை எழுதினோம். இதில் காணப்படுங் குற்றங் குறைகளைப் பெரியோர் தமது இயற்கை நற்குணத்தாற் பொறுத்தருளுமாறு பிரார்த்திக்கின்றோம்.

விகாரி ௵
ஆவணிமீ

வை-மு-ச.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

திருவிருத்த நூலாசிரியராகிய

நம்மாழ்வாரது வரலாறு. *

ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தில் சிறந்த மெய்யடியார்களென்று கொண்டாடப்படுகிற ஆழ்வார்கள், பன்னிருவர். புறவிருளை[illegible]ற துவாதசாதித்தரினும் பெருமைபெற அகவிருளொழித்த இவர்க[illegible] சரித்ர விபவங்கள், அநந்தம். அவை + வடமொழியில் பிரமாண்டம் பாத்மம் மார்க்கண்டேயம் என்ற புராணங்களிலும், பார்க்கவம் வ்ருத்தபாத்மம் ப்ராக்ருதபாத்மம் என்ற உபபுராணங்களிலும் எதிர்காலவரலாறுகளை விவரிக்குமிடத்துக் கூறப்பட்டுள்ளனவாகப் பிரசித்தமாயிருத்தல்மாத்திரமன்றி, திவ்யஸூரிசரிதம் ப்ரபந்நாம்ருதம் என்ற வடநூல்களிலும், குருபரம்பராப்ரபாவங்களென்கிற மணிப்பிரவாளக்கிரந்தங்களிலும், பிரபந்தசாரம் உபதேசரத்தினமாலை என்னுந் தமிழ்ப்பிரபந்தங்களிலும், பெருக்கமாகவுஞ் சுருக்கமாகவுங் காணப்படுகின்றன. இவற்றிற் கூறப்படாமல் பிறநூல்களாலும் கர்ணபரம்பரையாலுமே அறியத்தக்க ஐதிஹ்யங்களும் அநேகம் உண்டு.

இவையனைத்திலுமுள்ள சரித்திரங்களையெல்லாம் ஒருங்கேஎடுத்து விரிவாகஎழுதத்தொடங்கின் மிகப்பெருகுமாதலால், தொகுத்துச் சுருக்கமாக எழுதப்படுகிறது, இது.

எல்லாவுலகங்களிலும் மேம்பட்டு மேலிடத்திலுள்ளதாய், ஒப்புயர்வின்றி விளங்கும் இயற்கைப்பேரொளியுடையதாய், கமலக்கண்ணனது கருணைப்பெருக்கின் வடிவமான விரசையென்னும் விமலநதியை எல்லையாகப்பெற்றதாய், † "இறுகாலையிலா நிலையோ திரியா, குறுகா நெடுகா குணம்வேறுபடா, உறுகால்கிளர்பூதமெலாமுறினும், மறுகாநெறி" என்றபடி கலைமுகூர்த்தம் முதலிய காலபரிமாணங்களும் நிலைவேறுபாடும் சுருக்கமும் பெருக்கமும் குணவேற்றுமையும் உற்பத்திவிநாசங்களும் இன்றி என்றுமொருபடிப்பட்டிருப்பதாய், அந்தமில்பேரின்பத்தை யனுபவிக்குமிடமாய், மனமொழிமெய்களுக்கு எட்டாத மகிமையுடையது, பரமபதமென்கிற திவ்யலோகம்.

அங்கு, ஸ்ரீவைகுண்டநகரிலே, செம்பொன்செய்கோயிலிலே, திருமாமணிமண்டபத்திலே, ‡ "சென்றாற்குடையாம் இருந்தாற்சிங்காசனமாம், நின்றான்மரவடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாந் திருமாற்கு அரவு" என்றபடி சகலகைங்கரியங்களைச்செய்கிற ஆதிசேஷனது சொரூபமான சிங்காதனத்திலே, ஸ்ரீ பூமி நீளைகளென்னுந் தேவிமார்மூவரோடுங் கூடி வீற்றிருந்து, நித்தியமுக்தர்களுக்கு நிரதிசயஆனந்தத்தை அநுபவிப்பித்தருளுகிற சகல கல்யாண குணகண பரிபூர்ணனான சர்வேச்வரன், திரிபாத்விபூதியாகியஅந்தப்பரமபதத்தி

---

* இது, யாம் எழுதி வெளியிட்டுள்ள 'ஆழ்வார்கள்சரித்திரம்' என்ற வசனநூலிலிருந்து எடுத்தது.

† கம்பராமாயணம்-ஆரணியகாண்டம்-சரபங்கர்பிறப்புநீங்குபடலம்-௨௰.

‡ இயற்பா - முதல்திருவந்தாதி - ௫௩.

னுள்ளார் எப்பொழுதும் பரமசுகத்தையே நுகர்ந்துவருதல்போல அவ்வுலகத்துக்குக்கீழ்ப்பட்டு[illegible]ள லீலாவிபூதியாகிய சுவர்க்கலோகங்களிலுமுள்ள பல்லுயிர்களும் தம்தம்மு[illegible]ற்சியால் அப்பெரும்பதவியையடைந்து இன்புற்றுவாழலாம்படியிருக்க, அங்[illegible]ஞ்செய்யாது, தன்னைத் தரிசித்தல் தொழுதல் சேர்தல் தியானித்தல் அர்[illegible]த்தல் முதலிய பணிவிடைகளைப் புரிந்து ஈடேறும்பொருட்டுத் தன்னாற்கொ[illegible]த்தருளப்பட்ட கண் கை கால் மனம் வாய் முதலிய அவயவங்களை அவ்வ[illegible]தொழிலில் உபயோகித்து உய்வுபெறாமல், சமித்துவெட்டி வருதற்குக் கொ[illegible]த்த வாளைக்கொண்டு அதுசெய்யாது பகைவின் வாளைத் தடிப்பார்போலவும், க[illegible]பறிக்கக்கொடுத்த கருவியைக்கொண்டு அஃதாற்றாது கண்ணைக் கலக்கிக்[illegible]ள்வார்போலவும், ஆறுகடந்துகரையேறுமாறுகொடுத்த புணையைக்கொ[illegible]டு [illegible]புரியாது அந்நீர்ப்பெருக்குவழியாற் கடலிடைப் புக்கிடுவார்போலவும் அ[illegible]றுப்புக்களைச் சப்தாதி விஷயாந்தரங்களிலே செலவிட்டு, *யார[illegible]வஞ்சிலைக்கு ஆட்செய்து, †மாறிமாறிப்பலபிறப்பும்பிறந்து இறந்து, கரையில்லாதகுறைபெருங்கடலினுள் அமிழ்ந்து வருந்தி அலைவதை, உற்றுநோக்கி, அவ்வான்மாக்களையும் அழிவில்வீட்டைடையவிக்கவேண்டுமென்று இயல்பாகஎழுந்த பரமகிருபையாலே, அவ்வுயிர்கள் நல்வழிதீவழிகளை நன்றுகப்பகுத்தறிந்து நடக்குமாற்றை அறிவித்தற்பொருட்டு, தன்கட்டளைருபமான வேதங்களை வெளியிட்டருளி, அரியபெரிய அவ்வேதங்களில் ஆழ்ந்தமறைபொருளைச் சில்வாழ்நாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினராகிய சேதனர் ஐயந்திரிபறத் தெள்ளிதில்தெரிந்துகொள்ளுதற்கு உபயோகமாம்படி அவற்றிற்கு அங்கமான அநேகசாஸ்திரங்களையும் முனிவர் முதலானோரைக்கொண்டு பிரகாசிப்பித்தான்.

பேரிருளிலே திரிவார்க்குப் பொருள்விளக்கம்பிறக்குமாறு கைவிளக்குக் கொடுத்தாற்போல, அஞ்ஞானாந்தகாரத்தில் அகப்பட்டவர்க்கு அர்த்தஜ்ஞானப்ப்ரகாச முண்டாகுமாறு இப்படி சாஸ்திரதீபத்தைக் காட்டிக்கொடுக்கவும், விழியிலார்க்கு விளக்குப் பயன்படாதவாறுபோல, பகவத்பக்தியாதிரஹித்தாஞ்சநத்தால் ‡தெருளென்னும் உட்கண்ணின் குருடு தீராத உலகத்தார்பலர்க்கு அந்தப்பிரமாணப்பிரதீபமும் முழுப்பயன்படாதாயிற்று. அவர்கள் சாஸ்திரங்களின் சித்தாந்தத்தைத் தீரத்தெளிய ஆய்ந்து ஓய்ந்து உணராமல் நுனிப்புல்மேய்ச்சலாக மேல்நோக்காய்ப்பார்த்தமிர்ந்து நிலையில்லாதவற்றை நிலையுடையனவென்றும் நிலையினவற்றை நிலையில்லவென்றும் விபரீதமாகத் துணிந்து தர்மார்த்தகாமங்களில் அதியபிமுகரும் மோக்ஷத்தில் அதிவிமுகருமாய் அழிந்துபோவதை ஆலோசித்து, தயாசிந்துவான தாமோதரன், தன்ஆணைசெல்லாத இடங்களில் அரசன் தானே நேரிற்சென்று தண்டம் நடத்துதல்போலவும், கிணற்றினுள்வீழ்ந்த குழந்தையை யெடுக்கத் தாய்தானும் அதனுட் குதித்தல் போலவும், தானே ராமகிருஷ்ணுதிருபத்தால் §ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்குவைத்து இங்குப்பிறந்து பரத்துவத்தை இருந்ததுதெரியாதபடி விட்டுச் சௌலப்யத்தையே தலைமைக்குணமாகக்கொண்டு, உலகத்தோடொத்துவாழ்ந்து துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து அறத்தை நிலைநிறுத்தித் தன்வடிவழகாலும் உபதேசமுகத்தாலும் அநுட்டானமூலமாகவும் பிரசைகளைத் தன்வசப்படுத்தத் தொடங்கியவளவிலும், பலர், அநாதிகர்மவாசனையாலே சீர்திருந்தாமல் அத்திருவவதாரமூர்த்திகள் திறத்தும் மநுஷ்யபுத்தியையேபண்ணித் தம்மைப்போலவே அவர்களைப்

* பெருமாள் திருமொழி - மூன்றாந்திருப்பதிகம் - ௩.
† திருவாய்மொழி - பதினொராந்திருப்பதிகம் - ௭.
‡ இயற்பா - பெரியதிருவந்தாதி - ௨௭.
§ திருவாய்மொழி - இருபத்தைந்தாந்திருப்பதிகம் - ௫.

பாவித்து எதிரம்பு கோத்துப் போருக்குநின்றும் *(க[illegible])டார்செவிசுடு இழிமைவசைகளையே வைதும் விசுவரூபத்தையுமுட்பட இந்திரசாலமென்று இகழ்ந்தும் அதமகதிகளை அடையலாயினர்.

அதுகண்டு திருமால் திருவுள்ளமிரங்கி 'இனி இவர்களை வசீகரித்தற்கு வழி யாதோ?' என்று திருமகளோடு ஆலோசனை செய்து, 'மிருகங்காட்டி மிருகம்பிடிப்பார்போல, இவர்களினத்தவரென்னலாம்படியான சேதநரைக்கொண்டு இவர்களைக் கைப்பற்றுவதே உத்தமமாகிய உபாயம்' என நிச்சயித்து, ஸ்ரீபூமிநீளாதேவிகளையும் ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும் ஸ்ரீவத்ஸகௌஸ்துபவநமாலாதி ஸின்னங்களையும் அநந்தகருடவிஷ்வக்ஸேநாதியரையும் பார்த்து 'நீங்கள் ஏற்றபடி பூலோகத்தில் பலசாதிகளிலும் பிறந்து பிரபஞ்சத்தவரைப் பிறவிப்பெருங்கடலினின்று கரையேற்றி உய்ப்பியுங்கள்' என்றுகட்டளையிட்டு அனுப்ப, அவர்கள் அப்பணியைச் சிரமேற்கொண்டு ஆழ்வாராதியராக அவதரித்தார்கள்.

இவர்கள், பகவானுடைய சகலமங்களகுணங்களாகிய அமுதவெள்ளத்திலே மூழ்கி மிகவும்ஈடுபட்டு நன்றாக ஆழ்ந்திருப்பவராதலால், இவர்களுக்கு 'ஆழ்வார்' என்று திருநாமம்.

இவர்கள், இருடிகள்போலத் தாமாகமிகமுயன்று தத்துவஞானத்தைப் பெறுதலன்றி, எம்பெருமான் தானேவந்து தன்னைக் காட்டிக்கொடுக்கக்கண்டு, ஞானபக்திவைராக்கியங்களை எளிதிற்பெற்று, சிலர்க்கு சிலக்காக மறைக்கப்படுகிற வேதம்போலவன்றி யாவர்க்கும் ஒருங்கே உதவும்படி சகலவேதவேதாங்கரகசியார்த்தங்களைத் தமிழ்த்திவ்யப்பிரபந்தங்களாக அருளிச்செய்து தம்முடைய அநுபவத்தைப்பிறர்க்குப்போதித்து உலகத்தை வாழ்வித்தருளுதலால், கூறுதற்கரிய சீறுபெறுவர்.

பொய்கையாழ்வார், பூதத்தாழ்வார், பேயாழ்வார், திருமழிசையாழ்வார், குலசேகராழ்வார், பெரியாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார், திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நம்மாழ்வார் என ஆழ்வார்கள் பதின்மர்: திருமாலின் வேறு தசாவதார மென்னலாம்படியான மகிமையுடைய இவர்களது திருவவதாரக்கிரமம்,

† "பொய்கையார் பூதத்தார் பேயார் புகழ்மழிசை
ஐயன் அருள்மாறன் சேரலர்கோன் — துய்யபட்ட
நாதன் அன்பர்தாள்தூளி நற்பாணன் நன்கலியன்
ஈதிவர்தோற்றத் தடைவாமிங்கு" என்று முறைமைபெற்றிருக்கும்.

நம்மாழ்வாரது சிஷ்யரான மதுரகவியையும், பெரியாழ்வாரது பெண்பிள்ளையான ஆண்டாளையுங் கூட்டி ஆழ்வார்கள் பன்னிருவ ரென்பது, சம்பிரதாயம்.

இனி, நம்மாழ்வார் சரித்திரம் வருமாறு:—

‡ "பூழியர்கோன் தென்னாடு முத்துடைத்து" என்ற முதியார்மொழியின்படி முத்துவளத்தை மிகுதியாகவுடையதும், சொற்றமிழ்நாடென்று சிறப்

* திருவாய்மொழி - அறுபத்தைந்தாந்திருப்பதிகம் - ௩.
† உபதேசரத்தினமாலை - ௪.
‡ "வேழமுடைத்து மலைநாடு மேதக்க சோழ வளநாடு சோறுடைத்துப் - பூழியர்கோன், தென்னாடு முத்துடைத்துத் தெண்ணீர் வயற்றொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து", — ஔவையார் தனிப்பாடல்.

புத்தும், * "ஈரொன்பதாம் பாண்டி" என்றவாறு பதினெட்டுத்திருப்பதிகளையுடையதுமான பாண்டியநாட்டிலே, கங்கை யமுனை முதலிய புண்ணிய நதிகள்பலவற்றினும் மேன்மையுடைய தாமிரபர்ணியென்னும் பொருநையாற்றின் கரையிலே, திருநகரி யென்பது ஒரு திவ்யதேசம். அத் திருநகரியிலே வேளாளவருணத்திலே வம்சபரம்பரையாகத் திருமாலடிக்கே தொண்டுபூண்டொழுகுஞ் சிறந்தகுலத்திலே திருவழுதிவளநாடரென்னும் பாகவதரது புத்திரரான அறந்தாங்கியார் சின்ற சக்கரபாணியாரது தனயராகிய அச்சுதரைத் தந்தையாகவுடையவர் செந்தாமரைக்கண்ணர். அவர்பாலுதித்த செங்கண்ணனாரது குமாரரான பொற்காரியார், தமது புதல்வராய்த் தோன்றிய காரியாருக்குக் கலியாணஞ்செய்விக்கக்கருதி மலைநாட்டில் திருவண்பரிசாரமென்னுந் திருப்பதியிலுள்ள திருவாழ்மார்பரென்னும் பகவத்பக்தரது தனயையாரை உடையநங்கையாரை மணம்பேசி முடிக்க, பின்பு இருவர்க்கும் அவ்வூரில் வெகுசம்பிரமமாக விவாகமகோத்சவம் நடந்தேறிற்று. பின்னர் இத்தம்பதிகள் திருக்குருகூருக்கு வந்து சிறப்பாகப் பலவாண்டு இல்லறம்நடத்திவருகையில், ஒருநாள், மாயனார்வேண்டுகோளின்படி, காரியார், தமது வாழ்க்கைத்துணைவியுடனே திருவண்பரிசாரத்தையடைந்து அங்குச் சிலகாலம் வசித்திருந்தார்; பிறகு தமது இல்லத்தோடு தம்மூருக்கு மீண்டுவருகையில், திருக்குறுங்குடியென்னுந் திருப்பதியை யடைந்து அங்கெழுந்தருளியிருக்கிற நம்பி யென்னுந் திருநாமமுடைய எம்பெருமானை வந்தித்து வாழ்த்தி 'அடியேங்களுக்கு ஒரு மகப்பேற்றை அளித்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாதிமூர்த்தி 'நாமே வந்துபிறக்கிறோம்' என்று பெருங்கருணையோடு அர்ச்சகமுகமாகச் சொல்லியருளித் தனது தீர்த்தம் திருமாலை திருப்பரிவட்டம் முதலியவற்றைப் பிரசாதித்தருளினான். இங்ஙனம் பெற்றவர் திருநகரியிற் சென்று வாழ்கையில், உடையநங்கையார்கருப்பவதியாக, அவரது திருவயிற்றினின்று, பகவானது அம்சமும் ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தினது அம்சமும் சேனைமுதலியாரது அம்சமுமாக, ஒருகுமாரர், வைகாசிவிசாகத்திலே† திருவவதரித்தார்.

இப்படி ஒருவர் மூவரது அம்சமாக இருக்கக்கூடுமோ? என்னில்;—சக்கரவர்த்தியான அரசன் அஷ்டதிக்பாலகர்களின் அம்சங்கள் கூடிப் பிறந்தவனென்றும், ‡ இளையபெருமாளும் § நம்பிமூத்தபிரானும் தனித்தனி ஆதிசேஷாம்சத்தோடு பகவானது அம்சமும் பொருந்தியவரென்றும், அநுமான் வாயுவின் அம்சத்துடன் ருத்திராம்சமுமுடையவரென்றும் நூல்கள் கூறுகையால், அவைபோலவே இதுவும் ஒக்கு மென்க.

இப்படி பகவான் அவதாரஞ்செய்தற்குமுன்னமே, அவனுக்குப் பலவாற்றானும் அடிமைசெய்தலையே உறுதொழிலாகக்கொண்ட திருவனந்தாழ்வான், இக்குமாரர்மீது வெயில்மழைமுதலியன படாதிருக்குமாறு ஒருபெரிய புளியமரமாக வந்து அவதரித்திருந்தார்.

நம்பிதந்தருளினவரத்தின்படியுதித்த குமாரர் பிறந்தபொழுதே தொடங்கி அழுதல் பாலுண்ணுதல் முதலிய லோகவியாபாரமொன்று மின்றியும்

* "ஈரிருபதாகுசோழ மீரொன்பதாம் பாண்டி, யோர்பதின்மூன்றும் மலைநாடோரிரண்டாஞ் சேர்நடுநா, டாறோடீரெட்டு தொண்டை யவ்வடநா டாறிரண்டு, கூறுதிருநா டொன்றாக் கொள்".—நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி - பாயிரம் - ௩.

† 'கலியுகம்பிறந்த நாற்பத்துமூன்றாநாளான பிரமாதிவருஷத்து வைகாசிமாதத்துப் பௌர்ணமி கூடின வெள்ளிக்கிழமையில் கடகலக்கினத்தில்' என்று விவரங் காண்க. இப்பொழுது நடப்பது, கலியுகவருஷம்-௫௦௦௧.

‡ லக்ஷ்மணன். § பலராமன்.

வாட்டமில்லாது பரிபூர்ணராயிருக்கிற அதிசயத்தைக் கண்டு தாய்தந்தையர் எம்பெருமான்பக்கலிலே பாரத்தை வைத்திட்டுத் தாம் சிறிதுங்கவலைப்படாமல் பிறந்தபன்னிரண்டாநாளில் அத்திருநகரியிலுள்ள திருக்கோயிலுக்கு அக்குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டுபோய் அங்கு எழுந்தருளியிருக்கிற பொலிந்துநின்றபிரானைச் சேவிக்கப் பண்ணுவித்து, அப்பெருமானது திருமுன்பே, அந்தத்தெய்வக்குழந்தைக்கு, உலகநடைக்கு மாறாக விருந்ததனால் 'மாறன்' என்று திருநாமஞ்சாத்தி, அருகிலிருந்த திருப்புளியமரத்தினடியிலே *ஆணிப்பொன்னாற் செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டிலிலே வளர்த்தி ஓம்பிவந்தார்கள்.

கர்ப்பத்திலிருக்கும்பொழுது ஞானமுடையனவாயிருக்கிற குழந்தைகளைப் பிறந்தவுடனே தனதுபரிசத்தால் அஜ்ஞானத்துக்குஉள்ளாக்கி அழுதல் அரற்றுதல் முதலியன செய்யும்படி பண்ணிவிடுந்தன்மையதான சடமென்னும்வாயு இவரையும் பிறந்தபொழுது தொடுதற்குவர, அப்பொழுது இவர் அதனை ஹுங்காரத்தால் ஒறுத்து ஓட்டி ஒழித்ததனால், இவர்க்கு 'சடகோபர்' என்று திருநாமமாயிற்று.

†"நஞ்சடகோபனைப்பாடினையோவென நம்பெருமான் விஞ்சியவாதரத்தாற்கேட்ப" என்றபின்புள்ளாருங்கொண்டாடும்படி இவர் நம்பெருமானால் 'நம்ஆழ்வார்' என்று அபிமானித்து விசேஷகடாக்ஷஞ்செய்யப்பட்டு மற்றையாழ்வார்களனைவரினும் உயர்வு பெற்றதனால், 'நம்மாழ்வார்' என்று ஒரு திருப்பெயர் பெற்றனர்.

இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் பதினாறுபிராயமளவும் கண்விழியாமல் மௌனத்தோடு எழுந்தருளியிருக்க, அதுநோக்கிய நங்கையாரும் அவர்கொழுநரும் 'இவர், தம்மைப்போன்ற நிலையுடையாரெவரையும் உலகத்தில் காணாமையால், யாரோடும் பேசாமலிருக்கிறார்' என்று அறியாமல், 'எம்பெருமான் விஷயத்தில் நாம் செய்த அபராதம் ஏதேனும் உண்டோ?' என்று கருதிக் கலங்கியிருந்தனர்.

அப்பொழுது பரமபதநாதனது நியமனத்தால் சேனைத்தலைவர் ஏகாந்தமாக எழுந்தருளி இவருக்குத் ‡திருவிலச்சினைசெய்து சகல மந்திரார்த்தங்களையும் உபதேசித்தருளினார்.

இப்படிபெற்ற இவர் பதினாறுகலைகளும்நிறைந்த சந்திரன்போலப் பதினாறுபருவம்நிரம்பி உறங்காப்புளியின்கீழே பத்மாசனங்கொண்டு வீற்றிருந்து பரதத்துவத்தைத் தியானஞ்செய்து ஞானமுத்திரைகைக்கொண்டிருந்த காலத்தில், திவ்யதேசயாத்திரையாகச் சென்றிருந்த **மதுரகவியாழ்வார்**, இவரது வைபவத்தைக் கேட்டும் இவரது திவ்யஜோதியைக் கண்டும் திருவயோத்தியினின்று புறப்பட்டு வந்து அருகில்நின்று இவர்க்கு 'உணர்ச்சி உளதோ? இலதோ?' என்று சோதிக்கும்பொருட்டு இவர்முன்னிலையிலே ஒரு சிறுகல்லை யெடுத்துப்போட, அதுவிழுந்தவொலியைக்கேட்டவுடனே இவர் திருக்கண்களை விழித்துப் பார்த்தருளினார். உடனே மதுரகவிகள் 'இவர்க்கு வாக்கு உண்டோ? இன்றோ? அறிவோம்' என்று எண்ணி இவரைநோக்கி 'அசித்தாகிய சரீரத்திலே அணுவளவினதான ஆத்மா சம்பந்தித்தால், அது எதை அனுபவித்து எங்கு இருக்கும்?' என்னுங்கருத்தமைய 'செத்தத்

* பெரியாழ்வார்திருமொழி - மூன்றாந்திருப்பதிகம் - ௧.
† சடகோபரந்தாதி - பாயிரம் - ௨.
‡ பஞ்சஸம்ஸ்காரம்.

இன்வயிற்றில் சிறியது பிறந்தால்,* எத்தைத்தின்று எங்கே கிடக்கும்?' என்று வினவ, ஆழ்வார் 'அசேதனத்தைச் சார்ந்த சுகதுக்கங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு அதனையே ஆச்ரயித்திருக்கும்' என்னுங்கருத்தையமைத்து † 'அத்தைத் தின்று அங்கேகிடக்கும்' என்று விடையருளிச்செய்தார். அதுகேட்டு மதுரகவிகள் மிகமகிழ்ந்து சடகோபமுனிவரது ஞானத்தைக்கொண்டாடி இவரை யடைந்துதாம்கடைத்தேறக்கருதி, இவர்திருவடிகளிலே சாஷ்டாங்கப்பிரணாமமாகத் தாழ்ந்துதட்க்கைகளைக்கூப்பிவிழுந்து தண்டனிட்டு இவரது இணையடித்தாமரைகளைத் தியானித்தலும் திருநாமங்களை வழுத்துதலும் செய்து கொண்டு இவரை ஆச்ரயித்து 'அடியேனுக்குத் தத்வஹிதபுருஷார்த்தங்களை விளக்கியருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார்.

அவ்வாறிருக்கையில், ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் ஆழ்வாரது ஞானக்கண்ணுக்குச் சேவைசாதிக்கத் திருவுளங்கொண்டவனாகி, பெரியதிருவடியுந்தானுமாய் ‡ பக்ஷபாதந்தோன்றமுன்வந்துநிற்றலும், பெருமான் பிரியாப்பிரியமுடைய பிராட்டியுடனே கருடவாகனாரூடனாய் எழுந்தருளி எதிர்வந்துநிற்க, § "கருமுகில் தாமரைக்காடுபூத்து நீடிருசுடரிருபுறத்தேந்தி யேடவிழ் இணர்மாலை பொலிய ஓர்செம்பொற்குன்றின்மேல்வருவபோல் கலுழன்மேல்வந்து தோன்றிய" அம்முகில்வண்ணனது திருமேனியழகைச் சேவித்துக் கண்களானந்த வருவிசொரிய உடம்பு உரோமாஞ்சங்கொள்ள ஆனந்தவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்தார். அநந்தரம் நூற்றெட்டுத்திருப்பதிப்பெருமான்களும் அங்கு எழுந்தருளிக் காட்சிகொடுக்க, அவர்களைத் தரிசித்து அவர்கள்திவ்யகுணங்களை அனுபவித்து அவ்வனுபவத்தாலுண்டானப்ரீதி உள்ளடங்காமல் அதனைப் பிரபந்தமுகமாக வெளியிடக்கருதி, நான்குவேதங்களுள் இருக்கு, யசுர், அதர்வணம் என்ற மூன்றுவேதங்களின் சாரார்த்தத்தைத் **திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி** யென்ற மூன்றுபிரபந்தங்களின்மூலமாக வெளியிட்டு, அவ்வேதங்களுட்சிறந்ததும் பகவானதுசொரூபமாகவேயுள்ளதுமான சாமவேதத்தின் தத்துவப்பொருளைச் சமப்பிரபந்தமான **திருவாய்மொழி**யால் அருளிச்செய்து, அவற்றை மதுரகவிகளுக்கு உபதேசித்தருளினார்.

அக்காலத்தில் நித்தியசூரிகளும் சுவேதத்துவீபவாசிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவசிரேஷ்டர்களும் காரிமாறப்பிரானது மகிமையைக் காணும்பொருட்டு முன்வந்துசேர, அவர்களைத் தமதுபிரபந்தத்திலே || "பொலிக பொலிக" என்று வாழ்த்தியருளினார்.

தம்பக்கல் திருவுள்ளமுவந்து பொலிந்துநின்றபிரான்பிரசாதித்தருளின மகிழமலர்மாலையைத் தரித்ததனால் 'வகுளாபரணர்' என்றும், பிறமதங்களாகிய யானைகளைத் தமதுபிரபந்தங்களிற்கூறிய தத்துவார்த்தங்களாற் செருக்கடக்கி அவற்றிற்கு மாவெட்டியென்னுங்கருவிபோல இருந்ததனால் '**பராங்குசர்**' என்றுந் திருநாமம்பெற்ற **நங்கைப்பிரான்**, பரப்பிரஹ்மஸ்வரூபமும் சீவாத்மாவினது தன்மையும் பரமாத்மாவையடையும் உபாயமும் அங்ஙனம்

* 'சிறியதின்வயிற்றிற்பெரியது பிறந்தால்' என்றபாடமேற்கொண்டு, 'அணுரூபமான சீவனிடத்து விபுரூபமான ஞானவிகாசம் உண்டானால் எதை அனுபவ யோக்கியமாகக்கொண்டு எங்குச்சேரும்?' என்று பொருளுரைப்பாரும் உளர்.

† 'அத்தைத்தின்று அங்கேகிடக்கும்' என்பதற்கு 'அகாரவாச்சியமான பரப்பிரஹ்மத்தை அனுபவித்து அதன்பக்கலிலே பற்றும்' என்று பொருளுரைத்தலும் உண்டு.

‡ பக்ஷபாதம் - சிறகடித்தலும், மிக்க அன்பும்.

§ கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - திருவவதாரப்படலம் - கா.

|| திருவாய்மொழி - ஐந்தாம்பத்திரண்டாந்திருப்பதிகம் - க.

அடைதலின்பயனும் அதற்குத்தடையிருப்பதையும் என்று சகலவேதசாஸ்திரங்களிலும்சாரமாகச்சொல்லப்பட்ட அர்த்தபஞ்சகத்தையும், மந்திரசிரேஷ்டமான துவயமென்னும் சரணாகதிமந்திரத்தின் அர்த்தத்தையும் பிரபந்தரூபமாக யாவரும் எளிதில் அறியத் தெரிவித்தருளி,

* "நளிர்மதிச்சடையனுநான்முகக்கடவுளுந்
தளிரொளியிமையவர்தலைவனுமுதலா
யாவகையுலகமும்யாவருமகப்பட
நிலநீர்தீகால்சுடரிருவிசும்பு
மலர்சுடர்பிறவுஞ்சிறிதுடன்மயங்க
வொருபொருள்புறப்பாடின்றிமுழுவது
மகப்படக்கரந்தோராலிலைச்சேர்ந்தவெம்
பெருமாமாயனையல்ல
தொருமாதெய்வமற்றுடையமோயாமே"

என்று தமது சித்தாந்தத்தின் தத்துவத்தை நன்குவெளியிட்டு, தமதுவாழ்நாள்முழுவதிலும் பிறிதொன்றிற் சிந்தைசெலுத்தாது பரமனையே சிந்தித்து, பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்திகளையுடையராய்க்கொண்டு உலகநடையாட்டிற் சற்றுந்தொடராது **முப்பத்தைந்து திருநக்ஷத்திரம்**† வாழ்ந்திருந்து, அப்பால், இமையவர் எதிர்கொள்ள, கின்னரகந்தருவாதியர் கீதம்பாட, தேவர்கள் தோத்திரஞ்செய்ய, வைகுந்தமாநகர் புக்கு, திருமாமணிமண்டபத்தில் அந்தமில்பேரின்பத்தில் அமர்ந்தனர்.

இவர், மற்றையாழ்வார்கள்போல இவ்வுலகவுணர்ச்சியுடையராகாது எம்பிரானருளால் ஒருகாலவிசேடத்தில் தத்துவஞானமுதலியன தாம்பெற்று அநுபவித்தவரன்றி, திருத்துழாய் பரிமளத்தோடே அங்குரிக்குமாபோலே அவதரிக்கும்பொழுதே இயற்கையில் ஞானபக்திகளையுடையராய் அதில் என்றும் மாறாதிருந்ததனால், தலைவராகக் கூறப்படுவர். இதுவே, இவரை அவயவியாகவும், மற்றையாழ்வார்களை இவர்க்கு அவயவமாகவும் நிரூபித்தற்கு ஏற்ற காரணமாம்.

அங்ஙனம் உருவகப்படுத்துமிடத்து, இவருக்கு, பூதத்தாழ்வாரைச் சிரமாகவும், பொய்கையாழ்வாரைக் கண்களாகவும், பெரியாழ்வாரை முகமாகவும், திருமழிசையாழ்வாரைக் கழுத்தாகவும், குலசேகராழ்வாரையும் திருப்பாணாழ்வாரையுங் கைகளாகவும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை மார்பாகவும், திருமங்கையாழ்வாரைக் கொப்பூழாகவும், மதுரகவியாழ்வாரைப் பாதமாகவும் உரைப்பது மரபு.

இப்படி ஒப்புயர்வற்ற இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு மிகவும் அந்தரங்கராக இருந்ததனால், பெருமானது பாதுகை, '**ஸ்ரீசடகோபம்**' என்று இவரது திருநாமத்தை யிட்டு வழங்கப்படுகிறது.

‡ "தனமாஞ்சிலர்க்குத்தவமாஞ்சிலர்க்குத்தருமநிறை
கனமாஞ்சிலர்க்கதற்காரணமாஞ்சிலர்க்காரணத்தி
னினமாஞ்சிலர்க்கதற்கெல்லையுமாங்கொல்லையேர்வகுள
வனமாலையெம்பெருமான்குருகூர்மன்னன்வாய்மொழியே."

———

* இயற்பா - திருவாசிரியம் - எ.

† திருநக்ஷத்திரம் - பிராயம்.

‡ சடகோபரந்தாதி - ஏ.

நம்மாழ்வார்க்கு அந்தரங்கரான
மதுரகவியாழ்வாரது வரலாறு. *

சந்தனப்பொதியச் செந்தமிழ்த்தடவரையை யுடைய தென்னாட்டிலே, நம்மாழ்வாரவதாரஸ்தலமான திருக்குருகூருக்கு அருகிலுள்ளதும் வைத்த மாநிதிப்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுந் திவ்வியதலமு மான †தென்றிசைத் திலதமனைய திருக்கோளூரிலே, சித்திரைமாதத்தில், சித்திரைநக்ஷத்திரத்திலே‡, கணேசரான குமுதரது அம்சமும் கருடாழ்வானது அம்சமு மாய், ஒருவர், ஒரு பூர்வசிகைப்பிராமணருக்குப் புத்திரராய் அவதரித்தார். சூரியோதயத்துக்குமுன் கிழக்கில் காணப்படுகிற அருணோதயம் போலப் பராங்குசர் உதித்தற்குமுன் தென்றேயத்தில் தோன்றிய இவர், நான்குவேதமும் ஆறு வேதாங்கமும் மீமாஞ்சை தர்க்கம் புராணம் தருமநூல் என்னும் நான்கு உபாங்கமு மாகிய பதினான்குசாஸ்திரங்களையும் பால்யத்திலேயே பயின்று செவிக்கினிய செஞ்சொற்கவிகளைப் பாடவல்லராய் அதனால் 'மதுர கவி' என்று திருநாமம்பெற்று மெய்யுணர்வினால் அவாவற்று மகாவிரக்தராய் விஷ்ணுபக்தி விஞ்சி யோகநிட்டையிலுந் தேர்ந்து தீர்த்தயாத்திரை திவ்விய தேசயாத்திரைகளில் திருவுள்ளமுடையராய்ப் புறப்பட்டுச் சஞ்சரிக்குமளவில் §"தேனமர் சோலைக் கற்பகம் பயந்த தெய்வநன்னறுமலர் கொணர்ந்து, வானவர் வணங்குங் கங்கையின் கரைமேல் வதரியாச்சிரமம்" முதலிய வடநாட்டுத்திருப்பதிகளைச் சேவித்துக்கொண்டு, பரமபதமருளும் பிரதானப் பட்டணமேழனுள் முதலதான திருவயோத்தியை யடைந்து, ||"மானதமலி ல்தோன்றிவருதலாற் சரயுவென்றே, மேன்முறையமரர்போற்றும் விழுநதி யதனினூடு" நீராடி, முன்பு விபவாவதாரமெடுத்து முடிந்துத் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருளியவன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றிய இடமான அந்தச்சாகேதநகரத்தில் அர்ச்சாவதாரரூபமாய் எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்ரீராமபிரானையும் சானகிப்பிராட்டியையுந் தரிசித்துத் திருவடிதொழுது அப்புண்ணிய பூமியில் நித்தியவாசஞ்செய்யக் கருதிச் சிலகாலம் வசித்திருந்தார்.

அக்காலத்தில் ஒருநாள் இரவில் இவர் திருக்கோளூரெம்பெருமானைத் திசைநோக்கித் தொழக்கருதித் தெற்குத்திக்கிற் கண்செலுத்தினபொழுது, அப்பக்கத்திலே வானுறவளர்ந்துவிளங்குகிற திவ்வியமான ஒருபேரொளிப் பிழம்பைக் கண்ணுற்று அதுஇன்னதென்றறியாமல் 'கிராமநகரங்கள் வேகின்றனவோ? காட்டுத்தீயோ?' என்று சங்கித்துத் திகைத்துநின்றார். பின்னவர் இங்ஙனமே அடுத்த இரண்டுமூன்று நாள்களிலுங் கண்டு அச்சுடர்த்திரள் முச்சுடரொளியினும் மிக்குவிளங்கியதனால் வெருவியப்புற்று அதனை அருகிற் சென்றுபார்த்துத்தெளியத் துணிந்து பிரஸ்தானமாய் அச்சோதியையே குறியாக்கொண்டு அதிதுரிதமாக நெடுவழிகடந்து நடந்துவந்து ஆழ்வார்திருநகரியையடைந்து அதில் அவதரித்தருளியுள்ள சடகோபமுனிவரது திருமேனி விளக்கத்தைச் சேவித்து இதுவே அத்தனைநெடுந்தூரம்பிரகாசித்ததென்று அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டு அவ்வாழ்வாரது நிலைமை முன்பு தாம்கேள்வியுற்

* நம்மாழ்வார்வரலாற்றோடு தொடர்ச்சியுள்ளதனால், இவ்வாழ்வார் வரலாறும் இங்குக் காட்டப்படுகிறது.

† திருவாய்மொழி - ஐம்பத்தேழாந்திருப்பதிகம் - ௭.

‡ 'த்வாபரயுகத்தில் எட்டெட்டாத்து அம்பத்தாறாயிரத்து எண்ணூற்றெழுபத்தொன்பதாவதான ஈசுவரவருஷத்தில் சுக்கிலசதுர்த்தசி கூடின வெள்ளிக்கிழமையில்' என விவரம்.

§ பெரியதிருமொழி - நான்காந்திருப்பதிகம் - க.

|| கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - வெள்ளிப்படலம் - ரு.

றிருந்தபடியே அப்பிராகிருதமாயிருக்கக் கண்டு அவர்க்குக் கட்புலனும்வாய்ப் புலனும் உண்மையைச் சில உபாயங்களாற் பரிசோதிப்பவரானார். அப்பொழுது, காரிமாறப்பிரான் கண்திறந்து கடாக்ஷித்து இவர்கேட்டகேள்விக்கு ஏற்றவிடை சொல்லியருள, அதுகேட்டு மதுரகவியாழ்வார் அவரது ஞானவைபவத்துக்கு அதிசயித்து ஈடுபட்டு அவரையே ஆசாரியராகக்கொண்டு சரணம்புகுந்தார்.

அநந்தரம் நம்மாழ்வார் பஞ்சஸம்ஸ்காரம்பிரசாதித்து இவரை ஆட்கொண்டு, பரத்வம் வியூகம் விபவம் அந்தர்யாமித்வம் என்னும் நான்குநிலைகளுக்கு முறையே வேதம் பாஞ்சராத்திரம் இதிகாசம் ஸ்மிருதி என்பனபோல அர்ச்சாவதாரத்துக்கேற்ற திவ்வியமான தமிழ்நூல்களைச் செய்யத்தொடங்கி, சதுர்வேதத்தின்சாரமாக நான்குபிரபந்தங்களை அருளிச்செய்து, அவற்றை அம்மதுரகவிக்கு உபதேசித்தருளினார்.

'முந்தின மூன்றுயுகங்களில் தியாந யாக அர்ச்சநங்களாற்போலக் கலியுகத்தில் தோத்திரமாத்திரத்தால் உயர்கதி உளதாம்' என்ற நூற்கொள்கைக்கு ஏற்ப மதுரகவிகள் தாம்உபதேசம்பெற்ற திவ்வியப்பிரபந்தங்களைக் கைத்தாளமெடுத்துப் பண்ணிசையோடு எப்பொழுதும் பாராயணஞ்செய்து கொண்டு திருக்குருகூர்நகர்நம்பிக்குப் பிரதானசிஷியராய், பரதாழ்வானுக் கேபணிவிடைபுரிந்தொழுகினசத்துருக்கினாழ்வான்போலப்பகவத்பக்தியினும் பாகவதப்பிரிபத்தியையே பரமாநுஷ்டானமாகத் தலைக்கொண்டு அவ்வாழ்வார்விஷயமாக 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு' என்ற திவ்வியப்பிரபந்தத்தைப் பாடி முமுக்ஷுக்களுக்கு உபகரித்தருளி வாழ்ந்திருக்கையில், * தேவிற் சிறந்த திருமாற்குத் தக்க தெய்வக்கவிஞரும் * பாவிற்சிறந்த திருவாய்மொழி பகர் பண்டிதருமான காரிமாறர் திருநாட்டை யலங்கரித்தார்.

அப்பால், ஆசிரியரைப்பிரிந்ததற்கு மிகஇரங்கி அறிவில் தேறிய மதுரகவிகள், அர்ச்சாரூபமான ஆழ்வார்விக்கிரகத்தை அத்திருநகரியிலே எழுந்தருளப் பண்ணிப் பிரதிஷ்டித்து அவர்க்கு நித்திய நைமித்திக உற்சவங்களை யெல்லாம் சிறப்புற நடத்திக்கொண்டுவந்தார். அத்திருவிழாக்களில் 'வேதந்தமிழ் செய்தமாறர்வந்தார்,' 'திருமாலுக்குரியதெய்வப்புலவர்வந்தார்,' 'அளவிலாஞானத்தாசிரியர் வந்தார்' என்று இவைமுதலாக அநேகவிருதுகளைக் கூறித் திருச்சின்னம் ஒலிமுழங்குதலைக் கேள்வியுற்றவளவிலே, மதுரைச் சங்கத்தாரது தூண்டுதலால் அவர்கள்மாணாக்கர்கள் வந்து எதிரிட்டு 'உங்களாழ்வார் பக்தரேயன்றிப் பகவானல்லரே; இவர் சங்கமேறிய புலவரோ? இவர்பாடின திருவாய்மொழி சங்கமேறிய செய்யுளன்றே; இவரை வேதந்தமிழ்செய்தவரென்று சொல்லுவது தகுதியோ?' என்று பல குதர்க்கம் பேசி விருதுகளைத் தடுத்திட்டனர். அதற்கு மதுரகவிகள் மனம்பொறாமல் வருந்தி 'இவர்களுக்குக் கர்வபங்கமாம்படி தேவரீர் செய்தருளவேண்டும்' என்று ஆழ்வாரையே பிரார்த்திக்க, சடகோபர் ஒருகிழப்பிராமணவடிவத்தோடுவந்து 'திருவாய்மொழியில் †"கண்ணன்கழலிணை, நண்ணுமனமுடையீர், எண்ணுந்திருநாமந், திண்ணம்நாரணமே" என்ற பாசுரத்தின் முதலடியை ஒரு சிற்றேட்டில் எழுதிக்கொண்டு போய்ச் சங்கப்பலகையில் வைத்திட்டால் அவர்கள் செருக்கு அடங்கும்' என்று கூறியருளினார். அங்ஙனமேப்படியே சடகோப பக்தர் கண்ணன்கழலிணையையெழுதிய ஏட்டை எடுத்துப்போய் வைத்திட்டமாத்திரத்தில், சங்கப்புலவர்கள் எதிரிருந்த பலகை பொற்றாமரைப்பொய்கையில் மூழ்கித் தன்மேலிருந்த புலவர்களையெல்லாம் நீரில்வீழ்த்தி உடனே கிளம்பித் தன்மீதுவைத்த சிற்றேட்டினைமாத்திரம் ஏந்திக்கொண்டு மிதந்

* சடகோபரந்தாதி - பாயிரம் - க.

† திருவாய்மொழி - தொண்ணூற்றைந்தாந்திருப்பதிகம் - க.

ந்தது. அப்பொழுது நீரில்விழுந்து அமிழ்ந்து தடுமாறி யெழுந்து மெல்ல நீந்திக் கரைசேர்ந்த சங்கப்புலவர்கள் சகலவேதசாஸ்திரங்களையும் பிறராற்கற்பிக்கப்படாமல் தாமேயுணர்ந்த பகவத்சமான ஆழ்வாருடைய தெய்விகமான பாண்டித்தியத்தைத் தெரிந்து இறுமாப்பொழிந்து தாம்முன்புஅபசாரப்பட்டதற்குஅநுதாபமுற்று அதனை க்ஷமிக்கும்பொருட்டு அவரது மகிமைதங்கிய பிரபாவத்தைக் குறித்துத் தோத்திரமாகத் தனித்தனி ஒவ்வொரு பாடல்பாடி வெளியிடுபவரானார்கள். அப்பாட்டுக்கள் யாவும்

"சேமங் குருகையோ செய்யதிருப் பாற்கடலோ
நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ—தாமந்
துளவோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு
முளவோ பெருமா னுனக்கு"

என்ற இப்பாடல்வடிவாகச் சிறிதும்வேற்றுமையின்றி ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கக் கண்டு அவர்களனைவரும் 'இது என்ன அற்புதம்? இதுவும் ஆழ்வாரது தெய்வத்திருவருளே!' என்று அதிசயப்பட்டு

"ஈயாடுவதோகருடற்கெதிரேயிரவிக்கெதிர்மின்மினியாடுவதோ
நாயோடுவதோவுறுமிப்புலிமுன்நரிகேசரிமுன்நடையாடுவதோ
பேயாடுவதோவழகூர்வசிமுன்பெருமான்வகுளாபரணன்னருள்கூர்ந்
தோவாதுரையாயிரமாமறையின்னொருசொற்பொறுமோவுலகிற்கவியே"

என்பது முதலாகச் சிற்சிலகவிகள் பாடிப் புகழ்ந்து அன்றுமுதல் ஆழ்வார்க்கு விருதுகூறல் முதலிய சகலவிபவங்களையும் முன்னிலும் பலமடங்கு மிகுதியாக நடப்பித்துவந்தார்கள்.

இப்படி மதுரகவியாழ்வார் *"ஆசானை யெவ்விடத்து மப்படியே" என்றபடி தமது ஆசாரியருடைய பெருமைகளை வெளியிட்டுக்கொண்டு அப்பதியிலே சிலகாலம் எழுந்தருளியிருந்து பின்பு சிந்தையும்மொழியுஞ்செல்லாநிலைமைத்தான பெருவீட்டை யடைந்தார்.

இங்ஙனம் இவ்வாழ்வார் நம்மாழ்வாருக்குத் திருவடித்தொண்டரா யொழுகியதனால், அவரது திருவடிகளை 'மதுரகவிகள்' என இவர் திருநாமத்தை யிட்டு வழங்கப்படும்.

நம்மாழ்வாருடைய மகிமையையும் அவரது திவ்வியப்பிரபந்தத்தின் பெருமையையும் பற்றி விநோதரசமஞ்சரியில் எழுதியுள்ளதோரு விஷயம்.

'திருவள்ளுவர் குறள்செய்த காலத்தில் அவரும் ஔவையும் இடைக்காடரும் சந்தித்த சமயத்தில், வள்ளுவரை நோக்கி மற்றையிருவரும் 'நீர் செய்த நூல் எத்தன்மைத்தாகியது?' என்றுவினவ, அவர் 'அகஸ்தியராற் பிரசித்தம்பண்ணப்பட்ட இயல் இசை நாடகம் என முத்திறந்ததாகிய தமிழும், என்னாற் செய்யப்பட்ட குறளும், உடையநங்கையின் திருக்குமாரராகிய சடகோபர் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழியின் புத்திரஸ்தானமாகிய வழிநூலாம்' என்னுங் கருத்தை உள்ளமைத்து,

"குறுமுனிவன் முத்தமிழு மென்குறளு நங்கை
சிறுமுனிவன் வாய்மொழியின் சேய்" என்று சொன்னதையும்,

அதுகேட்டு ஔவை, 'அர்த்தபஞ்சகத்தையும் சதுர்விதபுருஷார்த்தத்தையும் அறப்பால்முதலியமுப்பாலுள் அடக்கி அமைக்கப்பட்ட உண்மைப்பொருளா

* "தேசிகனைக்காணுமிடத்துநெஞ்சாரவேதுதித்த, லாசானையெவ்விடத்து மப்படியே—வாச, மனையாளைப்பஞ்சணையின்மைந்தர்தமைநெஞ்சில், வினையாளை வேலைமுடிவில்."—ஔவையார் தனிப்பாடல்.

இயலவ்வகைப்பட்ட வேதங்களுக்குஞ் சம்மதமான மேலானபொருளை, குளிர்ச்சி தங்கிய தாமிரபருணீதீரத்தி லிருக்குந் திருக்குருகூரிற் காரிமுதலியார் புதல்வராய் அவதரித்த நம்மாழ்வாரது திருவாய்மொழியாகிய திராவிடவேதமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்; நான், அவர்கள்சொல்லை மறுத்து, அக்குறளை, இந்த உலகத்திற்குத் தாயாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனாற் பிரமனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டுவந்த கீர்வாணவேத மென்றே சொல்லுவேன்' என்னுங் கருத்தை உள்ளிட்டு,

"ஐம்பொருளு நாற்பொருளு முப்பொருளிற் பெய்தமைத்த
செம்பொருளை யம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத்—தண்குருகூர்ச்
சேய்மொழிய தென்பர் சிலரியா னிவ்வுலகின்
தாய்மொழிய தென்பேன் தகைந்து" என்று சொன்னதையும்,

இடைக்காடர் 'திராவிடவேதமாகிய சேய்மொழியையும் கீர்வாணவேதமாகிய தாய்மொழியையும் ஆராய்ந்துசொல்லுமிடத்தில், இரண்டும் ஒன்றேயாம்; திருவாய்மொழியை யாவரும் சங்கையின்றி வேதமென்றே சொல்லுவார்கள்: திருவாய்மொழியைப்போலச் சிறந்தநூல்கள் அநேகம் உண்டு என்று சிலர் குதர்க்கஞ்செய்தாலும், நான் அவர்களைமறுத்து, அவைகளும் இந்தக்குறளும் அத்திருவாய்மொழியினது சாயையாயிருப்பவைகளென்றே சொல்லுவேன்' என்னுங் கருத்தை யடக்கி,

"சேய்மொழியோ தாய்மொழியோ செப்பி லிரண்டுமொன்றவ்
வாய்மொழியை யாரு மறையென்ப—வாய்மொழிபோ
லாய்மொழிகள் சால வுளவெனினு மம்மொழியின்
சாய்மொழியென் பேன்யான் தகைந்து" என்று சொன்னதையும்,

ஒருகாலத்தில் தாமிரபருணிநதியின் வடகரையில் வசித்திருந்த யோகியொருவர் வளர்த்த நாயொன்று தென்கரையிலுள்ள ஆழ்வார்திருநகரிக்குப் பிரதிதினமும் மத்தியானவேளையிற் போய் வீதியிலிருக்கும் வைஷ்ணவர்களுடைய உச்சிஷ்டத்தைத் தின்று வயிற்றை நிரப்பிக்கொண்டுவருகிற வழக்கப்படி ஒருநாள் போய்த் திரும்பிவர நேரப்பட்டதனால், யோகியானவர், நாய்இன்னும்வரவில்லையேயென்று ஆற்றோரத்தில்வந்து பார்க்கும்பொழுது, அந்நாய் நட்டாற்றில்வருகையில் அகஸ்மாத்தா வெள்ளம் வந்தமையால் நீந்திக்காலோய்ந்துபோய் நீரில் அமிழ்ந்து இளைப்புற்று; அத்தருணத்தில் அதன்கபாலம்வெடித்து அந்த ரந்திரத்தின் வழியாய் நாயின்ஆத்மாவாகிய சோதியானது எழுந்து அமாவாசையிருளில் அநேகம்தீவட்டி கொளுத்தினது போலப் பிரகாசித்ததைப் பிரத்தியட்சமாகப் பார்த்து, 'அசேதநமாகிய நாயும், பெறுதற்கரிய பேறு பெற்றதே; இதென்னசாதனத்தையுடைத்தாயிருந்தது? ஒன்றுமில்லாதிருந்தும், ஆழ்வார்திருநகரியின் உச்சிஷ்டத்தை உண்டதனாலல்லவோ, இப்படிச் சம்பவித்தது? இது, தபசிகள் யோகிகள் ஞானிகள் முதலானவர்களுக்கும் சித்திக்கமாட்டாதே' என்று நினைந்து மனமுருகிக் கண்ணீர்விட்டு அழுது அவர்

"வாய்க்குங் குருகைத் திருவீதி யெச்சிலை வாரியுண்ட
நாய்க்கும் பரம பதமளித் தாயந்த நாயொடிந்தப்
பேய்க்கு மிடமளித் தாற்பழு தோபெரு மாள்மகுடஞ்
சாய்க்கும் படிக்குக் கவிசொல்லு ஞானத் தமிழ்க்கடலே"

என்பது முதலாகச் சிலபாடல்களால் ஆழ்வாரை ஸ்தோத்திரித்ததையும் நினைக்க.'

உபதேசரத்தினமாலை.

"ஆழ்வார்கள் வாழி யருளிச்செயல்வாழி
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி—யேழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து."

"ஆழ்வார் களையு மருளிச் செயல்களையுந்
தாழ்வா நினைப்பவர்கள் தாம்நரகில்—வீழ்வார்க
ளென்று நினைத்துநெஞ்சே யெப்பொழுது நீயவர்பால்
சென்றணுகக் கூசித் திரி."

"தெருளுற்ற வாழ்வார்கள் சீர்மை யறிவாரார்
அருளிச் செயலை யறிவாரார்—அருள்பெற்ற
நாதமுனி முதலான நந்தே சிகரையல்லால்
பேதைமன மேயுண்டோ பேசு."

"ஏரார்வை காசி விசாகத்தி னேற்றத்தைப்
பாரோ ரறியப் பகர்கின்றேன்—சீராரும்
வேதந் தமிழ்செய்த மெய்யன் னெழிற்குருகை
நாத னவதரித்த நாள்."

"உண்டோவை காசி விசாகத்துக் கொப்பொருநாள்
உண்டோ சடகோபர்க் கொப்பொருவர்—உண்டோ
திருவாய் மொழிக்கொப்புத் தென்குருகைக் குண்டோ
ஒருபார் தன்னிலொக்கு மூர்."

ஸ்ரீ

திருவிருத்தம்.

இது - நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்குதிவ்யப்பிரபந்தங்களுள் முதலாவது; மற்றவை - திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்பன; இந்நான்கும், முறையே நான்குவேதங்களின் சாரமாம். ஸ்ரீவைஷ்ணவநாலாயிரப்பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய 'இயற்பா' என்பதில் சேர்க்கப்பட்ட பத்துப்பிரபந்தங்களில், இது ஐந்தாவதாகும்.

'திரு' என்னும் பலபொருளொருசொல் - வடமொழியிலே 'ஸ்ரீ' என்பது போல, தமிழிலே தேவர்கள், அடியார்கள், ஞானநூல்கள், மந்திரங்கள், புண்ணியஸ்தலங்கள், புண்ணியதீர்த்தங்கள் முதலிய மேன்மையையுடைய எப்பொருள்களுக்கும் விசேஷணபதமாகி, அவற்றிற்குமுன்னே மகிமைப்பொருளைக் காட்டிவரும்; ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு, ஸ்ரீபக்திசாரர், ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீஅஷ்டாக்ஷரம், ஸ்ரீரங்கம், ஸ்ரீகைரவிணி, ஸ்ரீபாதம் எனவும், திருமால், திருமழிசைப்பிரான், திருவாய்மொழி, திருவெட்டெழுத்து, திருவரங்கம், திருவல்லிக்கேணி, திருவடி எனவும் வழங்குமாற்றால் அறிக; இனி, இதனை 'ஸ்ரீ' என்பதன் சிதைவென்பாருமுளர். இங்கே, இது - நூலுக்கு அடைமொழி. மேன்மையாகிய விருத்தமெனப் பண்புத்தொகையாகவாவது, மேன்மையையுடைய விருத்தமென இரண்டனுருபும்பயனுந்தொக்கதொகையாகவாவது விரிக்க.

விருத்தம் - வ்ருத்த மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; ஏழாம் உயிர் இங்கே இருவாகத் திரிந்தது: [நன்னூல் - பதவியல் - ௨௦.] இதற்குப் பலபொருள்கள் உள்ளனவாயினும், இங்கே, செய்தியென்று பொருள். இந்நூலில் ஆழ்வார் தமது அன்புமிகுதி முதலிய செய்திகளை எம்பெருமான்முன்னிலையில் விண்ணப்பஞ்செய்கையால் இதற்கு 'விருத்தம்' என்று பெயராயிற்று என்பது, பூர்வாசாரியர்கள் கொள்கை. செய்தியின் பெயர் செய்தியைக் கூறும் நூலை உணர்த்துதல், காரியவாகுபெயரின்பாற்படும். வடமொழியில் செய்யுளைக் குறிக்கிற விருத்த மென்கிற பொதுமொழி, இங்கே சிறப்பாய்க் கட்டளைக்கலித்துறையென்னும் ஒருவகைச்செய்யுளை உணர்த்தி, நூலுக்குக் கருவியாகுபெயராமென்பது, பின்புள்ளார்கருத்து. இருவகையிலும், 'திருவிருத்தம்' என்ற தொடர் - அடையடுத்த ஆகுபெயராம்; அன்மொழித்தொகையாகக் கொள்ளவும் இடமுண்டு.

தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்ற பாவின் இனம் மூன்றனுள் ஒன்றான துறையின்பாற்படும் கட்டளைக்கலித்துறையாகிய இந்நூலை விருத்தமென்பது பொருந்துமோ? எனின்,—இங்கே 'விருத்தம்' என்ற சொல் அவ்வினமொன்றை உணர்த்துவ தன்றிச் செய்யுட்பொதுப்பெயராதலின், பொருந்துமென்க. கலித்துறையின் வேறொருவகையாகிய கலிநிலைத்துறையை 'விருத்தக்கலித்துறை' என்பதும், * "துறையடுத்த விருத்தத் தொகைக்கவி", † "உரைசெயும் விருத்தம் பன்னி ராயிரத் தொருபத் தாறு", ‡ "விருத்தமென்னு, மொண்பாவி லுயர்கம்பன்," § "சிறந்தசெவிக்கமுதமெனத் தமிழ்மொழியின் விருத்தத்தால் செய்க" எனக் கலித்துறையுட்படப் பொதுவாக விருத்தமெனப்படுவதுங் காண்க. [அன்றியும், கட்டளைக்கலித்துறையைத் திருவிருத்தமென வழங்கும் மரபு, சைவசமயத்திலும், திருநாவுக்கரசுநாயனார்தேவா

---

* கம்பராமாயணம் - சிறப்புப்பாயிரப்பாடல் - ௮.
† ,, பாயிரம்.
‡ தனிப்பாடல்.
§ வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் - சிறப்புப்பாயிரம் - ௨௧.

ரத்திருமுறை, பட்டணத்துப்பிள்ளையார் பாடல் திருமுறை என்பவற்றில் உண்டு.]

இப்பிரபந்தத்திற் பெரும்பாலும் ஆழ்வார் தம்மைப் பிராட்டியாக வைத்துத் தமது விருத்தத்தை [=செய்தியை]க் கூறுகின்றாராதலால், திருவிருத்த மென்பதற்கு - திருமகளின்து நிகழ்ச்சியைக் கூறும் நூல் என்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று.

தொல்காப்பியத்துச்செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்ற எண்வகைவனப்பினுள் இந்நூல் விருந்தென்னும் வனப்பின்பாற்படும். *"விருந்தே தானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின்மேற்றே" என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரவுரையில், ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் 'விருந்துதானும் பழங்கதைமேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பலசெய்யுளுந் தொடர்ந்துவரத் தொடுத்துச்செய்யப்படுந் தொடர்நிலைமேலது' என்றும், 'அது - முத்தொள்ளாயிரமும், பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச்செய்யுளும் என உணர்க; கலம்பகம் முதலாயினவுஞ் சொல்லுப' என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார்; வடநூலார் 'கண்டகாவ்யம்' என்பர்: [பெருங்காப்பியவிலக்கணத்திற் கூறியவாறு பல வருணனைகளைப் பெறுதலும் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கினுள் ஒன்றும் பலவும் குறைந்தும் வரும் நூல் - சிறுகாப்பியமென்றும், காப்பியமென்றுங் கூறப்படும்; அவை - அந்தாதி, ஆற்றுப்படை, உலா, கலம்பகம், மடல், மாலை முதலியன.]

இன்னும், இது - அந்தாதித்தொடையாற் பாடப்பட்ட நூலாதலின், சொற்றொடர்நிலை பொருட்டொடர்நிலை என்னும் இருவகையுள் சொற்றொடர்நிலையாம்; [அந்தாதித்தொடையாவது - முன்னின்றபாட்டின் இறுதி எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் பின்வரும்பாட்டின் முதலாகப் பாடுவது:] இந்நூல் இறுதிச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையும்படி மண்டலித்துப்பாடப்பட்டுள்ளமையுங் காண்க.

இந்நூலின் பாடல்கள் பொருளில் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்து நிற்றல் தோன்ற ஆன்றோரால் உரையிடப்படுதலால், இது பொருட்டொடர்நிலையுமாம்.†

தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் அகப்பொருட்கோவைக்கு உரிய துறைகள் பல இந்நூலிற் கூறப்படினும், அத்துறைகள் யாவும் முறையே கூறப்படாமையால், இது கோவையாகாது கோவைப்போலியேயாம்.

கட்டளைக்கலித்துறையின் இலக்கணம்:—பெரும்பாலும் முதல் நான்கு சீர்கள் ஈரசைச்சீர்களும் ஐந்தாஞ்சீர் விளங்காய்ச்சீருமான நெடிலடி நான்கு கொண்டு, அடிதோறும் வெண்டளை பிறழாமல், நேரசை முதலாயின் ஓரடிக்கு ஒற்றொழிந்தஎழுத்துப் பதினாறும், நிரையசை முதலாயின் அவ்வெழுத்துப் பதினேழுமாய் ஏகாரயீற்றதாய் வருவது. இது - வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா என்ற நால்வகைப்பாவில் கலிப்பாவின் இனமான கலித்தாழிசை, கலித்துறை, கலிவிருத்தம் என்ற மூன்றில் ஒன்றாகிய கலித்துறையினும் வேறுபட்டு வருவது.

---

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் - உ௩௦.

† "பொருளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்நிலை" என்னுந் தண்டியலங்காரச்சூத்திரத்தின் உரையில் 'இரண்டென்றது வகையென்ற மிகையான், மூன்றாவது பொருளினுஞ்சொல்லினுந் தொடர்தலும் உண்டெனக் கொள்க' என்றமை காண்க.

திருவிருத்தம்.

தனியன்.

சிறப்புப்பாயிரத்துக்கு வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் 'தனியன்' என்று பெயர் வழங்கும். அது - நூலின்சிறப்பையாயினும் ஆசிரியர்சிறப்பையாயினும் இரண்டையுமாயினும் எடுத்துக்கூறுவது. நூலினுட் சேராமல் அதன் புறத்தே தனித்துநிற்றல்பற்றி, 'தனியன்' என்பது காரணப்பெயராம்; இதில், 'அன்' என்னும் ஆண்பால்விகுதி, உயர்வுகுறித்தற்பொருட்டு அஃறிணைப்பெயரோடு வந்த தென்பர்; 'திருக்கோவையார்,' 'நாலடியார்' என்பவற்றில், 'ஆர்' விகுதிபோல.

கருவிருத்தக்குழிநீத்தபின்காமக்கடுங்குழிவீழ்ந்
தொருவிருத்தம்புக்குழலுறுவீருயிரின் *பொருள்கட்
கொருவிருத்தம்புகுதாமற்குருகையர்கோனுரைத்த
திருவிருத்தத்தோரடிகற்றிரீர்திருநாட்டகத்தே.

இத்தனியன், கிடாம்பியாச்சான் என்ற பூர்வாசாரியரால் அருளிச்செய்யப்பட்டது; இதனை, சீராமப்பிள்ளை அருளிச்செய்த தென்றும், ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த தென்றுஞ் சொல்வாருமுளர்.

இதில், மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து இறந்து சமுசாரக்கிலேசத்தில் அலைகிற சனங்களை நோக்கி 'இனி உங்களை அந்தத்துக்கம் தொடராமல் உங்களுக்கு முத்தியுலகத்து நிரதிசயப்பேரின்பம் உண்டாகுமாறு, திருவிருத்தமென்ற திவ்வியப்பிரபந்தத்தின் ஓரடியையாவது கற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்று உபதேசிக்கிறார்.

(இதன்பொருள்.) கரு - கருப்பமாகிற, விருத்தம் குழி - வட்டமான குழியை, நீத்த பின் - விட்டபின்பு [பிறந்த பின்பு], காமம் கடு குழி வீழ்ந்து - சிற்றின்பபோகமாகிய கொடியகுழியிலே விழுந்து, ஒரு விருத்தம் புக்கு - ஒப்பற்ற [மிக்க] கிழத்தனத்தை யடைந்து, உழலுறுவீர் - அலைதல்மிக்க சனங்களே! உயிரின் பொருள்கட்கு - (உங்களுடைய) உயிர் அடைதற்குஉரிய பயன்களுக்கு, ஒரு விருத்தம் புகுதாமல் - இடையூறு சிறிதும் சேராதபடி, குருகையர் கோன் உரைத்த திருவிருத்தத்து ஓர் அடி கற்று - திருக்குருகை நகரத்திலுள்ளார்க்குத் தலைவரான நம்மாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவிருத்தமென்னும் நூலில் ஒருபாதத்தைப் படித்து அறிந்து, திரு நாடு அகத்தே இரீர் - பரமபதத்தினிடத்திலே வாழ்ந்திருப்பீர்; (என்றவாறு.)

கரு - வடசொல் திரிபு. விருத்த மென்ற வடமொழித் திரிபு-அடிதோறும் தமிழில் எழுத்தொப்புமையுடையதாயினும், முதலடியிலும் நான்காமடியிலும் வ்ருத்தம் [வ்ருத்தம்] என்றது திரிந்ததாகவும், இரண்டாமடியில் வ்ருத்தம் [வ்ருத்தம்] என்றது திரிந்ததாகவும், மூன்றாமடியில் விருத்தம் [விருத்தம்] என்றது திரிந்ததாகவும் உணர்க. புகுதாமல், து - சாரியை. குருகா என்னும் வடசொல், ஈறுதிரிந்தது. இரீர் - ஏவற்பன்மை.

---

* 'பொருளுக்கு' என்றும் பாடம்.

நலம் அந்தமில்லதோர் நாடாகிய ஸ்ரீவைகுண்டம் எல்லாநாடுகளினுஞ் சிறந்ததாதலால், திருநாடென்று சிறப்பித்துக்கூறப்படும். உயிரின்பொருள்கட்கு ஒருவிருத்தம் புகுதாமற் கற்று என இயையும்; புகுதாமல் உரைத்த என்று இயைத்து உரைப்பினுமாம். கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவந ஜரா மரண நரகங்களாகிற ஏழுஅவஸ்தைகளையும் 'கருவிருத்தக்குழிநீத்தபின் காமக்கசிக்குழிவீழ்ந்து ஒருவிருத்தம்புக்கு உழலுவீர்' என்றதனுங் குறித்தவாறு.

இனி, முதலடியில் கரு விருத்தம் [விருத்தம்] குழி எனக்கொண்டு கருப்பமாகிய ஒவ்வாதகுழி யென்றும், கரு இருந்து அக்குழி யென எடுத்துக் கருப்பத்தில் இருக்கச்செய்தலாகிய அந்தக் குழி யென்றும், இரண்டாமடியில் ஒரு விருத்தம் [வ்ருத்தம்] புக்கு எனக் கொண்டு வெறுக்கத்தக்க பொல்லாவொழுக்கத்திலே புகுந்து என்றும், மூன்றாமடியில் ஒரு விருத்தம் [வ்ருத்தம்] புகுதாமல் எனக்கொண்டு (தீங்காகிய) செயலொன்றும் நிகழாதபடி யென்றும் உரைத்தலும் பொருந்தும். இரண்டாமடியில் 'உருவிருத்தம்' எனப் பாடங்கொண்டு-வடிவம்மூத்த வென்றுவது, மிக்கமுதுமை யென்றுவது பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று.

'காமமாவது - ஒருகாலத்து ஒருபொருளான் ஐம்புலனும் நுகர்தற்சிறப்புடைத்தாய இன்பம்' என்பர், திருக்குறளுரையிற் பரிமேலழகர். 'வீழ்ந்து' என்றதனால், மீளுதற்கருமை தோன்றும். உயிரின்பொருள்கட்கு, இன் - சாரியை. உயிர் இன் பொருள்கட்கு என எடுத்து, உயிருக்கு இனிமையாகிய பிரயோசனங்களுக்காக எனினுமாம். 'உழலுகையாவது - ஜராமரணநரக வேதனைகளிலே அடிப்பட்டு அதுவேயாத்திரையாய்ப் போருகிறவர்க ளென்றபடி; அம்மைவயிற்றேறு யமன்கழுவோடு வளையவளைய உழன்றிடே இரிவது' என்பது, பிள்ளைலோகாசார்யஜீயர் வியாக்கியானம்.

"இத்தால், 'இழக்கிறது ஹேயமான ஸம்ஸாரம்; பெறுகிறது விலக்ஷணமான பரமபதம்: இதுக்குஉடலாக ஸதாசார்யன் அருளிச்செய்த ஒரு நல்வார்த்தையை ஸத்துக்களிடத்திலே அப்யஸித்து அநிர்ப்பரனாயிருக்கக்கடவன்' என்னும் அர்த்தஞ் சொல்லிற்றாய்த்து" என்பதும் மேற்படி வியாக்கியானம்.

இப்பாட்டில் எதுகையை யடுத்து 'விருத்தம்' என்ற ஒருசொல் வெவ்வேறுபொருளில் வந்தது திரிபின்பாற்படும்.

பிரபந்தசாரம்.

"முன்னுரைத்த திருவிருத்த நூறு பாட்டு
முறையின்வரு மாசிரிய மேழு பாட்டு
மன்னியநற் பொருட்பெரிய திருவந் தாதி
மறவாத படியெண்பத் தேழு பாட்டும்
பின்னுரைத்த தோர்திருவாய் மொழியெப் போதும்
பிழையறவா யிரத்தொருநூற் றிரண்டு பாட்டி
யிந்நிலத்தில் வைகாசி விசாகந் தன்னி
லெழிற்குருகை வருமாறன் விரித்த தீதே."

திருவிருத்தம்.

நூல்.

௧. பொய்ந்நின்றஞானமும்பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு
மிந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமையுயிரளிப்பா
னெந்நின்றயோனியுமாய்ப்பிறந்தாயிமையோர்தலைவா
மெய்ந்நின்றுகேட்டருளாயடியேன்செய்யும்விண்ணப்பமே.

இப்பாட்டில், எம்பெருமானை அகக்கண்ணுக்குஇலக்காகக்கண்ட ஆழ்வார், அப்பெருமானை விளித்து, அவன்முன்னிலையில், தாம் சொல்லும் விநய வார்த்தைகளைக் கேட்டருளவேணு மென்கிறார்.

(இ - ள்.) உயிர் - எல்லாவுயிர்களையும், அளிப்பான் - பாதுகாத்தருளும்பொருட்டு, எந்நின்ற யோனியும் ஆய் - பலவகையாய் நின்ற பிறப்புக்களையு முடையவனாய், பிறந்தாய் - திருவவதரித்தவனே! இமையோர் தலைவா - தேவர்களுக்குத் தலைவனே! பொய் நின்ற ஞானமும் - பொய்ம்மை நிலைபெற்ற அறிவும், பொல்லா ஒழுக்கும் - தீயநடத்தையும், அழுக்கு உடம்பும் - அசுத்தங்களோடுகூடின சரீரமும், (என்னும் இவற்றோடு கூடி), இ நின்ற நீர்மை - இவ்வாறு நிலைபெற்ற இயல்பை [பிறப்புத்துன்பத்தை], இனி யாம் உறாமை - இனிமேல் நாங்கள் அடையாதபடி, அடியேன் செய்யும் மெய் விண்ணப்பம் - (உனது) அடியவனாகிய யான் சொல்லும் உண்மையான வணக்கத்தோடுகூடியசொல்லை, நின்று கேட்டருளாய் - நின்று (நீ) கேட்டருளுவாய்; (எ - று.)

பொய்ந்நின்றஞானம் - பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களா லன்றி உண்மையாலுணரும் மெய்யுணர்வாகிய தத்துவஞானத்துக்கு மறுதலையான விபரீதஞானம். 'விபரீத வுணர்வாவது - மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவுளும் இல்லை யெனவும் மற்றும் இத்தன்மையவுஞ் சொல்லும் மயக்கநூல்வழக்குக்களை மெய்ந்நூல்வழக்கெனத் துணிதல்; முற்றியை பகலென்றும், இப்பியை வெள்ளியென்றும் இவ்வாறே ஒன்றனைப் பிறிதொன்றாகத் துணிதலும் அது' என்றார், திருக்குறளுரையில் பரிமேலழகர். இது - சந்தேகஞானத்துக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஐயமாவது - பலதலையாய உணர்வு; அஃதாவது - மறுபிறப்பும் இருவினைப்பயனும் கடவுளும் உளவோ இலவோ வென ஒன்றில் துணிவு பிறவாது நிற்றல்; பேய்த்தேரோ புனலோ, கயிறோ அரவோ எனத் துணியாது நிற்பதும் அது' எனப் பரிமேலழகருரைத்ததையுங் காண்க. திருவள்ளுவர் மெய்யுணர்தலென்னும் அதிகாரத்தில் "பொருளல்லவற்றைப் பொருளென் றுணரும், மருளானா மாணாப் பிறப்பு", "இருள்நீங்கி யின்பம் பயக்கும் மருள்நீங்கி, மாசறு காட்சி யவர்க்கு", "ஐயத்தின் நீங்கித் தெளிந்தார்க்கு வையத்தின், வானம் நணிய துடைத்து" என்றபடி நிரதிசயஇன்பத்ததான முத்தியைப் பெறுதற்கு நிமித்தகாரணமான தத்துவஞானத்துக்கு மாறான திரிபுணர்வும், ஐயவுணர்வும், பிறப்புக்கு முதற்காரண மாதலால், இவை முதலிற் கூறப்பட்டன. காரணமாகிய இவற்றை ஒழித்தாலன்றிக் காரியமாகிய பொல்லாவொழுக்கு அழுக்குடம்புகள் ஒழியாவாதலால், பொய்ந்நின்றஞானம் முன்பு நிறுத்தத்தக்கதேயாம். இதனை 'அஜ்ஞாநம்' என்னாமல் 'ஞானம்' என்ற சொல்லாற் குறித்தது, இகழ்ச்சி. 'பொய்ந்நின்ற' என்றதை - பொய்யிலே நின்ற என்றும், பொய்யாய் நின்ற என்றும் விரிக்கலாம்.

பொல்லா வொழுக்கு - தானல்லாத உடம்பை யானென்றும், தன்னுடைமையில்லாத பொருளை எனதென்றும் கருதி அவற்றினிடத்துப் பற்றுச்செய்து அவ்வகங்காரமமகாரங்களுக்கு ஏற்றபடி நடக்கும் நடத்தைகள். அறிவுக்கு ஏற்றபடி நடத்தை யுளதாதலால் 'பொய்ந்நின்ற ஞானத்தின்பின் பொல்லாவொழுக்கும்,' நித்தியமாய் ஞானானந்தலக்ஷணமாய்ப் பரமாத்மாவுக்கு அடிமையாயிருக்கிற ஜீவாத்மாவுக்கு இந்தத் தீயஅறிவொழுக்கங்கள் உண்டாகக் காரணம் அசுத்தமானதேகத்தின் சம்பந்தமே யாதலால் அதன் பின் அழுக்குடம்பும் கூறத்தப்பட்டன. * "வினையின் வந்தது வினைக்கு விளைவாயது, புனைவன நீங்கிற் புலால் புறத்திடுவது, மூத்து விளிவுடையது தீப்பிணி யிருக்கை, பற்றின் பற்றிடம் குற்றக் கொள்கலம், புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை, யவலக் கவலை கையாறழுங்கல், தவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது, மக்கள் யாக்கை" என்ற மணிமேகலையடிகளாலும், உடம்பின் சுத்தமல்லாததன்மையை அறிக. பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் - இதுவொட்டு இதுவொட்டு என்றுரையாய்ப் போலே காட்டியபடி. இந்நின்ற நீர்மை - இவ்வாறு நின்ற இயற்கை என அன்மைச்சுட்டாற் சுதித்துக்காட்டி இழிவு கிளக்கி அதன் நிலை வேண்டியபடி. 'இந்நின்ற நீர்மை - இப்படிப்பட்டுநின்ற ஸ்வபாவம். உபிரக்குடைதாட்டுகிறதென்று அம்மாள், ஸ்ரீதனபண்டாரத்தில் ருக்கிகள் பெருமாளுக்கு ராக்ஷஸர் நின்ற உடம்பைக் காட்டினாற்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக் காட்டுகிறதென்று ஆளவந்தார்,' 'யாம் - பரார்த்தம் சேஷமாகையாலே, காட்டிக்காக் தாம் மன்றுகிறார்' - இவை பெரியவாச்சான் பிள்ளைவியாக்கியானம். நின்ற - நெடுங்காலமாய்த்தொடர்ந்துநின்ற. இனி - உன்னை யாம் அடைந்த பின்பும், யாம் - இயல்பாகிய தனித்தன்மையுள்ளவை யென்றுவது, எல்லாவுயிர்களையும் உளப்படுத்திய தென்றுவது கொள்க. 'இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை' என்றது, பிறப்பற்ற முத்தி பெறுமாறு என்றபடி. மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்தை யடைந்த உயிர்க்கு மீண்டு மற்றொருபிறப்பை யெடுத்தல் இல்லை யென்க. உறாமை கேட்டருளாயென இயையும்; உறாமைச் செய்யும் என இயைத்தலும் ஒன்று.

எந்நின்றயோனியுமாய்ப்பிறத்தல் - மீனும் ஆமையும் பன்றியும் சிங்கமும் குறளும் முதலிய வடிவங்களாக அவதரித்தல். 'உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்' என்றது சௌலப்யத்தையும், 'இமையோர்தலைவா' என்றது பரத்துவத்தையும் விளக்கும்; † "பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்" என்பர் திருவாய்மொழியிலும்: [சௌலப்யம் - அடியவர்க்குளெளியனாந்தன்மை, பரத்துவம் - எல்லாப்பொருளுக்குந் தலைமையாகப் பரமபதத்தில் வீற்றிருக்கும் நிலை.] எம்பெருமானது திருவவதாரம் மற்றையோரது பிறப்புக்கள்போலக் கர்மசம்பந்தத்தால் ஆவதன்றி இச்சாமாத்திரத்தால் துஷ்டநிக்கிரகசிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தற்பொருட்டு உளதாகிற தன்மையை 'உயிரளிப்பான் எந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்' என்பதனால் வெளியிட்டார்; அவன்பிறக்கிற பிறவி நம்பிறவி அறுக்கைக்காகவன்றோ? அளிப்பான் - அளித்தற்காகவே; வேறொருபயனைக் கருதியன்று. 'எந்நின்றயோனியுமாய் - இன்னதென்னியிறிப் பிறவேனென்றுதான் உன்னுச் சொல்லலாமோ? இவனுடைய ஜந்மத்துக்கு ஓர் அவதியுண்டாயிருக்குமோ, கர்மமடியாகவருகிற தாகையாலே; தன் அநுக்ரஹத்தாலே எல்லார்க்குமாகப் பிறக்கையாலே, அவனுடைய ஜந்மத்துக்கு ஓர் அவதி இல்லையே,' 'என் ஜந்மத்தைப் போக்கித்தரவேணுமென்று உன்னைக் காலிக்கட்டுகிற என்

பிறவிபோலேயோ, என்னை எடுக்கப் பிறக்கிற உன் பிறவி என்கிறார்,' 'பிறந்தாய் - தானிலே தோற்றினாற்போலே யாதல் ஆனைக்குஉதவினாற்போலே யாதல் ஆவிர்ப்பவித்துக் கடக்கநின்று காரியந்தலைக்கட்டித்தான் போருமோ? நாட்டார் பத்துமாசம் கர்ப்பவாசம் பண்ணினால், பன்னிரண்டுமாசம் கர்ப்பவாசம் பண்ணியன்றோ நீ அவதரித்தது!' என்பவை நம்பிள்ளையீடு.

நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியத்தில் * "இமையோர் தேஎத்தும்" என்றவிடத்து, 'இமையாக்கண்ணனாகலின் இமையோ ரென்றார்' என்றும், சிந்தாமணியில் † "இமையாதகண்ணினிமையோர்" என்றவிடத்து 'கண்ணிமையார் - தேவர்க்கு ஓர்பெயர்' என்றும் உரைத்தவை இங்கு உரைத்தக்கன. ‡ "அயர்வறுமமரர்க ளதிபதி யவனவன்," § "அச்சுதாவமரரேறே" என்றவிடங்களில் 'அமரர்' என்பதுபோல, இங்கு 'இமையோர்' என்றது, பரமபதத்தில் பொருந்திய நித்தியமுக்தர்களைக் குறிக்கும். 'இமையோர்தலைவா' என்றதனால், பரமபதநிலையை இவர் ஆசைப்பட்டமை தோன்றும். இமையோர் என்பார், நித்தியவிபூதியாகிய பரமபதத்துக்குத்தலைவனென்றது, லீலாவிபூதியாகிய இப்பிரபஞ்சத்துக்குத்தலைவனென்பதற்கும் உபலக்ஷணம்; இனி, இரட்டுறமொழிதலால், இமையோர் - இம்மையோர் என்பதன் தொகுத்தலாக, இவ்வுலகத்தாரையும் உணர்த்து மெனினுமாம். மெய் - விண்ணப்பத்துக்கு அடைமொழி. 'மெய்ந்நின்று' என இயைத்து, திருமேனிகாட்டி உண்மையாகநின்று எனினுமாம். நின்று - விரையாது நின்று; முடியக்கேட்டருள வேணு மென்றபடி: 'ஜகத்வ்யாபாரத்தில் பராபரப் படுகின்ற,' எனது விண்ணப்பத்தை நீ கேட்டருளுதல்மாத்திரமே உயிரளித்தற்கு உபாயமென்பார், 'கேட்டருளாய்' என்றார். 'கேட்டருளாய் என்று - கேட்கை தானே அருளென்று கருத்து,' 'யாமுறாமை என்று பன்மையாயிருக்க, அடியேன் என்று ஒருமையாலே, ஈச்வரனுக்கு விஜ்ஞாபிப்பார் தாம் ஒருவருமாய், பலராய் அம்பந்தப் பிராப்பரைக்கும் ஒக்கு மென்றுகருத்து'என்பன, வாதிகேசரி அழகியமணவாளஜீயர் உரை. 'நான்' என்றது 'அடியேன்' என்றதற்கு ஏற்ப, 'சொன்னவார்த்தை' என்றது 'செய்யும்விண்ணப்பம்' எனப்பட்டது.

ஞானம், யோனி, விண்ணப்பம் - ஜ்ஞாநம், யோநி, விஜ்ஞாபநம் என்ற வடசொற்களின் திரிபுகள். நூற்குற்றங்களென்றும் முதனிலைத் திரிந்த தொழிற்பெயர். 'யாம்' என்றதனோடு 'அடியேன்' என்றது, பன்மையொருமைமயக்கம். உறாமை - எதிர்மறைவினையெச்சம். அளிப்பான் - பான்விகுதிபெற்ற எதிர்காலவினையெச்சம். எந்நின்றயோனி - எகரவினா, எஞ்சாமையையுணர்த்தி இப்பன்மையை விளக்கும். யோனியும், உம் - இழிவுசிறப்போடு முற்றுப் பொருளது. 'எந்நின்றயோனியிற் பிறந்தாய்' என்னாது, 'எந்நின்றயோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்' எனக் கூறினது, அந்தந்தப் பிறப்பிற் பிறந்தபோது சிறிதும் வேறுபாடு தோன்றாதபடி அதனதன் தன்மையாகவேயிருந்ததை உணர்த்தும்.

'இமையோர்தலைவா' என்கையாலே பரப்ரஹ்மஸ்வரூபமும், 'அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்' என்கையாலே ஜீவாத்மாவினது தன்மையும், 'உயிரளிப்பான் எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்' என்கையாலே பரமாத்வாவை அடையும் உபாயமும், 'கேட்டருளாய்' என்கையாலே அங்ஙனம் அடை

* மணிமேகலை, பளிக்கறைபுக்ககாதை, ௧௧௩ - ௧௨௦.
† திருவாய்மொழி - முதற்றிருப்பதிகம் - ௩.

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - பொருளியல் - ௫௪.
† சீவகசிந்தாமணி - நாமகளிலம்பகம் - ௨௧௩.
‡ திருவாய்மொழி - முதற்றிருப்பதிகம் - ௧.
§ திருமாலை - ௨.

தலின் பயனும், 'பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை' என்கையாலே அர்ச்சராதிகதிப் பயனையும் ஆக இப்பாட்டில் அர்த்தபஞ்சகமும் குறிக்கப்பட்டதாயிற்று என்பது பூர்வாசாரியர்கள் கொள்கை. (க)

தலைவிவேறுபாடுகண்ட தோழி வியந்துரைத்தல்.

உ. செழுநீர்த்தடத்துக்கயல்மிளிர்ந்தாலொப்பச்சேயரிக்க
ணழுநீர்துளும்பவலமருகின்றனவாழியரோ
முழுநீர்முகில்வண்ணன்கண்ணன்விண்ணாட்டவர்மூதுவரா
தொழுநீரிணையடிக்கேயன்புசூட்டியசூழ்குழற்கே.

(இ - ள்.) முழு நீர் முகில் வண்ணன் - நிறைந்த நீரையுடைய காளமேகம் போன்ற திருநிறமுடையவனான, கண்ணன் - திருமாலினது, மூதுவர் ஆம் விண்ணாட்டவர் தொழு நீர் இணை அடிக்கே - (யாவர்க்கும்) முற்பட்டவரான பரமபதத்து நித்யசூரிகள் வணங்குந் தன்மையையுடைய ஒன்றோடொன்றொத்த திருவடிகளிலே, அன்பு சூட்டிய - (தனது) அன்பைச் செலுத்தின, சூழ்குழற்கு - அடர்ந்த கூந்தலையுடைய இத் தலைமகளுக்கு,—செழு நீர் தடத்து கயல் மிளிர்ந்தால் ஒப்ப - மிக்க நீரையுடைய தடாகத்தில் கயல்மீன் பிறழ்ந்தாற்போல, சேய் அரி கண் - சிவந்த இரேகைகளையுடைய கண்கள், அழு நீர் துளும்ப - (தலைமகனது பிரிவை யாற்றாமையால்) புலம்பினநீர் ததும்ப, அலமருகின்றன - தடுமாறுகின்றன; வாழி - (இந்த அன்புநிலை) என்றும் நிலைத்திருப்பதாக; (எ - று.)—அரோ - சுற்றசை. வாழி-(இத்துன்பம் நீங்கி) வாழ்ந்திடுக என்னுமாம்.

சர்வேசுவரனுகிய தலைமகனைப் புணர்ந்து பிரிந்து அப்பிரிவை ஆற்றாதவளான தலைவியினுடைய வேறுபாட்டைக் கண்டு வியந்த தோழியின் வார்த்தை, வெளிப்படைபொருள்; இதற்கு உள்ளுறைபொருள் - எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான அன்புமிகுதியால் வந்த கண்கலக்கத்தைக் கண்டு வியப்புற்ற அன்பர்கள் வார்த்தை. இவர்க்குப் பிரிவாற்றாமை - எம்பெருமான் ஒருகால் இவரது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கானபொழுது அவனை உடனே சேரவிரும்பிய இவரை அப்பெருமான் அப்பொழுதே சேர்த்துக்கொள்ளாது மறைய அதனாலுண்டான துயரம். 'தடத்துமிளிர்ந்தகயலை' நீர்ததும்பின கண்ணுக்கு ஒப்புச்சொல்லுகையாலே, அந்நீரோடு கண்ணுக்கு உண்டான சேர்த்தி தோற்றுதலால், ஆழ்வாரது அகக்கண்ணாகிய ஞானத்தின் ஊற்றமுடைமை சொல்லியவாறு. 'சேயரிக்கண்' என்று அந்தக்கண்ணுக்குச் செம்மையமைதி கூறுதலாலே, அந்த ஞானம் பக்தியாயினமை தோற்றுகிறது. 'அழுநீர் துளும்ப அலமருகின்றன' என்கையாலே, அந்தப்பக்திமிகுந்தமை தோன்றும். 'கண்ணன்' என்பதனால், சௌலப்பியந் தோற்றும்; 'கிருஷ்ணனென்றால் பெண்களாய்க்கலிலேமெல்லிழுவாறொருவனென்று பிரசித்தமிறே' என்ற நம்பிள்ளையிட்டையும் அறிக. 'அன்புவைத்த' என்னாது 'அன்புசூட்டிய' என்கையாலே, ஆழ்வாரது அன்பு எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு அலங்காரமென்று தோற்றிற்று; *"ஆர்வமென்பதோர்பூ" என்றார் பெரியாழ்வாரும். 'இணையடிக்கே யன்புசூட்டிய சூழ்குழற்கு' என்ற சொற்போக்கால், எம்பெருமான் திருவடிகள் ஆழ்வார் திருமுடிக்கு அலங்காரமென்னுமிடமுந் தோற்றிற்று. கீழ்ப்பாட்டில் 'இமையோர்' என்றதுபோலவே இங்கு 'விண்ணாட்டவர்' என்றது, தேவரைக் குறியாது, எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேலுள்ள பரமபதத்திலுள்ளாரைக் குறித்தது. 'மூதுவராம் விண்

* பெரியாழ்வார்திருமொழி - முப்பத்தைந்தாந்திருப்பதிகம் - ட.

ணாட்டவர்' என்றது, இவ்வுலகங்களிலிருந்து பரமபதஞ்சேர்ந்த முக்த ரன்றிப் பரமபதத்திலேயே என்றும் நிலைத்துள்ள அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநர் முதலிய நித்ய ரென்றபடி.

கண்ணன் - கிருஷ்ணன் என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு; கருநிறமுடையவனென்று பொருள். 'முழுநீர்முகில் வண்ணன்' என வந்ததனால், இங்கே 'கண்ணன்' என்றது பெயர் மாத்திரமாய் நின்றது. திருக்கோவையாரில் *"கருங்கண்ணனை" என்றவிடத்துப் பேராசிரியர் 'கண்ணனென்பது-கரியோனென்னும் பொருளதோர் பாகதச் சிதைவு; அஃது அப்பண்புணர்த்தாது ஒருவற்குப் பெயராய் நின்றமையின், 'கருங்கண்ணன்' என்றார்; 'செந்தீத் தங்கம்' என்றாற்போல' என வுரைத்ததை யுணர்க. இனி, கிருஷ்ணன் என்பதற்கு-யாவர் மனத்தையுங் கவர்பவனென்னும் பொருளும் உண்டு. சூழ்குழல் - தலைமகனை வசப்படுத்தவல்ல மயிர்முடி யென்னுமாம். மூதுவர் - முதுமையென்னும்பண்படியாப்பிறந்த பெயர்; பண்புப்பெயர் சுறுபோய் ஆதிநீண்டது.

முதலில் 'இமையோர்தலைவா' என்று எம்பெருமானுடைய உத்தமபுருஷத்தன்மையைக் கருதுகையாலே, அப்பொழுதே அவனைக் கிட்டவேண்டும்படியான ஆசை யுண்டாய், அங்ஙனம் அவனைக்கிட்டப்பெறாமையாலே, ஆழ்வார் ஆற்றாமை மீதூர்ந்து தளர்ந்தார்; அத்தளர்ச்சியாலே காமான தன்மையழிந்து ஆண்பெண்ணாம்படியான நிலைமை தோன்றி, ஒருபிராட்டி நிலைமையடைந்தார். ஆண் பெண்ணாதல் கூடுமோ? எனில்,—†"வண்ணநிற்காண்டரேசம் ஆடவர்பெண்மையை அவாவுந் தோளினாய்", ‡"வாராக வாமனனே யரங்கா வட்டநேமிவலவா ராகவா உன்வடிவுகண்டால் மன்மதனும் மடவாராகவாதரஞ் செய்வன்" என்பவாதலாலே, இது கூடும்; § "பெண்டிரு மாண்மை வெஃகிப் பேதுறு முலையினாள்" எனப் பெண்ணாணாகும்இடமும் உண்டு. அங்ஙனம் ஆண்பெண்ணாகிலும் சாதாரணப்பெண்மையையேயன்றி ஒருபிராட்டியின் நிலைமையையடையுமாறு எங்ஙனமெனில்,—பரமாத்மாவினது தலைமையும், ஜீவாத்மாவினது அடிமையும், ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கே உரியதாயிருக்கையும், தாம் எம்பெருமானைச் சேர்க்கையால் இன்பத்தையும் பிரிவினால் துன்பத்தையும் அடைதலும், அவனையே தாம் சரணமென்று கொள்ளுதலும் அநுபவித்து ஆனந்தித்தலும் முதலிய காரணங்களால், தம்மைப்பிராட்டிமாரோடொக்கச்சொல்லத் தட்டில்லை. தோழிநிலைமையும் தாயார்நிலைமையும் முதலியன ஆகிறபடி எங்ஙனே யெனில், தாம்விரும்பியபொருளின்வரம்பின்மையால் அங்ஙனமாகுமென்க.

தலைமகன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டானாய், தலைமகளுந் தோழியுமாகப் பூக்கொய்து விளையாட வென்று புறப்பட்டவளவிலே, ஒருவியாசத்தாலே தோழியும் பிரிந்தசமயத்திலே, தலைமகனும் ஊழ்வினையுண்மையாலே அங்கே வர, அங்கே அவனோடே கன்னிகையேகூட்டங் கூடி ஊழ்வினைபிரித்தலால் உடனே பிரிந்து காமவேதனையால் தன்னுயிர்த்தோழிக்கும் தனதுநிகழ்ச்சியைத் தெரிவியாதபடியிருக்க, பின்பு வந்த தோழி இவளதுநிலைமையைக் குறிப்பாலறிந்து கூறியது, இது. இனி, இயற்கைப்புணர்ச்சியல்லாமல் தோழியிற்கூட்டத்தில் நிகழ்ந்த தலைமகன்பிரிவுக்கு ஆற்றாத தலைவியின் வேறுபாட்டைக் கண்ட தோழியின் வார்த்தை யென்பாரும் உளர். 'இயற்கைப்புணர்ச்சியென்பது - பொருளதிகாரத்திற் கூறப்பட்ட தலைமகனும் தலைமகளும் அவ்வாறு ஒருபொழிலிடத்தே எதிர்ப்பட்டுத் தெய்வத்துணைநிற்பப் பான்மைவழி யோடி

* திருக்கோவையார் - கூட.
† கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - தாடகைவதைப்படலம் - உச.
‡ திருவரங்கத்தந்தாதி - கூ0.
§ சீவகசிந்தாமணி - காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம் - கூ௫.

ஞானியர்க்கு ஒருகோடி தோன்றினாற்போலத் தம்முள்ஒத்த அன்பினராய் அவ்விருவர்களுந்தாம் தம்முள்தாமே கூடுங் கூட்டம்' என்பது,பேராசிரியருரை. இது, தெய்வப்புணர்ச்சி,முன்னுறுபுணர்ச்சி யெனவும்படும்; இது, எண்வகை மணத்தினுள் காந்தருவவிவாகமாம்: [எண்வகைமணங்களாவன - பிரமம், தைவம், பிராஜாபத்தியம், ஆர்ஷம், ஆசுரம், காந்தருவம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன.] 'காந்தருவமாவது-தனியிடத்து இருவருடையவுங் காமமோகத்தாலே கூடுகை; இதுக்கு யாழோர்கூட்டமென்று பெயர்' என்பது,வாதிகேசரி அழகியமணவாளஜீயருரை. தோழியிற் கூட்டம் - தோழிமூலமாக இருவரையொருவர் கூடுதல்.

'செழுநீர்த் தடத்துக் கயல் மிளிர்ந்தால் ஒப்ப - தர்சநீயமாய்ப் பிரஸந்நமான ஜலஸம்ருத்தியை யுடைத்தாய் ஏகார்ணவம் போலே யிருப்பதொரு தடாகத்திலே அப்பரப்படங்கலும்விம்மும்படி மிளிர்ந்ததொரு கயல் *"அலைகடல்நீர்குழம்ப" என்கிறபடியே அதுஅடங்கலுங்குழம்பும்படி இடம்வலங்கொண்டாற்போலேபாய்ந்து, கண்வளர்ந்தபுரள்கின்றபடி; உபமானமே தொடங்கித் திருத்திக்கொடுசெல்லவேண்டுகிறது, உபமேயத்திலுடைய வைலக்ஷண்யம். ஒப்ப என்கிறது - ஸர்வதாஸாம்யமன்று; ஒருவகைக்கு ஒப்பாயித்தல்' என்ற நம்பிள்ளைசீயருரை, 'முழுநீர்முகில்வண்ணன் - கடலைக் கூத்தே கட்டினாயாய்ப் பருகின காளமேகம் போன்ற திருநிறத்தையுடையவன்' என்ற அழகியமணவாளசீயருரையும் அறியத்தக்கன.

செம்மை + அரி = சேயரி: பண்புப்பெயர்த்திரிபு. அலமருகின்றன, அலமா - பகுதி. வாழிய என்னும் வியங்கோள், ஈற்றுயிர்மெய்கெட்டு வாழி என நின்றது; வாழியரோ என்பதில், வாழியர் என்பதை ரகரமெய்யீற்று வியங்கோளெனக்கொண்டு, ஓகாரத்தை அசையென்னலுமாம். 'விண்ணாட்டவர் மூதுவராம்' என்பது, மொழிமாற்றுப்பொருள்கோள். 'தொழுநீர்' என்பதில், நீர்மை யென்னும் பண்பு ஈறுபோயிற்று. அடிக்கே, ஏ - பிரிநிலை. குழற்கே, ஏ - ஈற்றசை. சூழ்குழல் - வினைத்தொகையன்மொழி. உவமையணி. (௨)

பிரிவாற்றாத தலைவி நெஞ்சழிந்து உரைத்தல்.

௩. குழற்கோவலர்மடப்பாவையுமண்மகளுந்திருவு
நிழற்போல்வனர்கண்டுநிற்குங்கொல்மீளுங்கொல்தண்ணந்து
ழாயழற்போலடுஞ்சக்கரத்தண்ணல்விண்ணோர்தொழக்கடவுந்
தழற்போற்சினத்தவப்புள்ளின்பின்போனதனிநெஞ்சமே.

(இ - ள்.) தண் அம் துழாய் - குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாயையும், அழல் போல் அடும் சக்கரத்து - (கொடியவர்களை) நெருப்புப்போல அழிக்கிற சக்கராயுதத்தையு முடைய, அண்ணல் - தலைவனான எம்பெருமான், விண்ணோர் தொழ கடவும் - மேலுலகத்தார் வணங்கும்படி ஏறிநடத்துகிற, தழல் போல் சினத்த அ புள்ளின் பின் - (பகைவர்திறத்தில்) நெருப்புப் போன்ற கோபத்தையுடைய அக்கருடாழ்வானது பின்னே, போன - சென்ற, தனி நெஞ்சம் - (எனது) தனிப்பட்ட மனம்,—குழல் - மயிர்முடியையுடைய, கோவலர் - இடையரது, மடம் பாவையும் - மடப்பத்தையுடையமகளான நப்பின்னைப்பிராட்டியும், மண்மகளும் - பூமிப்பிராட்டியும், திருவும் - பெரியபிராட்டியும், நிழல் போல்வனர் - (எம்பெருமானுக்கு) நிழல் போலேயிருக்க அவர்களை, கண்டு - பார்த்து, நிற்குங் கொல் - (அவ்விடத்தை விடாதே) நிற்குமோ? மீளுங் கொல் - மீண்டுவருமோ? (எ - று.)

* பெரியதிருமொழி - [illegible]திருப்பதிகம் - ௧.

தலைமகன்பிரிவாற்றாத தலைமகள் தனதுவேறுபாடுகண்டுவியந்துரைத்த தோழியை நோக்கி 'அவன்பக்கல் போன என் நெஞ்சு மீண்டுவருமோ? வாராதே போய்விடுமோ?' என்கிறாள்; ஆழ்வார் தமது அன்புமிகுதியாலாகிய கண் கலக்கத்தைக் கண்டு வியந்த அன்பரைநோக்கி எம்பெருமான்விஷயத்திலே தமது நெஞ்சு பிரமாணபூர்வமாகச் சென்றமிழ்ந்ததை உரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஆழ்வார் தம்திருவுள்ளம் வேதமயனான புள்ளின்பின் போனமை சொல்லுகையாலே, சிறந்தபிரமாணமான வேதத்தை யநுசரித்தது அவரது திருவுள்ள மென்பதும், 'அப்புள்' என்ற அகரச்சுட்டினால் அவ் வேதத்தின் மகிமையும், 'தழற்போற் சினத்த அப்புள்' என்று பகைவரை யழிக்கவல்ல பராக்கிரமங் கூறுதலால் அவ்வேதப்பிரமாணம் பரமதங்களை யழிக்குந்திறத்த தென்பதும், 'சக்கரத்தண்ணல் கடவும் புள்' என்றதனால் அப்பிரமாணந்தான் ஈசுவராதீன மென்பதும், 'விண்ணோர்தொழக்கடவும்' என்றதனால் அந்தப்பிரமாணபலத்தாலே தேவர்களியாவரும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படுவ ரென்பதும், 'தண்ணந்துழாயழற்போலடுஞ்சக்கரத்தண்ணல்' என்றதனால் எம்பெருமானது இனிமை ஆற்றல் தலைமை என்னுங் குணங்களும், 'நிழற்போல்வனர்' என்றதனால் பிராட்டிமார்க்கும் அடிமை இயல்பென்பதும், நப்பின்னைப்பிராட்டியை முதலாகச் சொல்லுகையாலே மென்மையினும் நீர்மைக்கு உள்ள மேன்மையும், 'தனிநெஞ்சம் கண்டு நிற்குங் கொல் மீளுங்கொல்' என்றதனால் இப்படிப்பட்ட சிறந்தவிஷயத்தில் மிகப் பற்றிப் பெருமையுற்ற நம்நெஞ்சு அங்கேயொழிவின்றி நிரந்தரநுபவம் பண்ணுமோ? அன்றி மீளுமோ வென்று கவலைப்படுதலுந் தோன்றும்.

'குழற்கோவலர்மடப்பாவை' என்பதற்கு - வேய்ங்குழலொலியால் அறிவில்லாத பசுக்களையும் வசப்படுத்தவல்ல இடையர்குலத்திற் பிறந்ததனாலே தன்மொழியழகால் முற்றுமுணர்ந்த எம்பெருமானை வசப்படுத்தவல்லவ ளென்று விசேஷார்த்தம் உரைப்பர். குழல் - கோவலர்க்கு அடைமொழி; மயிர்முடி யென்று உரைத்து, நப்பின்னைக்கு அடைமொழியாக்கினுமாம். கண்ணனது திருக்குழலிலே தான்ஈடுபட்டிருக்கையாலே, அதுதோன்ற 'குழல்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தாள். கோவலர் - கோபாலரென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; பசுக்களைக் காப்பவ ரென்று பொருள்; கோ வலர் என 'வலர்' என்பதை வல்லார் என்னும் தமிழ்மொழியின் தொகுத்த லென்றலுமாம். மடம் - எல்லாம் அறிந்தும் ஒன்றும்அறியாததுபோலிருக்குந் தன்மை; 'கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமை' என்றுங் கூறுவர். இது, நாணம் அச்சம் பயிர்ப்பு முதலிய மற்றைப் பெண்குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். பாவை - சித்திரப்பதுமைபோல் அழகியவள்; கண்மணிப்பாவைபோல அருமையானவள்: உவமையாகுபெயர். நப்பின்னை - ஓர் இடையர்மகள்; இவள், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்துக்கு மிக உகப்பாக இருந்தவள்: எவராலும் அடக்கவொண்ணாதனவும் அசுராம்சமுடையனவுமான பெருவலியினவான ஏழெருதுகளைக் கண்ணபிரான் தன்வலியால் அடக்கி வென்று அழித்து அவ்வெற்றியையே இவள்தந்தையின் கொள்கைப்படி கன்யாசுல்கமாக்கி இவளை மணஞ்செய்துகொண்டான் என்பது கதை. இவள் நீளாதேவியின் அம்சமாதலால், ஸ்ரீதேவி பூதேவி நீளாதேவி யென்னுந் தேவிமார் மூவரையுங் கூறியவாறாம். திரு - எம்பெருமானுக்கு எல்லாச்செல்வமுமாக வுள்ளவள். 'நிழற்போல்வனர்' என்றதனால், இவர்கள் அவனை விடாது தொடர்ந்துநிற்குந் தன்மையும், அவனது குளிர்ச்சிக்கு இவர்கள் காரணமாகுந் தன்மையும், இவர்கள் பரதந்திரைகளாயிருக்குந் தன்மையும் புலப்படும்; இவர்கள் தம்மில் ஒருவர்க்கொருவர் நிழல்போல ஒத்தவராக என்னவுரைத்தலும் ஒன்று. அப்பக்ஷத்துக்கு, நிழலையொப்பத்

கள் என வுரைப்பிறுமாம்; *ஆகின்றாகுற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி; குற்றம் காண்பாரென்ன் பொறுப்பாரென்ன் என்றிருக்கும், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி; நப்பின்னைப்பிராட்டி, அதுகைதான் ஈருவுடையாயிருக்கும்' என்பது, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம். இக்குயில்காள் மீளுமிலைகாள் - இவர்கள் அவனை விட்டு நீங்காதவாறு போல, நமது தலைவிக்கும் சேர்க்கை சேரவேணுமென்கருதி அங்கு இறருமோ? அல்லது இவர்கள் சூழ்ச்சியால் அவனை விட்டு அரிதென்று மீளுமோ என்றவாறு. கொல் - இரண்டும் - ஐயம்.

'தண்ணந்துழாய்க்கு அந்நோ சக்கரந் தண்ணணல்' என்பதற்கு - (கூடின நிலையில்) குளிர்ச்சியைத்தருகிற அழகிய திருத்துழாயினிடத்தில் தன்னை கூடாத நிலையில் வருத்தத் தருகிற வெப்பம்போல கலிக்கிற இருவாழியையுடைய சர்வேசுவரனென்னும் கருத்தமைப்பட உரைப்பர் அப்பிள்ளை; பிரிந்த நிலை யாதலால், திருத்துழாயின் வெப்பத்தைப் பாராட்டிக் கூறியது: அந்நிலையில் அது காலாக்கினியிலும் கடியதன்றோ? அநுகூலரையே வருத்துகிற துழாயின் வெப்பம் பிரதிகூலரை வருத்துகிற திருவாழியின் வெப்பத்துக்கு ஏற்ற உவமையாய் நிற்கும். பகைவரை அழித்தற்குக் கருவியான சக்கரப்படையிலும், அப்படைக்கலத்தைப் பிரயோகிக்கிற உரிய பராக்கிரமமுடைய திருமாலினும், பகைவர் இறத்தற்குச் சிறந்த பெரிய திருவடிக்கு மிகுதியென்பதும், அதனால் அப்புள்ளரசு (இறுதியன்பதறுவதை நிகை ஜாதருமாரனைக் காலநேமி முதலிய அடக்கி அழித்தற்குக் காலநேமி போலத்) தன்னுடன் கூடியிருக்கிற காயகனை எடுத்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுபோகும்பொழுது தன்னைத் திரும்பிப் பார்த்துக்கொள்ளாமலே போயிற்றென்பதும் தோன்றும். 'தழும்போடு இனந்த அப்புள்' என்றார். தனி நெஞ்சம் - என்னை விட்டுப் பிரிந்தும் முகம்பெறுமல் தனிப்பட்ட நெஞ்சம்; சுயதந்திரமான நெஞ்சமென்னுமாம்; வேண்டா என்றால் நீளமாட்டாத நெஞ்சு.

துழாய், சக்கரம் - துளஸீ, சக்ரம் என்னும் வடசொற்களின் சிதைவுகள். அண்ணல் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். (௭)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி வாடைக்குஆற்றாது வருந்திக்கூறல்.

௮. தனிநெஞ்சமுன்னவர்புள்ளேகவர்ந்ததுதண்ணந்துழாய்க்
கினிநெஞ்சமிங்குக்கவர்வதியாமிலநீநடுவே
முனிவஞ்சப்பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தான்முடிசூடுதுழாய்ப்
பனிநஞ்சமாருதமேயெம்மதாவிபனிப்பியல்வே.

(இ - ள்.) தனி நெஞ்சம் - (என்னோடு) உறவற்று நீங்கிய (என்) மனம் முழுவதையும், முன் - முன்னமே, அவர் புள்ளே - அத்தலைவரது கருடப்பறவையே, கவர்ந்தது - (பிறர்க்கு மிச்சமில்லாதபடி) கவர்ந்துகொண்டுபோயிற்று; தண் அம் துழாய்க்கு - (அவரது) குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாய்க்கு, கவர்வது - கவர்ந்துகொண்டுபோதற்கு, இனி இங்கு யாம் நெஞ்சம் இலம் - இனி இவ்விடத்தில் நாம் வேறொருமனத்தை உடையோமல்லோம்; (அங்ஙனமாம் இருக்க), முனி - கோபிக்குந்தன்மையுள்ள, வஞ்சம் பேய்ச்சி - வஞ்சனையையுடைய பேய்மகளான பூதனையினது, முலை - முலையை, சுவைத்தான் - (பசையற) உறிஞ்சியுண்டருளினவனது, முடி - திருமுடியிலே, சூடு - சூடப்பட்ட, துழாய் - திருத்துழாயினது, பனி - குளிர்ச்சியையுடைய, நஞ்சம் மாருதமே - விஷம்போன்ற காற்றே! நீ நடுவே - நீ இடையிலே (புகுந்து), எம்மது ஆவி பனிப்பு - (முன்னமே நோவுபட்டிருக்கிற) எம்முடைய உயிரை மேலும் நடுங்கச்செய்தல், இயல்வே - (உனக்குத் தக்க) இயற்கையாமோ? [தகாது என்றபடி]; (எ - று.)

பிரிந்துசென்ற தலைவனது பின்னே தன்மனம் போய்விட அதனை யிழந்த தலைவி அத்தலைவனது திருத்துழாயாலையினிடத்துத் தனக்கு உண்டான ஈடுபாட்டால் தளர்ந்திருக்கும்பொழுது, அத்திருத்துழாயின் சம்பந்தத்தையுடைய காற்று வந்து வீசி வருத்தாநிற்க, அதனைப் பொறாது, 'நெஞ்சையிழந்து வருந்துகிற என்மை அத்தலைமேல் தொடர்ச்சியையுடைய நீ பகைவர் போலவருத்துதல் தகாது' என்று கூறினாள்; பிரமாணபூர்வமாக எம்பெருமான் பக்கலிலே மனத்தைச் செலுத்திய ஆழ்வார் அப்பெருமானைச் சேருவதும் வேறுஎப்பொருளும் தமக்குப் பிரியமாகாத தன்றுத் தன்மையைக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'தனிநெஞ்சம் முன் அவர்புள்ளே கவர்ந்தது' என்றதனால் வேறுஅம்சங்களை அநுசரியாமல் தனிப்பட்ட ஆழ்வாரது திருவுள்ளம் எம்பெருமானையறிதற்குச் சிறந்த பிரமாணமாய் வேதபிரமாணத்தை மேல்கொண்டு வேதமுடிவிலே முற்றுப்புச் சென்று நிலைத்துநின்ற தன்மையும், 'தண்ணந்துழாய்க்கு இனிநெஞ்சமிங்குக் கவர்வது யாமிலம்' என்றதனால் இப்படி முதலிலே வேதமுடிசென்று கல்ஞானங்கைவந்தவர்க்கு வேறு அறியலாவது ஏதுமில்லையென்பதும், பிறவாக்கியத்தால் நெஞ்சுவினைப்பதாயினும் இனியதுபோலத் தன்னைக்காட்டுகிற பிரகிருதியை [மாயையை]ப் பசையறுக்குந் தன்மையுள்ள எம்பெருமானது ஞானநிலையத்தோடு சம்பந்தப்பட்ட ஞாபகம் விரைவையுண்டாக்குவதாயினும் அப்பெருமானது சேர்க்கைக்கு அவனது விரைவே வேண்டுதலால் இது இடையிலே வந்து வருத்தும் தருணமன்றென்பதும் தோன்றும்.

தனிநெஞ்சம் என்பதற்கு - ஒப்பில்லாத மனமென்றும் உரைக்கலாம்; தம்மிற்காட்டிலும் எம்பெருமானிடத்தில் உண்டான அன்புமிகுதியால் தாம் ஆசைப்படுகிற பொருளினிடத்துத் தமக்குமுன்னமே சென்று சேர்ந்து ஈடுபட்ட மனம் போன்ற சிறப்புடைய பொருள் வேறு இல்லைபடது அரிதன்றோ? அன்றியும், 'தனிநெஞ்சம்' என்றதனால், கருடாழ்வான் திருத்துழாய் மந்தமாருதம் என்னும் இவற்றுக்கெல்லாம் ஈடுகொடுத்தற்கு ஒருமனம் மாத்திரமோ வென்பதும் தோன்றும். கூடியகாலத்து இன்பந்தரும்பொருள்யாவும் பிரிந்தகாலத்துத் துன்பந்தருதலால், திருத்துழாயையும் அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட காற்றையும் அஞ்சியவாறு. 'இங்குக் கவர்வது' என்று பாடமோதி, இரண்டு வாக்கியமாகக் கொண்டு, 'இனி, அந்த அழகிய துழாய்தான் விழுங்குவது எந்தப்பிரதேசத்தை? இந்நெஞ்சத்திற் புள் அப்பா விழுங்கினதாய் அபராயிக்கதோ? நிரவசேஷமாக அப்புள்ளே விழுங்கிற்றே; இப்படி நெஞ்சுமிழந்த நாம் இங்கே இருக்கிறோமென் றிருக்கிறோமோ? யாம் இலம்' என்று உரைப்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. யாம், இலம், எம்மது - தனித்தன்மைப்பன்மைகள். 'முனிநஞ்சப்பேய்ச்சி முலைசுவைத்தான்' என்ற பாடத்துக்கு, நஞ்சப்பேய்ச்சி என இயைத்து - விஷம்போலத் தவறுமற் கொல்லும் கொடுமையையுடைய பாதகி யென்றுவது, நஞ்சமுலையை இயைத்து - நஞ்சுநிறைந்த கொங்கை யென்றுவது பொருள் கொள்க. 'முனிவஞ்சப்பேய்ச்சிமுலைசுவைத்தான்' என்பதற்கு - 'வெறுத்து உறுஞ்சித்தாரை தவிர்க்கை யன்றிக்கே உகந்து செவ்வையுடையாரையும் நலியானோ? *"பேயிருயிருண்டிடும் பிள்ளை நம்பெண்ணுயிர்க்கு இரங்குமோ" என்று பேய்ப்பார்த்தே பெண்ணுக அமைப்பிலே பிணமாக்குகைக்கு; அவன்பாலும் முலைகலெய்கொண்டொணும் முடிப்பசெய்த்தே' என்று விசேஷார்த்தமுரைப்பர், அழகியமணவாளஜீயர். துழாய்ப் பனி நஞ்ச மாருதம் - திருத்துழாயின் குளிர்ந்த தேனினால் கலந்து நஞ்சூட்டினதுபோல வந்த காற்று; நமக்கு அவ்விடத்திலுள்ள சம்பந்தத்தைக் காட்டி

* பெரியதிருமொழி - எழுபத்தைந்தாந்திருப்பதிகம் - ந.

ஆதலால் மிகவருத்தவந்த காற்று என்க. இனி, துழாய்ப் பனி நஞ்ச என்பதற்கு - திருத்துழாயின் குளிர்ச்சியாலே தான் குளிர்ச்சியடைந்த என்றும் உரைக்கலாம்; காற்றுக்குங் குளிர்ச்சியுண்டாக்கும்படி மிக்க குளிர்ச்சி யுள்ளது திருத்துழாய் என்பது தோன்றும்: இதுபற்றியே, அடுத்தடுத்து 'தண்ணந் துழாய்' என்கிறது. இவ்வுரைக்கு, நஞ்ச என்பது - நைந்த என்பதன் போலி. மாருதமே எம்மது ஆவி பனிப்பு இயல்வே என்றது - காற்றாகிய நீ காற்று மயமான பிராணனை உடல்விடாமலொழிதென்று பாராது வேற்றுமையான புள்ளுருந் துழாயும்போல வருத்தலாமோ? என்றவாறு. ஈற்று ஏகாரம் - எதிர்மறை.

'முனிவருஞ்ச என்ற விசேஷணத்துக்குக் கருத்து - பூதனை முலையிலே நஞ்சைக் கலந்துகொடுவந்தாற்போலே, காற்றுத் திருத்துழாயிற் பரிமளத்தைக் கொண்டுவந்து பாதகமாகிறபடி' என்பது, அப்பிள்ளையுரை; 'அவள் தன் முலையிலே விஷத்தை யிட்டுக்கொண்டுவந்தாற்போலே யாய்த்து, இது தானுந் தன்மைக்குமேலே திருத்துழாயோடே கலந்துவந்தபடி' என உரைப்பர் நம்பிள்ளை. 'நெஞ்சம் புள்ளோகவர்ந்தது' என்றார், 'பருந்தெடுத்துப் போகிறது' என்றாற்போல. துழாய்க்கு நெஞ்சம் யாயிலும் - நெஞ்சிரண்டு உடையோமல்லோம். 'எம்மது ஆவி' என்றது, நெஞ்சம்போல எம்மைவிட்டு அவர்பக்கலிலே செல்லவல்ல துணிவில்லாத உயிர் என்றபடி. பனிப்பியல்வே - எல்லோரது தாபத்தையுந் தணிப்பதற்கு உரிய நீயோ நெஞ்சுபிரிவுண்டாரை இப்படிக்கொலைசெய்தற்கு ஏற்பட்டாய்?

இப்பாட்டில் 'அவர்' என்ற பன்மையோடு 'கவைத்தான்' என்ற ஒருமை மாறுகொள்கின்றதோ? எனின்: — அவன்பிரிந்தபோனபடியைக் கருதி நொந்து 'அவர்' என்று உயர்த்துக்கூறினவள், அவன் முன்பு செய்த உபகாரத்தைக் கருதித் தவிர்ந்து 'கவைத்தான்' என இயல்பாக ஒருமையாற் கூறினளாதலால், இது வழுவாகாது வழுவமைதியா மென்க; ஒருமைப்பன்மை மயக்கம்.

விசேஷமான பலம் சாமர்த்தியம் அழகு முதலிய சிறப்புக்களையுடைய குழந்தைகளைக் கொல்லும்படி கம்சனுலேவப்பட்ட பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி, நல்லபெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்குவந்து, தூங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை யெடுத்து, நஞ்சு நிறைந்த தனது முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் முலைகளைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்து அவளுயிரோடு உறிஞ்சிப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி விழுந்து இறக்கும்படி செய்ததென்பது கதை.

நெஞ்சம், நஞ்சம் என்பவற்றில், அம் - சாரியை. புள்ளே, ஏ - பிரிநிலை. கவர்வு இயாம் - குற்றியலிகரம். பேய்ச்சி - பேயன் என்பதன் பெண்பால். மாருதம் - வடசொல். எம்மது - ஆறாம்வேற்றுமையிரி யென்றுமாம், ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெய ரென்றுமாம் கொள்க. பனிப்பு - பு விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். (ச)

வாடைக்குவருந்தி மாமையிழந்த தலைமகளைக் கண்டு தோழி இரங்கல்.

ரு. பனிப்பியல்வாகவுடைய தண்வாடையிக்காலமிவ்வூர்ப்
பனிப்பியல்வெல்லாந் தவிர்ந்தெரிவீசுமத் தண்ணந்துழாய்ப்
பனிப்புயல்சோருந் தடங்கண்ணிமாமைத் திறத்துக்கொலாம்
பனிப்புயல்வண்ணன்செங்கோலொருநான்று தடாவியதே.

(இ - ள்.) பனிப்பு இயல்வு ஆக உடைய - குளிரப்பண்ணுதலையே இயற்கைத்தொழிலாகவுடைய, தண் வாடை - குளிர்ந்த காற்று, இ காலம் - இந்தக் காலமொன்றிலே, இ ஊர் - இந்த ஊரொன்றிலே, பனிப்பு இயல்வு எல்லாம் தவிர்ந்து - குளிரச்செய்தலாகிய (தன்னுடைய) இயற்கையை முழு

வதும்விட்டு, எரி வீசும் - வெப்பத்தை (எங்கும் வெளிப்படையாக) வீசுகின்றது; (இவ்வாறு), பனி புயல் வண்ணன் செங்கோல் ஒரு நான்று தடாவியது - குளிர்ந்த காளமேகம்போன்ற தன்மையையுடைய எம்பெருமானது (என்றும்மாறாத)கட்டளை இவ்வொருகாலத்தில் செவ்வைகுலைந்துகோடினது, (அவனது) திருத்துழாயின் —அம் தண்ணம் துழாய் - அழகிய குளிர்ந்த (அவனது) திருத்துழாயின் விஷயமாக (ஆசைப்பட்டு), பனி புயல் சோரும் - மழைதுளித்தலையுடைய மேகம்போல நீர்சொரிகிற, தட கண்ணி - பெரியகண்களையுடைய இவளது, மாமை திறத்து கொல் ஆம் - மேனிநிறத்தை அழிப்பதற்கோ போலும்? (எ - று.)

எவ்வகைத்தாபத்தையுந் தணிக்கவல்ல மந்தமாருதம், இப்பொழுது இவ்வூரில் இவளை எரிக்கின்றது: இங்ஙனம் பொருளின்தன்மை மாறுபட்டது, இவளது நிறத்தை யழிக்கக்கருதி அப்பெருமான் தனது செங்கோன்மையைத் தவிர்ந்து வாடையை வேறுபடுத்திவிரக்காட்டியதனாலாகக்கூடும் என்று தோழி இரங்குகிறாள்; எம்பெருமானைச் சேர்தற்கு விரைகிற ஆழ்வார்க்கு இவ்வுலகப்பொருள்யாவும் வெறுப்புவிளைத்தலை நண்பர் கண்டு கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள். இப்பாட்டின் முன்னிரண்டடிகளால், எம்பெருமானை அடைதற்கு விரைகிற இவர்க்கு இவ்வுலகத்து இன்பந்தரும்பொருள் துன்பந் தருவதாகத் தோன்றுதலும், மூன்றாமடியால் எம்பெருமானது குணவிசேஷம் காலநீட்டித்தலால் இவர்க்குத்தளர்ச்சியுண்டாக்கினமையும், நான்காமடியால் இவரது பிரிவாற்றாதநிலைமை 'எம்பெருமானது சங்கல்பத்தாலும் ஒருமாறுபாடுநேர்ந்ததோ?'என்று சங்கிப்பதற்கு இடமாயிருந்ததென்பதும் தோன்றும். ஸ்வாபதேசத்தில் 'கண்' என்றது ஞானமாதலால், 'சோருந் தடங்கண்' என்றதில் அன்புமிகுதியாற் போறிவுகலங்கினமை தோன்றும்.

தொழிற்பண்பையுங் குணப்பண்பையுங் கருதி 'பனிப்புஇயல்வாக வுடைய,' 'தண்' என்ற இரண்டு அடைமொழி கொடுத்தது. இக்காலம் இவ்வூர் - பஞ்சபூதங்களுள் ஒன்றாகிய காற்று மற்றொன்றாகிய அக்கினியின் தன்மையை அடைந்த இந்த அநீதி, காலாந்தரத்திலுமில்லை, தேசாந்தரத்திலுமில்லை யென்க. அவ்வவனைப்பிரிந்த காலத்திலே, பிரிந்து தனியிருக்கிற ஊரிலே யென்க. 'இக்காலம்'என்றது, வாடை முன்பு இவளுக்கே இனியதாயிருந்ததைக் கருதி; 'இவ்வூர்' என்றது, இவளது ஆற்றாமையைக் கண்ட ஊராரையும் வாடை தபிப்பித்தலால். நெஞ்சைக் கருடாழ்வான் கொண்டுபோனதலால், மாமைத்திறத்தைத் தான் அழிப்பதற்கு வாடையைக் கொடியதாகுமாறு சங்கற்பித்து ஏவினதுதல்கூடும் என்பது தோன்ற, 'மாமைத் திறத்துக்கொலாம்' என்றது. 'புயல்வண்ணன்' என்றது, மேகம்போற் கரிய வடிவத்தையும், அதுபோலத் தாபந்தீர்த்துக் கைம்மாறு கருதாது உதவுகிற தன்மைக்குணத்தையும் உடையவனென்றவாறு; இப்பொழுது வருத்தத்தொடங்கினவனது இயற்கை இன்னதென்று குறித்தாள். *'நெடுங்கடல் நிற்பதும் ஞாயிறு காய்வதும் ஏற்றதும் கால், ஒடுங்கி நடப்பதும் தண்கார் பொழிவதும் ஊழி தனிற், சுடுங்கனல் பற்றிச் சுடாதே யிருப்பதும் நம்பையுனாது, அடுங்கள லாழி யரங்கேசர்தந் திருவாணையினே" என்றபடி உலகத்தில் சிருஷ்டிப் பொருள்கள் யாவும் புடைபெயர்தல் எம்பெருமானது கட்டளைப்படியே யாதலால், வாடைகுணம்மாறினதை எம்பெருமானது ஆஜ்ஞை கோணுதலின் லாகிய தெனக் குறித்தாள். 'ஒருநான்று தடாவியது' - என்றும் நிலைகுலையாத இச்செங்கோல் இவள்நிறத்தையழித்தற்காக ஒருபொழுது குலைந்தது. தடாவியதே - நாம்பட்டதுபடுகிறோம், அவனது ஆணைக்கு ஒருநீங்குவாரா தொழியவேணுமே! என்று இரங்கியபடி.

* திருவரங்கத்தமாலை - கூ.

'இப்படி வாடையாலே நலிவுபடுகிற பிராட்டியுடைய தசையை அநுசந்தித்த திருத்தாயார், 'காற்றுக்குளிர்க்கடவதாக ஈச்வரன் நியமித்தவதுவும் அப்படியாயிற்று, என்பெண்பிள்ளைநிமித்தமாகவன்றே' என்று இன்னாதாகின்றாள்; இது தோழிவார்த்தையாகவுமாம்' என்ற அப்பிள்ளை உரையும், 'விசும்பு-ஒளிக்கமென்னுந்தப்படி போனஇடமெல்லாம் அவாவின்றது' என்ற அழகியமணவாளஜீயர் உரையும், 'வீசும் - இவளுடைய விரஹாக்நி தன்மேற்படாதபடி கடக்கநின்று வீசாநின்றது; தம் தாம் மேற்படாமை இருந்து நின்று எதிரிகளை எய்வாரைப் போலே' என்ற நம்பிள்ளையுரையும், அறியத்தக்கன.

மூன்றாமன்காம் அடிகளிலும் 'பனிப்பியல்' என்று பாடம் உண்டு. அப்பொழுது, குழாப் பனிப்பு இயல சோரும் எனப்பிரித்து, குழாயின் குளிர்ச்சியிலே தன்னுடையதன்மையை இழக்கிற என்று பொருள்கொள்க. நான்காம் அடியில், பியல்-புயலென்னும் பொருளது. பியல் எனினும், புயல் எனினும் ஒக்கும்; 'பியல் புயல் மழை இத்யாதிகளெல்லாம் வர்ஷத்துக்குப்பேர்' என்பர் நம்பிள்ளை.

தண்ணம் - தண்மை; அம் - பண்புப்பெயர்விகுதி. இனி, அம் - சாரியையுமாம். 'தடங்கண்ணி' என்பதில், தட - பெருமை புணர்த்தும் உரிச்சொல். *"தடவென் கிளவி கோட்டமுஞ் செய்யும்" என்றதனால், 'தட' என்னும் உரிச்சொல் - வளைவையும் உணர்த்துவதாதலின், 'தடாவியது' என்பதை அதனடியாகப் பிறந்த தென்னலாம்; ஈற்றேகாரத்தால், இரக்கமும் தோன்றும். ()

தலைமகளெழில்கண்டு வியந்த தலைமகன்வார்த்தை.

கூ. தடாவியவம்புமுரிந்தசிலைகளும்போகவிட்டுக்
கடாயினகொண்டொல்குமவல்லியிதேனுமசுரர்மங்கக்
கடாவியவேகப்பறவையின்பாகன்மதனசெங்கோ
னடாவியகூற்றங்கண்டுயிர்காமின்கண்ஞாலத்துள்ளே.

(இ - ள்.) தடாவிய - வளைந்த, அம்பும் - அம்புகளையும், முரிந்த - ஒடிந்த, சிலைகளும் - விற்களையும், போக விட்டு - கொள்ளாமல் ஒழித்து, கடாயின கொண்டு - உபயோகிக்கத்தக்க அம்புகளையும் விற்களையும் ஏந்தி, ஒல்கும் - துவண்டு நடக்கிற, வல்லி ஏனும் - ஒரு பூங்கொடிபோன்ற பெண்வடிவமாயிருந்ததேயாயினும்,—இது—,—அசுரர் மங்க - அசுரர்கள் அழியும்படி, கடாவிய - ஏவிநடத்தப்படுகிற, வேகம் - விரைவையுடைய, பறவை - பக்ஷிராசனாகிய வாகனத்துக்கு, இன் பாகன் - இனிய பாகனாகிய எம்பெருமானது, (சம்பந்தம் பெற்ற), மதனன் - மன்மதனது, செங்கோல் - ஆஜ்ஞையை, நடாவிய - நடத்துகிற, கூற்றம் - யமனாயிருக்கும்; ஞாலத்துள்ளே - இவ்வுலகத்திலே, கண்டீர் - (இந்த அழகிய வடிவத்தைப்) பார்த்தவர்களே! உயிர் காமின்கள் - (உங்களுயிரைக்) காத்துக்கொள்ளுங்கள்; (எ - று.)

ஒரு தலைமகளது அழகிய வடிவத்தைக் கண்டு அதனிடத்து மிக ஈடுபட்ட தலைமகன் உலகத்தாரை நோக்கி 'இவ்வடிவம் காட்சிக்கு ஒரு மெல்லியல் வடிவமாகத் தோன்றினும் உண்மையில் மன்மதனது ஆஜ்ஞையை முழுவதுந் தவறுமற செலுத்துகிற தொரு கூற்றமாகும்: இந்த உலகத்திலே அந்த மிருத்யுவைத் தப்பினாலும் இந்த ம்ருத்யுவைத் தப்புதல் அரிது: இது கண்டவர்களுயிரைத் தன்வசமாக்கும் தன்மையது தாதலால், உங்களுயிரை இதன்பக்கல் இழக்காது நீங்கள் குறிக்கொண்டு காத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று இங்ஙனம் வியந்து கூறினான்; ஞானசாதனங்களாற் சிறந்து அமைந்திருக்கிற ஆழ்வாரது பிரபாவத்தைக் கண்ட அன்புடையரான பாகவதர் திருவுள்ளமுகந்து உலகத்தாரை நோக்கி 'இவர் தம்மையொக்கிற

* தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - உரிச்சொல்லியல் - உ௩.

சம்சாரிகளை முற்றாகச் செய்யவல்லவர்: நீங்கள் சமுசாரத்திலேயே நிலைத்திருக்க விரும்புவீராயின், ஊரும் நாடும் உலகமும் தம்மைப்போலேயாக்க வல்ல இவர்க்கு வசப்படாமல் தப்புங்கள்' என்று ஆழ்வார்மகிமையை வியந்து கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். வ்யாபதேசத்தில், தலைமகள் - ஆழ்வார்; தலைமகன் - பாகவதர்.

கீழ் எம்பெருமானைத் தலைமகனாகக்கூறிவந்தவர் இங்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களைத் தலைமகனாக் கூறலாமோ? எனின்,—எம்பெருமான் பாட்டுடைத்தலைமகனென்றும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கிளவித்தலைமகனென்றும் வேறுபாடறிக. கிளவித்தலைமகனும் பாட்டுடைத்தலைமகனு மாக இரண்டு தலைமகன் அமைதல், இறையனாரகப்பொருளுரையாலும் விளங்கும். ஆழ்வார் எம்பெருமான்பக்கலிற்போல *"மாயப்பிரானடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ?" என்று அவனது சம்பந்தம்பெற்ற அடியார்களிடத்தும் மிக்கபக்தி கொண்டு அவர்களையும் தமக்குத் தலைவராகக்கொள்ளுந் தருதியுடையவராதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கிளவித்தலைமகனாகக் கொண்டதற்குக் காரணம். †"உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை" என்றாரிறே திருமங்கையாழ்வாரும்.

'தடாவிய அம்பும் முரிந்த சிலைகளும் போகவிட்டுக் கடாயின கொண்டு' என்றதனால் மாறுபடும் இயல்புடைய உலகத்தாரது அறிவு உபாயங்களினும் மேன்மை நிலைத்த இயல்புடைய ஆழ்வாரது ஞானசாதனங்களுக்கு உள்ள மேன்மை தோன்றும், 'வல்லி' என்றதனால் கொள்கொம்பை ஆதாரமாகப் பற்றியல்லது தானே நிலைத்திருக்கமாட்டாத கொடிபோல ஆழ்வார் எம்பெருமானைப்பற்றியல்லது தரியாது பரவசப்பட்டுத் தம்வசமிழந்தவரென்பதும், 'அசுரர்மங்கக் கடாவிய வேகப்பறவையின்பாகன் மதனசெங்கோல் நடாவிய கூற்றம்' என்றதனால் கொடுந்தன்மையையுடைய புறச்சமயத்தார் நிலைகெடும்படி உபயோகிக்கப்படுகிற சிறந்த பிரமாணமான வேதத்துக்குத் தலைவனான எம்பெருமானிடத்தில் மிக்ககாதலையுண்டாக்கி முத்திபெறுவித்து அதனால் ஊழ்வினைத் தொடர்ச்சிக்கு ஒரு யமனாகவுள்ளவர் ஆழ்வாரென்பதும், 'கண்டீருயிர் காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே' என்றதனால் உலகத்தில் இவரைத்தரிசித்தவர்களில் எவரும் சுவதந்திரரல்லராதலால் 'உங்களுயிர் உங்களுக்கு உரியதாக வேண்டின் நீங்கள் காத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்பதும் தோன்றும்.

உள்ளுறை பொருளில் ஞானமென்றுகொள்ளப்படுகிற கண்ணுக்கு, குறித்ததை எய்யுந்தன்மையதான அம்பை உவமைகூறியதனால், இவரது ஞானம் பரம்பொருளைத் தவறாதுபற்றுந் தன்மையதெனக் குறித்தபடி. வில் என்பது அம்பைச்செலுத்துங்கருவியாதலால், உள்ளுறைபொருளில், அது - ஞானசாதனங்களைக் குறிக்கும். ஞானமாகிய அம்புக்கு, வளைவு - விஷயாந்தரங்களிற்செல்லுதல்: ஞானசாதனங்களாகிய விற்களுக்கு, ஒடிவாவது - ஒருகால் தவறுகை: இவ்வாறுகெடுதலில்லாது நிலைபெற்ற ஞானசாதனங்களையுடையரென்பது தோன்ற, 'கடாயின கொண்டு' என்றது. 'கண்டீருயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே' என்றது, ஆழ்வாரைச் சேவிக்கவே சம்சாரம் அடியறுமென்றபடி.

'தடாவியவம்பும் முரிந்தசிலைகளும் போகவிட்டுக் கடாயினகொண்டு' என்றது, மற்றை மகளிரது கண்புருவங்களினது அழகினும் இத்தலைமகளினது கண்புருவங்களின் அழகின் சிறப்பைக் கூறியவாறு. மன்மதனது அம்பும் சிலையும் வளையுந்தன்மையன வென்று கருதி அவற்றை யொழித்து

* திருவாய்மொழி - பதின்மூன்றுந்திருப்பதிகம் - க௦.

† பெரியதிருமொழி - எண்பதாந்திருப்பதிகம் - ௩.

அவனுடைமையை உலகத்தில் நடவாது கெடுக்கும்பொருட்டுத் தன்கண்புருவங்களையே தக்க அம்புவில்லுகளாகக் கொண்டு உலாவுபவளென்க. மன்மதனது ஐந்தாமலரம்புகளினும் ஒருகருப்புவில்லினும் இவளது இருகண்பார்வையும் இருபுருவங்களும் வேட்கையினைத் தருவதிற் சிறப்புடையன என்பதும் தொனிக்கும். 'அம்பு' என்றது - பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால், பலபாணங்களையுணர்த்தி, அவற்றால் பலவகைநோக்கங்களைக் குறிக்கும். 'பறவையின் பாகன் மதனன்' என்றது, மன்மதன் திருமாலின்மகனாதலால்; கண்ணபிரானது மனைவியும் திருமகளின் திருவவதாரமுமான ருக்மிணிப்பிராட்டியினிடம் மன்மதன் பிரத்யும்நனென்னுங் குமாரனாகத் தோன்றினனென வரலாறு காண்க; பிறரும் *"நெடியான்மகன்" என்றார். உலகத்துப்பொருள்களெல்லாவற்றையும் எம்பெருமானோடு ஒருவகைச்சம்பந்தமுடையன வென்றல்லது சொல்லவறியாத அன்புமிகுதியால், வேட்கையினைத்தந்து வருத்துபவனான மன்மதனையும் அவனது சம்பந்தந்தோன்ற 'பறவையின்பாகன் மதனன்' என்றது. †"படைமங்கையர்" என்றபடி மன்மதனுக்குச் சேனையெனப்படுகிற மகளிருட் சிறந்தவளான இவள் அவனது சேனைத்தலைவியாய் அங்கங்குச் சென்று மாறுபாடான காமவேதனையை உயிர்களுக்கு உண்டாக்கி இங்ஙனம் மன்மதனுடைய செங்கோலை நடத்துவ ளென்பது தோன்ற, 'மதனசெங்கோல் நடாவிய கூற்றம்' என்றது; ‡"மீன்சேர் குழாமினை மேகலையும் வெம்முலையுங் கூற்றங் கூற்றம், மாசேர் குயிலுமயக் கொண்டோடிப் போயினகளுரைத்தேம்", §"இக்கொடியையின்றுள்போதும், கொள்வாருலகுக்கோர் கூற்றின்று எம்மனோர் கொடியவாமே" என்பவற்றோடு இதை ஒப்பிடுக.

'இதோ தாய்பேச்சாலே தமக்குப் பிறந்த ஞானவைபவத்தைப் பேசின ஆழ்வார் நாயகன்வார்த்தையாலே தம்முடையவைபவத்தைப்பேசுகிறாரென்று சங்கதி' என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்து வேறொருஅரும்பதமும், 'இளவித்துறையில், இப்பாட்டு - 'நலம்பாராட்டு' என்னுதல், 'மருங்கணைதல்' என்னுதல், 'காட்சி' என்னுதல்; ப்ராயேண காட்சியாயிருக்கிறது: இம்மூன்றுந்தான் நாயகன் வார்த்தை. இதில் காட்சியாகிறது - நாயகனுக்கும் நாயகிக்கும் ப்ரதமத்திற் பிறக்கும் ஸம்ஸ்லேஷம் . இதுதான் பின்னை ப்ரதமத்திலே யாகவேண்டாவோ? முதற்பாட்டுத்தான் தாமான தன்மையிலே நின்றாரகில் இரண்டாம் பாட்டிலே தான் உண்டாகவேண்டாவோ? என்னில்;—இப்ப்ரபந்தத்தில் இப்படியிருப்பதொரு நியதியுடைமை யில்லாமையாலே, ஓரிடத்தே சொல்லுமித்தனை வேண்டுவது: அதில் இவ்விடத்தே சொல்லிற்றிறது; அன்றிக்கே, கண்டபோதெல்லாம் நித்யாபூர்வமாயிருக்குமிறே: அத்தாலே சொல்லிற்றுகவுமாம்; அங்ஙனன்றிக்கே, இனி, பாகவதர்களைத் தலைமக்களாகச் சொல்லுகிற இடத்தில் முதற்பாட்டு இதுவாகையாலே, இத்தை முதற்பாட்டாகச் சொல்லிற்றாகவுமாம். வேண்டிற்று ஆகிறது' என்ற நம்பிள்ளை யீடும் இங்கு அறியத்தக்கன.

'முகிழ்த்த' என்னும்பாடம். கடாயின - கடாவின என்பதன் விகாரம்; பெயர் ஒல்கும், ஒல்கு - பகுதி. அசுரர் - சுரர்க்கு எதிரானவர். இன்பாகன் - பண்புத்தொகை; 'இன்' என்பதைச் சாரியையாக் கொண்டு, பறவையினதுபாகன் எனினுமாம். பாகன்-செலுத்துபவன். மதநன் - வடசொல்: களிப்பை விளைப்பவன். நடாவிய - நடவிய என்பதன் விகாரம்; வு - பிறவினைவிகுதி. கூற்

* சீவகசிந்தாமணி - காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம் - ௧௮௧.
† இரத்தினச்சுருக்கம் - ௮.
‡ சீவகசிந்தாமணி - காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம் - ௧௭௫.
§

றம் - உடலையும் உயிரையும் வேறுகூறாக்குபவன். 'காமின்' என்ற ஏவற்பன்மையின்மேல், கள் - விகுதிமேல்விகுதி. (௬)

காலமயக்கு.

௭. ஞாலம்பனிப்பச்செறித்து நன்னீரிட்டுக்கால்சிதைந்து
நீலவல்லேறுபொராநின்றவானமிது திருமால்
கோலஞ்சுமந்துபிரிந்தார்கொடுமைகுழறுதண்பூங்
காலங்கொலோவறியேன்வினையாட்டியேன்காண்கின்றவே.

(இ - ள்.) ஞாலம் பனிப்ப - உலகம் நடுங்கும்படி, செறித்து - (தம்மில் தாம்) நெருங்கி, நல் நீர் இட்டு - (தம் உடம்பின்) நீரை நன்றாக வெளிச்சிந்தி, கால் சிதைந்து - கால்களால் தரையைக் கீறிக்கொண்டு, நீலம் வல் ஏறு - நீலநிறத்தையுடைய வலிய எருதுகள், பொராநின்ற - போர்செய்யப்பெற்ற, வானம் - ஆகாயமாகும், இது—; திரு மால் கோலம் சுமந்து - திருமகள்கணவனான எம்பெருமானது வடிவத்தை யுடையதாய், பிரிந்தார் கொடுமை குழறு - பிரிந்துபோன தலைவரது கொடுந்தன்மையைக் கூறுகிற, தண் பூ காலம் கொல் ஓ - குளிர்ந்த அழகிய கார்காலந்தானோ? வினையாட்டியேன் - தீவினையுடைய நான், காண்கின்ற - காண்கின்றவற்றை, அறியேன் - (இன்னதென்று) அறிகிறேனில்லை; (எ - று.)

'கார்காலத்திலே மீண்டுவருகின்றேன்' என்று சொல்லிக் காலங்குறித்துப் பிரிந்து சென்ற தலைமகன் அக்கார்காலம் வந்த அளவிலும் தான் வாராதொழிய, அக்காலவரவை நோக்கி வருந்துகிற தலைவியைத் தோழி 'இது, அவன் சொல்லிப்போன கார்காலம் வந்ததன்று: வானத்தில் நெருங்கி நீர் சொரிபவை, மேகங்களல்ல, ஒன்றோடொன்று போர்செய்கிற கறுத்த எருதுகள்காண்' என்று காலத்தை மாறுபடக்கூறி ஆற்றுவித்தாள். இத்துறை, திருக்கோவையாரில் 'காலமறைத்துரைத்தல்' என்றும், தஞ்சைவாணன்கோவையில் 'இருளைவம்பென்றல்' என்றும், தணிகைப்புராணத்துக் களவுப்படலத்தில் 'ஆயிடைத்தோழியழிந்தியற்பழித்தல்' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. 'பருவங்குறிக்கப்பட்ட தலைமகள் பருவவரவின்கண் ஆற்றாளாகக் கார்ப்பருவம் வரும்வழி, அவர் பாணிப்பாரல்லர் வந்தார் வாராநின்றார் வருவர் எனவும் இதனைப் பருவமன்றென்றும் பழித்து, அதனைப் பருவமேயெனக் கருதிற்றேயெனில் அவரால் குறிக்கப்பட்ட பருவமன்று, என்னை?— அவர் பொய்யுரையுரையாராகலான், யாம் தெளிபேம் எனவும், காலங்காட்டியுஞ் சகுனஞ்சொல்லி யாழ்ப்பண்ணியும் எல்லாப் பாகத்தானும் தலைமகளை ஆற்றுவிக்கும் என்றவாறு; தலைமகன் றன்னை அன்பிலன் கொடியன் எனவும் இத்தொடக்கத்தனவெல்லாஞ் சொல்லியும் ஆற்றுவிக்கும்; அவற்றுள், பருவவரவின்கண் ஆற்றாளாய தலைமகளை ஆற்றுவித்தற்குப் படைத்துமொழிந்து பருவமன்றென்றதற்குச் செய்யுள்' என்ற இறையனாரகப்பொருளுரையையும் அறிக. *"பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த; நன்மை பயக்கு மெனின்" என்பவாதலால், இது பொய்ம்மைக்குற்றத்தின்பாற்படாது; அங்கு 'குற்றந்தீர்ந்தான்மைதருதலாவது - பெருந்தீங்கையாயினும் மரணத்தையாயினும் அடையநின்றதோர் உயிர் தான்கூறுஞ்சொற்களின் பொய்ம்மையால் அத்துன்பத்தினின்று நீங்கி இன்பமடைதல்' என்றபடி, இங்குப் பிரிவாற்றாமையால் தலைமகளுக்கு உண்டாகும் அபாயத்தைப் புனைந்துரையால் ஒழித்தவாறு காண்க.

ஞாலம்பனிப்ப - உலகத்தவர் கண்டு நடுக்கமடைய; ஞாலம்பனிப்ப நன்னீரிட்டு என இயைத்து, பூமி முழுவதும் நனையும்படி நன்றாக நீரைச்

* திருக்குறள் - வாய்மை - ௨.

சொரிந்து என்றுமாம். நீர் - வியர்வைநீரும், கண்ணீரும். எருதுகள் கால் கிளைத்தற்குக் காரணம், மெய்ப்பாடு. மேகத்துக்கு, ஞாலம்பனிப்பச்செறித்து நன்னீரிறுத்தல் - உலகம் களிக்கும்படி நெருங்கி நல்லநீரைச் சொரிதல்; அல்லது, நெருங்கி உலகம் குளிரும்படி நீரைச் சொரிதலுமாம். கால்கிளைத்தல்- மழைக்காலிறங்குதல்; அல்லது, காற்றினால் ஒருபக்கமேலேவிழுக அடைதலுமாம். பொராநின்ற வானம் - பூமியில் இடம்போதாமல் ஆகாயத்திலே பிணங்குகின்றன என்றவாறு. கார்காலத்திலே விளங்குகிற மின்னலாலும் கறுத்த நிறத்தாலும் திருமகளை மார்பிற்கொண்ட கரியதிருமேனியா ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைப் போறுதலால் 'திருமால்கோலஞ்சுமந்து' என்றும், மேகம்முழங்குதல் பிரிந்துபோய் இக்காலத்திலே வாராத தலைவரது கொடுமையை ஞாபித்து வருந்துதலால் 'பிரிந்தார்கொடுமைகுழறு' என்றும் கூறினது. திருமால்கோலஞ்சுமந்து நீலவல்லேறு பொராநின்ற என இயைத்து, நீலநிறமுள்ள எருதுகளுக்கு அந்நிறமுடைய திருமால் உவமையென்றலும் ஒன்று. கொடுமை - சொன்னபடி வாராத குற்றம். 'தண்பூங்காலம்' என அடைமொழிகள் கொடுத்துக் கூறினது, அக்காலத்தினது கலவிக்குஉரியதன்மையைக் காட்டியபடி. 'தண்பூங்காலமன்று' என்றது 'தண்பூங்காலங்கொலோ அடியேன்' என்று ஐயந்தோன்றக் கூறினது, எங்ஙனமாயினும் தன்னையாற்றுவித்தற்பொருட்டுக் கற்பனைவகையால் முற்றப்பொய் கூறுகின்ற தலைமகன் கூற்றாகத் தன்வார்த்தையை நம்பித் துணிவு பிறவாது ஐயப்பட்டு ஆராய்ந்துகொண்டாயினுங் கூறும்பொழுது ஆயிருக்தற்பொருட்டு என்க; அதுவும் அக்காலமேயாக ஆற்றாது அவன் வாராமல் வந்திலவா என்பதுபற்றியுமாம். வினையாட்டியேன் - உன்னை இப்படி வருந்தக் காணுதற்கேற்ற பாவத்தையுடைய நான் என்றபடி. 'அவன் வாராமல் நீ வருந்துதற்குக் காரணம், அவனது இரக்கமின்மையுமன்று, உனது ஆற்றாமையுமன்று, காலமுமன்று, காண்கின்றஎனது பாவமே' என்று தனது இரக்கந்தோன்றக் கூறினாள்; 'ஸ்ரீராமபிரான் வனஞ்சென்றதற்குக் காரணம், மந்தரை சூழ்ச்சியும், கைகேயி சூழ்வினையும், தசரதசக்கரவர்த்தியின் அநுமதியும், சக்கரவர்த்தித்திருமகனாரது பணிவும் அன்று: எனது தீவினையே' என்று பரதாழ்வான் கூறினாற் போல.

இனி, உள்ளுறைபொருள் - இவ்வாறுகொண்ட அன்புமிகுதிக்கு ஏற்றபடி உடனே எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அநுபவித்துப் பேரானந்தம்பெறுதற்கு உரியகாலமாயிருக்க, அங்ஙனம்சேராமல் விளம்பித்தலாலே 'அவிவேகமாகிற மேகம் மூடிப் பலவாறு துன்பங்களைச் சொரிகிற சமுசாரமாகிற விடாப்பெருமழைக்காலத்திலே அகப்பட்டேன்' என்று வருந்தமடைந்த ஆழ்வாரை அன்பர்கள் ஆற்றியுரைத்தல். 'நீலவல்லேறு ஞாலம் பனிப்பச் செறிந்து நன்னீரிட்டுக் கால்கிளைத்து பொராநின்ற வானமிது' என்றதனால் தமோகுணரஜோகுணங்களையுடையார் உலகம்நடுங்கும்படி ஒருவர்க்கொருவர் மாறுபாடுகொண்டு நெருங்கி நல்லறனைத்தைப்போக்கி மிகுதியிந்து ஒருவரையொருவர் மேலிட்டுநடக்கிற இடங்காலம் இது என்றும், 'திருமால் கோலஞ்சுமந்து பிரிந்தார்கொடுமைகுழறு தண்பூங்காலங்கொலோ' என்றதனால் அங்ஙனம் ரஜோகுண தமோகுணங்களை யுடையவர்தாம் எம்பெருமானைச் சேர்ந்ததாக வெளிக்காட்டிப் பிரிந்தவரது கொடுமையைக் குறிப்பிக்கிறதனால் இது பொருமல்வருந்தற்குரிய காலமாகாதோ? என்றும் இரண்டுவகையாகக் கூறி ஆழ்வாரது பிரியாற்றாமையை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தணிக்கத்தொடங்கின ரென்க. 'நீலவல்லேறு' என்றதில், 'நீலம்' என்றது - தமோகுணத்தையும், 'வல்' என்றது - செருக்காகிய ரஜோகுணத்தையும், 'ஏறு' என்றது - அக்குணங்களையுடையாரது அடங்காமிக்கையுங்

குறிக்கும். ஸ்வாபதேசத்தில், நீர்-நீர்மையென்னும் பண்பினடி. இங்கு 'அடியேன் வினையாட்டியேன் காண்கின்ற' என்றது, சமுசாரத்தைத் தொலைப்பித்தலையாவது எம்பெருமானை உடனே கூட்டுவித்தலையாவது செய்ய வழியறியாது உமது அன்கலக்கத்தைப் பார்த்துநிற்கும் பாவத்தையுடையோம் யாம் என்றபடி.

'செறுத்து' என்றும் பாடம். ஏறு - பசுவின் ஆண்பாற் பெயர். பொராநின்ற, ஆநின்று - நிகழ்கால இடைநிலை. பொராநின்ற வானம்-பெயரெச்சம் இடப்பெயர்கொண்டது. 'இது' என்றது - மத்திமதீபமாய், முன்வாக்கியத்திலுள்ள 'வானம்' என்றதனோடும், பின்வாக்கியத்திலுள்ள 'காலங்கொலோ' என்றதனோடுங் கூடும். குழறுதல் - தெளிவில்லாது கூறுதல். காலங்கொலோ—கொல் ஓ இரண்டனுள், ஒன்று - ஐயம், மற்றொன்று-அசை. வினையாட்டி என்ற படர்க்கைச்சொல், ஏன் என்னுந் தன்மையொருமை விகுதியோடுகூடி, தன்மையாயிற்று. வினையாட்டி - வினையையாள்பவள்; ஆளுதல் என்றது, உடைமையை: இது - வினையாளன் என்பதன் பெண்பால்; ஆட்டி என்றதில், ஆள் - பகுதி, இ - பெண்பால் விகுதி, ட் - எழுத்துப்பேறு. இனி, வினையாட்டி என்பதற்கு-வினையினால் ஆட்டப்படுபவள் எனப் பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. 'வினை'எனப் பொதுப்படக்கூறினும் சந்தர்ப்பத்தால் தீவினையைக் குறிக்கும். காண்கின்ற-பெயர். தற்குறிப்பேற்றவணி.

'கலந்துபிரிகிற தலைமகன் கார்காலத்திலே வரவைக்குறித்துப் போக, அவன்சொன்னபோதே பிடித்து வர்ஷாவாயிருக்குமே இவளுக்கு: அதுக்குமேலே மெய்யான அக்காலம் வந்தால் மிகவும்பொறுக்கப்போகாதே; அத்தாலே தோழியைப்பார்த்து 'கண்டாயே, அவன்குறித்துப்போனகாலம் வரச்செய்தேயும் அவன்வந்திலன்' என்று நோவுபட, அவளும் 'இது நீநினைக்கிற வர்ஷாகாலமன்றுகாண், புகுந்தபடி கேளாய், இங்ஙனே விஜாதீயமாயிருப்பன இரண்டு ருஷபங்கள் தன்னிலேயெதிர்த்து பொருகிறபடிகாண்' என்று காலத்தை மயக்கித் தரிப்பிக்கிறாள்,' 'இவை மேகமாகில் சிறிதுபோது நின்று வர்ஷித்து வெளுத்துப்போகாதோ? கண்டாயே, இவை ஒருபடிப்படக் கறுத்திருக்கிறது; மேகமாகில் சிறிதுபோது நின்று வர்ஷித்துவிடுமே; இவை பொருவதாக உத்யோகித்தவையாய் அதிகரித்த கார்யத்திலின்றும் மீளக்கடவதன்றிக்கே யிருந்துள்ள ருஷபங்கள்,' 'கொடுமை - பிரியவுமாமிறே குறித்துப்போனகாலத்திலே வரப்பெற்றதாகில்; அக்காலத்துக்கு முன்னே வரவேண்டியிருக்க, அதிலும்வாராமையாலே, இது ஒரு க்ரௌர்யமே! என்கிறாள்,' 'குழறு - அக்காலத்து அடைத்தபடியே தான் குமுறிற்றுமாய் அவனுக்குப்போவிபானவழியோட்டே கூட நின்று, நான் வந்தபின்பும் அவன்வந்திலன்கண்டாயே யென்று அவனுடைய குற்றத்தை இவளுக்கு முன்னிடுகிறதாயிருக்கை' என்கிற நம்பிள்ளையீடு அறியத்தக்கது. (எ)

தலைவன்பொருள்வயிற்பிரிதல் குறிப்பாலறிந்த தலைவி தோழிக்குக் கூறல்.

அ. காண்கின்றனகளுங்கேட்கின்றனகளுங்காணிலிந்நாட்
பாண்குன்றநாடர்பயில்கின்றனவிதெல்லாமறிந்தோ
மாண்குன்றமேந்திதண்மாமலைவேங்கடத்தும்பர்நம்புஞ்[வே.
சேண்குன்றஞ்சென்றுபொருள்படைப்பான்கற்றதிண்ணன

(இ - ள்.) குன்றம் நாடர் - மலைகளையுடைய நாட்டையுடைய தலைவர், இ நாள் - இன்றைத்தினத்தில், பயில்கின்றன - பலவாறாக நடத்துகின்றவையான, காண்கின்றனகளும் - காணப்படுகிற செய்கைகளும், கேட்கின்றனகளும் - கேட்கப்படுகிற சொற்களும், காணில் - ஆராய்ந்துபார்க்குமிடத்து, பாண் - வெளியுபசாரமாத்திரமாம்; இது எல்லாம் - இந்த மிக்கஉப

சாரமெல்லாம்,—தான் குன்றம் எய்தி - மாட்சிமையையுடைய கோவர்த்தன கிரியை (இடைப்பின்) எடுத்த கண்ணபிரானது, தண் மா மலை வேங்கடத்து - குளிர்ந்த பெரிய திருவேங்கடமலையின், உம்பர் நம்பும் சென் குன்றம் - மேலுலகத்தார் விரும்புந்தன்மையதான உயர்ந்த சிகரத்தை, சென்று - போய் அடைந்து, பொருள் படைப்பான் - (அவ்விடத்தில்) பொருளீட்டும்பொருட்டு, கற்ற - (புதிதாகப்) பயின்ற, இன்னவை - வலிமையின் செயல், (என்று), கூறித் தோம்—; (எ - று.)

பொருளீட்டுதற்பொருட்டுத் தலைமகளைப் பிரியக்கருதிய தலைமகன் அப்பிரிவுக்காலத்தில் அவள் மிகவும் ஆற்றியிருத்தற்பொருட்டு அவள்பக்கல் பலபலவான செய்கைகளைப் புதிதாகப் பலபலவானசொற்களைச் சொல்லுதலைச் செய்ய, அதுநோக்கி, தலைமகள், இக்குறும்புகளை கேட்டும் அறியாமல் இப்பொழுது புதிதாகக் காண்கின்றவற்றையும் கேட்கின்றவற்றையும் ஆராய்ந்து பார்க்கில், அவை பொய்யாகத் தோன்றுகின்றன; இங்ஙனம் வரம்புகடந்தவற்றைச் செய்தற்கு ஏதுநுதற் உள்ளதாகல் வேண்டும்: அது, பொருளீட்டுதற்பொருட்டு எம்மைப்பிரியவிழைந்த வன்மையே' என்கின்றாள். 'தலைவன்கண் நிகழ்ந்த மிக்கதலைவனி, வருத்தமென்ற தலைவி உட்கொண்டு பிரிபுங்கொலென விழைந்ததற்கு அறிவித்ததாயிற்று' என்ற தொல்காப்பிய உரையும், *"முன்னுறழ் முலையாயிற் றமுழுரைக் கிளைக், கள்ளிற மகிழ்செய்பு மெனவுரைத்து மமையாரேன், உள்ளிறை இருந்தவர் வாருவர் மற்றை, நன் ஞெய் தெய்வங்கொ லறிவே னென்றும்", "வழிபெரு நலக்கம் ஒழிய உடைத்து" என்ற பாலைக்கலியும் இதற்கு அறியத்தக்கன. இதற்கு, †"மெய்ந்தரு பினைத்தகு கேளுவு மாகும்" என்பது, விதி.

'பொருள்வயிற்பிரிவு' என்பது - பொருளீட்டுதல்காரணமாகப் பிரியும் பிரிவு. எனின், முன்பொருளில்லை; ஆகவே, எல்லாராலும் இரக்கோர்க்கீதலும் நல்லோர்நாட்டுதலும் வறுமொறுத்தலும் என்றும் இவையெல்லாம் பொருளுடையார்க்கு இயல்பாமையான், இந்நிறைபாட்டெல்லாம் உடையனும் அனைவுமுடையானது பொருளிறப்பு என்னபோ வெனின்,—பொருளில்லாப் பிரிவு என்பதன்று; தன்முதுகுரவரால் படைக்கப்பட்ட பலவேறுவகைப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் கிடக்கவும்: அறங்காவலப்பது ஆண்மைத்தன்மையன்றெனத் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொருள்கொண்டு வழங்கியாழ்தற்குப் பிரிவு என்பது; அல்லதூஉம், தேவகாரியமும் பிதிருகாரியமும் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொருளாற் செய்தலாற் பயன்படுமென; என்னை?—தாயப்பொருளாற்செய்தது தேவரும் பிதிரரும் இன்புறார்: ஆகலான், அவர்களையும் இன்புறுத்தற்குப் பிரியுமெனக் கொள்க' என்ற நச்சினார்க்கினியருரையாலும், 'பொருள்வயிற்பிரிதலென்பது - குரவர்களாற் படைக்கப்பட்ட பொருள்கொண்டு இல்லறஞ் செய்தால் அதனின் வரும்பயன் அவர்க்கு ஆம் அத்துணையல்லது தமக்கு ஆகாமையால், தமது பொருள்கொண்டு இல்லறஞ்செய்தற்குப் பொருள்தேடப் பிரியாநிற்றல்' என்ற இறையனாருரையாலும், செல்வமிறைந்த தலைமகன் பொருள்வயிற்பிரிதற்குக் காரணம் அறிக.

காண்கின்றனகள் - காலைப்பிடிப்பது, கையைப்பிடிப்பது, கும்பிடுவது, அஞ்சலிசெய்வது, மனந்தழுவுவது முதலியன. கேட்கின்றனகள் - பிரியேன், பிரியிற்றரியேன் என்று கூறுதல் முதலியன. 'இத்தான்' என்றதனால் முன்பு இப்படி ஆரம்பித்த செய்கை இல்லாமையும், 'பயின்றன' என்றதனால் ஒருகாற் செய்ததையே மீண்டும் பலகாற்செய்ததும், ஒருகாற்சொ

* கலித்தொகை - பாலைக்கலி - ௩.
† தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - கற்பியல் - ௪௪.

ன்னதையே மீண்டும்பலகாற்சொல்லுதலும் தோன்றும். பான் என்பது - பாணனுடைய தொழிலாய், அதாவது - மனப்பூர்வமாகவன்றி வெளிக்குச்செய்யுந் தோற்றமாய், இங்கு, பொய்யாகச்செய்யும் உபசாரத்தைக் குறித்தது. இனி, பான்குன்றம் என இயைத்து, (வண்டுகளின்) இசைப்பாட்டையுடைய மலையெனினுமாம். "இருபுனலும் வாய்ந்த மலையும் வருபுனலும், வல்லரணும் நாட்டிற்கு உறுப்பு" என்றபடி மழைக்காலத்தில் உட்கொண்ட நீரை வெயிற்காலத்தில் வெளிப்படுத்துந்தன்மையுடையதாய் வாய்ந்த மலையின் வளம் பெற்ற நாட்டையுடையவ னென்பான் 'குன்றநாடர்' என்றார். 'குன்றநாடர்' என்றது, வம்மெருசொ என்ற குறிப்பு; 'குறிஞ்சி நிலத்துத் தலைமகனென்றபடி' என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை: குறிஞ்சி - கூடுமிடம். கூடியேயிருக்கவேண்டியிருக்கப் பிரியநினைக்கக்கூடுமோ வென்னுங் கருத்தாலே, 'குன்றநாடர்' என்றதென்க. மிகப்பலவான பசுக்களுங் கன்றுகளும் ஆயர்களும் எத்தனைநாள்வேண்டுமென்றாலும் இனிது தங்குதற்கு இடமான மலையென்பது தோன்ற, 'மான்குன்றம்' என்றது. 'மானக் குன்றமேந்தி' - மானமாய்க் குன்றமேந்திய மானவ னென்று வாமன விருத்தாந்தங்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். 'மான்குன்றமேந்திதண்மாமலைவேங்கடத்து' என்றதனால், ஒருமலையை மேலெடுத்தும் ஒருமலையின்மேல் நின்றும் சமயோசிதமாக உயிர்களைக் காத்தருள்பவன் எம்பெருமான் என்க. 'தண்மலை' என்றதனால், சேர்வாரது பலவகையிளைப்பையுந் தணிக்குந்தன்மை தோன்றும். மாமலை - திருவேங்கடத்துக்கு 'பெரியதிருமலை' என்று ஒருபெயர். உம்பர் நம்பும் சென்குன்றம் - *"மான்பிறக்குந்துயர்போய் வைகுந்தம்புக்கவரும், மீண்டுதொழக் காதலிக்கும் வேங்கடமே" என்றபடி எல்லாஉலகங்களுக்கும் மேலுள்ள பரமபதத்திலுள்ள நித்யசூரிகளும் விரும்பி விரைய வந்து தொழுதற்கு அணியதாம்படி உயர்ந்ததும் சிறந்ததுமாயுள்ள சிகரம் என்றபடி; பரமபதத்தில் தாங்கள் அநுபவிக்கிற பரத்வத்திலும் திருவேங்கடத்தில் எம்பெருமான் அநுபவிப்பிக்கிற சௌலப்யம் மேம்பட்டதென்று அதில் ஆழ்தலால், அங்குள்ளார் இவ்விடத்தை விரும்புவரென்க; இதனால், இவ்வுலகத்தாரால் விரும்பித்தொழப்படுந்தன்மை தானேவிளங்கும். அருஞ்சுரமேறியும் பொருள்தேடவுற்ற ஊக்கத்தைக் காட்டுதற்கு, 'சென்குன்றம் சென்று பொருள்படைப்பான்' என்றது. 'கற்ற இன்னவை' என்றதனால், பொருளின்பொருட்டுப் பிரியக்கருதிய இவ்வன்மை இவர்க்கு இயற்கைக்குணமன்று, எவ்விடத்தோ புதிதாகக்கற்றுவந்த செயற்கைக்குணமென்றவாறு. முன்பு தலைமகன் தன்னைநோக்கி 'நீயே பொருள்' என்றும், 'எனக்கு இனிப்பெறவேண்டும் பேறு வேறுண்டோ?' என்றும் உபசாரமாகக்கூறினவை இப்பொழுது பொருள்படைக்கச்செல்லக்கருதியதனால் பொய்யாகிற தன்மையை 'பொருள்படைப்பான்கற்ற இன்னவே' என்றதனாற் கூறிப் பரிகசித்தபடி.

இப்பாசுரத்தைத் தோழியைநோக்கிக் கூறியதாகக் கொள்ளாமல், தலைவனைநோக்கியே முன்னிலைப்படர்க்கையாக்கூறிய தென்றலுமாம்; இனி, தலைமகன்பொருள்வயிற்பிரிவதைத்தோழி தலைவியைநோக்கி யுரைத்த வாக்யமுமாம்.

எம்பெருமானது பிரிவை ஆற்றாமல் வருந்தியநிலையிலே தம்மை ஆற்றுவிக்க அன்புடைய பாகவதர் பின்பு பரம்பொருளைத் தேடிப் பெறும்பொருட்டுத் திவ்யதேசயாத்ராபேக்ஷையுடையராய்த் திருவேங்கடத்துக்குச் செல்லத் தொடங்கியதை அறிந்த ஆழ்வார் அவர்கள்பிரிவை யாற்றாமையால் அருளிச்செய்த வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். முன்இரண்டு அடி - ஆழ்வாரைப்பிரிந்துபோகவுற்றபாகவதர் இவரையிடையேவிட்டுக்கொள்ள

* திருவேங்கடமாலை - ௧௦.

வேறுமொன்று நினைந்து இவர்பக்கலிலே பலவாறு பணிந்து வணக்கத்தோடு சிலவார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, இவர்கள்பிரிவுக்கு அடியாய் இது வென்று அறிந்து, பொறுத்தருளாமல் 'இவர்கள்பணிவுகளெல்லாம் பாணர்செயல் போல வெளிக்காட்டாயுள்ளன, இதன் அபிப்பிராயம் அறிந்தோம்' என்றபடி. இவர்களை 'குன்றநாடர்' என்றது, *"வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்காள்" என்றபடி திருமலையை இடமாகக்கொண்டு வாழ நினைந்தவர்களாதலால். பின் இரண்டடி - †"குன்றமேந்திக் குளிர்மழை காத்தவன், சென்றுசேர் திருவேங்கட மாமலை" யிலே ‡"திகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும்" உயர்ந்தசிகரத்தைச் சென்றுசேர்ந்து அங்கு §வைத்தமாநிதியாம் மதுசூதனனைப் பெறுதற்குத் துணிந்த துணிவே இது என்றபடி. அந்யாபதேசத்தில் தோழியைநோக்கிக் கூறியதாயின், ஸ்வாபதேசத்தில் அன்பரைநோக்கிக் கூறியது; தலைமகனை நோக்கி முன்னிலைப்படர்க்கையாகக் கூறியதாம் போது, பாகவதரை நோக்கி அவ்வாறு கூறிய தென்னலாம்; பிரிவறிந்த தோழி தலைவனைநோக்கி யுரைத்ததாக் கொள்ளின், பிரியவுற்றபாகவதரை நோக்கி இவ்வாழ்வாரியல்பறிந்த அன்பர்கள் கூறியதாம்.

கூடியநிலையிலும் பிரிவைக்கருதி இரங்கும்படி அன்புமிக்கமை, இதனால் தோன்றும். 'இன்னனைவு' என்றதனால், பாகவதரோடு கூடியிருக்கும் இருப்பொழிய வேறு எம்பெருமான்உகந்தருளின திவ்யதேசத்துக்குப்போகநினைக்கையும் தவறு மென்று, பாகவதசகவாசத்தின்சிறப்பைக் கொண்டாடியபடி.

குன்றமேந்தியகதை:—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களெல்லோரும் கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று சமைத்த சோற்றைக் கண்ணபிரான் அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒருதேவதாரூபங்கொண்டு அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பலமேகங்களை ஏவி, கண்ணன்விரும்பிமேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் நீங்குதரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தனமென்னும்மலையை யெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் இடையூறு சிறிதுமின்றிக் காத்தருளினன் என்பதாம். இவ்வரலாற்றால், தேவராசனையும் வெல்லத்தக்க எம்பிரானது இவ்வியசக்தியும், மநுஷ்யாவதாரத்திலும் அவ்வற்புதசக்தியைக் காட்டித் தன் அடிமைகளை ஆதரித்தருளும் வாற்சல்யமும் விளங்கும்.

இதுஎல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். இது - சாதியொருமை. மாண்குன்றம் - பண்புத்தொகை. குன்றம், அம் - சாரியை. நாடர் - உயர்வுப்பன்மை. குன்றமேந்தி - பெயர். ஏந்து, இ - கருத்தாப்பொருள் விகுதி. ஏந்திதண்மாமலை - உயர்திணைப்பெயரின்முன் வலி இயல்பு. வேங்கடத்துக் குன்றமெனவியையும். உம்பர் என்னும் மேலிடத்தின்பெயர், அங்குள்ளாரைக் குறித்ததனால், இடவாகுபெயர்; இதில், உகரச்சுட்டு - மேலிடத்தை யுணர்த்திநிற்கும்: இதன்எதிர்மொழி - இம்பர். ||"நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே" என்றதனால், நம்பு என்பது - விரும்புதலுணர்த்தும் உரிச்சொல்லாம். படைப்பான் - பான்விகுதிபெற்ற எதிர்காலவினையெச்சம். 'இன்னனைவு' என்றலுந் தகுதி.

---

* நாய்ச்சியார்திருமொழி - எட்டாந்திருப்பதிகம் - ௯.
† திருவாய்மொழி - இருபத்துமூன்றாந்திருப்பதிகம் - ௮.
‡ ,, அறுபதாந்திருப்பதிகம் - ௧௦.
§ ,, ஐம்பத்தேழாந்திருப்பதிகம் - ௧௧.
|| தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - உரிச்சொல்லியல் - ௩௧.

வேங்கடம் - திருமாலினது திவ்யதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் ஒன்றும், வடநாட்டுத்திருப்பதிகள் பன்னிரண்டனுள் முதலதுமாகிய தலம். தன்னையடைந்தவர்களது பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பதனால், இப்பெயர் பெற்றது; வேம் - பாவம், கடம் - எரித்தல். இனி, வேம் - அழிவின்மை, கடம் - ஐசுவரியம் எனக்கொண்டு, அழிவில்லாத ஐசுவரியங்களைத் தன்னையடைந்தார்க்குத் தருதலால், இப்பெயர்கொண்ட தென்றலும் உண்டு; இப்பொருள், இவ்விடத்துக்கு ஏற்றது. (௮)

தலைவன் தலைவியின் நீங்கலருமை கூறல்.

௯. திண்பூஞ்சுடர்நுதிநேமியஞ்செல்வர்விண்ணாடனைய
வண்பூமணிவல்லியாரேபிரிபவர்தாமிவையோ
கண்பூங்கமலங்கருஞ்சுடராடிவெண்முத்தரும்பி
வண்பூங்குவளைமடமான்விழிக்கின்றமாயிதழே.

(இ - ள்.) திண் - வலிய, பூ - அழகிய, சுடர் - ஒளியுள்ள, நுதி - கூர்மையையுடைய, நேமி - (சுதரிசநமென்னும்) திருவாழியையுடைய, அம் - அழகிய, செல்வர் - எல்லாஐசுவரியங்களையு முடைய எம்பெருமானது, விண்நாடு - பரமபதத்தை, அனைய - ஒத்த, வண் மணி பூ வல்லி - அழகிய சிறந்த பூங்கொடிபோன்றவளை, யாரே பிரிபவர்தாம் - எவர்தாம் பிரியவல்லவர்? [எவரும் பிரியவல்லரல்லர் என்றபடி]; (ஏனெனில்),—இவையோ கண் - இவள்கண்கள் கண்கள்மாத்திரமாயிருக்கின்றனவோ? பூ கமலம் - தாமரைமலர்களாய், வண் பூ குவளை - அழகிய செங்கழுநீர்மலர்களுமாய், மா இதழ் - பெரியஇதழ்களையுடையவையாய், கரு சுடர் ஆடி - கரிய (அஞ்சனத்தின்) ஒளியை யணிந்து, வெண் முத்து அரும்பி - (நம்மைப்பிரிதலாற்றாமையாலுண்டான கண்ணீராகிற) வெளுத்தமுத்துக்கள் தோன்றப்பெற்று, மட மான் விழிக்கின்ற - மடப்பத்தையுடைய மான்போல நோக்குகின்றன; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றத்தோடு, வியப்பு.

கீழ்ச்சொன்னபடி தலைமகன் பிரிதலைக் குறிப்பா லறிந்து கூடியுள்ளநிலையிலும் பிரிவைநோக்கி ஆற்றாது பிரிந்தாலுண்டாம்வருத்தத்தை யடைந்த தலைவியினது எழிலையும் வேறுபாட்டையுங் கண்டு பிரியமாட்டாத தலைவனது உட்கோளான வார்த்தை இது.

ஆயுதகோடி ஆபரணகோடி யென்னும் இரண்டிலும் திருவாழி சம்பந்தமுடையதாய்ப் பகைவர்க்குக் கொடுமையையும் அன்பர்க்கு இனிமையையும் விளைத்தல் தோன்ற, 'திண்', 'பூ' என்றஅடைமொழிகள் கொடுக்கப்பட்டன. 'நேமியஞ்செல்வர்' என்றது, கையுந் திருவாழியுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியாலுண்டாகும் அழகையும், செல்வமகளான திருமகளோடு கூடியிருக்குந் தன்மையையுங் கூறியதா மென்பர். 'விண்ணாடனைய வல்லி' என்றது, பரமபதம்போலச் சேர்ந்தவர்மீளவொண்ணாததாய் எல்லையிலானந்தத்தைத் தரவல்லகொடி யென்க. மேனியினது மெல்லிதாய் ஒல்கி ஒசியுந்தன்மையையும் கண் கை கால் முகம் வாய் முதலிய உறுப்புக்கள் பலவகைமலர்கள் போன்ற தன்மையையுங் கருதி, 'பூவல்லி' என்றது. 'ஆரேபிரிபவர்தாம்' - மனிதர்க்கு உரிய விவேகமுடையார் பிரியார் என்றபடி. கமலம் - செந்தாமரை. 'கமலம்' என்றது - செவ்வரிசிதறுதலையும், 'குவளை' என்றது - கடைச்சிவப்பையும் குறிக்கும். குவளை - கருநெய்தலெனக் கொண்டால், கருநிறத்துக்கு உவமைகூறியதாம். தான்பிரிந்துசெல்லஇயலாதபடி அழகிதாகநோக்கித் தன்னைக் கவருந்தன்மையை, 'மடமான்விழிக்கின்ற' என்று கூறினன். 'இதழ்' என்று, கண்ணின் மேன்மை கீழ்மைகளை. 'மாயிதழே' என்று சிறந்ததை, தன்மையை வியந்ததாக வுரைப்பாரும் உளர். 'மாயிதழே' என்பதை,

சிறந்த அதரத்தையுடையாய் என விளியாக் கொள்ளின், 'வல்லி' என்றது - முன்னிலைப்படர்க்கையாம்.

இதற்கு உள்ளுறைபொருள் - பிரிவுபடுத்த பாகவதரை நீங்கமாட்டாது வருந்திய ஆழ்வாரது தன்மையையும் ஞானநிலையையுங் கண்டு பிரியமாட்டாமல் அப்பாகவதர் கூறும் வார்த்தை. 'ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவரைப் பிரிந்து தங்களுக்குத் தரிக்கவொண்ணாமையை இவர்க்கு அறிவித்து அவ்வழியாலே இவரைத் தரிப்பித்தபடியைச் சொல்லிற்று' என்ற அப்பிள்ளையுரை அறியத்தக்கது. இப்பாட்டின் முதல்வாக்கியத்தால், சக்கரச்செல்வனும் திருமகள்கேள்வனுமான எம்பெருமானுடைய பரமபதம்போல அத்தமியின்பா தருவதும் சீர்மைநெறியுடைமொழியுஞ்செல்லாமிலைமையதும் ஒளியுமானது மாயக்கொள் கொம்பையே ஆகாவிதிறுங்கொடிபோலப்பரதந்திரராகவுள்ளசொரூபத்தையுடைய இவ்வாழ்வாரை ஞானநகையக்கவரில் விடுவாருண்டோ? என்றபடி. 'வண்மை - ஔதார்யம்; நமக்கு மாறனை நலக்தாயாக அழுடவித்திருக்க அமைந்திருக்கச்செய்தே ஜகத்துக்கு உபகாரமாகப் பிரபந்தத்தையருளிச்செய்தபடி; எம்பெருமான் தம் ஒருவர்க்கும் மயர்வற மதிநலம் அருளத் தாம் ஜகத்துக்கு மயர்வறமதிநலம் அருளினபடி; தாமே சொல்லிலும் *"வண்சடகோபன்" என்றிறே சொல்வது' என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தை இங்கே அறிக. 'இவையோ கண்' என்றதனால் இவரது ஞானம் மற்றவுலகத்தார்ஞானம்போல்வதொன் றன் றென்றும், 'பூங்கமலங்கருங்கட்டாடி' என்றதனால் இவரதுஞானம் செந்தாமரைமலர்போன்ற திருமகளையும் மைந்திறத்தவனான திருமாலையும் இலக்காக்கொண்டு தன்மையாயுள்ள தென்றும், 'வெண்முத்தரும்பி' என்றதனால் இவரதுஞானம் சுத்தசத்துவகுணமயமான தென்றும், எம்பெருமானை யனுபவித்தலால் ஆனந்தக்கண்ணீர்பெருகப்பெற்ற தென்றும், 'குவளை', 'மாயிதழ்' என்றவற்றால் செம்மையையும் பெருமையையுங் குறித்து இவரதுஞானம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்பக்கல் அநுராகமிகுதியையுடைய தென்றும், 'படையாள்வீழ்க்கின்ற' என்றதனால் பிரிவாற்றாமை தோற்றும்படியுள்ள தென்றுந் தோன்றும்.

அதி, சேமி, வல்லி, கமலம் - வடசொற்கள். 'வண்பூவணிவல்லி' என்றும் பாடம். யார் என்ற வினா எதிர்மறைகுறித்தது. ஏகாரம்-வாக்கியாலங்காரம். தாம - அசை. முத்து - உவமையாகுபெயர். மாள்வீழ்க்கின்ற - உவமைத்தொகை. வீழ்க்கின்ற - அன்சாரியைபெற்ற பலவின்பால்முற்று. மாயிதழ்—மாவென்பது உரிச்சொல்லாதலால், அதன்முன் யகரந் தோன்றிற்று; [நன் - மெய் - ௩௯.] (௧௬)

மதியுடம்படுத்தலுற்ற தலைவன் குறையுறவுரைத்தல்.

௧௭. மாயோன்வடதிருவேங்கடநாடவல்லிக்கொடிகா
ணோயோவுரைக்கிலுங்கேட்கின்றிலீருறுமது
வாயோவதுவன்றிவல்வினையேனுங்கிளியுமெள்கு
மாயோவடுந்தொண்டையோவறையோவிதறிவரிதே.

(இ - ள்.) மாயோன் - ஆச்சரியகரமான குணஞ்செயல்களையுடைய எம்பெருமானது, வட திருவேங்கட நாட - வடக்கிலுள்ள திருவேங்கடமலையை இடமாகவுடைய, வல்லி கொடிகாள் - பூங்கொடிபோன்ற இளமகளிரே! நோய் ஓ உரைக்கிலும் கேட்கின்றிலீர் - (என்னுடைய) காதல்நோயையோ (நீங்கள் தாமாக அறியாவிடினும் நான்) சொன்னாலுங் கேட்கிறீரில்லீர்; உமது - உங்களுடைய, வாயோ - வாயின் அழகோ? அது அன்றி - அதுவல்

லாமல், வல் வினையேனும் கிளியும் எள்கும் - கொடிய தீவினையையுடைய நானும் கிளியும் தளரும்படியான, ஆயோ - (உங்களது) ஆயோ என்கிற சொல்லோ? தொண்டையோ - தொண்டைப்பழம்போலச் சிவந்த (உங்கள்) அதரமோ? அடும் - (என்னை) உயிர்க்கொலை செய்யாநிற்கும்; இது அறிவு அரிது - இவற்றில் இன்னது என்னை வருத்துமென்பது அறியஅரிதாயிராநின்றது; உரையீர் - சொல்லுங்கள்; (எ - று.)—'அறையோ' என்றது, அறியவொண்ணாமையால் முறையிட்டுக்கூறும் வார்த்தை.

*"இரந்துகுறையுறாது கிழவியுந் தோழியு, மொருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கிப், பதியும் பெயரும் பிறவும் வினவிப், புலவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து, மதியுடம்படுத்தற்கு முரிய னென்ப" என்றபடி பாங்கற்கூட்டத்திறுதலாவது இடந்தலைப்பாட்டிறுதலாவது தலைமகளைக்கூடிய தலைமகன் அதன்பின்பு தோழிமாட்டுச்சென்று இரந்துகுறையுறாமல் தலைமகளுந் தோழியும் ஒருங்குகூடிப் புனங்காத்திருக்கிற அமயம் நோக்கி அவரருகிற் சென்று நின்று புதியான்போலச் சிலகூறித் தன்குறையை யறிவித்துத் தோழியை மதியுடம்படுத்த துறை இது. இங்கு மதியுடம்படுத்தலாவது - தலைமகளது வேறுபாட்டையுந் தானதுசெய்கையையும் நோக்கி இவற்றிற்குக் காரணமென்னோவென்று கவர்ச்சிப்பட்ட தோழியினது அறிவைத் தலைமகன் தன்கருத்தறிவித்தலாலே இவற்றின்உண்மைக்காரணமிதுவென்றுதெளிந்து ஒருவழிப்படச்செய்தல்.

'காட்சியில் தலைவி ஆயவெள்ளம்புடைசூழ்ந்து குற்றேவல்செய்ய வீற்றிருந்தா ளென்று கூறி, இங்ஙனந் தினைப்புனங்காத்திருந்தா ளென்று கூறியதும், தலைவனும் பற்பல்நூறுயிரங் கூர்வேலிளைஞர் புடைசூழத் தேரேறி வேட்டையாடவந்தா னென்று கூறி, இங்ஙனம் தமியனாய்த் தழையேந்தி வந்தா னென்றுங் குறையிரந்தானென்றுங் கூறியது மாறுபாடன்றோவெனின்,— மாறுபாடன்று; என்னை?—தலைவி ஆயக்கூட்டமும் முன்போலே சூழ்ந்துநின்று விளையாடாநிற்ப இவளும் பற்பலவிளையாட்டினுள் இதுவும் ஓர்விளையாட்டாகவும் தலைவன் குறியிடத்துவரின் தனித்து அவனைக் கூடவேண்டு மென்னுங் கருத்தாகவும், புனங்காத்தா ளென்றும், தலைவன் கூர்வேலிளைஞரும் வேட்டைவிருப்பால் சூழ்ந்துநின்றுசெல்லாநிற்ப, இவனும் வேட்டைமீதூரப் பட்டுப் பாங்கியாற் கூடவேண்டு மென்னுங் கருத்தினால், தலைவி குலமுறைமை ஒருவர்க்கொருவர் தழையுங் கண்ணியுங் கொடுத்துக் காண்டலும் இவர் அவற்றையேற்றுக்கோடலுந் தொன்றுதொட்டு நடந்துவரும் இயல்பாதலால், தழையுங் கண்ணியும் ஏந்திவந்து நின்று குறையிரந்தா னென்றுங் கூறியது மாறுபாடன்றென வுணர்க' எனவே, எளியனாய்ப் புனங்காத்தாளுமல்லள், எளியனாய்க் குறையுற்றிரந்தானுமல்லன் என்பது தோன்றியவாறு உணர்க' என்ற நச்சினார்க்கினியருரையால், தலைமகள்புனங்காத்தற்குக் காரணம் தெற்றெனவிளங்கும்.

வேங்கடமலையிடத்திலுள்ளதென்றால், வடக்கிலுள்ளதெனவேண்டுவதின்றே; 'வடதிருவேங்கடம்' என அதனை விளங்கக்கூறினார்; எனவே, இங்கு, வடக்கு - இனமில்லக்கவந்ததன்றி இயற்கைவிளக்கவந்த அடைமொழியாம்: அல்லது, தமிழ்நாட்டுக்கு வடக்கெல்லையாதல் தோன்றக் கூறியதுமாம். வல்லிகொடி என்றது - பெயர்மாத்திரமாய், மகளிரை யுணர்த்தியதனால், வல்லிபொன்வந்த உவமைபோலக் கூறியதுகூறலாகாது; †"முகில்வண்ணன் கண்ணன்" என்றாற்போல. தலைமகளைக்கூடுதற்குத் துணையாயிருந்து உதவுந் தன்மையைக் கருதி, தோழியையுங்'கொடி'என்று ஒப்புச்சொல்லி விளித்தது.

* இறையனாரகப்பொருள் - ௬.
† திருவிருத்தம் - ௨௰.

'கொடிகாள்' என்றதனால், குறிஞ்சிநிலத்துத் தலைமகளென்பது தோன்றுமென்பர்; கொடிச்சியரென்று குறிஞ்சிநிலத்துமகளிர்க்குப் பெயர். கேட்கின்றிலீர் உரையீர் - 'கேளாதவர்களைச் சொல்லீ ரென்கிறது, ஆசையின்மிகுதியிருக்கும்படி.' என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. 'நோயோ உரைக்கிலும் கேட்கின்றிலீர்' என்றது, எனதுபிரிவால் நீங்கள் நோவுபட்டிறிலீர்லையென்ற குறிப்பு. 'கேட்கின்றிலீர்' என்றதனால், கேட்டல்மாத்திரத்தையும் தான் பயனைக்கருதினமை தோன்றும். தினைப்புனங்காப்பவர் கிளிகடிதற்பொருட்டு வாய்திறந்து ஆயலோவென்கிற குரலொலியைக் கேட்டும், அவர்வாயினழகைக் கண்டும் தான் ஈடுபட்டதுபற்றி, இங்ஙனங் கூறினான். இவர் கூறும் ஆயோ வென்கிற சொல்லைக் கேட்டுக் கிளிகள் அஞ்சிப் பின்செல்லுதலும், இச்சொல்லிற்குத் தாம் கொஞ்சிக்கூறுஞ் சொல்லும் ஈடாகாதென்று அக்கிளிகள் நாணுதலும் தோன்ற, 'கிளியுமெள்கு மாயோ' என்றது. இப்படிப்பட்ட காதல்நோயில் தான் அகப்பட்டுவருந்துதலைக் காட்டுதற்கு, 'வல்வினையேன்' என்றான். இவர்கள்சொல்லிற்குத் தோற்றல் தனக்கும் கிளிக்கும் பொதுத்தன்மையாதல்பற்றி, 'வல்வினையேனுங் கிளியும் எள்கும்' எனச் சேர்த்து உரைத்தது. 'அறையோ' என்றது, இவர்கள்வார்த்தைகேட்கையில் விருப்பத்தால் முறையிட்ட சொல்லாகவுமாம். தொண்டையோ - கண்டத்தொனியோ என்றுமாம். இது அறிவரிது - காரியம் தெரிகிறதேயொழியக் காரணந்தெரிகிறதில்லையென்றபடி.

ஆழ்வாரைப்பிரியமாட்டாத அன்பரானபாகவதர் அவரது அவயவவிளக்கத்திலும் அருளிச்செய்யும்மொழிகளிலும் ஈடுபட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'மாயோன்வடதிருவேங்கடநாடவல்லிக்கொடிகாள்' - ஆச்சரியகரனான எம்பெருமான் லோகஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகப் பரமபதத்தைவிட்டுப் பெரியதிருமலையில் வந்துநிற்கிற நீர்மையை நாடிந்தன்மையையும் அதனாற்பரவசப்படுதலையு முடையவரே! என ஆழ்வாரை விளித்தபடி; பன்மை - உயர்வுபற்றியது. 'நோயோ உரைக்கிலும் கேட்கின்றிலீர்' - உம்மிடத்து அன்புமிகுதியால் நாங்கள்படும்பாட்டை விண்ணப்பஞ்செய்தாலும் (உமது பரவசத்தால்) கேட்கிறீரில்லை என்றபடி. நுமது வாயோ - உம்முடைய திருமுகமண்டலமலர்ச்சியோ? அது அன்றி - அதுவல்லாமல், வல்வினையேனும்-உம்மைப்பிரிந்துபோகலாகாதபடிகட்டுகிறவலியபாசபந்தத்தையுடைய யாமும், கிளியும் - (பசுஞ்சாமநிறத்தாலும் செவ்வாயினாலும் இன்சொல்லாலும்) கிளிபோன்ற எம்பெருமானும், எள்கும்-ஈடுபடும்படியான, ஆயோ - (உமது) சொற்போக்கோ? தொண்டையோ - அப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கூறும் வாயிதழ்களோ? அல்லது, குரலோசையோ? அடும் - (எம்மை) நெகிழச்செய்யும்; இது அறிவு அரிது - இவை தனித்தனியே நெகிழச்செய்யுந்தன்மையனவாதலால் இவற்றில் எம்மை நெகிழ்விப்பது இன்னதென்று பகுத்து அறிதல் அரிது; உரையீர் - நீர்தாமே இதனைநிச்சயித்துச்சொல்வீர் என்க. 'அறையோ' என்றது, தம்மை அடுவது இன்னதென்று உணராமையாற் கூறும் முறைப்பாடு.

மாயன் என்பது - மாயோன் என ஏகரமீற்று அயல் அகரம் ஓவாயிற்று. நாட - நாடு என்பதன்மேற் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். கொடிகாள் - ஈற்றயல்திரிந்த விளி. நோயோ, ஓ - இழிவுசிறப்பு; இரக்கமுமாம். 'நுமது' என்றதை, ஆயோ, தொண்டையோ என்றவற்றோடுங் கூட்டுக. 'கிளியும் வெள்கும்' என்றும் பாடம். (௧௦)

பிரிவாற்றுதலைவியின் வேறுபாடு கண்டு தலைவன் உரைத்தல்.

௧௧. அரியனயாமின்றுகாண்கின்றனகண்ணன்விண்ணனையாய்
பெரியனகாதம்பொருட்கோபிரிவெனஞாலமெய்தற்

குரியனவொண்முத்தும்பைம்பொன்னுமேந்தியவோர்குடங்கை
பெரியனகெண்டைக்குலமிவையோவந்துபேர்கின்றவே. [ப்

(இ - ள்.) யாம் இன்று காண்கின்றன - நாம் இப்பொழுது பார்க்கின்றவை, அரியன - (உலகத்தில் வேறு எங்கும் பார்த்தற்கு) அருமையானவை; 'கண்ணன் விண் அனையாய் - எம்பெருமானது பரமபதம்போல எல்லையில்லின்பந்தருபவளே! பொருட்கோ பெரியன காதம் பிரிவு - பொருளீட்டுதற்பொருட்டாகவோ அதிதூரங்களான பகைதேசங்களில் தலைமகன்பிரிவு (நிகழ்தல் உண்டு)', என-என்று (யான் உலகநிகழ்ச்சியை எடுத்துக்) கூற,—ஞாலம் எய்தற்கு உரியன - எல்லாவுலகங்களையுந் தம்வசமாகப்பெறுதற்கு உரியவையும், ஓர் குடங்கை பெரியன - தனித்தனி ஒரு அகங்கையளவு பெரியவையும் ஆகிய, கெண்டை குலம் இவை - கெண்டைமீன்களின் இனமான இக்கண்கள், ஒள் முத்தும் பை பொன்னும் ஏந்தி - (பிரிவாற்றாமையால் வந்த கண்ணீர்த்துளிகளாகிய) ஒள்ளிய முத்துக்களையும் (பசலைநிறமாகிய) பசும்பொன்னையுங் கொண்டு, வந்து பேர்கின்ற - (என்முன்னே) வந்து உலாவுகின்றன; ஓ - இது என்ன வியப்பு! (எ - று.)

பொருளீட்டுதற்பொருட்டுத் தலைமகளைப் பிரிந்துசெல்லக்கருதிய தலைமகன், சொல்லாது சடக்கெனப்பிரிந்தாலும் அன்றிச் சடக்கெனப் பிரிவதையுணர்த்தினாலும் தலைவிஇறந்துபடுவளெனக் கருதி, அவள்ஆற்றுமாறு சிறிதுசிறிதாகப் பிரிவையுணர்த்தத்தொடங்கி, 'உலகத்தில் பொருள்வயிற்பிரிவென்பது ஒன்று உண்டு' என்று பலபிரஸ்தாபங்களில் ஒருபிரஸ்தாபமாக இதனையெடுத்துச்சொல்ல, அதுகேட்டவுடன் அவள் 'இதுகூறினது என்னைப்பிரிதற்பொருட்டன்றோ?' என்றும், 'அப்பிரிவு எனக்கு நிகழுமாயின், யான் என்செய்வேன்?' என்றுஞ் சங்கித்துப் பிரிந்தாற்போலவருந்திப் பிரிவாற்றாமையாலுண்டாகும் பசப்பென்கிற நிறவேறுபாட்டை அடைந்து கண்ணுங்கண்ணீருமாய் நிற்க, அதுகண்ட தலைமகன் பின்பு தோழியை நோக்கிக் கூறியது என்றாவது, நெஞ்சை நோக்கிக் கூறியது என்றாவது இதற்குத் துறை அறிக. இது, திருக்கோவையாருரையில் 'வாட்டங்கூறல்' என்ற பெயரால் வழங்கப்படும். 'வாட்டங்கூறலென்பது - பொருள்வயிற்பிரியலுறுகின்ற தலைமகன், 'இருமையும் பொருளானே முற்றுப்பெறுமென்று யான் பொருள்வயிற் கூற, அக்குறிப்பறிந்து கண்பனிவர இத்தன்மையளாய் வாடினாள்; இனி என்னாற் பிரிவுரைத்த லரிது: நீ உணர்த்துமாற்றான் உணர்த்து' எனத் தோழிக்குத் தலைமகளது வாட்டங் கூறுவிற்றல்' என்ற உரையையும், "பிரிவுகேட்ட அரிவைவாட்டம், நீங்கலுற்றவன் பாங்கிக்குரைத்தது" என்ற கொளுவையுங் காண்க.

கண்ணன் விண் அனையாய் - தலைவியை நோக்கிய விளி: என்றது, இவளையடைந்தவர் மீண்டு செல்லவொண்ணாமையைக் குறிப்பிக்கும்; தோழியை நோக்கியதுமாம். பொருட்கோ, ஓ - தெரிநிலை. 'ஞாலமெய்தற் குரியன' என்பதற்கு-உலகமுழுவதையும் விலையாகப்பெறுதற்கு உரியவை யென்றும், உலகமெல்லாம் பெறவிரும்புதற்கு உரியவை யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். முத்தும், பொன்னும் - கண்ணீர்க்கும், பசப்புக்கும் உவமையாகுபெயர். 'தட' என்பதுபோலக் குட வென்பது - வளைவுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல் லாதலால், குடங்கை யென்றது - வளைந்த கை யெனப் பொருள்பட்டுச் சேரங்கையைக் குறிக்கும். குடக்கையென வலிமிகாது குடங்கை யென மெலிமிகுதற்குக் காரணம், உரிச்சொற்புணர்ச்சியாதலே; [நன் - மெய் - ௩௬.] குளிர்ச்சியாலும் மிளிர்ச்சியாலும் ஓடுதலாலும் மதமதப்பாலும் கண்கள் கெண்டைமீன்போலுதலால், 'கெண்டைக்குலம்' என்றது. குலக்கெண்டை யென மாற்றி இயைத்து, உயர்ந்தசாதிக்கெண்டை

மீ னெனவுமாம். ஐ - வியப்பிடைச்சொல். பொருட்பிரிவைக் கூறுமிடத்து என்முன், பார்த்தகண்கள், உலகைவிலைபெறத்தக்கவையாய்ச்சிறந்த முத்தையும் பொன்னையும் ஏந்திவந்து எதிர்நின்று 'நீ பொருளின்பொருட்டுப் பிரிந்து செல்லவேண்டா; இப் பொருள்கள் உனக்கு உரியவையேகாண்' என்று கூறுகின்றனபோன்றன என்பதும் தோன்றும். பெரியனகாதம்பொருட்கோபிரிவென - பொருளுக்காகவோ நெடுங்காதம் பிரிவ தென்று,இவள்கண்கள் முத்தையும் பொன்னையும் ஏந்தி (என்முன்) வந்துபேர்கின்றன என்க. [இதற்கு உள்ளுறைபொருளில், பகவத்ஸேவைக்காக நெடுந்தூரஞ்செல்ல வேண்டுமோ? என்று ஆழ்வாரது ஞானவுணர்வுகள் சுத்தஸத்வகுணத்தையும் பகவத்ஸ்வரூபத்தையும் தம்மிடத்தேகொண்டு எங்கள்முன் வந்து பரவுகின்றன என்க.] பிரிவென வுபெரியனகாதம் என்றுஇயைத்து, பிரிவென்றுசொன்ன மாத்திரத்திலே (இவருக்கு) நெடுங்காதவாரம் பிரிந்தாய்விட்டது என்றதும் ஒன்று. பிரிவைக் கருதலால் கண்ணீரும் நிறவேறுபாடுமிருந்த இருப்பும் புதிதாக ஒருமுத்தணியையும் பொன்னணியையும் அணிந்தாற்போலத் தனக்கு ஒருஅழகுவிளைத்த தென்பது தோன்ற, 'ஒண்முத்தும் பைம்பொன்னும் ஏந்தி'என்றுஎன உரைத்தது முன்பு. குடங்கை கண்ணுக்கு வடிவுவமையாதலை *"கொண்டார்குடங்கையளவுளகண்விழிப்பி" எனவுங்காண்க.

பகவத்ஸேவையின்பொருட்டு ஆழ்வாரைப் பிரிந்து தேசாந்தரஞ்செல்லக்கருதிய பாகவதர் தமதுபிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதபடியான அவருடைய ஞானவிசேஷத்தைக் கண்டு கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'அரியனயாமின்றுகாண்கின்றன' என்றதனால், இவருடைய ஞானவிசேஷம் வேறெவ்விடத்திலுங் காணவரிதென்றபடி. கண்ணன்விண்ணனையாய்- எம்பெருமானது பரமபதம்போல அளவிடப்படாத மகிமையையும் அத்தமியின்பமளித்தலையும் பிரகிருதிசம்பந்தமில்லாமையையும் என்றும் வேறுபாடில்லாத இயல்பையு முடையவரே! என ஆழ்வாரை விளித்தபடி. பெரியனகாதம் பொருட்கோ பிரிவு என - பகவத்ஸேவைக்காக நெடுந்தூரம் இவ்வியதேசயாத்திரை செல்லுதலுண்டு என்று யாம் சொல்ல, ஞாலம் எய்தற்கு உரியன - எல்லா உலகங்களையும் வேண்டியவேண்டியவாறு பெறுதற்கு உரியவையும், அல்லது, உலகத்தாரையெல்லாம் வசப்படுத்த வல்லவையும், ஒள் முத்தும் பைம்பொன்னும் ஏந்தி - சுத்தஸத்வகுணத்தையும் ஒளிமயமான எம்பெருமான்வடிவத்தையும் தன்னுட்கொண்டவையும், ஒரோகுடங்கைப் பெரியன - †"அள்ளிக்கொள்வற்றே" என்றாற்போலக் கைகளால் மொண்டெடுத்து அநுபவிக்கும்படி அன்பர்க்கு எளியவையும், மிக்குள்ளவையும், அல்லது,கைவசப்பட்டவையும்,கெண்டைக்குலம்-எம்பெருமானது மத்ஸ்யாவதாரத்திலே இறங்கி ஈடுபட்டுத் தன்மயமானவையும் ஆகிய, இவை - ஆழ்வாரது ஞானத்தின்வகைகள், வந்து பேர்கின்ற - பரவிவந்து (பிரியவொண்ணாதபடி) ஆசையை மூட்டுகின்றன: ஐ - இது என்னவியப்பு! என்க. ஸ்வாபதேசத்தில் 'முத்து' என்றதனால், முத்தியில் ருசிக்கப்பட்ட தென்னவுமாம். ‡"உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்பவாதலால், 'ஞாலமெல்லாம் எய்தற்குரியன' என்பதற்கு - விசேஷஞானமுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் அநுபவித்தற்குத் தக்கவை யென்றுங் கொள்ளலாம். பிரிவென்றதுவே உலகத்தில் உள்ள உடன் ஞானவிஸ் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்பிரிவுதமக்குஇருக்காதோ பிறந்திடுமோவென்று வெருவும்படி ஆழ்வார்க்கு அவர்கள்விஷயத்திலுள்ள பிரிவாற்றாமை விளங்கும்.

* சீவகசிந்தாமணி - பதிகம் - ௬௭.
† திருக்குறள் - பசப்புறுபருவரல் - ௮.
‡ திவாகரம் - மக்கட்பெயர்த்தொகுதி.

அனையாய் - அனையா ளென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளி. எய்தற்கு என்ற எதிர்காலவினையெச்சத்தில், எய்து - பகுதி. ஒரோ, ஐ - அசை. பேர்கின்ற - முற்று. (௧௧)

தலைவன்பிரியப்பெற்ற தலைவி தன்ஆற்றாமைகூறி நெஞ்சொடுகலாய்த்தல்.

௧௨. பேர்கின்றதுமணிமாமைபிறங்கியள்ளற்பயலை
ஊர்கின்றதுகங்குலூழிகளெயிதெல்லாமினவே
ஈர்கின்றசக்கரத்தெம்பெருமான்கண்ணன்றண்ணந்துழாய்
சார்கின்றநன்னெஞ்சினூர்தந்துபோனதனிவளமே.

(இ - ள்.) மணி மாமை - (எனது) அழகிய நிறமானது, பேர்கின்றது - வேறுபடாநின்றது; பிறங்கி அள்ளல் பயலை - விளங்கி அடர்தலையுடைய பசலைநிறமானது, ஊர்கின்றது - மேன்மேற் பரவாநின்றது; கங்குல் - இராத்திரி, ஊழிகளே - அநேககற்பங்களாகாநின்றது; இது எல்லாம் இனவே - இத்தன்மையனவான இவையெல்லாம்,—ஈர்கின்ற சக்கரத்து - (கொடியாரை) அறுத்திடுகிற திருவாழியையுடைய, எம் பெருமான் கண்ணன் - எமது தலைவனான கண்ணபிரானது, தண் அம் துழாய் - குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாயிலே, சார்கின்ற - ஆசைப்பட்டுச்செல்கிற, நல் நெஞ்சினார் - (எனது) நல்மனம், தந்து போன - (தான்செல்கிறபொழுது எனக்குக்) கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற, தனி வளமே - ஒப்பில்லாத வளப்பங்களேகாண்; (எ - று.) என்று பாங்கியைநோக்கித் தலைமகள் தன் ஆற்றாமை சொன்னதாகவுமாம்.

மாமையாவது - மங்கையர்க்கு இளமைப்பருவத்திலுள்ள ஒளிபெற்ற நிறம். 'மணிமாமை' என்றது, தன் நிறத்தை அவன்புகழும் விதத்தாலே சொல்லியதாய்த் தற்புகழ்ச்சியாகாது. அள்ளற்பயலை - பாலை வண்டலிடுந்தன்மையைக் குறிக்கு மென்றுங் கூறுவர். கங்குல் ஊழிகளே - *"ஊழி பலவோ ரிரவாயிற்றோ வென்னும்", †"ஊழியிற்பெரிதால் நாழிகை யென்னும்" என்றபடி கூடியிருக்கையில்ஒருக்ஷணமாகக்கழிகிறஇரவு பிரிந்தநிலையில் கல்பகோடிகாலமாக நீட்டிக்கிற தன்மையைக் கூறியபடி. 'எல்லாம்' என்றது அன்றில் தென்றல் திங்கள் கடல் குயில் முதலியவை வருத்துவனவாதலுங் கொள்ளப்படும். ஈர்கின்ற சக்கரத்து எம்பெருமான் - கையுந் திருவாழியுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியாலாகிய அழகினால் என்னைப்பிளக்கிற தலைமகனென்றபடியுமாம்; 'பிரதிகூலரை ஆண்மையாலே கொல்லும், அநுகூலரை அழகாலே கொல்லும்'என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை: 'உகவாதாரை அறுக்கின்று முடிக்கும், உகப்பாரை அகல நின்று முடிக்கும்' என்பர் நம்பிள்ளை. கண்ணன் அம் துழாய் சார்கின்ற நெஞ்சு - அவனது சம்பந்தம்பெற்ற திருத்துழாயோடேனும் தனக்குச்சம்பந்த முண்டாதலைப் பெறுவக்கருதி ஈடுபட்ட மனமென்க. 'சார்கின்ற' என்றதனால், கிடைக்கும் கிடையாது என்று விசாரியாதே பதறிவிழுந்தமை தோன்றும். நல்நெஞ்சு - உடையவளாகிய தன்னை வருந்தவிட்டுக் காதலனிடத்துச் சென்ற வேட்கைமிகுதியையுடைய நெஞ்சு என்றவாறு. நெஞ்சினார் - கோபத்தினால் அஃறிணை உயர்திணையாகவும், ஒருமைப்பால் பன்மைப்பாலாகவுங் கூறியது: இணைபால்வழுவமைதியும், உயர்வுமாம்: [நன் - பொது - ௨௪.] மாமைநிறத்தல் முதலியவற்றை 'வளம்' என்றது, எதிர்மறையிலக்கணை. பசலை - நிறவேறுபாடு.

அகக்கண்ணாற்கண்டஎம்பெருமானைச் சேரப்பெறாது நெஞ்சிழந்து தனித்துவருந்துகிற ஆழ்வார் தமதுஆற்றாமையைக் கூறுதல்,இதற்கு உள்ளுறை

* நளவெண்பா - சுயம்வரகாண்டம் - ௬௦௪.
† பெரியதிருமொழி - பதினோராந்திருப்பதிகம் - ௫.

பொருள். 'பேர்கின்றது மணிமாமை பிறங்கி யுள்ளாற்பயலை யூர்கின்றது' என்றது, இயற்கைகுலைந்து அவன்பிரிந்திருக்கையாலாகிய செயற்கை மெய்ப்பாடு மிக்கபடியைக் கூறியவாறு. கங்குல் ஊழிகளே - பிரிந்திருக்குங்காலம் பிரிவாற்றாமையால் நெடும்பொழுதாக நீட்டித்துத் தோன்றுகிறது. 'கங்குல்' என்றது, மோகாந்தகாரத்தோடு கூடிய பொழுதாதலால். இதுவிவாக்கியத்தால், இப்படிப்பட்ட இவையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய மாலையுழிலே யீடுபட்ட மனம் தாழ்ந்தபோன ஒப்பற்றசெல்வமே என்றதாயிற்று.என்று ஆழ்வார் அன்பரை நோக்கி யருளிச்செய்ததாகவுமாம்.

கீழ்ஆயபாசுரங்களில் பாகவதர்களைத் தலைமகளாகப் பேசிவந்து, இதில் பகவானைத் தலைமகளாகப்பேசுகிறது, பாகவதரதுசேர்க்கை பகவானதுசேர்க்கையை முடிவாகக் கொள்ளவேண்டுதலால்.

அன்னல் - தொழிற்பெயர். பயலை - இடைப்போலி. இன - இன்ன என்பதன் தொகுத்தல். இதெல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். (கச)

பிரிவாற்றாத தலைவி இருளுக்கும் வாடைக்கும் இரங்கல்.

கரு. தனிவளர்செங்கோனடாவுதழல்வாயரசவியப்
பனிவளர்செங்கோலிருள்வீற்றிருந்ததுபார்முழுதுந்
துனிவளர்காதற்றுழாயைத்துழாவுதண்வாடைதடிந்
தினிவளைகாப்பவரார்எனையூழிகளிர்வனவே.

(இ - ள்.) தனி வளர் - ஒப்பில்லாமல் வளருந்தன்மையதான, செங்கோல் - (தனது ஒளியாகிய) அரசாட்சியை, நடாவு - (எங்கும்ஒப்பத் தடையறச்) செலுத்துகிற, தழல் வாய் அரசு - வெப்பம்வாய்ந்த சூரியனாகிய அரசன், அவிய - ஒழிய, பனி வளர் செங்கோல் இருள் - (சனங்களுக்கு) நடுக்கத்தைச் செய்கிற ஆட்சியையுடைய இருளாகிய சிற்றரசு, பார் முழுதும் - பூமிமுழுவதும், வீற்றிருந்தது - அரசுவீற்றிருக்கது; இனி - இனிமேல், துனி வளர் காதல் துழாயை துழாவு தண் வாடை தடிந்து - துன்பத்தையச்செய்கிற என் வேட்கைக்கு இலக்கான (தலைவனது) திருத்துழாய்மாலையை அளைந்து வருகிற குளிர்ந்தகாற்றை யழித்து, வளை காப்பவர் - (பிரிவாற்றாமையால் மெலிந்த எனது கைகளினின்று கழன்றுவிழத்தொடங்கின)வளைகளை(க் கழலவொட்டாது தடுத்து)ப் பாதுகாப்பவர், ஆர் - யார் உளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; ஊழிகள் - கற்பவடிவங்கொண்ட இராத்திரிகள், எனை - என்ன, இர்வன - விளக்குந்தன்மையன; (எ - று.).

'ஆதலால்,என்னுற் காக்கமுடியாது என்று கருத்து. அஸ்தமிக்கிற ஆதித்யன் காக்கவோ? அறிவழிக்கிற அந்தகாரங் காக்கவோ?வருத்துகிற வாடை காக்கவோ? வருந்துகிற நான் காக்கவோ? என்றதாய்த்து' என்பது, அழகிய மணவாளசீயர்உரை.

பகலில் இந்திரியங்கள் பலவேறுவகைப்பட்ட பொருள்களை நாடுதல் கூடுமாதலால், ஒருவாறு பிரிவை ஆற்றியிருக்கலாம்; இரவில் அங்ஙனமன்றி எல்லாப்பொருளும் அடங்க இந்திரியங்களோடு மனம் பிரிந்தபொருளொன்றையே நாடுதலாலும், கலவிக்குஉரியகால மாதலாலும், அதில் ஆற்றமாட்டாது வருந்துகிறுள். சூரியனுடைய ஒளியிலே சந்திரன் நக்ஷத்திரம் விளக்கு முதலிய எல்லாவொளிகளும் இருந்தவிடந்தெரியாதபடி மறைந்துபோதலால், 'தனிவளர்செங்கோல்' என்றது. சூரியனது உஷ்ணகிரணமும் அரசனது பிரதாபமும் ஆகிய இரண்டும் 'தழல்வாய்', என்றதனுற் பெறப்படும். சூரியாஸ்தமனத்தை 'மறைய' என்னுமல் 'அவிய' என்றது, மீண்டும் விடியக்காணுது இராப்பொழுது நீட்டித்ததாகத் தோன்றுதலால், சூரியன் அழிந்

தான்போலும் என்று கருதி. பிரிந்தார்க்கு வருத்தத்தைவளர்க்கிற நிலைமையையுடைய இருளின் ஆட்சியை 'செங்கோல்' என்றது, எதிர்மறையிலக்கணையாய்க் கொடுங்கோன்மையைக் குறிக்கும்; பிறகுறிப்பு. பார்முழுதும் வீற்றிருந்தது - உலகமுழுவதையுந் தனக்குள்ளே யாக்கிக்கொண்டு தன்னையெதிர்ப்பாரில்லாமையால் தன்பெருமைதோற்றும்படி யிருந்தது; அன்றி, சூரியன்அரசாண்ட இடம்முழுதும் இருளுக்கு வீற்றிருந்தற்குமாத்திரமே இடமாயிற் றென்பதுந் தோன்றும். 'தண்வாடை' என்றது, முன்புகூடியிருந்தபொழுது இன்பஞ்செய்த நிலையைக் கருதி; அன்றி, வெவ்வாடையைத் தண்வாடையென எதிர்மறையாக் கூறி வெறுத்தபடியுமாம். தடிந்து - வெட்டி; உருவமில்லாதபொருளாகிய காற்றை 'தடிந்து' என உருவுடைய பொருள்போலக் கூறியது, அதுசெய்யுந் துயர்மிகுதி நோக்கி. 'இனி' - காப்பவனான தலைவன் நீங்கி வருந்துவதான இரவு நேர்ந்தபின்பு. 'துனிவளர் காதல்' என்றதனுல் காமம் மரணாந்தமான வேதனையைச் செய்யும் இயல்பும், 'வளைகாப்பவர்' என்றதனுல் பிரிவாற்றாமையாலாகிய மேனிமெலிவுந் தோன்றும். வளைகாக்குதல் - புணர்ச்சியை யுண்டாக்குதல். ஈற்றுஏகாரம் - இரக்கமுமாம். எனை ஊழிகள் ஈர்வன - எத்தனை கற்பங்கள் வருத்துவன? என்றுங் கொள்ளலாம்; இரவையே கற்பங்களாகக் குறித்தது.

எம்பெருமானதுபிரிவை யாற்றமல் அறிவுகுலைந்து மோகம்மிக்குத் தளர்ச்சிபிறந்து தஞ்சந்தேடும்படியான தமதுநிலைமையை ஆழ்வார்கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். தனி வளர் செங்கோல் நடாவு தழல்வாய் அரசு அவிய - இருளையொழிப்பதும் வெல்லியதும் தடையற்றதும் ஒப்பில்லாததுமான சூரியனொளிபோல, மதாந்தரங்களை யொழிக்கவல்லதும் அதனால் பிரதாபமிக்கதும் எங்குந்தடையற எம்பெருமான்கட்டளையை நடத்துவதும் அதனால் ஒப்பில்லாததுமான விவேகமும் குலையும்படி, பனி வளர் செங்கோல் இருள் வீற்றிருந்தது - வருத்தத்தை வளர்செய்கிற பெருமையுடைய மோகாந்தகாரமானது பரவிவிட்டது; இனி - இனிமேல், துனி வளர் காதல் துழாயை துழாவு தண் வாடை தடிந்து - பிரிந்தநிலையில் துன்பமாய் முடிவதான எனது அன்புமிகுதிக்கு விஷயமான எம்பெருமானது இனிமையை நினைப்பூட்டி விரைவையுண்டாக்கிக்கொண்டு நடக்கிற இவ்வுலகத்துப்பொருளை விலக்கி, வளை காப்பவர் ஆர் - மதர்ந்துபுறந்தொழாதபடி எனக்குஉள்ள அடிமைக்குணத்தை நீங்காமற் பாதுகாப்பவர் ஆர்? வளையென்பது, வாழ்மகளிர்க்கு மங்கலவாழ்க்கைக்குஉரிய அறிகுறியாதலால், அதுசேஷபதேசத்தில், எம்பெருமானது சம்பந்தத்துக்கு அறிகுறியான அடிமையை யுணர்த்தும். எனை ஊழிகள் ஈர்வனவே - காலநீட்டிப்பு என்னை அழிக்கமுயல்கிறது என்றபடி.

வீற்றிருத்தல் - வேறொன்றற்கில்லாத சிறப்புடன் இருத்தல். வாடை என்றது, காற்றுமாத்திரமாய்நின்றது; சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளை யுணர்த்திற்று. எனை - என்னை யென்பதன் தொகுத்தல்; அநேகமென்ற பொருளில், எனை - எத்தனை யென்பதன் மரூஉ.

'எனை வளை காப்பவர்' என்ற பாடத்துக்கு, எனை - என்னுடைய என்க.

* "பொருவிலாழியொன் றுருட்டிவெப்புவனமும்விளக்கு, மிரவிமன்னவனிறந்ததுமெதிர்ந்தபுன்மாலை, பரவைமாநிலமுழுவதும்பரிப்பவனிறப்ப,விரவுவெந்தொழிற்குறுநிலவேந்தனையொன்றனதே" என்பதை இப்பாட்டின் முதல்வாக்கியத்தோடு ஒப்பிடுக. இதில் உருவகவணி தோன்றும். (கரு)

* நைடதம் - மாலைப்படலம் - ௫.

நலம்பாராட்டு.

கச. ஈர்வனவேலுமஞ்சேலுமுயிர்மேன்மிளிர்ந்திவையோ
பேர்வனவோவல்லதெய்வநல்வேள்கணைப்பேரொளியே
சோர்வனநீலச்சுடர்விடுமேனியம்மான்விசும்பூர்
தேர்வனதெய்வமன்னீரகண்ணோவிச்செழுங்கயலே.

(இ - ள்,) ஈர்வன வேலும் - (பகையைப்) பிளப்பனவான வேல்கள்போலவும், அம் சேலும் - அழகிய சேல்மீன்கள்போலவும் உள்ளனவான, இவை — உயிர்மேல் மிளிர்ந்து (எனது) உயிரை வசப்படுத்தும்பொருட்டு அதன்மேற் பாய்ந்து, பேர்வனவோ அல்ல - (அதனைவிட்டு) நீங்குவனவல்ல; தெய்வம் நல் வேள் கணை பேர் ஒளியே சோர்வன - தெய்வத்தன்மையுடைய அழகிய மன்மதனது அம்புகளின் சிறந்தவொளியையே தாம் வெளியிடுவன; நீலம் சுடர் விடு மேனி அம்மான் விசும்பு ஊர் தேர்வன - நீலரத்தினத்தினது ஒளியை வீசுகிற திருமேனியையுடைய எம்பெருமானது இருப்பிடமாகிய பரமபதத்தைத் (தனக்குரூப்பாகத்) தேடுந்தன்மையன; இ செழு கயல் - கொழுத்த கயல்மீன்களென்று சொல்லத்தக்க இவை, தெய்வம் அன்னீர கண்ணோ - (மோகினியென்னும்) பெண்தெய்வத்தை யொத்த உமது கண்களோ? (எ - று.)

நலம்பாராட்டு - தலைமகன் தலைமகளது நன்மையைக் கொண்டாடுதல். தலைவிகண்ணழகுகண்டு வியந்த தலைவன் வார்த்தை இது. 'ஈர்வனவேல்' தலைமகளோடே கலந்து பிரிகிறசமயத்திலே தன்னோடு தனக்குத் தாரானேர்ந்தமாகவும் மேல் பிரிந்தால் இவள் நம்மையொழியவுஞ் சீவிக்கவல்லளென்று அவள்நெஞ்சிற் படாமைக்காகவும் அவளழகைக் கொண்டாடுகிறானென்ற கய்பின்னோயீடு இங்கு அறியத்தக்கது. பாங்கியுடன் தலைவியைப்புனத்திடைக்கண்டு இயற்கைப்புணர்ச்சி நடந்தது பற்றித் தலைவன் குறையுற்று உரைத்ததுமாம்.

கூரிய நுனியால் எதிரியையழிக்கும் வேல்போலக் கூர்மையான நோக்கத்தால் தன்னைவருத்துதல் தோன்ற 'ஈர்வன வேல்' என்றும், மடப்பமும் பிறழ்ச்சியும் தோன்ற 'அம் சேல்' என்றும், இலக்குத்தப்பாது மர்மத்திலே பட்டுவிடாதுதைத்து உயிரைக்கவரும் அம்புபோல இவையும் உயிர்நிலையிலேபட்டு அதனைக் கவராது தவறாவென்பது தோன்ற 'உயிர்மேல்மிளிர்ந்து இவையோ பேர்வனவோவல்ல' என்றும், மன்மதனது பஞ்சபாணங்கள் செய்யும் இன்னாதிறமெனப்பாடு ஐப்பனதெவிட்டல் அழுங்கல் அயர்ச்சி என்னுந் தொழில்களையெல்லாம் இவ்விரண்டுந் தாமே செய்வன வென்பது தோன்ற 'தெய்வநல்வேள் கணைப் பேரொளியே சோர்வன' என்றும், தம்மை ஒருகால்அநுபவித்தவர் மீளவொண்ணாத இறந்தில் மீளாவுலகமாகிய ஸ்ரீவைகுண்டத்தை யொப்பன வென்பது தோன்ற 'நீலச்சுடர்விடுமேனியம்மான்விசும்பூர்தேர்வன' என்றும், உலகத்துக்கயல்மீன்களினும் இவற்றிற்குஉள்ள சிறப்புத் தோன்ற 'இச்செழுங்கயல்' என்றும், இவ்வுலகத்தவரைக்கடந்து மேம்பட்டுள்ள உங்கள்கண்களோ வென்பது தோன்ற 'தெய்வமன்னீரகண்ணோ' என்றுங் கூறினான். 'ஈர்வனவேலுமஞ்சேலும்' என்பதை 'தெய்வநல்வேள்கணைப் பேரொளியே சோர்வன' என்பதனோடு இயைத்து, (மன்மதபாணங்கள்), ஈர்வனவேலும் - (பிரானசினைத்தவருமறுக்காட்டாமல்) பிளப்பனவேயாயினும், அஞ்சேலும் - தாம் நுந்தேயாயினும், அவற்றின் மிக்க வொளியை இவ்விரண்டுமே கொண்டு ஆளுகைநடத்துகின்றன என்று உரைப்பாரும் உளர்; இவ்வுரைக்கு, ஏலும் - ஏன்னினும் என்பதன் மரூஉ: அஞ்சேல் - அஞ்சு என்பதன் போலி. இவையோ, ஓ - இரக்கம்; வியப்புமாம். பேர்வனவோ அல்ல, ஓ - தெரிநிலை. எல்லாவுயிரையுந் தவறாது தன்வசப்படுத்தி

யின்பஞ்செய்யும் அழகிய மன்மதனென்பான் 'தெய்வநல்வேள்' என்றான். 'விசும்பூர் தேர்வன' என்பதற்கு - இந்த லீலாவிபூதியை வசப்படுத்தினது போதாமல் அந்த நித்யவிபூதியையும் வசப்படுத்தத் தேடுவன வென்றும், மீளாவுலகத்தில் நிரதிசயவின்பமநுபவிக்கும் நித்யமுக்தரானும் ஆசைப்பட்டு நாடுதற்கு உரியன வென்றும் உரைக்கலாம். 'உயிர்மேல்மிளிர்ந்து' என்றது, அநித்தியமாய் அழியும் இயல்பினதான உடம்பையே யன்றி நித்தியமாய் அழியாவியல்பினதான உயிரையும் அழிக்கத்தொடங்கினமையைக் காட்டும். பேர்வனவோ அல்ல - பதித்தமருந்திடுகைக்கேயன்றிப் பதித்துத் திருப்பிக்குத்தவேண்டுமென்றும் பறிக்கப்போகின்றனவில்லை யென்றபடி.

ஆழ்வாரது ஞானவிளக்கத்தைக் கண்டு கொண்டாடுகிற பாகவதர்வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசத்தில் தலைமகன் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். 'ஈர்வனவேலுமஞ்சேலும்' என்றதனால் இவரது ஞானத்தின் கூர்மையும் நீர்மையும் பரசமயத்தவரைத்தோற்கடித்துத் தம்மவரையுகப்பிக்குந்தன்மையும், 'உயிர்மேல்மிளிர்ந்து இவையோ பேர்வனவோவல்ல' என்றதனால் இவரதுஞானம் சேதனர்யாவரிடத்தும் பூர்ணமான அருளைத்தவறாமற்கொண்டுள்ளமையும், 'தெய்வநல்வேள்கணைப்பேரொளியேசோர்வன' என்றதனால் பரம்பொருளைநாடுதல் தவறாத நித்யமுக்தரது மனமொழிமெய்களின் விளக்கத்தை இவரதுஞானந் தான்கொண்டுள்ளமையும், 'நீலச்சுடர்விடுமேனியம்மான்விசும்பூர்தேர்வன' என்றதனால் எம்பெருமானது பரமபதத்தையே நாடுந்தன்மையது இவரதுஞான மென்பதும், 'இச்செழுங்கயல்' என்றதனால் இவரதுஞானம் மத்ஸ்யம்முதலிய அவதாரங்களில் ஆழ்ந்துள்ளமையும், 'தெய்வமன்னீரகண்ணோ' என்றதனால் இவர் இவ்வுலகத்திலிருந்து கொண்டே நித்யசூரிகளையொத்திருத்தல்போல இவரது ஞானமும் இவ்வுலகநடையைக் கடந்து மேம்பட்டுள்ளதென்று வியந்ததுந் தோன்றும்.

அன்னீர - அன் என்னும் உவமவிடைச்சொல்லடியாப் பிறந்த அன்னீர் என்னும் முன்னிலைப்பன்மைக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயரின் ஈறும் என்னும் குறிப்புப்பெயரெச்ச வேற்றுமைவிரி; அ - ஆறனுருபு: அசையென்றும், குறிப்புப்பெயரெச்ச விகுதியென்றும் கொள்ளுதலும் ஒன்று. 'அன்னீர' என்றபாட்டுக்கு - அப்படிப்பட்ட தன்மையுடையன வென்க. (கச)

தலைமகன்கருத்தறிந்த தோழி அவனைநோக்கி யுரைத்தல்.

கரு. கயலோநுமகண்களென்றுகளிறுவினவிநிற்றீர் [மொடும்
அயலோரறியிலுமீதென்னவார்த்தைகடல்கவர்ந்த
புயலோடுலாங்கொண்டல்வண்ணன்புனவேங்கடத்தெம்
பயலோவிலீர்கொல்லைகாக்கின்றநாளும்பலபலவே.

(இ - ள்.) களிறு வினவி - யானை (இவ்வழிக்கண்டதுண்டோ? என்று) நிற்றீர் - உங்கள்கண்கள் கேட்கத்தொடங்கி, கயலோ நும கண்கள் என்று நிற்றீர் - உங்கள்கண்கள் கயல்மீன்கள்தாமோ? என்று (எங்கள்கண்களைக்) கொண்டாடி நிற்கின்றீர்; அயலோர் அறியிலும் ஈது என்ன வார்த்தை - அயலார் அறிந்தாலும் இது என்ன பொருந்தாதவார்த்தை? கடல் கவர்ந்த புயலோடு உலாம் கொண்டல் வண்ணன் - கடல்நீரை முழுவதுங் கொள்ளைகொண்டு உண்டதும் மழையோடு மந்தமாகச் சஞ்சரிப்பதுமான காளமேகம்போன்ற நிறத்தையுடைய எம்பெருமானது, புனம் வேங்கடத்து - (பல) கொல்லைகளையுடைய திருவேங்கடமலையில், கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பல பல - (நாங்கள்) கொல்லைகாத்துவருகிற மிகப்பலநாள்களிலொன்றிலும், எம்மொடும் பயலோ இலீர் - எங்களோடு (நீர்) பழக்கமுடையீரல்லீர்; (எ - று.)

பயல் என்று பாசமாய், எங்களோடு உமக்குக் கூட்டுப்பயிற்சியில்லையே யென்றபடி; ஆதலால், புதியராய்வந்தநீர் கூட்டுப்பயிர்பார்ப்பவர்போல இங்கு எம்முடன் நெடும்பொழுது நிற்றல் தகா தென்பதாம். பயல் - பாசமாதலை *"பாசியும் பிற்றும் பன்னாறும் பயலெனல்" என்ற பிங்கலந்தையாலும் அறிக. 'பயலோ இலிர்' என்ற பாடத்துக்கு - பழக்கமுடையீரல்லீ ரென்று பொருள்; பயில் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்: புதியரான நீர் பழகினார் போல இங்குநிற்பது தகுதியன்று என்றவாறு. களிறுவினவி நடகன்கள் கயலோ வென்று நிற்றீர் - களிறுதேடிவிருவியநீர் அதுகாணுவிட்டால் அப்பாற்போவதன்றி எங்கள்கண்களைக் கொண்டாடுகைக்கும் போகாமல் எங்களருகு நிற்றற்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? என்றபடி. அயலோர் அறியிலும் ஈது என்ன வார்த்தை - இதுகேட்டால் களிறுவினவிவந்தவர்க்குக் கண்கொள்ளகோரியமென் னென்று அயலார் நினைப்பரே யென்று கருத்து. அநேகவருஷகாலமாகத் தினந்தோறும் புனங்காத்துவருகிற நாங்கள் இப் புதுமையை ஒருநாளுங் கண்டதில்லை யென்பது தோன்ற, 'கொல்லைகாக்கின்ற நாளும் பலபல' என்றாள்.

மதியுடம்படுக்கலுற்ற தலைமகன் தலைமகளுந் தோழியும் தினைப்புனங் காத்திருந்த சமயம்நோக்கி அங்குசென்று தான்பேசுதற்குவியாஜமாகச் சில வற்றை வினவத்தொடங்கித் தலைமகளது நோக்கத்தில் ஈடுபட்டு அவள் கண்ணழகைக் கொண்டாடித் தன்ஆற்றாமையைத் தெரிவிக்க, அவன்கருத் தைக் குறிப்பாலறிந்த தோழி கேட்பார்க்கு அவனது ஆசையை மறுப்ப தாகத் தோன்றுமாறு பேசித் தலைவியினது ஆற்றாமையையுங் குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள். 'கயலோ நுமகண்கள் என்று களிறுவினவிநிற்றீர்' என்ற தனால் எங்கள்கண்களையே விரும்பாது நீர் களிற்றையும் விரும்பலாமோ? என்றும், 'அயலோர் அறியிலும் ஈது என்ன வார்த்தை' என்றதனால் மெய்யாத லுடைய பிறர் கேட்டால் இவ்வார்த்தை கொண்டாடத்தக்கதன் றென்றும், மற்றையோரை 'அயலோர்' என்றதனால் நாங்கள் உமக்கு உரியோ மென் றும், நீர் எங்களுக்கு உரியீ ரென்றும், 'ஈதென்னவார்த்தை' என்றதனால் இவ் வார்த்தை வெகுஅழகிய தென்றும், 'கொல்லைகாக்கின்றநாளும் பலபல' என் றதனால் உமது வருகையை யெதிர்பார்த்து நாங்கள் கொல்லைகாத்தலென்று ஒருவியாஜம்வைத்து நெடுநாளாகக்காத்திருக்க நீர் இதுகாறும் வந்திலிரே யென்றும், 'பயலோ இலிர்' என்றதனால் நெடுநாள்பழகினாலும் கண்டறியா தனபோல என்றும்புதியனவாயுள்ளன உமது அழகுடைமைமுதலியன என் றுங் கூறித் தோழி தலைமகளது காதலைக் குறிப்பித்தபடி.

ஆழ்வாரது ஞானவிளக்கத்தைக் கொண்டாடுகிற நிலையிலே இந்திரிய நிக்கிரகம்முதலிய உபாயாந்தரங்களிலும் நாட்டமுடையார்போலத் தோற்ற விருந்த பாகவதரை நோக்கி ஆழ்வாருகிலுள்ள அன்பர்கள் அவர்கள்கருத் தைச் சோதிக்கும்பொருட்டுக் கூறும் வார்த்தை, இதற்குஉள்ளுறைபொருள். 'கயலோநுமகண்க ளென்று' என்றதனால் ஆழ்வாரது ஞானத்தைக் கொண் டாடுதலும், 'களிறுவினவி' என்றதனால் இவ்வுலகத்துப்பொருள்களாகிய காடுகளிலே ஓடுகிற தமது இந்திரியமாகிய மதயானைகளைத் தமது அறிவாகிய தோட்டியால் வசப்படுத்தத்தொடங்குதலும், 'நிற்றீர்' என்றதனால் ஆழ்வா ரதுஞானத்திலீடுபட்டாரில் ஈடுபட்டால் இதனைவிட்டு வெளிச்செல்லமாட் டாமையுந் தோன்றும். 'அயலோர் அறியிலும்' - ஆழ்வாரது ஞானத்தில் ஈடுபடாது தம்ஞானத்தாலே இந்திரியநிக்கிரகம் பண்ணத்தொடங்குவார் (அறியத்தகாத மறைபொருளான இதனை) அறிந்தாலும்; ஈது என்ன வார் த்தை - உபாயாந்தரங்களைப்பற்றுத விரோதியான ஆழ்வாரது ஞானத்தைக்

* பிங்கலந்தை - ஒருசொற்பல்பொருள்வகை.

கொண்டாடுதலும், இந்திரியங்களைத் தமதுமுயற்சியால் அடக்கத்தொடங்கு தலும் ஒருவர்க்குப் பொருந்த உபாயாந்தரத்திற்பற்றுகையும் என்றும் இரண்டும் ஒருத்தர்க்குப் பொருந்த மல்ல வென்று நினைப்பரே யென்றபடி. கடல்கவர்ந்தபுயலோடொங்கொண் டல்வண்ணன் - குணபூர்த்தியாலும் பக்ஷபாதமில்லாமற் கைம்மாறுகரு தாது உதவுதலாலும் எல்லாவுயிர்களுக்கும் இன்றியமையாமையாலும் அழ கியவடிவத்தாலும் மேகம்போன்ற எம்பெருமானது, புனவேங்கடத்து - திருமலையாகிய அடியவர்க்கெளியனாய் எழுந்தருளியிருக்குந் திருப்பதியான திருமலையாகிய பிர போகஸ்தானத்தில், எம்மொடும் பயலோ இலிர் - (வேறுஉபாயந்தேடாது பிர பந்நரான) எங்களோடு (உபாயாந்தரங்களிலும் நாட்டமுடைய உங்களுக்கு) ஒக்க இன்பம்நுகர்தல் இல்லை யென்றபடி. கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பலபல - இந்தப்போகஸ்தானத்தைப் பலகாலாக நாங்கள் பாதுகாத்துக் கொண்டு அவ்வக்காலத்துக்குத்தக்கபடி இடையறாத இன்பம் நுகர்ந்துவருகி றோம் என்றபடி. 'கொலலைகாக்கின்ற' என்றதனால், பிரபந்நருடைய சேர்க் கையே இந்தப்போகஸ்தானத்துக்குப் பாதுகாப் பென்றவாறு.

'இயற்கையிலேகலந்துபிரிந்த தலைமகன், இரண்டாங்கூட்டத்துக்காகப் புனத்திலேவந்து கிட்டக்கடவதாகக் குறியாகவிட்டுப்போய்க் காலாதிக்ரமம் பிறந்து பின்பு அங்கேசென்று கிட்டினவன், இவர்களைக்கண்டு கலங்கி அவ ளுடைய வருவதாகப் பிரசம்பாஷணம்பண்ண, அவர்களும் அத்தைக்கொண்டு, இவர்வருவதாகப் பேசுகிற போனபடிக்கும் வந்தபடிக்கும் இப்போது ஆற்றாமைதோற்றப் பேசுகிறார்கள். பேச்சுக்கும் ஒருசேர்த்தி கண்டிலோ மென்று சிரித்துக்கொண்டாடுகிறார்கள். இவன்தான் வீரனாகையாலே, என்றும் ஆனைவேட்டைக்குப்போம்பழக்கத் தாலே, ஆனைவேட்டையை வினவிக்கொண்டு செல்லக்கடவதாக நினைக்கி றான். பிடியையிழந்ததொரு களிறு தன்ஆற்றாமையோடே திரிகிற தித்திரியாதேபோலே இவர்களையிழந்த தான் ஆற்றாமையோடே திரிகிற படியை அப்பாபதேசத்தாலே ஆவிஷ்கரிக்கிறான்' என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளைவியாக்கியானம் அறியத்தக்கது.

கயலோ, ஓ - வினா. உலாம் - உலவும் என்பதன் விகாரம். பயலோ, (௧௫)
ஓ - தெளிவு.

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி பாங்கியைநோக்கி இருள்வியந்துரைத்தல்.

௧௬. பலபலவூழிகளாயிடுமன்றியோர்நாழிகையைப்
பலபலகூறிட்டகூறாயிடுங்கண்ணன்விண்ணனையாய்
பலபலநாளன்பர்கூடிலுநீங்கிலும்யாமெலிதும்
பலபலசூழலுடைத்தம்மவாழியிப்பாயிருளே.

(இ - ள்.) கண்ணன் விண் அனையாய் - கண்ணபிரானது பரமபதம் போல மிகப்பிரியமானவளே! பல பல ஊழிகள் ஆயிடும் - (தலைவரைப்பிரி ந்தநிலையில் இருட்பொழுது) மிகப்பலகற்பங்களாயாயிருக்கும்; அன்றி - அது வல்லாமல், ஓர் நாழிகையை பல பல கூறு இட்ட கூறு ஆயிடும் - (தலைவ ரைக்கூடியநிலையில் இந்தப்பொழுதுதானே) ஒருநாழிகையைப் பலபலகுப் புக்களாக்கிய கூறுகளில் ஒன்றுகாயிருக்கும்; பல பல நாள் அன்பர் கூடிலும் நீங்கிலும் யாம் மெலிதும் - பல பல நாள் காதலர் கூடினாலும் (காலம் மிகச்சுருங்குதலால்) யாம் வருந்துகிறோம், பலபலநாள் காதலர் நீங்கினாலும் (காலம்மிகவளர்தலால்) யாம் மெலிகிறோம்; (ஆதலால்), இ பாய் இருள் - இந்தப் பரந்த இருட்பொழுது, பல பல சூழல் உடைத்து - ஈறுமை பெருமைக்கும் பலஉபாயமுடையதாய் (நமக்குச் சிறுமைக்கும் பெருமைக்கும் பலஉபாயமுடையதாய் வருத்துகிற இவ்விருட்பொழுது) அந் கின்றது; அம்ம வாழி - (எந்தநிலையிலும் வருத்துகிற இவ்விருட்பொழுது) நீ நோ வாழ்த்திநிக! (எ - று.)

கலந்துபிரிந்த தலைமகனது பிரிவை ஆற்றாத தலைமகள் அவனில்லாமல் இரவுகழித்தற்கரியதாயிருக்கிறபடியைத் தோழிக்குச் சொன்னது இது. புணர்ந்துநீங்கின தலைமகன் இடைப்புறத்தாறுதல் கண்டு தலைமகள் தோழியைநோக்கிக் கூறுகிறவியாஜத்தால் தனக்குண்டான பிரிவாற்றாமையை அவனுக்குஉணர்த்துகிறாளெனக் கொள்வர். இதனால், என்றும் பிரிதலில்லாத கலவியிலே * நமக்குக்கருத்தென்னுமிடந் தோற்றும். அன்றி, புணர்ச்சிநிகழ்ந்தபின் அந்நிகழ்ச்சியின் நன்மையை விரும்பிய பாங்கிக்குத் தலைவி 'பிரியிற் காலம் நெடிதாதல்போல கூடிற் காலம் குறுகும்படி என்னே!' என்று கலவிநிலையிற் காலங் கழிவதுதெரியாதுகழிந்த இன்பச்சிறப்பைக் கூறினளாகவுமாம். இதனைத் தோழியார்த்தையென்னவும் இடமுண்டென்பர். *"கொடியார் கொடுமையிற் றாம்கொடிய இந்நாள், நெடிய கழியுமிரா" என்ற திருக்குறளையும், 'காதலரொடு நாம் இன்புற்ற முன்னாள்களில் குறியவாய், அவர்பிரிவாற்றேமாகின்ற இந்நாள்களிலே நெடியவாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்கள்' என்ற அதன் உரையையும் இங்கு அறிக.

பலபலவூழிகள் - பல அவாந்தரகல்பத்தையுடைத்தான மகாகல்பங்கள். நாழிகையைப் பலபலகூறிடுதல் - கலை காஷ்டை நிமிஷம் முதலியவற்றால் இனிக் கூறிடவொண்ணாதென்னும்படி பங்கிடுதல். 'கூடினும் பலபலவூழிகள் ஓர்நாழிகையைப் பலபலகூறிட்ட கூறாயிடும்; அன்றி, நீங்கினும் ஓர்நாழிகையைப் பலபலகூறிட்ட கூறு பலபலவூழிகளாயிடும்' என்ற வேறொரு அரும்பதவாக்கியமும் அறியத்தக்கது. அன்பர் - பிரிந்தநிலையிலும் அன்புடையாரென்னும்படி யிருந்தது, கூடியநிலையில் தலைமகன் காட்டிய அன்பென்க. 'அன்பர் என்று, பிரிந்துதரித்திருக்கப்போகாமையைச் சொல்லுகிறது' என்பது, அப்பிள்ளையுரை. 'அம்ம' என்றதனால், வியப்பும் வருத்தமுந் தோன்றும். வாழி - மிக்கவெறுப்பினால் வைததபடி; எதிர்மறையிலக்கணை.

பாகவதரைக் கூடிய நிலையில் அதிஅற்பமும் அவர்களைப் பிரிந்த நிலையில் அதிகத்தரமுமாகிற காலத்தினால் இருவகையினும் தாம்படுகிற தளர்ச்சியை ஆழ்வார் தமது அன்பர்க்குக் கூறுதல், உள்ளுறைபொருள். 'இப்பாயிருள்' என்றதனால், மோக்ஷத்தைச்செய்வதான காலமென்றபடி. கண்ணன்விண்ணனையாய் - காலபரிச்சேதமில்லாத பரமபதம்போலுள்ளவளே! எனக்கொண்டாடியபடி. 'அம்மவாழி' என்றது, தாம்நினைத்தவடிவுகொள்ளவல்லகாலத்தின் தன்மையை வியந்து நொந்தபடி. மற்றவை, வெளிப்படை.

நாழிகை - நாடிகா என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. நீங்கில் ஊழியாயிடும், கூடில் நாழிகைக்கூறாயிடும் என்று மாறிச்சென்றியைதலால், எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள்; மொழிமாற்றுநிரனிறை, மயக்கநிரனிறை யென்பதும் இது. மெலிதும், 'அம்' விகுதி - காலமுணர்த்தாது தன்மையுணர்த்திற்று. குழல் - குழற்சி, விகுதி. அம்ம - இடைச்சொல். பாயிருள் - வினைத்தொகை.

தலைவி கடலைநோக்கித் தேர்வழிதூர லென்றல்.

௧௭. இருள்விரிந்தாலன்னமாநீர்த்திரைகொண்டுவாழியரோ
இருள்பிரிந்தாரன்பர்தேர்வழிதூரலரவணைமே
லிருள்விரிநீலக்கருநாயிறுசுடர்கால்வதுபோ
லிருள்விரிசோதிப்பெருமானுறையுமெறிகடலே.

(இ - ள்.) இருள் விரி - இருளை வெளியுமிழ்கிற, நீலம் - நீலரத்தினம் போன்ற, கரு - கருமைநிறமுடைய, ஞாயிறு - சூரியமண்டலமொன்று, சுடர் கால்வது போல் - ஒளிவீசுவதுபோல, இருள் விரி சோதி பெருமான் - கரு

* திருக்குறள் - படர்மெலிந்திரங்கல் - ௯.

மைநிறம் மிக்க ஒளியையுடைய திருமால், அர அணை மேல் - ஆதிசேஷனாகியசயனத்தின்மேல், உறையும் - நித்தியவாசஞ்செய்யப்பெற்ற, எறி கடலே - அலை வீசுகிற கடலே! வாழி - வாழ்ந்திடுக; இருள் விரிந்தால் அன்ன - இருள் பரம்பினாற்போன்ற, மா நீர் திரை கொண்டு - கறுத்த நீரையுடைய அலைகளால், இருள் பிரிந்தார் அன்பர் தேர் வழி தூரல் - இருளிலே பிரிந்துசென்ற தலைவரது தேர் சென்ற வழியை அழியாதொழிவையாக; (எ - று.)

களவினால் தலைமகளைப் புணர்ந்துநின்ற தலைமகன் அதனால் ஊரெங்கும் பழிபரவுதலை அறிந்து அப்பழிதூற்றலடங்குமாறு அவளைச் சிலநாள் பிரிந்திருக்கக்கருதி அதனைத் தலைமகளுக்குக் கூறாமல் தான்பிரிதலை அவள் அறிந்தால் வருந்துவளென்று அவளறியாதபடியும் ஊரார்அறியாதபடியும் அவள்முகங்காண்கின்றபொழுது தான் போகமாட்டாமையாலும் இருளிலே பிரிந்து செல்ல, பின்பு அப்பிரிவையறிந்து ஆற்றாதுவருந்துகின்ற தலைமகள், அவனது தேர்ச்சக்கரம்சென்றசுவட்டை நோக்கி அவன்மீண்டுவருமளவும் அதனையே தனதுஉயிர்க்குப் பற்றுக்கோடாகப் பாவித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், அவ்வளவில் பிரிந்திருந்து இரங்குமிடம் கடற்கரையாகிய நெய்தல்நிலமாதலாலே, அத்தேர்க்காற்சுவட்டைக் கடலின்அலை வீசிவந்து அழிக்கப்புக, அழித்திடாதே யென்று அதனை வணங்கி வேண்டியது இது. இத்துறை, திருக்கோவையாரில் 'தேர்வழிநோக்கிக் கடலொடுகூறல்' என்றும், தணிகைப்புராணத்தில் 'ஆற்றுவதெனத் தோற்றினப் போற்றல்' என்றும் கூறப்படும். *"உள்ளுமுருகி யுரோமஞ்சிலிர்ப்ப வுடையவனுட் கொள்ளுமவரி லொர்கூட்டந் தந்தான் குனிக்கும் புலியூர், விள்ளும் பரிசு சென்றார் வியன்றேர்வழி தூரல் கண்டாய்; புள்ளுந் திரையும் பொரச் சங்க மார்க்கும் பொருகடலே" என்ற திருக்கோவையாரையும், "மீன்தோய் துறைவர் மீளுமளவும், மான்தேர் வழியை யழியே லென்றது" என்ற அதன்கொளுவையும், 'இனி அவர்வருகின்றாரல்லர்; எம்உயிர்க்குப் பற்றுக்கோடு இனி இதுவே: இதனை நீ அழியாதொழிவாய் என அவன்சென்ற தேர்வழி நோக்கிக் கடலொடுகூறிநிற்றல்' என்ற அதனுரையையுங் காண்க.

மாநீர் - மிக்கநீ ரென்றுமாம். இருள்பிரிந்தார் அன்பர் - உடன்சென்ற அயோத்திநகரத்துச்சனங்கள் அறியவொண்ணாதபடி இராமபிரான் இரவிலே தேரேறிச்சென்றாற்போலச் சென்றனரென்க; அதற்கும் இதற்கும் உள்ளவாசி, தேர்க்கால்வழியை மறைத்துப்போகாமல் தெரியும்படி போதல். மூன்றாம்அடி - எம்பெருமானது திருமேனியின் மிக்கவொளியும் கரியநிறமும் பற்றி வந்த அபூதோபமை. இல்பொருளுவமை கூறியதனால், உலகத்திலுள்ளபொருள்களொன்றும் இப்புருஷோத்தமனுக்கு ஒப்பாகா தென்று உணரப்படும்: †"ஓர்கருநாயிறு, அத்தமில்லாக் கதிர்பரப்பி யலர்ந்ததொக்குமம்மான்" என்பர் பின்னும்; ‡"கருநாயிறுபோல்பவர்," §"கண்டாமரை போதக் கருநாயிறென" என்பர் கம்பரும். வாழி - தேர்வழிதூராமல் தனதுதலைவர்க்கு உதவும்பொருட்டு வாழ்த்தினாள். பின்இரண்டடிகளால், உனதுதலைவனான பெருமான் எப்பொழுதும் உன்னிடத்துப்பிரியாது வாசஞ்செய்தலால் பிரிவுத்துயரறியாது களித்துக்கொள்ளாய் ... என்றபடி. இருள்விரி, நீலம், கரு என்ற மூன்றையும் ஒருபொருட்பன்மொழியாகக் கொள்ளுதலுமாம். வாக்கியத்தில் கருநாயிறு நீலச்சுடர் கால்வதுபோல் என இயைத்தலுமாம். காரியஞ்சொல்லிடையில் 'வாழியரோ' என்றது, இரக்கமுடைமையாலே.

* திருக்கோவையார் - ௧௮௬.
† திருவாய்மொழி - எழுபத்தைந்தாந்திருப்பதிகம் - ௭.
‡ கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - கடிமணப்படலம் - ௩.
§ " ஆரணியகாண்டம் - சரபங்கர்பிறப்புநீங்குபடலம் - ௨௪.

ஞமளவுங் கொளாதே அழிக்கும்படியைக் கண்டு நடுவிலே சரணம்புக்கவாறு. இரைகொண்டு - அலைகளைக் கைகளாகக் கருதியபடி. பகலிற் பிரிந்துசென்றாராகில் அவர் ஆற்றாமையால் தளர்ந்துசெல்லுநிலையைக் கருதியாயினும் உயிர்தரிக்கலாய்; அங்ஙனமில்லாதபடி இருளிற் செல்லுகையால், இத்தேர்க்காற்கவட்டையன்றி வேறு தஞ்சம் இல்லை யென்றாள். இருள்பிரிந்தார் என்று, சேர்தற்கு உரிய காலத்திலே பிரிந்துபோனமையைக் கூறியதுமாம். 'பகல் பிரிந்துபோனாராகில் ஆற்றாமையாலே நடக்கமாட்டாதொழிகிறபடியையும், அவர்முகத்திலுண்டான குளிர்த்தியையும் ஸ்மிதத்தையுங் கண்டு தரித்திருக்கலாய்த்து; அவர்தாமும் பகல்போகில் இவளைக்கண்டுவைத்துக் கால்கடைதாராதென்னும்படி இருளிலே போனார்: எங்ஙனும் போனாருஞ் சேருங்காலத்திலே போனார்: பதார்த்ததர்சனங்களாலே ஆறியிருக்கவொண்ணாத காலத்திலே போனார்: ஸம்போககாலத்திலே போனார். நான்செய்ய வேண்டுவதென்னென்று கேட்க, தேர் வழி தூரல் - உள்ளதெல்லாத்தையுங் கொடுத்து உஞ்சவ்ருத்திபண்ணி ஜீவிப்பாரைப்போலே அவரைப்போகவிட்டு வழியைப்பார்த்துக்கிடந்தோம்: இத்தையழியாதேகொள் என்கிறாள்' என்று பெரியவாச்சான்பிள்ளைவியாக்கியானம் அறியத்தக்கது.

அன்பரான பாகவதரைப் பிரிந்து வருந்துகிற நிலையில் அவர்கள்பக்கல் தமது மநோரதத்தை இடைவிடாதுசெலுத்தி அதனாலேனும் ஒருவாறு ஆறியிருக்கிற ஆழ்வார் அம்மநோரதப்போக்கை இடையிற்குலையாதொழியவேணுமென்று ஸம்ஸாரமாகிற கடலைநோக்கிப் பிரார்த்திக்கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஸம்ஸாரத்தை 'அலைநீள்கடல்' என்றது, பலதுன்பங்களை மேல்மேல்தந்து அகப்பட்டவராழ்ந்திடும்படி பரவுந்தன்மைய தாதலாலும், அளத்தற்கரியபரப்புடைமையாலு மென்க. பின் இரண்டடி - சமுசாரம் எம்பெருமானது லீலாவிபூதி யென்பதைக் குறிக்கும்; எம்பெருமானடியார்கள்பக்கல் ஈடுபட்ட தமக்குத் தீங்குசெய்திடாமைப்பொருட்டு, சமுசாரத்துக்கு உள்ள பகவத்சம்பந்தத்தை யெடுத்துக்காட்டி உறவுகொண்டாடியபடி. இருள்பிரிந்தாரன்ன மாநீர் திரைகொண்டு - மோகாந்தகாரப்பெருக்கை உண்டுபண்ணுகிற பலசமுசாரக்கவலைகளாகிற அலைகளால், இருள்பிரிந்தார் அன்பர் தேர்வழி தூரல் - இருள்தருமாஞாலமான இவ்வுலகத்திலே எம்மைவிட்டுப்பிரிந்துசென்ற ஆப்தபந்துக்களான பாகவதவிஷயத்தில் யான்செலுத்துகிற மநோரதநெறியைக் குலைத்திடாதே என்று வேண்டியபடி. வாழி - தமக்கு இத்தீங்குசெய்யாமல் உதவும்பொருட்டு வாழ்த்தினார். பின் புள்ளாரும் மனோரதத்தை *"உன்மான தேர்" என்பது காண்க.

வாழியரோ - கீழ் இரண்டாம்பாசுரத்திற் காண்க. தூரல் - எதிர்மறைவொருமை. பெருமான் - பெருமையையுடையவன்.

இப்பாட்டில் அடிதோறும் எதுகையில் 'இருள்' என்ற ஒருசொல்லே வந்தது, யமகமாகாது; பொருள்வேறுபாடு இன்மையால்: முன்பின்பாடல்களுக்கும் இதுகொள்க. (கஎ)

கார்காலங்கண்டழிந்த தலைவியின் ஆற்றாமை கண்டு பாங்கி இரங்கல்.

கஅ. கடல்கொண்டெழுந்தவவ்வானமவ்வானத்தையன்றிச்
சென்று, கடல்கொண்டொழிந்தவதனாலதுகண்ணன்மண்ணும்
விண்ணுங், கடல்கொண்டெழுந்தவக்காலங்கொலோபுயற்காலங்
கொலோ, கடல்கொண்டகண்ணீரருவிசெய்யாநிற்குங்காரிகையே.

* வில்லிபுத்தூரார்பாரதம் - பதினேழாம்போர்ச்சருக்கம் - ௫௩.

(இ-ள்.) வானம் கடல் கொண்டு எழுந்தது - ஆகாயம் கடலைக்கவர்ந்துகொண்டு கிளம்பியதென்னலாம்; அன்றி - அல்லாமல், கடல் அவ்வானத்தை சென்று கொண்டு ஒழிந்த அதனால் - அக்கடல்தான் ஆகாயத்தைப் போய்க் கவர்ந்துகொண்டுவிட்ட தென்னலாம்படியாயுள்ளதனால், இது - இந்நிலை, கண்ணன் மண்ணும் விண்ணும் கடல் கொண்டு எழுந்த அ காலம் கொல் ஓ - திருமாலினது உடைமையான மண்ணுலகத்தையும் விண்ணுலகத்தையும் பிரளயசமுத்திரம் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு மேற்கிளர்ந்த அந்தக் கற்பாந்தகாலந்தானோ? புயல் காலம் கொல் ஓ - (அன்றி) மழைக்காலந்தானோ? (இக்காலத்து), காரிகை - அழகுடையவளான இவள், கடல் கொண்ட கண்ணீர் அருவி செய்யா நிற்கும் - கடலளவினதான கண்ணீர்வெள்ளத்தைச் சொரிந்துநிற்கின்றாள்; (எ-று.)

கார்காலத்திலேமீண்டுவருவேனென்று காலங்குறித்துப்பிரிந்துசென்ற தலைமகன் அக்காலம்வந்தும் தான்வாராததால், காலத்தைநோக்கித் தலைமகள் ஆற்றாது வருந்த, அதுகண்டு பாங்கி இரங்கிக்கூறியது இது. கீழ் ஏழாம்பாட்டைப்போல இதனையும் காலமயக்குத்துறை யென்னலா மென்பது, அப்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை நம்பிள்ளை இவர்கள் கொள்கை; வானங் கடலைக்கொண்டதோ கடல் வானத்தைக்கொண்டதோ என்றுவிகற்பிக்கலாம்படியுள்ள இது, எல்லாப்பொருள்களையும் முடிக்கவந்த பிரளயகாலமோ? நம்மை முடித்தற்காகவே வந்த கார்காலமோ? என்று இருவகையிலும் அதனது வருத்தந்தருந்தன்மையையே குறித்தலால், தலைவியை ஆற்றுதற்கு உறுப்பான காலமயக்கென்றல் இனியதன்றென்பது, வாதிகேசரிஅழகியமணவாளசீயர்கருத்து: அதுவே இங்குக் கொள்ளப்பட்டது; பரகால ஸ்வாமிக்கு இரண்டுவகையும் திருவுள்ளம்.

'கடல்கொண்ட' என்றது, கண்ணீருக்கு அடைமொழி; கண்ணுக்கு அடைமொழியாக்கின், கடல்போன்ற கண்ணெனப் பொருள்படும்: கொண்ட - உவமவுருபு; பாட்டில் உவமை: கடலைவென்றுகொண்ட கண்ணெனவுமாம். 'காரிகைக்கு' என்ற பாடத்துக்கு - இவளதுகண்ணீர் அருவிசெய்யாநின்றது என உருபுமயக்கமாக்கி யுரைக்க. காரிகை - அழகு; உடையவளுக்கு, ஆகுபெயர்.

சேர்தற்குரியகாலத்தில் எம்பெருமானை அல்லது பாகவதரைச் சேரப்பெறாது பிரிந்துவருந்துகிற ஆழ்வாரது ஆற்றாமையைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத அன்பர்கள் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். வானம் கடல் கொண்டு எழுந்தது - பரமாகாசமானது ஸம்ஸாரஸாகரத்தை உண்டொழித்த தென்னும்படியும், அன்றி - அல்லாமல், கடல் அ வானத்தை சென்று கொண்டு ஒழிந்த அதனால் - ஸம்ஸாரஸாகரந்தான் பரமாகாசத்தோடு ஒற்றுமைப்பட்டதென்னலாம்படியும் உள்ளதனால், இது, கண்ணன் மண்ணும் விண்ணும் கடல் கொண்டு எழுந்த அ காலம் கொல் ஓ - எம்பெருமானது லீலாவிபூதியும் நித்யவிபூதியு மாகிய இரண்டையும் ஒழிக்கும்படியான ஒருகாலம் வந்திட்டதோ? அல்லது, புயல் காலம் கொல் ஓ - இவருக்கு விரைவுஉண்டாக்கி ஆற்றாமையைச் செய்கிற காலவிசேஷமோ? காரிகை கடல் கொண்ட கண்ணீர் அருவி செய்யாநிற்கும் - (பிரிவாற்றாமையால்) இவரது எல்லையில்லாத ஞானம் கலக்கமடைகின்றது என்று பொருள் கொள்க. இவரது தளர்ச்சியை நோக்கித் தமக்குஉண்டான மனக்கலக்கத்தால், இவரது பிரிவாற்றாமைக்காலத்தை, அழிவில்லாத நித்யவிபூதியையுமுட்பட எல்லாப் பொருள்களையும் அழிக்குங்காலமாகச் சங்கித்தன ரென்க.

செய்யா நிற்கும் என்பதை, செய்து நிற்கும் என இரண்டுசொல்லாகக் கொள்ளுதல் எளியவழி; இதில், ஆநின்ற என்னும் நிகழ்காலஇடைநிலை விகா

ரப்பட்ட தென்றலும் ஒன்று. அன்றி - எதிர்மறைக்குறிப்புவினையெச்சம்; இனி, உடன்பாட்டுத்தெரிநிலைவினையெச்சமாக, கோபித்து என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்: அன்றுதல் - கோபித்தலாதலை *"அன்றிய வாணன்" என்றுழியுங் காண்க. 'நீரை நிச்சேஷமாக வானம் பருகிக்கொண்டுபோகக் கண்டு அத்தைச் சீறித் தொடர்ந்துசென்று கடலானது மீட்டுக்கொண்டது அவ்வாகாசத்தை' என்ற அப்பிள்ளையுரையைக் காண்க. கீழ் ஏழாம்பாட்டில் 'எருதுகள் போர்செய்கின்றன காண் இது' என்று வேறொன்றுகூறிக் காலத்தை மறைத்தாற்போல, இங்கு 'கடலுக்கும் வானத்துக்கும் நடப்பதொரு பெரும்போர்காண் இது' என்று தோழி காலத்தைமறைத்து உரைத்ததாகக் கொள்ளுதல், காலமயக்கென்பார் கருத்து; இவர்க்கு, ஈற்றடி - தலைமகளை நோக்கிய விளியாதலுமாம்: அப்பொழுது, 'செய்யாநிற்கும்' என்பது - பெயரெச்சம். அவ்வுரைக்கு, நான்காமடியும் - இது மழைவெள்ளமன்று, உன்கண்ணீர்வெள்ளமே என்று காலத்தைமறைத்துஉரைத்தவாறும்.

செவிலி பழிக்கு இரங்கல்.

௧௧. காரிகையார்நிறைகாப்பவர்யாரென்றுகார்கொண்டின்னே
மாரிகையேறியறையிடுங்காலத்தும்வாழியரோ
சாரிகைப்புள்ளர்அந்தண்ணந்துழாயிறைகூயருளார்
சேரிகையேறும்பழியாய்விளைந்ததென்சின்மொழிக்கே.

(இ - ள்.) 'காரிகையார் - மகளிருடைய, நிறை காப்பவர் - (எம்முன்) நிறையை அழியாமற் பாதுகாத்துக்கொள்ளவல்லவர், யார் - யாவர் உள்ளார்?' என்று - என்றுகருதிச்செருக்கி, மாரி - மேகங்கள், கார் கொண்டு - கருமைநிறங்கொண்டு, இன்னே - இவ்வாறு, கை ஏறி - ஒழுங்காக (வானத்தின்மீது) ஏறி நின்று, அறையிடும் காலத்தும் - அறைகூவுகிறகாலத்திலும், சாரிகை புள்ளர் - விரைந்தநடையையுடைய கருடப்பறவையையுடைய இவள் தலைவர், அம் தண் அம் துழாய் - அழகிய குளிர்ந்த (தமது) திருத்துழாயை, இறை கூய் அருளார் - (இவளை) அழைத்து (இவளுக்கு)ச் சிறிதுங்கொடுத்தருளுகிறாரில்லை; (ஆகவே), என் சில் மொழிக்கு - சிலபேச்சுக்களையுடைய என்மகளான இவளுக்கு, சேரி கை ஏறும் பழி ஆய் விளைந்தது - (அவரிடத்துக்கொண்ட காதல்தான்) இவ்வூர்முழுவதும்பரவும்பழியாய்ப் பலித்தது; வாழியரோ - (இவள் இத்துன்பம்நீங்கி) வாழ்ந்திடுக; (எ - று.)

காலங்குறித்துச்சென்ற தலைமகன் அக்கார்காலம் வந்தவளவிலும் தான் வந்து அருளாமையால் ஆற்றாத தலைவிக்கு நிகழும் பழிக்குச் செவிலி அஞ்சிய துறை இது. 'என்சின்மொழிக்கு' என்று தனது உடைமையாதல் தோன்றக் கூறினமையால், இது, தாய்வார்த்தையேயாம்; தோழிவார்த்தையாகாது. பெரும்பாலும் தாய்வார்த்தை 'என்மகள்' என்ற வாய்பாடு தோன்றவும், தோழிவார்த்தை அவ்வாய்பாடுதோன்றாமலும் வரும்; இது, இவ்விருவர் வார்த்தைக்கும் எளிதில் வேறுபாடறியத்தக்க அடையாளங்களுள் ஒன்றாம்: இத்தன்மை சிறுபான்மை பிறழ்தலும் உண்டு. இப்பாட்டைத் தாய்வார்த்தையென்பது மற்றையெல்லாவுரைகாரர்கட்கு ஒருவுள்ளமாதலால், அழகியமணவாளசீயர்ஒருவர்மாத்திரம் 'பாங்கி பழிக்கிரங்கின பாசுரம்' என்றமை கொள்ளப்படவில்லை; அன்றியும், மேகமுழக்கத்தைக் கேட்டுத் தலைமகள் கலங்க, அக்கலக்கத்தைக் கண்டு தேற்றியாற்றுவிக்கவொண்ணாமையால் தோழியுங் கலங்க, இவ்வளவிலே அந்நிலையையறிந்த தாயார் அவர்களுக்கு மங்கலவாழ்த்துப்பாடிக் காப்புஅமைத்தலோடு இங்ஙனம் இரங்கிக்

* பெரியதிருமொழி - முப்பத்துமூன்றாந்திருப்பதிகம் - ௮.

கூறினளென்பர். இப்படிப்பட்டதைச் செவிலித்தாய்வார்த்தை யென்றலே மரபு; நற்றாய்வார்த்தையென்றல்,மரபன்று: தொல்காப்பியத்தில் *"தாய்க்கும் வரையார் உணர்வுடம்படினே" என்ற சூத்திரத்தில் 'தாய்க்கும் என்றார், இவட்கு அத்துணைப்பயின்றுவாரா என்றற்கு; அது, நற்றாய் இல்லறம் நிகழ்த்துங்கருத்து வேறுஉடைமையின், உற்றுநோக்காள்: செவிலியே தலைவியை உற்றுநோக்கியொழுகுவாளாதலின். இலக்கணமுண்மையின், இலக்கியம் வந்துழிக் காண்க' என்றும், †"ஆய்பெருஞ் சிறப்பி னருமறை கிளத்தலின், தாயெனப் படுவோள் செவிலி யாகும்" என்ற சூத்திரத்தில் 'எனவே, ஈன்றதாயினும் களவின்கட்சிறந்தாள் இவள் என்றார்: கற்பிற்கு இருவரும் ஒப்பாராயிற்று; செவிலிசிறந்தமை சான்றோர்செய்யுளுட் பலரும் கூறியவாறு காண்க' என்றும் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தது காண்க.

காரிகையார் - அழகையே தலைமையாகவுடைய மெல்லியலாரென்றபடி; மகளிர்க்கு வடமொழியிலே 'அபலா' என்று ஒரு பெயர். நிறையாவது - மனத்தில் அடக்கத்தக்கவற்றை வாய்விடாமல் அடக்குதல்; ‡"நிறையெனப் படுவது மறைபிறரறியாமை" என்றதையும், 'நிறையென்றதனைச்சலப்படுவது - மறைந்ததொருகாரியம் பிறரறியாமல்ஒழுகுதல்' என்ற உரையையுங் காண்க. இனி, நிறை - நாணம் முதலிய பெண்மைக்குணங்களுமாம். யார் என்ற வினா, எவருமிலரென எதிர்மறைப்பொருள் குறிக்கும். இனி, 'காரிகையார் நிறை காப்பவர் யார்' என்பதற்கு - மகளிரது நிறையை அழியாது பாதுகாக்கவல்லார் ஆர்? என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; தோழி செவிலி முதலியோராலும் அது காத்தற்கு அரிது என்றபடி. கையார்நிறைகாப்பவர் யார்' என்றது, ப்ரவாதம். கார் - கருமை யென்பண்பின் விகாரம். இனி, 'கார்கொண்டு' என்பதற்கு - கோபங்கொ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; §"கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப்பொரு ஆதலால். கார் மாரிகொண்டு கையேறி என மாற்றி, மேகங்கள் மழை கொண்டு அணிந்து ஏறி என்றும் உரைக்கலாம். கையேறுதல் - படை வகுத்தாற்போல வரிசைப்பட்டுநிற்றல். அறைகூவுதல் - வலியப்போர்க்கு அழைத்தல். முழங்குதலையே, போருக்குக்கூவும்ஒலியாகக் கற்பித்தது. காற்றுக்குஏற்றபடி மிகவிரைந்துவருவதான மேகத்தின் வருகைக்கு ஏற்பத் தலைமகன் நடந்துவரவல்லனோ வெனில், மிக விரைந்த நடையையுடைய கருடனை வாகனமாகவுடையவராதலால், இவர்க்கு எவ்வளவுதூரத்திலிருந்தாலும் வரவேண்டுமென்றால் முடியாமையில்லை யென்பது தோன்ற, 'சாரிகைப் புள்ளர்' என்றது. சாரிகை - வட்டமிட்டநடையுமாம். 'துழாய் அருளார்' - இவள் இன்பமடையுமாறு கலவிதாராராயினும் இவள் ஆறியிருந்து உய்ந்து வாழ்தற்பொருட்டுத் தமது சம்பந்தம்பெற்ற திருத்துழாயைத்தானும் தருகின்றாரில்லை யென்றவாறு. உயிர்தருமூலிகைபோலத் திருத்துழாய் போனவுயிரையும் மீட்கவல்லதென்பது தோன்ற, அதனை 'தண்ணந்துழாய்' என விசேடித்துக்கூறினது. 'கூயருளார்' என்றதனால், திருத்துழாய்தாராவிடினும் அன்போடு அழைத்தல்தானும் அரிதாயிருந்தது என்றபடி. 'இறை கூயருளார்' என்றதனால் காதலராக இதுசெய்யாவிடினும் தலைவராகவாயினும் இதுசெய்யலாகாதோ? என்பதும் தோன்று மென்பர்; இதற்கு, இறை - தலைவர். தாமேவந்து கொடுக்கப் பிரியமில்லையாயினும் இவளைத் தானுள்ள விடத்திலே அழைப்பித்தாயினுந் தரலாமே: அதுவுஞ்செய்கின்றிலர் என்ப

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - களவியல் - ௨௫.
† " " " ௩௪.
‡ கலித்தொகை - நெய்தற்கலி - ௧௬.
§ தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - உரிச்சொல்லியல் - ௭௪.

ரும் 'கூயருளார்' என்பதனால் தோன்றும். அருளார் - நமது காதலியென்று சம்பந்தம்பற்றி உளதாகும் அன்பு இல்லாவிடினும் தொடர்புபற்றாது இயல்பாக எல்லாவுயிர்களின்மேலும் கொள்ளும் அருளும் இவர்பக்கல் இன்றுவதே! என்க. ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வசக்தனாய், ஸர்வரக்ஷகனாய் என்பது, 'சேரி கை யேறும்' என்றதனால் விளங்கும். 'சேரி கையேறும்' என்பதற்கு - ஊரார் கையெடுத்துக் கூறத்தக்க எனவும் உரைப்பர். பழி - இக்கிலேயிலும் வந்தில னென்றும், இவள் மேல்விழுந்து ஆசைப்படுகிறானென்றும், அவனிடத்தாசைபட்ட இவளுக்கு இவ்வளவும் வேண்டுமென்றும், பிரிவுதுன்பமையே இவள் இவ்வாமை யுறுவென்றும், இப்படிப்பல ஒருஅடிப்புசலோ என்றும் இவை முதலாகப் பல படியாலும் தத்தமக்குத் தோன்றினவாறெல்லாம் பேசுவன. சின்மொழி - சிறிதாகப்பேசுபவள்; குளிர்ந்தபேச்சுடைய ளென்றுமாம். செயல்முழுவதும் அற்றுச் சிலசொல்மாத்திரமே மிச்சமாகவுள்ளவ ளென்பாள், 'சின் மொழி' என்றனென்பர்.

எம்பெருமானை அநுபவித்தற்குரிய காலத்தை நோக்கி எதிர்பட்ட ஆழ்வார்க்கு அப்பெருமான் விரைய அருள்செய்யாது விளம்பிக்க, அதனால் அவர் பாட்டைக் கண்டு அறிவுடையார் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்: கையார்சிறைகாப்பவர்யார் என்று - ஈசுவரனுக்கு பரதந்திரரான இவர் நிலையிலிருக்கும் நிலையை அறியாது யாதொருவர் உண்டோ என்று, கார்கொள் இன்னே மாரி கையேறி அதையின்காலத்தும் - பகவானது தொருபத்தும் குணமழையையும் பெய்த்தொட்டுக்கொண்டு காலம் நோக்கு வினைவுண்டாக்கவும், சாரிகை புள்ளர் அம் தண்ணம் துழாய் இறை கூய் அருள் - ஆழ்வார் பெருந்தகைகுணத்தையுடைய அல்லது தவறுதலிமாணமுடைய பெருமான் ஆவிக்கு அருள்செய்தாற்போலே விரையவந்து கம்பீரமான அந் திருவிடத்திலேசையால் இவரை அழைத்து இனிய தனது அருளை இவர்க்கு விதிஇதுசெய்தருளுகிறுவில்லை, என் சின் மொழிக்கு - சுருங்கச்சொல்லி யுங்கவைக்கும் சொல்லழகுடையவரும், எங்களுக்கு விரும்பும்பொருளுமாகிய இவருக்கு, சேரி கை ஏறும் பழியாய் விளைந்தது - (தமது அன்பு) உலகத்திலுள்ள சாத்துவிக ஜநங்க ளெல்லாம் இரங்கிக்கையெடுத்துக் கூப்பிடும்படி பழிப்பாய்ப் பரிணமித்தது என்க. சிறை - குணபூர்த்தியுமாம். எம்பெருமான் ரக்ஷகனாயிருக்கையில், எந்தவிபசனம் வந்தாலும் பொறுத்திராமல் தானே தன்காரியந் தலைக்கட்டிக்கொள்வதாக விரைதல் குற்றத்திற்கிடமாம் என்பது தோன்றும். 'இப்போது இவர் பழியென்றிறது, பகவத்ப்ராவண்யத்தையன்றே; அதனைப் பின்னைப் பழியென்பானென்னென்னில்,—அந்நிலைபோலே வாக்கன்றிருக்கு மந்தவொழிய இந்நிலைபோலே பெற ப்ரவர்த்திக்குமிது பழியாயிருக்குமன்றோ: ஆனபின்பு பழியென்னத் தட்டில்லையன்றோ' என்ற நம்பிள்ளையீடு இங்கு அறியத்தக்கது. எம்பெருமானைப் பிரிந்துள்ள நிலையில் அவனது சம்பந்தம் பெற்ற பொருள் யாதாயினுமொன்றினாலாவது தரித்திருக்கலாம்படி ஆழ்வார்க்கு ஆற்றாமைமிக்கமை இதில் வெளியாம்.

சிறை - சிறத்தல்: தொழிற்பெயர்; ஐ - விகுதி. சிறையென்றவபாருளில், முதனிலைத்தொழிற்பெயராம். முற்றினபொருளுக்கு, 'கையேறும்' என்பதில், ஏக - தமிழுபசர்க்கம்; 'கைகூடும்' என்பதிற்போல. காலத்தும், உம் - இழிவுசிறப்பு. சின்மொழி - பண்புத்தொகையன்மொழி. முதலிரண்டடி - நிரநிறைப்பொருள்வணி. (௩௯)

வெறிவிலக்கு.

௪௰. சின்மொழிநோயோகழிபெருந்தெய்வமிந்நோயினதென் றின்மொழிகேட்குமிளந்தெய்வமன்றிதுவேலநில்நீ

யென்மொழிகேண்மினென்னம்மனைமீருலகேழுமுண்டான் சொன்மொழிமாலையந்தண்ணந்துழாய்கொண்டுசூட்டுமினே.

(இ - ள்.) சில் மொழி நோயோ - சிலசொற்களையுடைய இவளது நோயோ, கழி பெரு தெய்வம் - மிகப்பெரிய தெய்வமான எம்பெருமான் விஷயமாக உண்டானது: இ நோய் இனது என்று இன் மொழி கேட்கும் இள தெய்வம் அன்று இது - இந்தநோய் இப்படிப்பட்டதென்று வரைய றுத்து இல்லாதமொழிகளைப் படைத்துச் சொல்லக் கேட்கத்தக்க சிறுதெய்வத்தின்விஷயமாக வந்ததன்று இது; வேல நில் - வெறியாட்டாளனே! நீ விலகிநிற்பாயாக; என் அம்மனைமீர் - என்னுடைய தாய்மார்களே! என் மொழி கேண்மின் - (இவள் தன்மையை உண்மையாக அறிந்த) என்னுடைய வார்த்தையைக் கேளுங்கள்; உலகு ஏழும் உண்டான் சொல் மொழி கொண்டு - ஏழுலகங்களையும் (பிரளயகாலத்தில்) திருவயிற்றிற்கொண்டு காத்தருளிய எம்பெருமானது திருநாமத்தைச் சொல்லுதலைச் செய்துகொண்டு, மாலை அம் தண்ணம் துழாய் சூட்டுமின் - (அவனது) மாலையாகவுள்ள அழகிய குளிர்ந்த திருத்துழாயை (இவளுக்கு)ச் சூட்டுங்கள்; (எ - று.)

களவொழுக்கத்தால் தலைமகளைக் கூடிய தலைமகன் பின்பு அவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொள்ளும்பொருட்டுப் பொருள்தேடிவருதற்காக அவளைப் பிரிந்து சென்று வரவுகுறித்தகாலத்தில் வாராது நீட்டிக்க அந்நிலையிற் பிரிவாற்றாமையினால் வருந்திய தலைமகளைச் செவிலித்தாய்மார் எதிர்ப்பட்டு அவளது வடிவுவேறுபாட்டை நோக்கி 'இவள் இங்ஙனம் மெலிதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்று கவலைப்பட்டுக் கட்டுவிச்சியைக் குறிகேட்க, அவளும் தன்மரபின்படி ஆராய்ந்து 'இவளுக்கு முருகக்கடவுள் ஆவேசித்த தோஷமேயன்றி வேறில்லை' என்றுகூற, அதுகேட்ட செவிலித்தாயர் உடனே வெறியாட்டாளனை அழைப்பித்து அவனைக்கொண்டு ஆவேசமாடுவிக்க முயல, அதற்குத் தலைமகள் மிகவருந்தாநிற்க, அச்சமயத்தில் அவளது அன்பின் மெய்க்காரணத்தை யறிந்த தோழி வேலனையும் செவிலியரையும் நோக்கிச் சிலகூறி வெறிவிலக்குகிற துறை இது. ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் "தீர்ப்பாரையாமினி" என்றுதொடங்குகிற வெறிவிலக்குப்பதிகத்திலும் * "இசைக்கின்றதே யிவள்மேலிவிருக்க பெருந்தெய்வம், இசைப்பின்றியே சங்கு சக்கரமென்றீ ரிசைக்காடு மிளந்தெய்வமன்றிது, இசைப்பின்றியே சங்குசக்கரமென்றீர் கேட்கநீர், இசைக்கிற்றிராகில் நன்றே யிற்பெறுமிது காண்மினே", "இதுகாண்மினன்னைமீர் இக்கட்டுவிச்சிசொற்கொண்டு நீர், எதுவானுஞ்செய் தங்கோர் கள்ளும் இறைச்சியும் தூவேன்மின், மதுவார் துழாய்முடி மாயப்பிரான் கழல்வாழ்த்தினால், அதுவே இவளுற்றநோய்க்கு மருமருந்தாகுமே" என்று அருளிச்செய்தமை அறிக.

சின் மொழி - வாய்விட்டு வார்த்தைசொல்லவும் மாட்டாத இளமையையுடையவள்; மிதபாஷிணி; மழலைச்சொல் பிறழ்பவள்: குளிர்ந்த மொழியாளுமாம். நோய் - இரக்கம்; நோயின்முதிர்ச்சிக்கு வருந்தியபடி. பரதேவதையானபகவானுக்கும் க்ஷுத்ரதேவதைகளுக்கும் உள்ள பர்வதபரமாணுப்பிரமாணமான வாசி தோன்ற 'கழிபெருந்தெய்வம்,' 'இளந்தெய்வம்' என்றது. இன்மொழிகேட்கும் என்று எடுத்து, இனியமொழியைக் கேட்கும் என்றும் உரைக்கலாம். பயன்கொடுக்கிற [ஸ்தோத்திரப்பிரியமான] என்றும் உரைக்கலாம். தனக்கு இல்லாததை உண்டாகச் சொல்லப்புக்கால் கேட்டுக்கொண்டாடுந் தெய்வமன்று இது: 'அர்த்தரஹிதமான மொழி கேட்கும் இளந்தெய்வ மன்று இது; கைக்கூலிகொடுத்துக் கவியாடுவித்துக்கொள்ளுந் தேவதைகளென்று

* திருவாய்மொழி - முப்பத்தாறுந்திருப்பதிகம் - ௨, ௩.

என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. முருகக்கடவுளது வேலைத் தனக்கு அடையாளமாக ஏந்திக்கொண்டு நின்று ஆடுதலால், வேலனெனப்பட்டான்; 'வேலன்மகன்' என்றும் வழங்கும். வேல நில் நீ - இவ்வகம் தேவதாந்தரசம்பந்தமுடையார் புகும் அகமன்றுகாண் என்று வெருட்டியபடி. 'வேல! * "கூராராழிவெண்சங்கேந்தி" என்றுசொல்லுகிறபடியே கையுந் திருவாழியுமாகக் காணவேண்டியிருக்கிறவிடத்தே நீ கையும் வேலுமாக வந்தோற்றவோ!' என்பது, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம். அம்மனைமீர் - உண்மைக்காரணை முறைக்கப்படுதற்கு உரிமையையும், இவளியல்பிற்கு ஏற்றபடி நன்மைசெய்யும் வாத்சல்யத்தையும் உடையவர்களே! என்றபடி. 'உலகேழுமுண்டான்' என்றது, லோகரக்ஷணத்தில் எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஆதரத்தையும் அற்புத சக்தியையும் குறிக்கும். உலகேழுமுண்டான் சொல் மொழி - இவள்நோயைப் பரிகரித்தற்கு, உலகமுழுவதுக்கும் வந்தநோயைப் பரிகரித்தவனது பேர்தானே தக்க தென்றபடி.; †"ஒருங்காகவே யுலகேழும் விழுங்கி யுமிழ்ந்திட்ட, பெருந்தேவன் பேர்சொல்லகிற்கி லிவளைப் பெறுதிரே' என்பர் திருவாய்மொழியிலும். சொல்மொழிகொண்டு அழாய்சூட்டுமின் எனவியைதலால், முறைநிரனிறைப்பொருள்கோள்; கிரமாலங்காரம். இந்நோய்தீர்த்தற்கு எம்பெருமானது திருநாமம் தக்கமந்திரமும், அவனது பிரசாதமான திருத்துழாய் பகமருந்துமாம் எனக. 'சூட்டுமின்' என்றதனால், அக்குச் [illegible] உட்கொள்ளக்கடவதன்றியே தலைமேற்கொண்டு நன்குமதிக்கக்கடவ தென்று தோன்றும். வியாதிக்கு உட்செலுத்துவதொரு மருந்தும், மேலிற்பூசுவதொரு மருந்தும் உபயோகித்தல்போல, எம்பெருமானது திருநாமங்களை அவள்செவிவழியே உள்ளேபுகும்படி உச்சரித்துப் புறம்பே அவன்சாத்தின திருத்துழாய்மாலையைக் கொண்டுவந்து சூட்டுங்கோளென்று பரிகாரம் கூறினள்.

எம்பெருமானது சேர்க்கையைப் பெறாமல் வருந்துகிற ஆழ்வாரது துயரத்தைத் தீர்த்தற்பொருட்டு, அவர்பக்கலுள்ள பரிவர் உண்டான கலக்கத்தால், எம்பெருமான் உபாயாந்தரங்களால் அடையத்தக்கவனல்ல னென்பதை மறந்து, தேவதாந்தரபஜநத்தாலவது இவரது ஆற்றாமையைத் தணிப்பிக்கலாமோ வென்று தொடங்கிய ஞானிகளைக் குறித்து, ஆழ்வாரதன்மையையறிந்த அன்பர்கள் விலக்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். என்மொழி - இவர் பிரபந்நன்மைக்காகப் பேசுதலேயன்றித் தன்காரியந் தலைக்கட்டிக்கொள்ளுகைக்காக மிகுந்துபேச அறியாதவ ரென்றபடி. 'நோய்' என்றது, எம்பெருமானை அநுபவிக்கவேண்டு மென்னும் ஆசையாகிய பக்தியின் மிகுதியாலான ஆற்றாமையை. கழிபெருந்தெய்வம் - ஒப்புயர்வற மிகச்சிறந்த சர்வேசுவரன்விஷய மென்றபடி.. இத்தெய்வத்துக்குக் கழிபெருமை - வேதாதிபிரமாணங்களுக்கும் மனமொழிமெய்களுக்கும் எட்டாதற்கு அருமை. நோய் இன்று என்று கேட்கும் இளந்தெய்வம் அன்று இது - சோரப்பொய்ப்புகழ்கேட்கும் க்ஷுத்ரதேவதைகளுக்குப் பரிகரிக்கத்தக்கதன்று. ஆகையால், வேல நில் நீ - தேவதாந்தர சம்பந்தமுடையாரது சேர்க்கையும், மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தரான பாகவதர்க்குக் குறிக்கொண்டு விலக்கத்தக்கதாம். 'என்மொழி கேண்மின்' என்றதனால், ஆற்றாமைதீர்த்தற்கு ஆப்தரது உபதேசம் மூலமா மென்பது தோன்றும். 'என் அம்மனைமீர்' என்றதனால், முதியரானமீர் இளையாரான எமது வார்த்தையை உபேக்ஷிக்கலாகாது என்றபடி. உலகேழுமுண்டான் சொல்மொழி கொண்டு - காக்குங்கட

* திருவாய்மொழி - ஐம்பத்தொன்பதாந்திருப்பதிகம் - க.

† ,, முப்பத்தாறாந்திருப்பதிகம் - ௮.

வுளது நாமோச்சாரணமே சகலரோகசாந்திகரம் என்றதாம். மாலைத்தண்ணந்துழாய்சூட்டுமின் - அவனது சம்பந்தம் பெற்ற பொருளின் சேர்க்கைதானும் ஆநந்தகரமாய் ஆற்றாமைதீர்க்கும் என்றபடி. 'சூட்டுமின்' என்றதனால், பகவத்பிரசாதம் ஸிரசாவஹிக்கத்தக்க தென்றவாறு.

கழிபெரு - ஒருபொருட்பன்மொழி. கழி - மிகுதியுணர்த்தும் உரிச்சொல். தைவம் - வடசொல். இனது - இன்னது என்பதன் தொகுத்தல். இன்மொழி - பண்புத்தொகை. அம்மனைமீர் - அம்மனைமார் என்பதன் விளி; இதில், மார் - பலர்பாற்பெயர்விகுதி. உலகுஏழ் - கீழேழும், மேலேழும். மொழி - மொழிதல்: முதனிலைத்தொழிற்பெயர்.

வேல! நில், நீ: உலகேழுமுண்டான்சொல் மொழி; என் அம்மனைமீர்! என்மொழி கேண்மின்: மாலைத்துழாய் கொண்டு சூட்டுமின் என்று முறையேயியைத்துப் பொருள்கொள்ளவும் அமையும்; இதற்கு, மொழி - ஏவலொருமை. (௨௦)

எறுகோள்கூறி வரைவுகடாதல்.

௨௧. சூட்டுநன்மாலைகடூயனவேந்திவிண்ணோர்கணன்னீ
ராட்டியந்தூபந்தராநிற்கவேயங்கோர்மாயையினால் [கூன்
ஈட்டியவெண்ணெய்தொடுவுண்ணப்போந்திமிலேற்றுவன்
கோட்டிடையாடினைகூத்தடலாயர்தங்கொம்பினுக்கே.

(இ - ள்.) அங்கு - அவ்விடத்தில் [நித்யவிபூதியாகிய பரமபதத்தில்], விண்ணோர்கள் - நித்யசூரிகள், நல் நீர் ஆட்டி - பரிசுத்தமானதீர்த்தத்தால் (உனக்குத்)திருமஞ்சனஞ்செய்து, தூயன சூட்டு நல் மாலைகள் ஏந்தி - பரிசுத்தமானவையாய் (உனக்கு)ச் சூட்டுதற்குத்தக்க அழகியமாலைகளைக் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டுநின்று, அம் தூபம் தராநிற்க - அழகியதூபத்தைச் சமர்ப்பித்துக்கொண்டிருக்க, ஓர் மாயையினால்-(உனது) ஒப்பில்லாத மாயையொன்றினால், ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடு உண்ண போந்து-(இங்குத் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் நாள்தோறும் கடைந்து) சேர்த்த வெண்ணெயை எடுத்து அமுதுசெய்ய விரும்பிவந்து, அடல் ஆயர்தம் கொம்பினுக்கு - வலிமையையுடைய இடையரது குலத்திற் பிறந்த பூங்கொம்புபோன்ற மகளான நப்பின்னைப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக, இமில் ஏறு வல் கூன் கோட்டிடை கூத்து ஆடினை - முசுப்பையுடைய எருதுகளின் வலிய வளைந்த கொம்புகளின் நடுவிலே கூத்தாடியருளினாய்; (எ - று.)

'எண்டுக்கூறுவாளறுதுகின்றது முல்லைத்திணையாகலின், அத்தமுல்லைத்திணைக்கு மரபாவது - ஒரிடத்து ஒருபெண் பிறந்தால் அப்பெண்ணைப் பெற்றவர் தம்தொழுவில் அன்றுபிறந்த செங்கன்றுகளையெல்லாம் தன்னாட்டியாகவிட்டு வளர்த்து அப்பரிசினால் வளர்ந்த ஏற்றைத் தழுவினொருவனுக்கு அப்பெண்ணைக் கொடுத்தல் மரபென்ப' என்ற திருக்கோவையாருரை இங்கு அறியத்தக்கது. முல்லைநிலத்துத் தலைமகளைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடுகின்ற தலைமகனை நோக்கித் தோழி 'இனி நீ இவள்குலத்துக்குரிய மரபின்படி வெளிப்படையாக விரைந்துவந்து ஏறுதழுவி இவளை மணந்துகொள்வாயாக' என்று வற்புறுத்திக்கூறுதல், இத்துறையின் இலக்கணம். முன்பு நப்பின்னையை மணத்தற்பொருட்டு நீ ஏறுதழுவினாயென இது கூறியதனால், தோழி தலைவனை 'இப்பொழுது ஏறுதழுவி இவளை வரைந்து கொள்வாயாக' எனக் குறிப்பால் ஏறுகோள்கூறி வரைவுகடாயினவாறு. இதனைத் தலைமகள்கூற்றாகவுங் கொள்ளலாம். இனி, அடலாயர்தம் கொம்பினுக்கு என்பதற்கு - இந்த முல்லைநிலத்தலைமகளுக்கு எனப் பொருள்கொள்

டால், தலைமகளை வரைந்துகொள்ளுதற்பொருட்டுத் தலைமகன் ஏமுறுவினை அருமையைக் கண்டு பிறர் வியந்துரைத்த துறை யென்னலாம்.

சூட்டு நன் மாலைகள் தூயன - எம்பெருமான் முடியிற் சூடுதற்கு உரிய படி குறைவொன்றுமில்லாத திருத்துழாய்மாலை முதலியன. 'சூட்டுமாலைகள்' என்றதனால், அடியார் அன்போடு கொண்டுவந்து சமர்ப்பிக்கிற எவற்றையும் எம்பெருமான் அவற்றின் எளிமையைப்பாராது அவரது அன்பையே நோக்கி முடிமேற்கொண்டு கொண்டாடுவனென்பதும் போதரும். 'நல்' என்பதை மத்திமதீபமாக்கி, நற்சூட்டு, நன்மாலைகள் என இயைத்து, திருமுடிச்சூட்டும் திருத்தோள்மாலைகளும் என்றும் உரைப்பர். இந்த மாலைகளுக்குத் தூய்மை - வேறொருபிரயோசனத்தை வேண்டாமல் சாத்துவதையே பிரயோசனமாகக் கொடுக்கப்படுகை. 'ஏந்தி' என்றது, எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளுமளவும் அடியார் சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு காத்துநிற்கும் நிலையை. நன்னீராட்டுதல் - அழுக்ககற்றுதற்காக வன்றி இவனே யெல்லாவுலகங்களுக்குந் தலைவனென்று காட்டுதற்காக எப்பொழுதுஞ் செய்யும் பட்டாபிஷேகம். இங்கு 'மாயை' என்றது, பகவானது சங்கற்பத்தை. புகைநிழலிற் குளித்து அமருவார்போல அங்குநின்று இங்குவந்தனை யென்பான், 'அந்தாமத்தாரிற் கவேஎங்கு ஓர்மாயையினாற் போந்து' என்றார். 'கோட்டிடைக்கூத்தாடினை' என்றது, அவற்றை யடக்கும்பொருட்டு மிக்கதைரியத்தோடு அவற்றின்கொம்புகளினிடையிலே புகுந்து விரைந்து தொழில்செய்த நிலையை; இதனை *"மாறுபிறைக் கூர்நிக்கு மாறும்" என்ற சிந்தாமணியில், தனித்து யானையுடன் போர்செய்கையில் அது கொல்லுதற்கு இடங்கொடாமல் அதன் கொம்பிரண்டிற்கும் நடுவே யாரும் வியந்து கூறப் பட்டதுபோலக் கொள்க. அடல் ஆயர் - பிரபலரான இடையரென்றபடி.

பிரிவாற்றாத ஆழ்வாரது ஆயாசத்தைத் தீர்க்கக்கருதிய அன்பர்கள் எம்பெருமானை நோக்கி 'நீ வெண்ணெயை விரும்பி நித்யவிபூதியினின்று லீலாவிபூதிக்கு வந்து நப்பின்னைப்பிராட்டியைக் கூடுதற்கு இடையூறாகவுள்ள எருதுகளைத் தவிர்த்து அவளைக்கூடினாய்' என்று கூறியதனால், 'பாரதந்திரியத்தாற் பெண்தன்மையையடைந்துள்ள ஆழ்வாரது இனியபக்தியை விரும்பி அங்குநின்று இங்குவந்து அவரது பிரதிபந்தங்களைப் போக்கி அவரை அநுபவித்தலாகாதோ?' என்று குறிப்பித்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். அகக்கண்ணுக்கு எதிர்ப்பட்ட எம்பெருமானை நோக்கி ஆழ்வார் தாமே கூறினதாகவுமாம். அங்கு விண்ணோர்கள் நன்னீராட்டிச் சூட்டுநன்மாலைகள் தூயன ஏந்தி அம் தூபம் தராநிற்க - நித்யவிபூதியிலுள்ளார் உனது திருவாராதனத்தைக் கருத்தோடு நடத்திக்கொண்டிருக்க, ஓர்மாயையினால் ஈட்டிய வெண்ணெய் தொடு உண்ணப் போந்து - தயிரான நிலையைக் கடந்து நெய்யாகுநிலையிற் புகாமல் நடுநிலையில் நிற்கிற வெண்ணெய்போலச் சம்சாரசாகரநிலையை அறிவென்னும் மத்திட்டுக் கடைதலாற் கடந்து பரமபதத்திற் புகப்பெறாமல் நடுவில் நிற்கிற †முமுக்ஷுக்களுடைய இனியபக்தியை அநுபவித்தலில் உண்டான ஆதரத்தாலே இந்த லீலாவிபூதியில் வரச் சங்கற்பித்துக்கொண்டு வந்து, அடல் ஆயர் தம் கொம்பினுக்கு - தம்வலிமையால் ஊழ்வினையொழிக்க வேண்டுமென்றிருப்பவரது நடுவிலே பாரதந்திரியமாய் வேறுசரணமில்லாத தொரு ஆத்மாவை அநுபவித்தற்பொருட்டு, இடையே வல்லேற்றுக் கோட்டிடைக்கூத்தாடினை - ரஜோகுணமிகுதியாற்செருக்கையுடைய சரீரத்தினது கர்ப்பம் முதலிய ‡ஏழுஅவஸ்தைகளிலும் உள்ள மிகவலிய அடக்குதற்கரிய

* சீவகசிந்தாமணி - கனகமாலையாரிலம்பகம் - ௬௨௬.
† முமுக்ஷுக்கள் - முத்திபெறவிரும்புபவர்.
‡ ஏழுஅவஸ்தைகள், தனியுரையிற் கூறப்பட்டன; ௬௪ - ஆம் பக்கம்.

நல்வினை தீவினை யென்னும் இருபருப்பையும் எளிதில் அழித்தருளினாய். என இதனால், ஆத்மாவைச்சேர்தற்பொருட்டு அஹங்காரத்தைப் போக்கியருளிய நீ ஆழ்வாரது இடையூறுகளைத்தவிர்த்து இவரையும் சேர்தருளவேணும் என்றவாறு.

தொடு - தொட்டு என்பதன் தொகுத்தல்விகாரம்; *"வரிப்புனை பந்து" என்பதில் 'வரி' என்பதுபோல, பகுதியே வினையெச்சப்பொருள்தந்த தெனினுமாம். இனி, தொடு உண்ண - களவினால் உண்ண எனினுமாம்; †"மாலை தொடு பட்டிமை வஞ்சனையாரும்" என்பது காண்க. கொம்பு - ஆகுபெயர்.

ஸ்நாநமும் அலங்காரமும் நித்யவிபூதியிலும், போசனமும் படுக்கையும் லீலாவிபூதியிலுமாகக் கூறியதனால், இரண்டும் அவனுக்கு வேறுபாடின்றி ஒருநிகராக உரியவை யென்பது விளங்கும். முன்இரண்டடிகளில் பரத்வத்திலும், பின்இரண்டடிகளில் சௌலப்யத்திலும் ஈடுபட்டவாறு. திருவாய்மொழியின் இருபத்தோராம்பாட்டிலும்‡ எம்பெருமானது பரத்துவத்தையும் கிருஷ்ணாவதாரசௌலப்யத்தையும் கருதி ஆழ்வார் ஈடுபட்டமை காண்க. (௨௧)

தோழி தலைவனை நகுதல்.

௨௨. கொம்பார்தழைகைசிறுநாணெறிவிலம்வேட்டைகொண்டா
டம்பார்களிறுவினவுவதையர்புள்ளூருங்கள்வர் [ட்
தம்பாரகத்தென்றுமாடாதன தம்மிற்கூடாதன [தே.
வம்பார்வினாச்சொல்லவோவெம்மைவைத்ததிவ்வான்புனத்

(இ - ள்.) ஐயர் - இப்பெரியவரது, கை - கையில் உள்ளது, கொம்பு ஆர் தழை - மரக்கிளையிற்பொருந்திய தழையாகும்; சிறு நாண் எறிவு இலம் - (இவர்கையில் வில்இல்லாமையால்) சிறியநாணியை (கைவிரலால்) தெறித்து ஒலிசெய்தலைக் கேட்டிலோம்; கொண்டாட்டு - (இவர் தமக்குப்) பிரியமாக வெளிக்காட்டுவது, வேட்டை - வேட்டையாம்; வினவுவது - (இவர் நம்மைக்) கேட்பது, அம்பு ஆர் களிறு - (எய்யப்பட்ட) அம்பொடு பொருந்திய யானையாம்; (இவரது செயல்களும் சொற்களும்), புள் ஊரும் கள்வர் தம் பார் அகத்து என்றும் ஆடாதன - கருடப்பறவையை ஏறிநடத்துகிற மாயவரான திருமாலினது உரியபொருளாகிய இவ்வுலகத்தில் எக்காலத்திலும் நடவாதனவும், தம்மில் கூடாதன - தமக்குள் (ஒன்றோடொன்று) பொருத்தமில்லாதனவுமாகவுள்ளன; வம்பு ஆர் வினா சொல்லவோ - புதுமை மிக்க கேள்விகளுக்கு விடைகூறும்பொருட்டோ, எம்மை இ வான் புனத்தே வைத்தது - நம்மை இந்தப்பெரியகொல்லையிலே (நமதுமுதுகுரவர் காவல்) வைத்தது? (எ - று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சியும் பாங்கற்கூட்டம் அல்லது இடந்தலைப்பாடும் நிகழ்ந்தபின்பு தோழிக்குத் தன்கருத்தைப் புலப்படுத்தி அவள்மூலமாகத் தலைமகளைச் சேர்தலாகிய தோழியிற்கூட்டத்திற் கருத்துவைத்த தலைமகன் அத்தோழியைத் தனியே கண்டு தன்கருத்தை வெளிப்படையாக விரையக் கூறி யிரவாமல் குறிப்பாகக்கூறக்கருதித் தலைமகளுந் தோழியும் தினைப்புனங்காத்துநின்றவிடத்துத் தழையுங் கண்ணியு மாகிய கையுறைகளை ஏந்திக்

* திருமுருகாற்றுப்படை - ௬௮.
† பிங்கலந்தை - பண்பிற்செயலிற்பகுதிவகை - ௯௫.
‡ "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்பிறர்களுக்கரியவித்தகன் மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள், மத்துறுகடைவெண்ணெய்களவினி லுர விடையாப்புண்டு, உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய வெளிவே!"

கொண்டு சென்று அவர்களை நோக்கி வேட்டைக்குவந்தவன்போல 'எனது அம்போடு ஒருமுகமாயின இவ்விடத்துவரக் கண்டீரோ?' என்று வினவ, அத்தலைமகனது தன்மையைப் பரிகசித்துத் தோழி தலைமகளோடு கூறியது இது. அன்றி, தோழி அத்தலைமகனை நோக்கிக் கூறிய தெனினுமாம்; அப்பொழுது, 'ஐயர்' என்றது - முன்னிலைப்படர்க்கை: அன்மைவிளியுமாம். முன் உரைக்கு, 'எம்மை' என்பது - முன்னிலையை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை; பின்னுரைக்கு, படர்க்கையை உளப்படுத்தியதாம். 'மதியுடம்படுத்தற்குக்களிறு வினவிவந்து குறையுற்ற தலைமகனைத் தோழி நகைத்துரைத்த பாசுரம்' என்ற அழகியமணவாளசீயருரை அறியத்தக்கது.

இவர் குறிஞ்சிநிலத்துத் தலைவியாதலாலும், இவளது குறையுறுமை தழையுங் கண்ணியுங் கையுறையாகக் கொண்டு கொடுத்துக் காணாத லாலும், தான் கொண்டுசெல்லுந் தழையை அவர் ஏற்பின் அது தன்னை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு அறிகுறியாதலாலும், தழையை உடையாகப்புனைந்து உடுத்தலும் மரபாதலாலும், இவன் கையில் தழைகொண்டு சென்றான். அன்றியும், மரக்கொம்பிலிருந்து பறிக்கப்பட்ட தழை வாட்டத்தோடுகூடியிருக்குமாதலால், தலைமகளைக்கூடாமையால் தனக்குஉண்டாயிருக்கிற வாட்டத்தைக் குறிப்பித்தற்கு ஒருகருவியாகவும் தழையைக்கொண்டுசென்றான். அத்தன்மையிற் கருத்தூன்றித் தோழி 'கொம்பார்தழைகை' என்றதனால், இத்தழைதான் இவர்கைபட்டதனால் தளிர்க்கப்பெற்றது, தலைமகளுக்கு இத்தன்மை நிகழ்கிறதில்லையே யென்று இரங்கியபடி. 'சிறுநாணெறிவிலம்' என்பதற்கு - இப்பொழுது கையில் வில்லில்லாமையேயன்றி முன்புவில்நாணெறிந்த தழும்புங் கண்டிலோமென்றும், சிறுநாண எறியப்படுவதான வில்லைக் கண்டோமல்லோமென்றும் உரைப்பர். இரண்டாமுரைக்கு, 'சிறுநாணெறிவு' என்பது - வில்லுக்குத் தொழிலாகுபெயர். 'வேட்டைகொண்டாட்டு' - வேட்டையென்பது வெளியாகமாத்திரமே; வந்தது, தலைவிபக்கல் வேட்கையினாலே. 'அம்பார்களிறு வினவுவது' - * "பண்ணுற்ற தெண்மொழிப் பாவைநல்லீ ரோர்பகழி மூழ்கப், புண்ணுற்றமாவொன்று போந்த துண்டோ நும்புனத்தயலே," † "கவளத்தின் வீங்கிக் கடிகொள் வேழங் கடுங்குழுவாத், துவளத் தொடுத்துவிட்டேன் வந்ததோ வியங்குந் தூங்கையே", ‡ "மண்பட்டகோடும் மதம்பட்ட வாயும் வடிக்கணைதோய், புண்பட்டமேனியுமாய் வந்ததோ வொரு போர்க்களிறே" என்றற்போல்வன; § "கருங்களியார் மதயானை யுண்டோ வரக்கண்டதுவே," * "பொருமால் களிறொன்று போந்ததன்றோ நும்புனத்தயலே," * "பிடியொடு போந்த தன்றோ வுரையீ ரோர்பெருங்களிறே" இவைமுதலியனவுங் காண்க. இங்ஙனம் வினவுதலால் 'அம்புதைத்துவருங்களிற்றின் நிலைமை போன்றது, இவள்கண்ணுக்கு இலக்காய் நான்படுகிற பாடு' எனக் குறிப்பித்தானும். 'நீ இங்குப்போந்தது என்?' என்ன, 'வேட்டைக்கு' என்றான்; ஆயின், 'வில் எங்கே?' என்ன, தழையைக் காட்டுகிறான்; 'அது இல்லாவிடினும், அம்பாயினும் உண்டோ?' என்ன, 'ஆனையிலேபட்டுக் குளித்தது' என்றான்; இங்ஙனம் பல புனைந்துரைகளை வேட்கைமிகுதியால் நாணமின்றிக்கூறினவனது பணிவை 'ஐயர்' என்ற உயர்சொல்லாற் குறித்து நகையாடியபடி.

கள்வர் - உயிர்களை அவையறியாமல் உரிமைகொள்பவர். சோரச்சேர்த்தியான இச்சொற்செயல்கள் இந்தலீலாவிபூதியிலில்லை, அந்நித்யவிபூதியி

* இறையனாரகப்பொருளுரை; ௯ - ஆம் சூத்திரத்தின்கீழ்க் கண்டது.
† தணிகைப்புராணம் - களவுப்படலம் - ௧௯.
‡ தஞ்சைவாணன்கோவை - ௭௨.
§ திருக்கோவையார் - ௫௨.

லுண்டோ அறியோம் என்பது தோன்ற, 'தம்பாரகத்து என்றும் ஆடாதன, தம்மிற் கூடாதன' என்றது. தம்மிற்கூடாதன - கையில் தழைக்கும் வேட்டைக்கும் என்ன சம்பந்தம்? என்றபடி; 'தழைகொண்டுவருகையும் அம்போடே ஓர் ஆனை போந்ததோ என்று தேடுகையும் அற அழகியதுகள்' என்பது அப்பிள்ளையுரை. இப்படி பொய்கலந்ததையாயிருப்பினும் அவன் கேட்குங்கேள்விகள் தமக்குப் புதியனவாய் வியப்புவிளைத்தல் தோன்ற, 'வம்பாரின' என்றாள். 'வம்பாரினச் சொல்லவோ' என்பதற்கு - இக்கேள்விகள் கேட்கப்படுதற்கோ? என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வம்பாரின - இதுவரையிலுங் கேட்டறியாத வார்த்தைகள். 'எம்மைவைத்த இவ்வான்புனத்தே' என்றதனால், நாங்கள் எங்கள்பெரியோர்க்குப் பரதந்திரைகள்; சுவதந்திரைகளல்லோம்: ஆதலால், அம்முதுகுரவரையடுத்துப் பலரும் அறிய வரைந்துகொள்ளுதல் முறைமையென்றுணராம். 'வான்புனத்து' என்றதனால், பரந்த இக்கொல்லையைப் பாதுகாத்தற்கேயொழியக் கேட்பார்க்கு விடைசொல்ல எங்களுக்கு அவகாசப்படுமோ? என்றபடி.

எம்பெருமானுக்கு உகப்பாயிருக்கிற இவ்வாழ்வார்பக்கலிலே நம்முடைய சிலகேள்விகளைக்கேட்போமென்று வந்த கல்விச்செருக்குடையாரை நோக்கி 'இவர்கள்சொற்செயல்கள் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமையின்றிப் பரஸ்பரவிரோதமுடையன' என்று ஆழ்வாருகிலுள்ள அன்பர் ஆழ்வாரோடு கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்; அக்கல்விச்செருக்கினரை முன்னிலைப்படுத்திய தெனினுமாம். கொம்பார்தழை கை - ஐம்புலவாசையாகிய தளிர்களை இவர்கள் கைவிட்டதில்லை; இதனை, * "செடியார் வினைகள்" என்றுற்போலக் கொள்க. சிறுநாண் எறிவிலம் - பிரணவமகாமந்திரமாகிய வில்லினது உச்சாரணமாகிய நாணொலியும் இவர்களிடத்து இல்லை. வேட்டைகொண்டாட்டு - சமுசாரமாகிய காட்டிலுள்ள காமவெகுளிமயக்கங்களாகிய கொடியவிலங்குகளைத் தொலைக்கத்தொடங்கிவிட்டோம் நாங்களென்ற கொண்டாட்டமாத்திரமே இவர்களுக்கு உள்ளது. 'அம்பு ஆர் களிறு வினவுவது' - கல்வியறிவாகிய அம்பால் தாமெய்யாநிற்கையில் தமது இந்திரியமாகிய யானை புலன்களாகிய காட்டில் விரைந்தோடிற்றென்று அதனைப் பின்தொடர்ந்து அரற்றுவதே இவர்கள்செயல். ஐயர் - இவர்களது அறிவின்பெருமிதத்தை இகழ்ந்தபடி. புன்னுருங்கள்வர்தம்பாரகத்து என்றும் ஆடாதன தம்மிற்கூடாதன வம்பாரினச் சொல்லவோ எம்மை வைத்தது இவ்வான்புனத்தே - வேதமாகிய பிரபலப்பிரமாணத்தை எங்கும்பரவச்செய்கிறவனும் யாவரும்அறியாமல் மறைந்துநின்று எல்லாப் பொருளையும் பாதுகாப்பவனுமான எம்பெருமானது உலகத்தில் ஒரு காலத்திலும் இல்லாதவையும் ஒன்றோடொன்றுஒற்றுமைப்படாதவையுமாகிய புதிய இவர்கள்கேள்விகளுக்கு உத்தரஞ்சொல்லுதற்கோ எம்பெருமான் அடிமைகளாகிய எங்களை இந்தலீலாவிபூதியில் நியமித்துவைத்தது? என்க. தத்துவஞானமும் பிரபத்திமார்க்கமுமில்லாமல் போலிமார்க்கத்தாற் செருக்குடைய கற்றோரைச் சீர்திருத்தும்பொருட்டு இங்ஙனங் கூறியவாறு. இதற்கு ஸ்வாபதேசம் வேறுவகையாக உரைப்பதுமுண்டு.

இலம் - இல்லோம்; தன்மைப்பன்மையெதிர்மறைக்குறிப்புமுற்று. வேட்டை - வேடு என்னுங் குற்றியலுகரம் தன்னொற்றிரட்டி ஐகாரச்சாரியை பெற்றது. கொண்டாட்டு - கொண்டாடுதல்; முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர்.

† "தழை கொண்ட தங்கை யுரை கொண்ட தாற நனி வேட்டை புனங், கழை கொண்ட வார்விலைக் காமுறவே ளாங்களை கொண்டதால்,"

* திருவாய்மொழி - அறுபதாந்திருப்பதிகம் - ௭.
† தணிகைப்புராணம் - களவுப்படலம் - ௨௯௧.

*"பித்தினர்போலப் பலதொடுத்தார் பிறங்கெக்கலிக்கும், வித்தினர்போல விடையும் விழித்தனர் மெய்ம்மையுமாம், பொத்தினர்போல வுரைக்கொத்த வில்லினை நல்லர் பொற்பூங்,கொத்தினர் யாவர்கொல் செயருமல்லாக் குறிப்பி னரே", †"மின்னேதனதுழுகொண்டு மெழுமெய்தா ரந்தவேழம்வந்து, பின்னே பிணைபிரியுங் கலையானது பேசல் மின்னேய், கொன்னேபுகழுங்குழுயலாகவுங் கூடுங்கொல்லோ, வென்னேயுலகிலிவரையொப்பாரில்லையேயிதுக்கே" என்பவும் இக்கருத்துப் பொருந்துதல் காண்க. (௨௦)

தலைமகன் குறையுறவுரைத்தல்.

௨௧. புனமோபுனத்தயலேவழிபோருமருவினையேன்
மனமோமகளிர்நுங்காவல்சொல்மின்புண்டரீகத்தங்கேழ்
வனமோரனையகண்ணான்கண்ணன்வானாடமருந்தெய்வத்
தினமோரனையீர்களாயிவையோநும்மியல்வுகளே.

(இ - ள்.) மகளிர் - பெண்மைக்குணமுடையவர்களே! புனமோ - இத்தினைப்புனமோ, புனத்து அயலே வழி போரும் அரு வினையேன் மனமோ - இப்புனத்தினருகிலே வழிச்செல்லுகிற அரியதீவினையையுடையேனது நெஞ்சமோ, நும் காவல் - உங்கள்காவலுக்கு உரியபொருள்? சொல்மின் - சொல்லுங்கள்; புண்டரீகத்து அம் கேழ் வனம் ஓர் அனைய கண்ணான் - செந்தாமரைமலரின் அழகிய ஒளியையுடைய காட்டை ஒருபுடையொத்த திருக்கண்களையுடையவனாகிய, கண்ணன் - கண்ணபிரானது, வான் நாடு - பரமபதத்திலே, அமரும் - வாசம்பண்ணுகிற, தெய்வத்து இனம் - நித்யசூரிவர்க்கத்தை, ஓர் அனையீர்கள் ஆய் - ஒருபுடையொத்தவர்களாய், நும் இயல்வுகள் - நீங்கள் கொண்டுள்ள தன்மைகள், இவையோ - (அயலார்மனத்தைக் கொள்ளைகொள்ளுதல் முதலிய) இச்செய்கைகளோ? (எ - று.)

புனங்காத்திருந்த தலைவியையுந் தோழியையுங் கண்டு தலைமகன் தான் குறைவேண்டுதலைக் கூறிய துறை, இது. இது, திருக்கோவையாரில் 'கருத்தறிவித்தல்' என்றும், தஞ்சைவாணன்கோவையில் 'தலைவனுட்கோள்சாற்றல்' என்றும், தணிகைப்புராணத்தில் 'இருவருமுள்வழி யவன்வரவுணர்தல்' என்றுங் கூறப்பட்டுள்ளது. தன்மனம் இவர்கள்வசப்பட்டதைக் கூறின குறிப்பால், தன்கருத்தைப் புலப்படுத்தினவனாவன்.

நீங்கள் புனத்தைவிட்டுநீங்காததுபோல என்மனத்தைவிட்டுநீங்குகிறீரில்லையென்றும், புனம்போலவே என்மனமும் உங்கள்பாதுகாப்புக்கு உட்பட்டுக்கிடக்கிற தென்றும் கருத்து. 'புனத்தயலேவழிபோரும்' என்றதனால், அவர்களழகைத் தான் காணும்பொருட்டும் தன்முகத்தை அவர்கள் பார்க்கும்பொருட்டும் இவர்களுள்ளவிடத்தின் சமீபத்தில் இவன் தமாயித் திரிக்தமை தோன்றும். அருவினையேன் - அகப்பட்டால் நப்பமாட்டாது வருந்துதற்குக் காரணமான முற்பிறப்புத்தீவினையையுடையேன் என்றபடி. மகளிர் - பெண்களுக்குஉரிய எல்லாநல்லிலக்கணமும் அமைந்தவர். புண்டரீகமென்னும் வெண்டாமரையின் பெயர், இங்கே செந்தாமரையைக் குறித்தது; 'புண்டரீகாக்ஷன்' என்பது காண்க. வனம் - வனப்புமாம். ஓரனைய, ஓரனையீர்கள் என்பவற்றால், கண்ணின்சிறப்பு முழுவதுக்குந் தாமரையும் இவர்கள்சிறப்பு முழுவதுக்கும் நித்யசூரிவர்க்கமும் எல்லாப்படியாலும் உவமையாதற்குப் போதாமை விளங்கும்.

பாகவதர் ஆழ்வார்பக்கலிலே தமது நெஞ்சு அவகுண்டபடியைச் சொல்லுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். புனமோ - உம்து எல்லைக்கு

* தணிகைப்புராணம் - களவுப்படலம் - ௨௦௬.
† அம்பிகாபதிகோவை - ௬௨.

உட்பட்ட இடமோ, புனத்து அயலே வழிபோரும் அருவினையேன் மனமோ - அவ்விடத்தினருகிலே வழிச்செல்லுகிற உம்மிடத்துப்பாசபந்தமுடைய எங்கள் மனமோ, மகளிர் நும் காவல் - பாரதந்திரியான உமது பாதுகாப்புக்கு உரியது? சொல்மின் - சொல்லும்; புண்டரீகத்து அம் கேழ் வனம் ஓர் அனைய கண்ணான் கண்ணன் வான் நாடு அமரும் தெய்வத்து இனம் ஓரனையீர்களாய் நும் இயல்வுகள் இவையோ - கண்ணழகிக்கவனும் சர்வசுலபனுமான எம்பெருமானது பரமபதத்தில் வசிக்கிற நித்யசூரிவர்க்கத்தோடு ஒருபுடையொப்புமை சொல்லும்படி *"விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" என்றவாறு அவர்களினுஞ் சிறந்துள்ளவராய் நீர் செய்யுஞ் செயல்கள் உபாயாந்தரத்திலடைக்க முடையராய்வேறுவழிச்செல்வோரையும் உம்வழிப்படுத்திச் சேர்த்திருக்கும் இவையோ? என வியந்தவாறு. 'தெய்வத்திளம் ஓரனையீர்களாய்' என்றும் இவையோ? என வியந்தவாறு. 'தெய்வத்தினம் ஓரனையீர்களாய்' என்றது, ஆழ்வாரொருவரும் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு அயர்வறுமமரர்கள் எல்லாரும் திரள இருந்தாற்போலே யிருக்கை' என்ற அப்பிள்ளையுரையும் அறியத்தக்கது.

ஓகாரங்கள் - வினா. மகளிர் - அண்மைவிளி. காவல் - ஆகுபெயர். சொல்மின் - உடன்பாடு. 'அனையீர்களாய்' என்பதன்பின் 'உள்ள' என ஒருவினை வருவித்தலும், 'ஆய்' என்பதை 'ஆய' என்பதன் தொகுத்தலாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். (௨௧)

பிரிவாற்றுத்தலைமகளொடுகண்ட செவிலி இரங்கல்.

௨௨. இயல்வாயினவஞ்சநோய்கொண்டுலாவுமோரோகுட
ங்கைக்கயல்பாய்வனபெருநீர்க்கண்கடம்மொடுங்கொண்டுமற்றோ
ர்புயல்வாயினநிரைகாத்தபுள்ளூர்திகள்ளூருந்துழாய்க்கொய
ல்வாய்மலர்மேன்மனத்தொடென்னாங்கொலெங்கோல்வளைக்கே.

(இ - ள்.) இயல்வு ஆயின - சுபாவமானதும், வஞ்சம் - பிறரறியாத படியுள்ளதுமான, நோய் - காதல்நோயை, கொண்டு - உடையவளாய், உலாவும் - (ஆற்றாமைமிகுதியால் வெதும்)பார்த்தபார்க்கிற, ஓரோ குடங்கை கயல் பாய்வன பெரு நீர் கண்கள் தம்மொடும் - ஒவ்வொன்று ஒவ்வொருஅகங்கையளவாகவுள்ளவையும் கயல்மீன்போலப்பிறழ்வனவுமாகிய மிக்கநீர்ப்பெருக்கையுடைய கண்களுடனும், மற்று ஓர் புயல் வாய் இனம் நிரை காத்த புள் ஊர்தி கள் ஊரும் துழாய் கொயல் வாய் மலர்மேல் மனத்தொடு - புயல்வாய் இனம் நிரை காத்த கோவர்த்தனமலையாலே பெருமழையிற் பசுக்கூட்டங்களைப் பாதுகாத்தருளினவனும் கருடவாகனனுமான கண்ணபிரானது தேன்பெருகுந் திருத்துழாயினுடைய பறிக்கப்படுதல்பொருந்தின பூவின்மேல் (ஆசைப்பட்டுச்சென்ற) மனத்தோடும், எம் கோல் வளைக்கு என் ஆம் கொல் - அழகியவளையல்களையுடைய எமதுமகளுக்கு (இன்னும்) என்னவிலைமை நேருமோ? (எ - று.) இனி எதாய்முடியுமோ

கண்கலக்குறும் செஞ்சுழிவு பானவனவள்ளிய இனி எதாய்முடியுமோ என்று அஞ்சியுரைத்தது என்க. 'கோல்வளைக்கு' என்றதனால், உடம்பு மெலிதலாற் கைவளை கழலும்படியானவின்மை நேருமோ வென்று வளைக்குத் தாய்வார்த்தை கவலைப்பட்டமை தோன்றும். 'எம்' என வந்ததனால், இது தாய்வார்த்தை யெனக் கொள்ளப்பட்டது; இனி, 'எம்கோல்வளைக்கு' என்பதற்கு - எமது தலைவிக்கு என்றுரைத்து, இதனைத் தோழிகூற்றாகவுங் கொள்ளலாம். 'இயல்வாயினவஞ்சநோய்கொண்டுலாவும்' அது அத்துணையாச் சிறப்பன்று. 'இயல்வாயினவஞ்சநோய்கொண்டுலாவும் கோல்வளை' என்று அன்வயமாகவுமாம்.

* திருவிருத்தம் - ௭௯.

இப்பாட்டு, பாட்டுடைத்தலைவனை யொழித்தலைவருக்க் கூறியது; இத்துறை விதி *"காமப் பகுதி கடவுளும் வரையார், ஏனோர் பாங்கினு மென்மனார் புலவர்" என்பதனுள் 'ஏனோர்பாங்கினும்' என்பதனால் அமைக்கப்பட்டது.

†"வாயிற் பல்லு மெழாரிலை மயிரும் முடிகூடி ற்றில,........... மாயன் மாமணிவண்ணன் மேல் லவள் மாலுறுகின் றாளே" என்றபடி இவள் மிக்கவிளமை தொடங்கிக் கண்ணபிரானிடங் காதல்கொண்டமை தோன்ற 'இயல்வாயின நோய்' என்றாள்; இந்நூலின் அறுபதாம்பாசுரத்தையுங் காண்க. 'வஞ்சநோய்' என்பதற்கு - தலைமகன் பிரிந்து சென்று வாராது வஞ்சித்ததனாலாகிய வருத்த மென்றும் உரைக்கலாம். அன்றி, வஞ்சநோய்கொள்ளுதல் - பிறரைப் பார்வையழகால் வசப்படுத்தி வருத்துந்தன்மையைக் கொள்ளுதலுமாம். கயல் - பருத்து நீண்ட வடிவத்துக்கு உவமை. கயல் பெருநீர்பாய்வன கண்கள் என்று இயைத்து, கயல்மீன் மிக்கநீர்ப்பெருக்கிலே பாய்தல்போலக் கண்ணீர்வெள்ளத்திற் புரளுகிற கண்கள் என்று உரைத்தலும் ஒன்று.

எம்பெருமானைச் சேரப்பெறாது வருந்துகிற ஆழ்வாரது தன்மையை நோக்கின ஞானிகள் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஆர்யாபதேசத்தில் தோழிவார்த்தை யென்பார், ஸ்வாபதேசத்தில் அன்பர்கள்வார்த்தையென்பர். இயல்வாயின - செயற்கையாகவன்றி ‡"அறியாக் காலத்துள்ளே யடிமைக்க ணன்புசெய்வித்து, அறியா மாமாயத் தடியேனை வைத்தாயால்" என்னும்படி இயற்கையாகவுள்ளனவும், வஞ்சம் - தன்னாலன்றிப் பிறரால் அறியப்படாததுமான, நோய் - ஆற்றாமைத்துயரை விளைக்கிற பக்திபிருத்தியை, கொண்டு - உடையனவாய், உலாவும் - ஒருநிலைநில்லாமல் தடுமாறுகிற, ஒரோ குடங்கை கயல் பாய்வன பெருநீர் கண்கள்தம்மொடும் - அகங்கைகளால் மொண்டெடுத்து அனுபவிக்கும்படி அழகியநீர்மையுடையவையாய் ஆற்றாமையாலாகிய கண்ணீர்வெள்ளத்திலே அலைபடுகிற ஞானவகைகளோடும் கண்களோடும், குன்றமொன்றால் புயல்வாய் இனநிரைகாத்த புள்ளூர்தி கள்ளூரும் துழாய் கொயல்வாய் மலர்மேல் மனத்தொடு - சரணாகதரக்ஷணத்தின்பொருட்டு அருந்தொழில்செய்பவனும் பசுப்ராயமான பிராணிகளைப் பாதுகாப்பவனும் மிக்கவிரைவையுடையவனுமான எம்பெருமானது மிகஇனிய திருத்துழாய்மாலையழகை யனுபவித்தலில் ஆழ்ந்த மனத்தோடும், எம் கோல் வளைக்கு - எமக்கு மிகஇஷ்டரான இவர்க்கு, என் ஆம்கொல் - இன்னும் யாதுநிலைமை நேர்ந்திடுமோ? என்க. 'வளை' என்பதற்கு ஸ்வாபதேசம், பிறர்க்குஉரிமையன்மை யென்று முன்னமே கூறப்பட்டது; ஆகவே, 'கோல்வளைக்கு' என்றதனால், ஆழ்வாரது ஆற்றாமைமிகுதியைக் கண்ட சாதுக்கள் கலங்கி இவரது பாரதந்திரியத்துக்குங் குறைவுநேருமோ வென்று சங்கித்தவாறு. ஸ்வாபதேசத்திலும் 'வஞ்சநோய்கொண்டுலாவும் கோல்வளை' என இயைத்து, 'உலாவும்' என்பதை ஆழ்வார்க்கு அடைமொழியாகக்கொள்ளலாம். 'வஞ்சநோய்' என்பதற்கு - எம்பெருமான் தரிசனந்தந்தபோதே இவர்க்குட்பேறுதவாமல் வஞ்சித்தது காரணமாக உண்டான வருத்தமென்றுங் கொள்ளலாம்.

ஆயின - பெயரெச்சம்; பலவின்பால்வினையாலணையும்பெயரன்று; 'நோய்' என்றது, இங்கு ஒருமையாதலால். ஒரோ, ஓ - அசை. புயல்வாய், வாய் - ஏழனுருபு. புள்ளூர்தி, கோல்வளை - பண்புத்தொகையன்மொழிகள். ஊர்தி - ஊர்பட்டது; இ - செயப்படுபொருள்விகுதி. 'கள்ளூரும்' என்றும் பாடம். கொ

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - புறத்திணையியல் - உ௪.
† பெரியாழ்வார்திருமொழி - இருபத்தேழாந்திருப்பதிகம் - உ.
‡ திருவாய்மொழி - பதினெட்டாந்திருப்பதிகம் - ௩.

யல் - தொழிற்பெயர்; கொய்தல். வாய்மலர் - வினைத்தொகை. கோல் - கோலம் என்பதன் விகாரம்; 'மீல்' என்பதுபோல. 'குயல் வாய் மலர்' என்ற பாடத்துக்கு - 'குவிந்தவாயையுடைய பூ' என்று பொருள். (உ௪)

தலைமகனதுதாரில்ஈடுபட்ட தலைவி ஆற்றாதுகூறல்.

உ௫. எங்கோல்வளைமுதலாக்கண்ணனெம்மண்ணும்விண்ணும்மளிக்
செங்கோல்வளைவுவிளைவிக்குமாதிறல்சேரமரர் [குஞ்
தங்கோனுடையதங்கோனும்பரெல்லாயவர்க்குந்தங்கோ
னங்கோனுகக்குந்துழாயென்செய்யாதினிநானிலத்தே.

(இ - ள்.) திறல் சேர் அமரர் தம் கோனுடைய தம் கோன் - வலிமைபொருந்திய தேவர்களெல்லார்க்குந் தலைவனை பிரமதேவனுக்குந் தலைவனும், உம்பர் எல்லாயவர்க்கும் தம் கோன் - பரமபதத்திலுள்ள நித்தியசூரிகளும், எல்லோர்க்குந் தலைவனும், நம் கோன் - (இவ்வுலகத்திலுள்ள) நமக்குந் தலைவனும் ஆகிய எம்பெருமான், உகக்கும் - விரும்பித்தரித்துள்ள, துழாய் - அழகிய திருத்துழாயானது, எம் கோல் வளை முதல் ஆ - எமது (கையிலுள்ள) அழகிய வளைநிமித்தமாக, கண்ணன் மண்ணும் விண்ணும் அளிக்கும் செங்கோல் வளைவு விளைவிக்கும் - அப்பெருமானது லீலாவிபூதியையும் நித்தியவிபூதியையும் பாதுகாக்கிற தட்டில்லாதகட்டளையின் நேர்மைக்கும் ஒருகோடுதலை உண்டாக்காநின்றது; இனி நானிலத்து என் செய்யாது - இங்ஙனமானபின்பு (அத்துழாய்தான்) இவ்வுலகத்தில் வேறு எத்தீங்கைத்தான் செய்யமாட்டாது? (எ - று.) — ஆல் - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

கூடியகாலையில் தலைமகனுடம்பின்பரிசத்தால் இன்பந்தந்த திருத்துழாய், பிரிந்தநிலையில் அவ்வின்பத்தை ஞாபகப்படுத்தி ஆற்றாமையை மிகச்செய்து, அதனால் உடம்புமெலிந்து கைவளைகள் கழன்றுவிழப்பண்ணி, பக்ஷபாதமில்லாமல் எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாக்கிற எம்பெருமானது செங்கோன்மைக்கும் என்னைப்பாதுகாவாமையாகிய ஒருகுறையை உண்டாக்குகிறது; என்னும் என்னபாடுபடுத்துமோ? என்று தலைவி இரங்கினாள். 'எங்கோல்வளைமுதலா' என்பதற்கு - அழகிய வளையையுடைய எமதுமகள்காரணமாக என்று உரைத்து, இதனைச் செவிலித்தாய்வார்த்தை யென்றலும் ஒக்கும். கீழ் ஐந்தாம் 'எம்' என வந்ததனால், தோழிவார்த்தையென்றல் சிறப்பன்று. பாட்டோடு இதற்குஉள்ள ஒற்றுமைவேற்றுமைகளை உய்த்துணர்க. இனி, தலைவனை கண்ணபிரான்தானே (பிரிந்து மீண்டுவாராது உபேக்ஷித்த லால்) எம்கோல்வளைகாரணமாக மண்ணும் விண்ணும் அளிக்குந் தன்செங்கோலுக்கு ஒருவளைவை உண்டாக்குகிறான்; இனி, அவனதுபரிவாரமான திருத்துழாய்தான் என்செய்யமாட்டாது? என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அவன் உபேக்ஷித்தமாத்திரத்திலே இது அழிக்குமென்று கருத்து. என்னுடைய வளைநிமித்தமாக இவனே அழிக்கத்தொடங்கினால் வேறு ரக்ஷிப்பார் ஆர்? என்க.

இரண்டாம் அடியில், மால் என எடுத்து, திருமாலென உரைத்தல் சிறப்பன்று. நமரம். 'அமரர்தங்கோன்' - இந்திரனெனக் கொள்ளுதல் சிறப்பன்று. சுடர்கோன் உகக்கும் துழாய் - *"தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும், தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்" என்கையாலே, இனி, 'உகக்குந் துழாய்' என்றதில், திருமாலுக்கு மிகப்பிரியமாதல் அறிக. இனி, 'உகக்குந்துழாய்' என்றதில், அவனது காரியத்தைத் தான் முன்னின்று தலைக்கட்டித் தரவல்லதாய் அங்ஙனஞ்செய்தலால் அவனுக்குத் தன்னிடம் பிரியத்தை

* திருவாய்மொழி - ஒன்பதாந்திருப்பதிகம் - எ.

வளர்த்து அதனால் அவனைத் தனக்குக் காவலைப்படுத்தியுள்ள திருத்துழா யென்பதும் தோன்றும். 'இமையோரார் தங்கோனுடைய தங்கோன்' என்ப தற்கு - மகிமையிக்க நித்தியசூரிகளுக்குந் தலைவரான சேனைமுதலியாருக்குந் தலைவனுமுள்ளவ னென்று உரைத்து, 'உம்பரெல்லாயவர்க்குந் தங்கோன்' என்பதற்கு - தேவாதிதேவனென்று உரைப்பர், நம்பிள்ளை.

நானிலம் - நான்காகிய நிலங்களையுடைய தொகுதியாகிய பூமிக்குக் காரணப் பெயர்; நால்வகைநிலங்கள் - முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்பன: முல்லை - காடும், காடுசார்ந்தவிடமும்; குறிஞ்சி - மலையும், மலைசார்ந்தவிட மும்; மருதம் - நாடும், நாடுசார்ந்தவிடமும்; நெய்தல் - கடலும், கடல்சார்ந்த இடமும். மற்றொன்றாகிய பாலைநிலம், பிராணிசஞ்சாரத்துக்கு உரியதன் றென்று இங்கே விலக்கப்பட்டது; அது, நீரும் நிழலு மில்லாத கொடுநிலம்: பாலைக்குத் தனியே நிலமில்லை யென்பதும், நால்வகைநிலங்களுந் தத்தந்தன் மைகெட்டவிடத்தே பாலையா மென்பதும் சிலஆசிரியர்கொள்கை.

எம்பெருமானது இனிமையிலே ஈடுபட்ட ஆழ்வார் அவ்வினிமையிருந்த தமக்கு ஆற்றாமையிருக்கிற வாறுதயவனதைக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். இமையோரார் தங்கோனுடைய தங்கோன் உம்பரெல்லாயவர் க்குந் தங்கோன் நங்கோன் உகக்கும் துழாய் - இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூவுலகங்களிலும் நன்மைக்கும் ஒப்பற்றவனுடைய பூரணனது இனிமை, எம் கோல்வளை முதலா - எம்மிடத்து விளங்குகிற பாரதந்திரியம் காரணமாக, மண்ணையும் மண்ணும் விண்ணும் அளிக்கும் செங்கோல் வளைவு விளைவிக்கும் - உபயவிபூதியையும் நிர்வகிக்கும் பலத்தைக் காட்டுதலைப் பிசைத்தி ஆழியிருக்கவொட்டாதபடி விரைவையுண்டாக்கி அவனையடைய அகா ப்பு எம்மிடம் நிலைநிலைத்த தென்று கருதும்படி செய்கிறது; இனி நாவிலைத்து என் செய்யாது - இனி அது பிரபஞ்சத்தில் எதைத்தான்செய்யமாட்டாது? என்க. அன்றி, 'எம் கோல்வளை முதலா' என்பதற்கு - நம்ஆழ்வார்விஷய மாக என்று உரைத்தால், இது அவர்பக்கல் அன்புடைய ஞானிகள்வார்த் தையாம்.

'எல்லாயவர்' என்பதில், 'எல்லாம்' - பகுதி, மகரம் கெட்டது; ய் - எழுத் துப்பேறு; அ - சாரியை, வ் - சந்தி, அர் - விகுதி. நானிலம் - பண்புத் தொகையன்மொழி. விண்ணுமளிக்கும், மகரவொற்று - விரித்தல். (உரு)

நகர்காட்டல்.

உசு. நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீறமென்று கோது கொண்ட, வேனிலஞ்செல்வன்சுவைத்துமிழ்பாலைகடந்தபொன் னே, கானிலந்தோய்ந்து விண்ணோர்தொழுங்கண்ணன்வெஃகாவு தம்பூந், தேனிளஞ்சோலையப்பாலதெப்பாலைக்குஞ்சேமத்ததே.

(இ - ள்.) நால் நிலம் வாய் கொண்டு - (முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்னும்) நால்வகைநிலங்களையும் (தன்கிரணமுகத்தாலே) வாயில் பெய்துகொண்டு, நல் நீர் அற மென்று - சாரமான நீர்ப்பசை அறும்படி மென்று, கோது கொண்ட - அசாரமானபாகம் (இதுவென்று) அறிந்த, வேனில் அம் செல்வன் - வெப்பத்தைத் தனக்குரிய சிறந்தபொருளாக வுடைய சூரியன், சுவைத்து உமிழ் - உறிஞ்சித் துப்பிய, பாலை - பாலைநிலத்தை, கடந்த - தாண்டிவந்த, பொன்னே - பொன்போன்றவளே! விண்ணோர் - மேலுலகத்தோர்யாவரும், கால் நிலம் தோய்ந்து தொழும் - (நிலந்தோய்தலில்லாத தமது) கால்கள் நிலத்தோயும்படி (இங்குவந்து தங்கி நின்று) வணங்கும்படியான, கண்ணன் வெஃகா - கண்ணபிரானது திவ்ய தேசமாகிய திருவெஃகாவானது, உது - அதோ உள்ளது; அம் பூ தேன் இள

சோலை அப்பாலது - அழகிய பூவையுந் தேனையுமுடைய இளமைமாறாத சோலை அவ்விடத்ததுஉள்ளது; எ பாலைக்கும் சேமத்தது-(அது நமது) எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் (மாறாய்) இன்பந்தருவதோரிடமாம்; (எ - று.)

நகர்காட்டலென்பது - தலைமகளை உடன்கொண்டு இடைச்சுரப்பாலைகடந்து தன்னூர்க்குச் செல்கின்ற தலைமகன் அவளுக்கு வழிநடையிளைப்புத் துன்பந் தோன்றாதிருத்தற்பொருட்டு அவளைநோக்கி 'அப்பெரியநகர்காண் நம்முடைய நகராவது' என்று தனதுநகரைக் காட்டி அணிமைதோன்றக் கூறுதல் என்று திருக்கோவையாருரையால் தெரிகிறது; "கொடுங்கடங்குழ்ந்த குழைமுக மாதர்க்குத் தடங்கிடங்குசூழ் தன்னகர் காட்டியது" என்ற கொளுவையுங் காண்க. இது, தஞ்சைவாணன்கோவையில் 'தலைவன் தன்பதியடைந்தமை சாற்றல்' என்று கூறப்பட்டுள்ளது; இதனையே 'புணர்ந்து உடன்போன தலைமகன் நடந்துஇளைத்த தலைவியைக்குறித்து இடந்தலைப்பெய்தமைசொன்ன பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயர். தலைமகனுந் தலைமகளும் தாம் ஒருவர்க்கொருவர் தனிநிழலாயிருக்கையாலே இவர்களுக்கு இந்நிலத்தின் கொடுமையாலுண்டாகு மிளைப்பு இல்லையாகிலும் பொழுதுபோக்குக்காகத் தலைவன் தலைவியை நோக்கி இங்ஙனங்கூறின தென்றலு முண்டு.

*"கோத்தொழி லாளரொடு கொற்றவன் கோடி, வேத்தியல் இழந்த வியனிலம் போல, வேனி லிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன், தாலைங் திருகத் தன்மையிற் குன்றி, முல்லையுங் குறிஞ்சியு முறைமையிற் றிரிந்து, நல்லியல் பிழந்து நடுங்குதுய ருறுத்துப், பாலை யென்பதோர் படிவங் கொள்ளும்" என்றபடி இயற்கையில் பாலைக்குத் தனியே நிலமின்மையும், நால்வகைநிலங்களுந் தந் தம்தன்மைதிரிந்து பாலையாதலு மாகிய உண்மை, 'நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீறமென்று கோதுகொண்ட வேனிலஞ்செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலை' என்றதனால் விளங்கும். 'நிலந்தான் நாலென்பாரும் அஞ்சென்பாருமா யிருக்கும்; ஐந்தென்கிறவர்கள், பாலைநிலத்தையும் தனியிலே ஒன்றாக்கிச் சொல்லுவர்கள்; நாலென்றவர்கள், இப்பாலைநிலந்தான் மற்றைநாலிலுமுண் டென்கிறார்கள்; அதாகிறது - நீரும் நிழலு மில்லாத விடம் பாலையாமத்தனை யிறே' என்ற நம்பிள்ளையீட்டையுங் காண்க. †"நீரின்றி வேனில் தெறுநிலம் பாலை" என்றபடி நீரின்மையே இந்நிலத்திற்குச் சிறப்பாதல் 'நன்னீறற' என் றதனாலும், சூரியன் தன்கிரணங்களால் பூமியிலுள்ள நீரைக் கவருந்தன்மை 'நானிலம்வாய்க்கொண்டு நன்னீறமென்று' என்றதனாலும், நால்வகைநிலத் துள்ளும் இது அசார மென்பதும் இன்பத்திற்கன்றிப் பிரிதற்றுன்பத்திற்கு உரிய இதன் கொடுமையும் 'கோதுகொண்ட', 'மென்று சுவைத்துமிழ்' என்ற வற்றாலும், இந்நிலத்துக்குஉரிய காலமாகிய நடுப்பகலும் இளவேனிலுமுதுவே னில்களும் 'வேனில்' என்றதனாலும், இதற்குத்தெய்வம் சூரியனென்பது 'வேனி லஞ்செல்வன்' என்றதனாலும் குறிக்கப்பட்டன. 'வேனிலஞ்செல்வன் சுவை த்துமிழ் பாலை' என்றதனால், உஷ்ணகிரணங்களை இயல்பிலுடைய சூரிய னும் வெறுக்கும்படியுள்ளது பாலையின்கொடுமை யெனத் தோன்றும். ‡"பரு இவானவ விலம்பசையறப் பருகுவான், வருதுமேற்கொள் மெலாம் வேனிலே யல்லதோ, திருகுவெதின்மையா லெரிசுடர்க்கடவுளுங், கருதின்வெ முள்ளெழுங் கானில்வெம் மையனும்" என்பதுங் காண்க. 'நன்னீறமென்று கோதுகொண்ட வேனிலஞ்செல்வன்' என்றபின் மீண்டும் 'சுவைத்து' என்றது, சிறிதுங்குறைவில்லாதபடி பசையறப்பருகினமை தோன்றுதற்கு. பாலை - நீரும் நிழலு மில்லாதவறுநிலம். 'பாலை கடந்த பொன்னே' என்றது, இப்படிப்

* சிலப்பதிகாரம், காடுகாண்காதை, ௬௦ - ௬௬.
† திவாகரம் - இடப்பெயர்த்தொகுதி.
‡ கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - தாடகைவதைப்படலம் - ௫.

பட்டகொடியஅக்கினத்தைக் காலால்நடந்துகடந்துவந்து பிரயாந்தவேண்டியதில்லையேயும் தலைமகனைப்பிரியாது அவனுடன் வருதலையே பரிப்பமாகக் கருதி எரிகிறநெருப்பில் ஓடவைத்த பொன்போல ஒளிவிடுகிற தன்மையைக் கூறி விளித்தபடி.

காலில்லைத்தோயாமை, தேவர்க்கு இயல்பு; இங்கு, அதுமாறிக் கால்நிலந் தோய்வரென்று கூறினது, அவ்வுலகத்தினும் இத்திவ்யதேசத்துக்கு உள்ள மகிமையைக் காட்ட. கால்நிலந்தோய்பவரான மண்ணுலகத்தோருங் கால் பொருந்துதற்கரிய பாலையின் வெப்பத்தைத் தணிக்கவல்ல வெஃகா கால்நிலந் தோயாதவரான விண்ணுலகத்தோருங் கால்பொருந்தும்படியான தென்க. அன்புமிகுதியால், இடம்பாராது கால்தோய்வர். திருவெஃகாவில்எழுந் தருளியுள்ள எம்பெருமான் பத்துடையடியவர்க் கெளிமையால் *கணிகண்ண னென்னும் பாகவதர் சொன்னபடி தான்செய்து 'சொன்னவண்ணஞ்செய்த பெருமாள்' என்றும், 'யதோக்தகாரீ' என்றும் திருநாமம்பெற்றமை தோன்ற, சௌலப்பியத்தைக் குறிக்கிற 'கண்ணன்' என்றபெயராற் குறித்தது. வெஃகா-திருமாலினது நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் தொண்டைநாட்டில் காஞ்சீபுரமென்கிற பெருமாள்கோயிலி லுள்ள தொரு திவ்வியதலம். [ஆழ்வார்களுட் சிறந்த இந்நம்மாழ்வார் தமது முதல்திவ்யப்பிரபந்தமாகிய இத்திருவிருத்தத்தில் திருவேங்கடம் திருவெஃகா திருவரங்கம் என்ற மூன்று திருப்பதிகளைமாத்திரமே கூறியுள்ளதுபற்றியும், அம்மூன்றும் 'கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில்' என்று சிறப்பித்துக்கூறப்படுமென்பர் அறிந்தோர்.] உது என்றது, தன்முன் அதிசேய்மையிலுள்ளதைக் குறித்தது; †"செய்குன்றவை யிவைசேர்மனைவாவி.....பொய்குன்றவேதியரோதிடமூதிடம்" என்பதில், 'உவை' 'உத்திடம்' என்றவற்றைக் காண்க. இளஞ்சோலை-எப்பொழுதும் இளவேனிலாகிய வசந்தகாலமாகவே செழித்துத்தோற்றுகிற சோலை; இதுகூறினது, தாபந்தணிதற்குத் தக்கஇடமென்று காட்ட. கல்லுமுள்ளும் நிலத்திலேகூடி அரியபாலைநிலங்கடந்து இனியமருதநிலம்புகுகிறோமென்று காட்டியபடி. 'எப் பாலைக்கும்' என்பதில், பாலை என்பது - இலக்கணையாய், துன்பத்தைக் குறித்தது; பான்மையென்னும் பண்புப்பெயர் மைவிகுதிபோய் ஐ விகுதி பெற்றுப் பாலையெனநின்ற தெனக்கொண்டு, எந்தநிலைமைக்கும் எனவுரைத்தலும் ஒன்று. 'எப்பாலைக்குஞ் சேமத்ததே'என்பதற்கு,நம்பிள்ளை யீடு:—'எல்லாப்பாலைநிலங்களால்வந்த வெம்மையையும் போக்கி நமக்குரக்ஷகமான தேசங்காண் அது; இத்தப்பாலைநிலமேயன்றிக்கே இன்னமுஞ் சில பாலைவனமுங் கடக்கலாய்க்காண் இங்கிலுமுண்டாக' என்பது.

ஆழ்வார் கொடியசமுசாரமார்க்கத்தைக் கழித்த தன்மையையும், எம்பெருமானுகந்தருளின நிலத்தின் மிக்கஇனிமையையும், அணிமையையும், அவர்க்குப் பாகவதர் எடுத்துக்கூறி, அவாற்றாமையைத் தவிர்த்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். முன்இரண்டடி-ஒளிவடிவனான எம்பெருமான் பலவகை நிலைகளையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு ஆராய்ந்து அவற்றில் அசாரமென்று கழித்ததும் பசையற்றதும் வெப்பமிக்கதுமான சமுசாரத்தைக் கடந்து மிக்கஒளிபெற்றவரே! என்று ஆழ்வாரைப் பாகவதர் விளித்தபடி. பின்இரண்டடி - மீளாவுலகத்தவரான நித்தியசூரிகளும் மீண்டுவந்துவசிக்கும்படியான மகிமையுள்ள சர்வசுலபனான சர்வேசுவரனது அர்ச்சாவதாரஸ்தலம் அதிசமீபமாய் மிகஇனிமைதருவதாய் எவ்வகைத்துன்பமுந் தவிர்ப்பதாய் க்ஷேமகரமான புகலிடமாய் உள்ள தென்றபடி.

---

* இச்சரித்திரத்தை யாம் எழுதிவெளியிட்டுள்ள ஆழ்வார்கள்சரித்திரத் தில் திருமழிசையாழ்வார்வரலாற்றினுட் பார்த்துக் காண்க.

† திருக்கோவையார் - உஉரு.

பாலைவனத்து நடந்துசெல்கிற ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க்கு விசுவாமித்திரமாமுனிவன் உபதேசித்த பலை அதிபலை என்னும் மந்திரவித்தைகள்போல, இத்தலைவன்வார்த்தை தலைவிக்குத் தாபந்தணிக்கு மென்க.

'அம்பூந்தேனிளஞ்சோலை அப்பாலது' என்றது, திருவெஃகாவுக்கு அருகிலுள்ள 'திருத்தண்கா' என்னுந் திருப்பதியைக் குறித்த தென்னவுமாம்; [திருத்தண்கா-விளக்கொளியெம்பெருமான் சந்நிதி.]

'வேனிலஞ்செல்வன்' என்பதில், அம் - சாரியையாகவுமாம். பொன்-உவமையாகுபெயர்; திருமகள்போன்றவளுமாம். உது - உகரச்சுட்டடியாப்பிறந்த பெயர்; இதில், உகரச்சுட்டு - மிக்கசேய்மையும் மிக்கஅண்மையுமல்லாத இடையிடத்தைக் குறித்தது. சேமம்- க்ஷேமம்என்னும்வடசொல்லின் திரிபு.

திருவெஃகாவிலெம்பெருமான், பிரமன்செய்த வேள்வியை அழிக்க வந்த வேகவதிநதியைத் தடுக்கும்பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கிற் பள்ளிகொண்டருளினவனாதலால், அப்பிரானுக்கு, வடமொழியில் 'வேகாஸேது' என்று பெயர்; அது தமிழில் 'வேகவணை' என்று மொழிபெயர்ந்து, அது பின்(காய்வணையென்பது காகணையென விகாரப்படுதல்போல)'வேகணை' என விகாரப்பட்டு, அது பின்னர் 'வெஃகணை' எனத் திரிந்து, தானியாகுபெயராய்த் தலத்தைக் குறித்து, அது பின்பு 'வெஃகா' என மருவிவழங்கிற்றென நுண்ணிதின் உணர்க.

'தேனலஞ்சோலை' என்றும் பாடம். (உசு)

தலைவி தார்பெற்று மகிழ்தல்.

உஎ. சேமஞ்செங்கோனருளேசெறுவாருநட்பாகுவரென்
றேமம்பெறவையஞ்சொல்லுமெய்யேபண்டெல்லாமறைகூ
யாமங்கடோறெரிவீசுநங்கண்ணனந்தண்ணந்துழாய்த்
தாமம்புனையவவ்வாடையீதோவந்துதண்ணென்றதே.

(இ - ள்.) செம் கோன் அருளே- (எல்லாப்பொருள்களுக்கும்) நேரில் தலைவனான எம்பெருமானது திருவருளே, சேமம்-(நம்மைப்) பாதுகாப்பது, (என்று,கொள்ள), செறுவாரும் நட்பு ஆகுவர்-பகைப்பவரும் அநுகூலராவர், என்று—, ஏமம் பெற - உறுதிபொருந்த, வையம் சொல்லும்-உலகத்தோர் கூறுகிற, மெய்யே - உண்மைமொழியின்படியே,—பண்டு எல்லாம் அறைகூய் யாமங்கள்தோறு எரி வீசும்-முன்பு எல்லாம்[பிரிந்திருந்தகாலத்துப்] பகைத்து எதிர்வந்து போருக்கு அழைத்து இரவுகள்தோறும் அக்கினிச்சுவாலையை (எம்மேல்)வீசுந்தன்மையுள்ள, அ வாடை-அந்தக்காற்று, நம் கண்ணன் அம் தண் அம் துழாய் தாமம் புனைய - நமது தலைவனான எம்பெருமானது அழகிய குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையை (யாம்பெற்று)த் தரித்ததனால், ஈதோ வந்து தண்ணென்றது - இதோ வந்து (இப்பொழுது) குளிர்ச்சியாயிராநின்றது; (எ - று.)—ஏ-தேற்றம்.

'நாயகனான ஈசுவரனுடைய திருத்துழாய்மாலையைத் தரிக்கையாலே, முன்புநலிந்துபோந்த வாடை தணிந்தபடியை நாயகி உட்கொண்டுரைத்த பாசுரம்' என்றார் அழகியமணவாளசீயரும். 'தலைவி ஆற்றாமைதீரத் தலைமகன் இரவிடத்துக்கலந்தமை தோற்றுவித்தது' என்றதும் உண்டு.

எம்பெருமானதுகுணவிசேஷத்தைஅநுசந்தித்து அதனால் ஒருவாறுஆற்றாமைதணிந்தஆழ்வார், முன்புஅப்பெருமானைஞாபகப்படுத்திக்கொண்டுஇடைவிடாதுவருத்திவந்த இவ்வுலகத்துப்பொருள் இப்பொழுதுஇனியதாகிற தன்மையைக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். சர்வேசுவரனது கருணையே ரக்ஷகமானால் அவனுக்குஅடங்கியஅனைவரும் அநுகூலிப்ப ரென்று நம்

புதலுண்டாம்படி உயர்ந்தோர்சொல்லுஞ் சத்தியவாக்கின்படியே, முன்புபிரியாத்துறை நிலையிலே வலியவந்து எதிர்ப்பட்டு எப்பொழுதும் உபகாரகமாய் நின்ற லௌகிகபதார்த்தம் சர்வசேஷியான எம்பெருமானது பிரசாதத்தைப் பெற்றவளவிலே அநுகூலித்து ஆற்றாமை தணிப்பதாயிற்று எனக் காண்க.

செங்கோல் - நீதிதவறாத நல்லரசுமாம். அருளே, ஏ - பிரிநிலை. செருவார் - எதிர்கால வினையாலணையும்பெயர். கட்டு - ஆகுபெயர். வையம் - பொருள்கள் வைக்கப்படும் இடம். அறைகூய் - இறந்தகாலவினையெச்சம். கூய் + யாமம் = கூயாமம்; தனிக்குறிலைச் சாராத யகரம், யகரம் வரக் கெட்டது. யாமம் - காலப்பகுதியுமாம்; வடசொல்: ஏழரைநாழிகைகொண்டது. வீசும் வாடை யென இயையும். தாமம் - வடசொல். ஈதோ - இதோ என்னும் வடசொல்லின் பிராகிருதச்சிதைவான 'ஈதோ' என்பதன் நீட்டல். செங்கோ லருளே சேமம், வையம் மெய்யே சொல்லும் என்று தனிவாக்கியங்களாக முடித்தலுமாம். 'மெய்யே' என்றவளவில பொதுப்பொருளும், மற்றது சிறப்புப்பொருளு மாதலால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி; [அர்த்தாந்தரந்யாஸாலங்காரம்]. 'செருவார்' என்று பாடமோதி, போருக்கு உரியாரென்றலும் ஒன்று. (உஎ)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி வாடைக்கு வருந்தி யிரங்கல்.

உஅ. தண்ணந்துழாய்வளைகொள்வதுயாமிழப்போநடுவே
வண்ணந்துழாவியோர்வாடையுலாவும்வள்வாயலகாற்
புண்ணந்துழாமேபொருநீர்த்திருவரங்காவருளா
யெண்ணந்துழாவுமிடத்துளவோபண்டுமின்னன்னவே.

(இ - ள்.) வள் வாய் அலகால் - கூர்மையான வாயின் நுனியினால், புள் - பறவைகள், நந்து உழாமே - (தன்னிடத்து உள்ள) சங்கைக் கொத்தாதபடி, பொரு - அலைமோதுகிற, நீர் - காவிரிநீர்சூழ்ந்த, திரு அரங்கா - ஸ்ரீரங்கமென்னுந் திருப்பதியுடையவனே! தண் அம் துழாய் - குளிர்ந்த அழகிய (உனது) திருத்துழாய், வளை கொள்வது - (எமது) கைவளைகளைக் கொள்ளைகொள்ளாநின்றது; யாம் இழப்போம் - (உன்பக்கல் ஈடுபட்ட) நாம் (அதற்கு வளையை) இழக்கக்கடவோம்; (இங்ஙனமிருக்க), ஓர் வாடை - (எமக்கும் தனக்கும் யாதொருசம்பந்தமுமில்லாத) ஒருகாற்றானது, நடுவே - இடையிலே (பிரவேசித்து), வண்ணம் துழாவி உலாவும் - (எமது) மாமைநிறத்தை (க்கவர்தற்பொருட்டு)த் தடவித்தேடிக்கொண்டு சஞ்சரிக்கத் தொடங்குகிறது; அருளாய் - (அதற்கு யாம் மாமையிழக்காதபடி எம்பக்கல் நீ) கருணைசெய்து வந்துசேர்ந்தருள்வாய்; எண்ணம் துழாவும் இடத்து - மனந்தடுமாறுமளவிலும், பண்டும் இன்னன்ன உளவோ - முன்பும் இப்படிப்பட்ட [எம்நிலைமைகளைப்போன்ற] நிலைமைகள் (வேறெங்கேனும்) உள்ளனவோ? (எ - று.)

'வாடையாலேநோவுபட்டு நாயகனையெம்பெருமானைநோக்கி நாயகி தன்னிலையிரங்கின பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். ஆற்றாமைமிகுதியால் தலைவனை எதிரில் நிற்பதுபோலப் பாவித்து முன்னிலைப்படுத்திக்கூறியது இது; அன்றி, உருவெளிப்பாட்டில் கண்ட தலைவனை நோக்கி யுரைத்ததுமாம். உனதுசம்பந்தத்தைப் பெற்ற திருத்துழாய் பிரிந்தநிலையில் கூடியநிலையை ஞாபகப்படுத்தி மிகவருத்தி மேனிமெலிவை யுண்டாக்குதலால், அதற்கு ஆற்றாது நாம் மெலிந்து வளையிழத்தலும் இயல்பே; அதுவன்றி, இயல்பிலுனக்குஅடிமைப்பட்டிருக்குந்தன்மையதான காற்றும் உனதுசம்பந்தம் பெற்ற நம்மைச் சமயம்பார்த்து வருத்திக் கொள்ளைகொள்ளத் தொடங்குவது தகுதியோ? அங்ஙனமாகாதபடி எம்மைக் காத்திடவேண்டும்; உன்பக்கல் அன்புவைத்தாரில் எம்மைப்போல வருந்தியவரும் உன்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டவரும் இதுவரையிலும் எங்கும் எவருமில்லையே யென்றாள்.

ஓர்வாடை - பிரிந்தாரை வருத்துதலில் துணைவேண்டாமல் அஸஹாயமான திறமையுள்ள வாடை. 'உலாவும்' என்றதனால், கம்பீரமான செருக்கு நடை தோன்றும். மூன்றாம்அடியால், உனதுநாட்டுக்கு உறுப்பான நீரும் தன்னையடைந்த பொருளை எதிரிகவராதபடி இரக்ஷையாற் பொருது காத்திடுகின்றதே; உனக்குமாத்திரம் அது இயல்பாகாதோ? எனக் குறிப்பித்தபடி.

திருவரங்கம் - நூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் முதலதும் முக்கியமுமான தலம்; சோழநாட்டுத் திவ்வியதேசம்: இது - கோயிலென்றும், பெரிய கோயிலென்றும் வழங்கப்படும். அரங்கம் - ரங்கமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளது உள்ளக்கமலம் இவையெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் திருமால் இங்கு ரதியை [ஆசைப்பெருக்கத்தை] யடைந்து திருவுள்ளமுகந்து எழுந்தருளியிருத்தலால், 'ரங்கம்' எனப் பெயர் பெற்றது. இங்கு, அரங்க மென்பது - விமானத்தின் பெயர் திருப்பதிக்கானதோர் ஆகுபெயர் [தானியாகுபெயர்]. திருமகளாருக்குத் திருவிருத்தஞ்செய்யுமிடமா யிருத்தலாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களது திருவுக்கு [மேன்மைக்கு]க் கூத்துப்பயிலிடமா யிருத்தலாலும், உபயகாவேரிமத்தியி லுள்ளதோர் ஆற்றிடைக்குறையாதலாலும், இப்பெயர் வந்த தெனினும் அமையும்.

அருளாய் - நீ அருளுகிறாயில்லை யென்றுமாம்; செய்யாய் என்னும் வாய்பாட்டுச்சொல், உடன்பாடு எதிர்மறை இரண்டுக்கும் பொது.

எம்பெருமானைச் சேராதநிலையில் அவனது இனிமையும் இவ்வுலகத்துப் பொருளும் அவனை நினைப்பூட்டுவனவாய்த் தம்மை வருத்தும் நிலைமையை ஆழ்வார் அப்பெருமானை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். தண்ணந்துழாய் வளைகொள்வது யாமிழப்போம் - குளிர்ந்ததன்மையையும் அழகியகுணத்தையுமுடைய உனது இனிமை எமது பிறர்க்குஉரிமையல்லாததன்மையைக் கவர்ந்துகொள்ளவுமாம்; அதனை அவ்வினிமைக்கு நாம் இழக்கவுமாம்: (அதுவன்றி), ஓர்வாடை நடுவே வண்ணம் துழாவி உலாவும் - உன்கட்டளையை அநுசரித்து நடக்கக்கடவதான லௌகிகபதார்த்தம் எமது உருவத்தை மாற்றலுற்றது; புள் நந்து வள் வாய் அலகால் உழாமே பொரும் நீர் திருவரங்கா - வஞ்சனையுள்ள மாயை சுத்தமான ஆத்துமாவைக் கொடியஊழ்வினைமூலமாக வருத்தாதபடி தடுத்துக்காக்கிற குணத்தையுடைய ஸ்ரீரங்கநாதனே! அருளாய் - (அதுபோல) எம்மிடத்தும் கருணை செய்வாய்; எண்ணம் துழாவுமிடத்து பண்டும் இன்னன்ன உளவோ - துன்பத்தால் மனந்தடுமாறுகிறநிலையிலும் இப்படிஇரங்காதிருந்தவை முன்பும் உண்டோ? இல்லை யென்றபடி. ஸ்ரீஜாநகிப்பிராட்டி, திரௌபதி, கஜேந்திராழ்வான், பிரகலாதன், விபீஷணன், காகாசுரன் தொடக்கமான அளவற்ற அடியார்களிடத்தெல்லாம் இப்படிப்பட்ட உபேக்ஷை கண்டதில்லையே: எனக்கே இங்ஙனமாயிற்று என்றதென்க.

உழாமே - மே விகுதி பெற்ற எதிர்மறைவினையெச்சம். உழுதல் - கொத்திக்கிளறுதல். உளவோ, ஓ - எதிர்மறை. இன்னன்ன - பெயர்; இன்ன அன்ன என்பதன் தொகுத்தல்: இவைபோல்பவை யென்க. 'எண்ணந் துழாவுமிடத்து' என்பதற்கு - மனத்தினால் ஆராய்ந்துநோக்குமிடத்து என்றுபொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. (உஅ)

தலைமகள் அன்னப்பறவையை வெறுத்துரைத்தல்.

உகூ. இன்னன்னதூதெம்மையாளற்றப்பட்டிரந்தாளிவளென்
றன்னன்னசொல்லாப்பெடையொடும்போய்வருநீலமுண்ட

மின்னன்னமேனிப்பெருமானுலகிற்பெண்டூதுசெல்லா
வன்னன்னநீர்மைகொலோகுடிச்சீர்மையிலன்னங்களே.

(இ - ள்.) குடி சீர்மை இல் அன்னங்கள் - உயர்குடிப்பிறப்பால் வருஞ் சிறப்பு இல்லாத இவ்வன்னப்பறவைகள், — 'இவள் —, ஆள் அற்றம் பட்டு - (வேறு தனக்கு) ஆளில்லாமையால், இன்னன்ன தூது - இப்படிப்பட்ட தூதாக, எம்மை —, இரந்தாள் - குறைகூறி வணக்கத்தோடு வேண்டிக்கொண்டாள்,' என்று - என்றறிந்து, அன்னன்ன சொல்லா - அப்படிப்பட்ட தூதுமொழிகளை (த் தலைவனிடஞ் சென்று) சொல்லாமல், பெடையொடும் போய் வரும் - (தமக்கு இனிய) பெண்பறவைகளுடனே (மந்தகதியாக மகிழ்ச்சியோடு) உலாவித்திரிகின்றன; (இதற்குக் காரணம்:—), நீலம் உண்ட மின் அன்ன மேனி பெருமான் உலகில் - நீலநிறத்தையுட்கொண்ட மின்னல் போன்ற திருமேனியையுடைய எம்பெருமானது உலகத்தில், பெண் தூது செல்லா - பெண்களுக்காகத் தூதுசெல்வ தில்லாத, அன்னன்ன நீர்மை கொலோ - அப்படிப்பட்டதன்மையையுடைமையோ? (எ - று.)

'நாயகனை ஸ்வவிஷயத்திலே தூதாக அபேக்ஷிக்கச்செய்தேயும் அதுசெய்யாதன சில அன்னங்களைக்குறித்து வெறுத்துச்சொல்லுகிற நாயகிபாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளஜீயரும். இத்துறை, திருக்கோவையாரில் 'அன்னமோடழிதல்' எனப்படும். 'உலகமெல்லாந் துயிலாநின்ற இக்கங்குலமைக்கண்ணும் யான் துயிலாமைக்குக் காரணமாகிய என்வருத்தத்தைச் சென்று அவர்க்குச்சொல்லாது தான் தன்சேவலைப் பொருந்திக் கவற்சியின்றித் துயிலாநின்றது என அன்னத்தோடு அழிந்து கூறுகின்றல்' என்ற உரையும், *“சேவல்தழீஇச்சென்று தான் துஞ்சும் யான் துயிலாச் செயிர் எம்,காவலர்க்கு ஓதாது அளிய களியன்னமே” என்ற திருக்கோவையாரும், “இன்னகையவ ளிரவருதுயரம், அன்னத்தோடழிந்துரைத்தது” என்ற கொளுவும் இங்குக் காணத்தக்கன.

இன்னன்ன தூது - எல்லாப்பொருள்களினும் மேலான பொருளாகிய புருஷோத்தமனிடத்துக்குச் செல்லுந் தூது; தாழ்ந்த இடத்துக்குத் தூது செல்வதோ என்று இகழத்தக்கதன்று. எம்மை - விரைந்து தூதுசெல்லுதற்கு உரிய சிறகுமைதி முதலிய கருவிகளிற் குறைவில்லாத எம்மை; எம்மாலாகாதென்று ஆற்றலின்மை கூறி மறுத்தற்கு இடமில்லை. போகாமலும் வாராமலும் இங்கேயே தங்குகின்றனவில்லை; தம்காரியத்திற்காக இனத்தோடு உல்லாசமாகப் போய்வருகின்றன: அங்ஙனஞ் செல்லும்பொழுது, எம்காரியத்தையுஞ் செய்யலாமே, அது இல்லையென்பது தோன்ற, 'அன்னன்ன சொல்லாப் பெடையொடும் போய்வரும்' என்றாள். 'பெடையொடும்' என்றதனால், தன்காதலியோடு போனதனால் நம்காதலை மறந்திட்டன என்றவாறு. இன்னன்ன தூது - கவியாகரணபண்டிதன்போல்வாரை விடுதற்கேற்ற தூது. இரந்தாள் - இவள், தன்பெண்மையும் பாராது தாம்பறவையென்பதும் நோக்காது நம்மை மிகப் பிரார்த்தித்தாள். ஆள் அற்றப்பட்டு - வேறு ஆளைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு விலகச் சந்தர்ப்பமில்லை. எம்பெருமான்திருமேனியிலுள்ள கருமைநிறத்தையுந் திவ்யவொளியையும் பற்றி, 'நீலமுண்டமின்னன்னமேனி' என்றது; இனி, மின் உண்ட நீலம் அன்ன மேனி யென மாறிநிலைத்து, மின்னற்கொடியை உள்ளேகொண்ட நீலமேகத்தை யொத்த திருமேனி யெனக் கூறினால், மின்னல் - திருமார்பிலுள்ள திருமகளுக்கும், மேகம் - திருமேனிக்கும் உவமையாம். பெண் தூது செல்லா அன்னன்ன நீர்மைகொலோ - அநுமான் தூது, கண்ணன் தூது முதலிய வரலாறுகளில்

* திருக்கோவையார் - ௧௧௧.

ஆடவர்பொருட்டாகவே தூதுசெல்லுதல் மரபாமென்பதும், அதனால் பெண்பிறந்தார்க்குத் தூதுசெல்லக்கடவேமல்லேமென்றுங் கருதினவோ? என்றபடி; (வடநூற்றிலுள்ள அன்னத்தூதும் முதலில் நளனிடத்தினின்று சென்றதாதல் காண்க.) தங்கருத்தின்படி நடவாததால், 'குடிச்சீர்மையி லன்னங்கள்' எனக் குலத்தையுமுட்படப் பழித்தாள். *“நலத்தின்கண் நாரின்மை தோன்றின் அவனைக் குலத்தின்கண் ஐயப் படும்” என்றபடி உயர்குடிப்பிறந்தார்க்கு இயல்பாகிய இன்சொல் இசைமை உபகரித்தல் முதலிய நற்குணங்கள் இல்லாமையால், குடிச்சீர்மையில்லாத அன்னங்களென்றது. †“அன்புடைமை யான்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம், பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு” என்றதனால், தூதர்க்கு உயர்குடிப்பிறப்பும் இலக்கணமாதல் அறிக. ‡“இரும்புயின் றகலத்து எஃகம் பயில் கின்னா, பாம்பெனுமேகம் ஈரப் பூவை பாயிரு—நயந்து துயில், பேதைநெஞ்சம் தென்றல் பிரமம் ஈரத் தூமே, தூதுரைத்து வாங்குந் தொடை” எனத் தூதுவிட்டபடியே அன்னம் முதலாதல் அறிக.

ஸ்வாபதேசத்தில் 'தூது' என்பது ஆசாரியவிஷயத்தை என்பர். எம்பெருமானைச் சேரப்பெறாத ஆழ்வார் தம்முடைய ஆற்றாமையை ஒருவர்முகமாக அவனுக்கு அறிவிக்கவென்று நினைத்துத் தாம் வேண்டியவிடத்திலும் ஒருவரும் தக்கவர் நேரிடாமல் அவரவர் தந்தங்காரியத்திலே அதிமுகராயிருக்க, ஆழ்வார் வெறுத்துக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'இன்னன்னதூது' என்றதனால், ஒப்புயர்வற்ற மேலான இடத்திற்குச் செல்லுந் தூதென்பதும், 'எம்மை' என்றதனால் ஆழ்வாரிலையை எம்பெருமான் பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்தற்கேற்ற ஞானம் முதலிய சாதனங்களில் ஆழ்வாருக்கு வேறு குறைவில்லாமையும், 'ஆளற்றப்பட்டு' என்றதனால் அவர்களையே தஞ்சமாகக் கதியின்மையும், 'இரந்தாளிவளென்று' என்றதனால் அவ்வளவே பிரார்த்தித்தாக்கப்பற்றிப் பாரதந்திரமாயிருக்கை தவிர்ந்து நம்மையும் இவர் பிரார்த்திக்க அங்ஙனஞ் செய்ரென்று கருதி இவர்திறத்து அபிமானிக்கவேண்டியிருக்க அங்ஙனஞ்செய்யாமையும், 'அன்னன்னசொல்லாப் பெடையொடும் போய்வரும்' என்றதனால் இவர்பொருட்டு ஒருவார்த்தையுஞ் சொல்லாமல் தமக்குவேண்டினவர்களோடு சென்றுவருதலும், 'நீலமுண்டமின்னன்னமேனிப் பெருமானுலகில் பெண்தூதுசெல்லா அன்னன்னநீர்மைகொலோ' என்றதனால் இனியதும் பரதந்திரஸ்வயம்பிரகாசமுமான வடிவமுடைய சர்வேசுவரனது ஜகத்தில பாரதந்திரப்பிருப்பாரைச் சேரவிடாமலிருக்கிற அது இயற்கையோ? என்பதும், 'குடிச்சீர்மையிலன்னங்களே' என்றதனால் இங்ஙனம் நடவாதார்க்கு உயர்குடிப்பிறப்பு இருந்தும் பயனில்லையென்பதும் தோன்றும். 'அன்னன்ன சொல்லாப் பெடையொடும் போய்வரும்' என்றதனால், தவகாரியபராய்ச் சென்றுவருகையில் நம்காரியத்தையுங் கூடச்செய்யலாகாதோ? என்றவாறு. வெண்ணிறமுடையதும், பறவைகளிற்சிறந்ததும், அழகியதும், பாலையும் நீரையும் பகுத்து நீரையொழித்துப் பாலையுட்கொள்ளுந்தன்மையது மான அன்னம், சத்துவகுணபூர்த்தியும் மற்றையோரினும் மேம்பாடும் விலக்ஷணமானதன்மையும் சாராசாரங்களைப் பகுத்துணர்ந்து அசாரத்தைத் தள்ளிச் சாரத்தைக்கிரகிக்குமியல்புமுடைய நல்லாசிரியர்க்கு உவமையாகத்தகும்.

இனி,இப்பாட்டுக்கு - எம்மிடத்து அன்போடு பெடையொடு தூதுபோய் வந்த அன்னங்கள் யாதொன்றுஞ் சொல்லக்காணாமையால், அவ்வெம்பெருமானது காட்டில் மகளிர்விட்ட தூது உட்செல்லவொட்டாதென்று கியதி

* திருக்குறள் - குடிமை - ௮.
† ,, தூது - ௧.
‡ இரத்தினச்சருக்கம் - ௭.

உண்டோ? என்றும் உரைக்கலாம்; இவ்வுரைக்கு, 'குடிச்சீர்மையிலன்னங்கள்' என்பதற்கு - குடிப்பிறப்பால்வந்த சீர்மையுடைய [நல்லகுடியிற்பிறந்த] அன்னங்க ளென்று பொருள்: இல் - சாரியை. சொல்லா - சொல்லாமல்: ஈறு கெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். பெடை - பெண்மைப்பெயர். (௨௯)

பிரிந்ததலைவி அன்னங்களையும் வண்டானங்களையுந் தூதுவேண்டுதல்.

௩௦. அன்னநுசெல்வீரும்வண்டானநுசெல்வீருந்தொழு திரந்தேன், முன்னஞ்செல்வீர்கண் மறவேன்மினோகண்ணனவை குந்தனோ, டென்னெஞ்சினாரைக்கண்டாலென்னைச்சொல்லியவரி டைநீ, ரின்னஞ்செல்லீரோவிதுவோதகவென்றிசைமின்களே.

(இ - ள்.) அன்னம் செல்வீரும் - (வானத்திற் பறந்து) செல்லுகிற அன்னப்பறவைகளாகிய உங்களையும், வண்டானம் செல்வீரும் - (அங்ஙனம்) செல்பவர்களாகிய வண்டானக்குருகுகளாகிய உங்களையும், தொழுது இரந்தேன் - (யான்) வணங்கிப் பிரார்த்தித்தேன்; (என்னவென்றனில்),—முன்னம் செல்வீர்கள் மறவேன்மினோ - உங்களுள் முன்னே செல்பவர்கள் (என்வேண்டுகோளை) மறவாதொழிவீராக; கண்ணன் வைகுந்தனோடு - கிருஷ்ணாவதாரஞ் செய்தருளினவனும் பரமபதத்துக்குத் தலைவனு மாகிய பெருமானுடன், என் நெஞ்சினாரை கண்டால் - (முன்புசென்றிட்ட) எனது மனத்தை (அந்த நீங்கள்) பார்த்தால், என்னை சொல்லி - (அதற்கு நீங்கள்) என்னைக் குறிப்பிட்டுச்சொல்லி, 'அவரிடை நீர் இன்னம் செல்லீரோ - அவரி டத்து நீர் இன்னமுஞ் செல்லாதிருக்கிறீரோ? இதுவோ தகவு - இது தகு தியோ?' என்று இசைமின்கள் - என்று சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

'அன்னம் தொடக்கமானவற்றை நாயகன்பின்சென்ற தன்னையகன்ற நெஞ்சை நோக்கித் தூதுவிடுகிற நாயகிவார்த்தை' என்பர் அழகியமணவாள சீயரும். 'அவன்வருமென்று ஒருபொருளில்லை யென்று அதில் நசையற்று, அவன்பக்கற்போனநெஞ்சை மீட்கத் தூதுவிடுகிறாள்' என்ற அப்பிள்ளையு ரையையும் அறிக. அப்பொழுதை நிலைமையால், சேய்மையிற் சென்ற நெஞ்சினும் அண்மையிலுள்ள வேறுபட்டவற்றை அந்தரங்கமாகக் கருதினாள். வண்டானம் - நாரையில் ஒருசாதி. 'தொழுது' என்றதனால் காயிகமான வேண்டுகோளும் 'இரந்தேன்' என்றதனால் வாசிகமான வேண்டுகோளுங் கூறி யதனால், இவற்றிற்கு இன்றியமையாத காரணமான மானஸமானவேண்டு கோள் தானேபெறப்படும்; ஆகவே, மனமொழிமெய் யென்னுந் திரிகரணங் களாலும் இவற்றைச் சரணமடைந்தமை தோன்றும்: இங்ஙனஞ் சரணம் புக்காரது வேண்டுகோள் மறுக்கத்தக்கதன் றென்பதாம். முன்பு சிலர் இனையபழியும் நாயகன் மறந்தான்; அவன்கைப்பின்னேபோன நெஞ்சும் மறந் தது: இனி, யார்தான் மறவாதார்!' என்பது, நம்பிள்ளையீடு. மறத்தல் உங்க ளுக்கு இயற்கையல்லாவிடினும் அவ்விடத்துச் சேர்க்கையாலாகு மெனக் கருதியவாறு. 'கண்ணன்' என்றது, சௌலப்பியவாசகம். 'வைகுந்தன்' என்றது, பரத்துவவாசகம். 'கண்ணன் வைகுந்தனோடு என்னெஞ்சினாரைக் கண்டால்' என்றதனால், தனது சௌலப்பியத்தைக் காட்டி என்மனத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு தனது பரத்துவத்தால் என்னை இன்றளவும் வந்து கலவாது இருப்பவனிடத்து என்மனம் வீணே சென்று சேர்ந்து அலைகிறது என்றபடி. தலைமகனிடத்துத் தனக்குஉள்ள கௌரவத்தால் அவனைப்பற்றிச் சென்ற மனத்தை 'நெஞ்சினார்' என்று உயர்த்திக்கூறினாள். 'பண்டுபோலன்றியிலே அவனோடே கொண்டாடப்பட்டவ ராகையாலே, சொல்லுகிறாள்' என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. வைகுந்தனோடு நெஞ்சினாரைக் கண்டால் - பரம

பதவாசியான பகவானைக் காணிலுங் காணலாம்; அவனைத்தான்சேர்ந்தபலத் தாற் செருக்கியிருப்பதும் அவனது அந்தரங்கபரிவாரங்களுள் தானுமொன்றாய் விட்டது மான நெஞ்சைக் காணுதல் அரிது என்றபடி. 'என்னைச்சொல்லி' - அந் நெஞ்சுக்கு உடையவள் நானென்பதையும், எனதுஉடைமை அது வென்பதை யும், எனக்கு அது இன்றியமையாத தென்பதையும், யான் தனித்துள்ள தன் மையையுந் தோன்றச் சொல்லி; எனவே, இவற்றையெல்லாம் நெஞ்சம் மறந் துள்ளமை தோன்றும். புருஷோத்தமனாகிய சிறந்தநாயகனைத் தான்கூடி யதனாலாகிய மேன்மைபற்றித் தன்னைப்பிறர்உயர்த்துச்சொல்லுங் கூற்றால், 'அவர்' என்றாள்; அந்நாயகனும் இப்பே, தன்மனத்தைப் பிறர் முன்னிலைப்படுத் தும்பொழுது 'நீர்' என்று உயர்வுப்பன்மையாற் கூறுவரென்றதற்குங் கார ணம். 'அவரிடை நீர் இன்னஞ்செல்லீரோ' - நீர்வருகிறபொழுதே ஆற்றாமை மிக்க அவரிடத்து அவருக்கு அந்தக்கரணமான நீர் அவர்துயரை யறிந்து தீர் த்திடாமல் தலைவன்பொருட்டேயன்றித் தம்பொருளான உம்பொருட்டும் அவர் ஒருதூதுவிடும்படி இன்னமும் போகாதொழிவதே! என்றபடி. இது வோ தகவு - உடைமை உடையவனுக்குஉரியதாந்தன்மை இங்ஙனமோ? இன் னும்இதனால், உமது பாரதந்திரமாயிருக்குந்தன்மைபற்றி நீர்செல்லாவிடினும், உமது தகுதிக்கு ஏற்ற அன்புடையவளாய்ச் செல்லவேண்டாவோ? என்றதாம். இன்னது முன்புசெல்லு மென்று அறியாமையால், 'செல்வீர்கள்', 'மறவேன் மினோ', 'இசைமின்கள்' என்று பன்மையாற் கூறினாள்; *"தனிக்கயந் துறு மகி லென்றீர் தையலைச் சார்மின்" என்றவிடத்து நச்சினார்க்கினியர் 'தனிய னாகாமையின், பன்மையாற்கூறினான்' என்றதனால், இன்னதென்று துணிவு தோன்றாதவிடத்துப் பன்மையாற் கூறுதல் இலக்கணமாதல் அறிக. அன்றி, முன்னேமுன்னே செல்பவரெல்லாங் கண்டுசொல்லுங்கள் என்றுங் கொள்ள லாம்; பலரும் பழித்துக்கூறினால் ஒருகால் மீளக்கூடுமென்று கருத்து. இங் ஙனம் பலவற்றையும் ஒருங்குதூதுவிடுதலால், ஒன்றை முன்புதூதுவிட்டு அது போய்த் தொழில்செய்து வருமளவும் பொறுத்திருக்கமாட் டாமை தோன்றும்.

ஆழ்வார் சிலரைத் தம்மைஎம்பெருமான்பக்கற்சேர்த்தற்குஉரிய ஆசா ரியராக வரித்து அவர்களை நோக்கிச் சொல்லும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளு றைபொருள். அவர்களிற் சிறந்தாரை அன்னமென்றும், சிறிது தாழ்ந் தாரை வண்டானமென்றுங் குறித்தது. 'செல்வீர்' என்றதனால், அவர்கள் எம்பெருமானது திவ்யதேசத்தை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டமை தோன் றும். தொழுது இரந்தேன் - திரிகரணத்தாலும் அவர்களிடத்துப் பூர்ண மான பிரபத்தியை மிகவிரைந்து செய்தபடி. 'முன்னஞ்செல்வீர்கள் மற வேன்மினோ' என்றதனால், ஆழ்வாரது ஆற்றாமை தோன்றும். அவர்களது நடையிலும் பேச்சிலும் ஈடுபட்டு, 'செல்வீர்கள்', 'இசைமின்கள்' என்றார். எம்பெருமானை இடைவிடாது நினைத்திருக்கையிலும் அவனைச் சேர்ந்து அனுப வித்து ஆனந்திக்கப்பெறாமையாலுண்டான ஆற்றாமைத்துயரிலும் அவனை மறத்தலே அமையுமென்று அன்புமிகுதியால் ஒருவெறுப்புக்கொண்டு, என் நெஞ்சை மீட்டிடுங்கள் என வேண்டினரென்க.

மறவேன்மின் - மறவேல் என்ற எதிர்மறை யேவலொருமையின்மேல், மின் - ஏவற்பன்மைவிகுதி. ஓ - வாக்கியாலங்காரம். வைகுந்தம் - வைகுண்டம் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு. செல்லீர் - எதிர்மறை. தகவு - தகு என்னும் பகுதியடியாப் பிறந்த தொழிற்பெயர். (௩௦)

* சீவகசிந்தாமணி - காந்தருவதத்தையாரிலம்பகம் - ௨௫௯.

தூதுசெல்லாதமேகங்களைக்குறித்துத் தலைவி இரங்கல்.

கூக. இசைமின்கள் தூதென் றிசைத்தா லிசையிலமென் றலைமே
லசைமின்க ளென்றா லசையுங்கொலாமம்பொன் மாமணிக
டிசைமின் மிளிருந் திருவேங்கடத்துவன் றாட்சிமய
மிசைமின் மிளிரியபோவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே.

(இ-ள்.) அம்பொன்-அழகிய பொன்னும், மா மணிகள்-சிறந்த இரத்தினங்களும், திசை-திக்குகள்தோறும், மின் மிளிரும்-மின்னல்போல் ஒளிவீசுமிடமான, திருவேங்கடத்து-திருவேங்கடமலையினது, வன் தாள் சிமயம் (சிகை-வலிய) அடிவாரத்தையுடைய சிகரத்தின்மேல், [சிகரத்தை நோக்கி] மின் மிளிரிய போவான்-மின்னல்கள் விளங்கச் செல்லும்பொருட்டு, வழிக்கொண்ட-பிரயாணப்பட்ட, மேகங்கள்—, தூது இசைமின்கள் என்று இசைத்தால்-'(நீங்கள் எமக்காகத்) தூதுக்கு இசைந்து சென்று சொல்லுங்கள்' என்று சொல்லி வேண்டினால், இசையிலம்-(அதற்கு உடனே) உடன்பட்டுச் செல்லக் காண்கிறோமில்லை; (அவை), என் தலைமேல் அசைமின்கள் என்றால்-'என் தலையின்மேல் பொருந்துங்கள்' என்று வேண்டினால், அசையுங்கொல் ஆம்-(அங்குச்) செல்லக்கூடுமோ? (எ-று.)—வாய்வார்த்தைமாத்திரத்தால் வேண்டியதற்கு உடன்படாதவை அவற்றின் கால் எம்முச்சிரசிற் படும்படி சரணாகதி செய்தால் அதற்கு இசைந்து ஒருகால் உடன்பட்டுச்செல்லுமோ? என்று கருத்து.

'மேகங்களைத் தூதாகவிடத்தொடங்கி நாயகியார்த்தை' என்பர் அழகிய மணவாளசீயர். திருவேங்கடமலையின்மேற் சென்று சேரும்பொருட்டுப் பிரயாணப்பட்ட மேகங்களை நோக்கித் தலைமகள் 'என்னைப்பிரிந்து அங்குச்சென்று வசிக்கிற என் தலைமகனுக்கு என் நிலைமையைச் சொல்லுமாறு நீங்கள் எனக்குத் தூதுமையீர்' என்று வேண்ட, அதற்கு அவை உடன்படக்காணாமையால், மீண்டும் அவற்றைநோக்கி 'அவனுள்ளவிடத்து ஏறச் செல்லும் பாக்கியமுடைய நீங்கள், அங்ஙனஞ் செல்லமாட்டாத என் தலையின்மேல் உங்கள் பாதத்தை வைத்தாவது செல்லுங்கள்' என்று பிரார்த்திக்க, திருமலைத்தலைமேற்சென்று தங்குதற்கு விரைகிற அவை இவள்தலைமேல் தங்கிநிற்றற்கும் இசைதல் அரிதாயிருந்த தன்மையைக் குறித்துத் தலைவி இரங்குகின்றாளாம். கீழ் அன்னங்களையும் வண்டானங்களையுந் தூதுவேண்டியவள் அவை அங்ஙனந் தூதுசெல்லக் காணாமையால் 'இப்பறவைகள்தாம் தத்தங் காரியத்திலேயே கருத்துடையனவாதலால் நம்காரியத்தைச் செய்தனவில்லை' என்று கருதி மேகங்களை நோக்கி 'எப்பொழுதுங் கைம்மாறு கருதாது பிறர்க்கு உதவுதலையே இயல்பாகவுடைய இவை நம்காரியஞ் செய்யத்தக்கன' என்று துணிந்து அவற்றை வேண்ட, அவையும் இவள்காரியஞ் செய்யாமையால் மிகவிரங்கினாளென்க. இங்ஙனம் பலவாறுகூறி அலற்றுதற்குப் பயன், மூடியிருந்து வேவதோர் கொள்கலம் மூடிதிறந்தவிடத்து ஆவியெழுந்து முன்னின்ற வெப்பம் நீங்கினாற்போல, ஆற்றாமையால் உள்ளேயிருக்கின்ற தாபத்தை வாய்விட்டுவெளியிட அது சிறிதளவு குறைதலே. தூதுவிடுதற்கு உரியவரைத் தன்தலைமேல் அடிவைத்துச் செல்லுமாறு வேண்டுதலை *"எங்கானலகங்கழிவா யிரைதேர்ந்திங் கினிதமருஞ், செங்கால மடநாராய் திருமூழிக்களத்துறையுங், கொங்கார்பூந் துழாய்முடியெங் குடக்கூத்தர்க் கென்தூதாய், நுங்கால்க ளென்தலைமேற் கெழுமீரோ நுமரோடே" என்றவிடத்துங் காண்க.

* திருவாய்மொழி - ஒன்பத்தேழாந்திருப்பதிகம் - க.

இசையிலம்-இசையப்பெற்றிலோம். ஆம்-அசை. தாள்-பாதமென்னும் வடசொல்லின் பொருளது. 'மிளிரிய'-செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; இய-எதிர்காலங்காட்டும் விகுதி. மிளிரிய என்பதைத் தெரிநிலை யிறந்தகாலப்பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, மிளிர்ந்த என்று உரைத்து, மேகங்களுக்கு அடைமொழியாக்கலும் ஒன்று. போவான் - வான்விகுதிபெற்ற எதிர்காலவினையெச்சம்.

கீழ் எம்பெருமான்பக்கல்ஆழ்ந்தநெஞ்சை மீட்கும்படி வேண்டப்பட்டவர்கள் 'இவர்நெஞ்சைமீளச்செய்தல் எல்லாம்வல்லஇறைவனை அவ்வெம்பெருமானுக்கேஆகாதொன்றானால் நம்மாற்செய்யலாவதோ?' என்று கைவிட, பின்பு ஆழ்வார், திவ்வியதேசயாத்திராபரராய்த் திருமலையைநோக்கிச்செல்கிற சிலரைக் கண்டு, 'இவர் நம்குறையை எம்பெருமான்பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்து நம்மை அவனோடு சேர்த்தற்கு ஏற்ற புருஷகாரமாவர்' என்று கருதி, அவர்களை ஆசாரியராக வரிக்க, அவர்கள் இவர்க்கு ஆசாரியராவதற்கு உடன்படாமையால், *"எம்பெருமான்தாள்தொழுவார் காண்மின் என்தலைமேலாரே" என்னும்படி இவர் நமது சிரசின்மேல் தமது அடியை வைத்தலும் பேறு என்று அதனை வேண்டுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஸ்வாபதேசத்தில், அம்பொன் என்றது-சிறந்ததன்மையும், மாமணி என்றது-சிறந்த குணங்களும், சிமயம் என்றது-எம்பெருமானும், அதன் தாள் என்றது-எம்பெருமானது திருவடியும், அதன்வன்மை என்றது- அத்திருவடியின் அடியார்களைக்காக்கிறசக்தியும், மேகங்கள் என்றது - கைம்மாறுகருதாதுஅருளுந்தன்மையுள்ளபாகவதரும், மின் என்றது- அவர்களதுஞானவிளக்கமுமாம்.

'கீழ் †"நீலமுண்டமின்னன்னமேனிப்பெருமானுலகு" என்று பரமபதத்தே தூதுவிட்டாள்; அது பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி யுக்தரானார்க் கல்லது புகவொண்ணாத தேசமாகையாலே, அவதாரங்களிலே தூதுவிடப் பார்த்தாள்; அதுவும் சமகாலத்திலுள்ளார்க்கு ஆய்ப் பின்னை இல்லையாகையாலே, பிற்பாடருக்கும் அநுபவிக்கலாம்படி சுலபமான திருமலையிலே திருவேங்கடமுடையான்திருவடிகளிலே மேகத்தைத் தூதாக விடுகிறாள். திருமலைநோக்கிப் போகிற மேகங்களே! என்னுடைய தூதவாக்கியங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சொல்லுங்கோளென்றால் சொல்லுகிறிலீகோள்; திருமலைக்குப் போகிறபராக்கிலேபேசாதேபோகிறவற்றைக்கண்டு, சொல்லமாட்டீகோளாகில் உங்கள் திருவடிகளை என்தலைமேலே வையுங்கோளென்றால் வைப்புதிகோளோ? திருமலைக்குப் போவாருடைய திருவடிகள் உத்தேச்யமாயிறேயிருப்பது. திருமலைக்குப் போகிறவர்களைத் தலையிலே வைக்கக் கிடைக்குமோ? திருவடியைப் பிராட்டி இங்கே ஒரிராத் தங்கிப்போகவேணுமென்று அருளிச்செய்ய, ஒண்ணாது என்று அவனும் மறுத்துப்போனாப்போலே போகின்றன'—என்பது, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம்.

'இசைவிலம்' என்றும், 'இசையல' என்றும், 'இசையில' என்றும் பாடங்கள் உண்டு; 'இசையில' என்ற பாடம் பொருளுக்கு இனியது. (கூக)

தலைவி போலிகண்டு உரைத்தல்.

கூஉ. மேகங்களோவுரையீர் திருமாறிருமேனியொக்கும்
யோகங்களுங்களுக்கெவ்வாறுபெற்றீருயிரளிப்பான்
மாகங்களெல்லாந்திரிந்துநன்னீர்கள்சுமந்துநுந்த
மாகங்கணோவவருந்துந்தவமாமருள்பெற்றதே.

* பெரியதிருமொழி - ஏழ்பத்துநான்காந்திருப்பதிகம் - க.
† திருவிருத்தம் - உக.

(இ - ள்.) மேகங்களோ —! திருமால் திரு மேனி ஒக்கும் யோகங்கள் - திருமகள்கணவனான எம்பெருமானது திருமேனியை யொக்கும்படியான உபாயங்களை, உங்களுக்கு எது பெற்றீர் - உங்களுக்கு (சித்திக்கும்படி) எவ்விதமாய் அடைந்தீர்கள்? உரையீர் - சொல்லுங்கள்; உயிர் அளிப்பான் - உயிர்களைப் பாதுகாக்கும்பொருட்டு, நல் நீர்கள் சுமந்து - நல்லநீர்களைத்தரித்து, மாகங்கள் எல்லாம் திரிந்து - பெரிய வானங்களிலெல்லாஞ் சஞ்சரித்து, நும்தம் ஆகங்கள் நோவ வருந்தும் - உங்களுடைய உடம்புகள் நோகும்படி (அவற்றை) வருத்திச் செய்த, தவம் ஆம் - தவம்போலும், அருள் பெற்றது - (அவ்வெம்பெருமானது) அருளை (நீங்கள்) பெற்ற காரணம்; (எ - று.)

தலைவனைப்பிரிந்தநிலையில் கண்ணிற் காணப்படும் பொருள்களை யெல்லாம் நோக்கிப் பலவாறுஞ்சொல்லுந் தலைவி, திருமாலாகிய தலைவனோடு ஒத்த தன்மையையுடைய மேகங்களைக் கண்டு, அவற்றைநோக்கி,'எம்பெருமானது திருமேனியையொத்த மேனியையுடைமையாகிய சாருப்யபதவியை நீங்கள் என்னமுயற்சிகள்செய்து பெற்றீர்கள்? கைம்மாறுகருதாமல் பரோபகாரத்துக்காகவே நல்லநீரைச் சுமந்துகொண்டு உடம்புவருந்தச்சென்று ஆங்காங்குப்பெய்து எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாத்தலாகிய பெருந்தவமுடைமையால், உங்களுக்கு எம்பெருமான்கருணை நேர்ந்து அதனாலேதான் இந்தநிலை வாய்த்ததுபோலும்' என்று கூறினாள். மேகம் வடிவத்தால் திருமாலையொக்குமென்று தலைவிகூறுதலை *"கரும்பெரு மேகங்கள் காணிற் கண்ணனென்றுமெனப்பறக்கும்", †"மின்னெப்பெய்யும் மழை காணில் நாரணன் வந்தா னென்றுஆலும்" என்றவிடங்களிலுங் காண்க. திருமால்-திருமகளிடத்து மால்கொண்டவன்; மால் - ஆசைமிகுதி. முன்றானையடியால், அவைபெற்ற உபாயத்தை அறிந்து தானுஞ்செய்து அந்நிலைமைபெறக் கருதினமை தோன்றும்.

பரமபதத்திலுள்ளவரும் எம்பெருமானோடு ஒத்த வடிவத்தை அவனருளாற் பெற்றவருமான முக்தர்களை ஆழ்வார் பாவனையாலே எதிரிற்காணப்பெற்று அவர்களைநோக்கி 'நீங்கள் இச்சாருப்யபதவியை எங்ஙனம் அடைந்தீர்கள்? சொல்லுங்கள்; ‡"ஆதியந்த மநந்த மற்புத மான வானவர் தம்பிரான், பாத மாமலர் சூடும் பத்தி யிலாத பாவிக ளுய்ந்திடத், தீதில் நன்னெறி காட்டி யெங்குந் திரிந் தரங்க னெம்மானுக்கே, காதல்செய்தொண்டர்" என்றபடி இவ்வுலகத்தில் எல்லாவுயிர்களையும் உய்வித்தற்பொருட்டு மெய்வருத்தம்பாராமல் எங்குந்திரிந்து குணாநுபூர்த்திகொண்டு நல்லொழுக்கங்காட்டிக் கைம்மாறுகருதாது உதவுதலாகிய, சாதனத்தால் பகவானருளைப்பெற்று அதனால் உமக்கு இந்நிலை நேர்ந்ததுபோலும்' என்றுகூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்.

மேகங்களோ - ஓகாரம் மிக்கது, விளியுருபு; ஓமேகங்கள் என மாறினுமாம். உரையீர் - கூறுகின்றிரில்லை யென இரக்கமுமாம். அளிப்பான் - எச்சம். மாகம் - மஹாகம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. மாகங்களெல்லாம் என்ற பன்மை - பொருளின் பன்மை குறியாது ஒருபொருளின் பலவிடங் குறித்தது. மேகம் பலவாதலால், நீரும் பலவாயிற்று: அன்றி, நீர்கள் என்ற பன்மை - மிகுதிகாட்டுவ தெனினுமாம்; இதனை மருஉவழக் கென்றலும் உண்டு: நச்சினார்க்கினியர் கலித்தொகையில் §"மன்னுயி ரேமுற மலர்ஞாலம் புரவீன்று, பன்னீராற் கால்புனல் பரந்தூட்டி யிறந்தபின், சின்

---

* திருவாய்மொழி - முப்பத்துநான்காந்திருப்பதிகம - க.
† " " ௪.
‡ பெருமாள்திருமொழி - இரண்டாந்திருப்பதிகம் - ௬.
§ கலித்தொகை - பாலைக்கலி - ௩.

னீரா னறல்வார" என்றவிடத்து,'பன்னீர்,சின்னீர் - ஆகுபெயர்;இது-"தகுதியும்வழக்கும்" என்னுஞ்சூத்திரத்துக் கூறிய மருஉ'என்றும், *"சேடியல் வள்ளத்துப் பெய்தபால் சிலகாட்டி" என்றவிடத்து 'பாலைச் சிறிதென்னாது சில வென்றல் மருஉ' என்றும், தொல்காப்பியத்தில் †"தகுதியும் வழக்குந் தழீஇயின வொழுகும், பகுதிக் கிளவி வரைநிலை யிலவே" என்றசூத்திரத்து 'குடத்துள்ளும் பிறகலத்துள்ளும் இருந்த நீரைச் சிறிதென்னாது சிலவென்றலும் ......போல்வன வழக்காம்' என்றும், உரைத்தவை, இங்கு 'நீர்கள்' என்றவிடத்தில் அறியத்தக்கன.

'இப்படி தன் அபேக்ஷிதம் செய்யாதே அவை போகப்புக, நீங்கள் எம்பெருமானுடைய திருமேனியோடு ஒக்கும் வடிவு உண்டாகைக்குப் பண்ணின பாக்கியத்தைச் சொல்லுங்கோ ளென்று கேட்க, பேசாதே அவை போகப்புக்கவாறே,இதுக்கு அடி தானே நிச்சயிக்கிறாள். மேகங்களோ உரையீர்-மேகங்கள் கழியப்போனவாறே, அவற்றுக்குக் கேட்கும்படி யழைத்து, ஒருவார்த்தை சொல்லிப் போகவேணு மென்கிறாள்' என்ற அப்பிள்ளையுரையும், 'திருமால் திருமேனி யொக்கும்-பிராட்டியோடே கூடினவன் வடிவுபோலே யாயிற்று, மின்கொடிதழுவ இருக்கிற இவற்றின் வடிவும்; நித்யவிச்லேஷத்தாலே உடம்பு வெளுத்திருக்கிற என்னைப்போ லன்றிக்கே, நித்யஸம்ச்லேஷத்தாலே நிறம்பெற்றிருக்கிற அவனுடையவடிவுபோலே யிராநின்றதீ! உங்களுடைய வடிவும்', 'இதில், பகவத் விச்லேஷத்தில் போலிகண்டால் தரிக்கவொண்ணாதபடியா யிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது' என்ற நம்பிள்ளையீடும் அறியத்தக்கன. எவ்வளவுதூரத்தி லிருந்தாலும் தன்குரல் கேட்கும்படி 'மேகங்களோ!' என்று கூப்பிடுகிறாள்; ‡"நாராயணனே! மணிவண்ணா நாகணையாய்" என்று கஜேந்திராழ்வான் கூப்பிட்டாற்போல. (கஉ)

தலைவியாற்றாமைகண்டதோழி தலைவனைவெறுத்துரைத்தல்.

க௩. அருளார் திருச்சக்கரத்தா லகல்விசும்புந் நிலனு
மிருளார்வினைகெடச் செங்கோ னடாவுதிரீங்கோர் பெண்பால்
பொருளோவெனுமிகழ்வோவிவற்றின்புறத்தாளென்றெண்
தெருளோமரவணையீரிவண்மாமைசிதைக்கின்றதே. [ணோ

(இ - ள்) அரவு அணையீர் - ஆதிசேஷ சயந முடையவரே! அருள் ஆர் திரு சக்கரத்தால்-கருணை நிறைந்த திருவாழியைக்கொண்டு, அகல் விசும்பும் நிலனும் இருள் ஆர் வினை கெட-பரந்தவிண்ணுலகத்திலும்மண்ணுலகத்திலும் இருளையொத்த கொடியதொழில்கள் நிகழாதபடி (துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்து), செங்கோல் நடாவுதிர்-(உமது) கட்டளையைத் தடையறச்செலுத்துகிறீர்;(அப்படி லோகபரிபாலநஞ்செய்கிற நீர்), இவள் மாமை சிதைக்கின்றது-(இவளுக்கு அருளாமல்) இவளது மேனிநிறத்தை அழிக்கிறது, ஈங்கு ஓர் பெண்பால் பொருளோ எனும் இகழ்வோ-இவ்வுலகத்தில் ஒருபெண்ணைக் காத்தல் புருஷார்த்தமோ என்கிற அநாதரமோ?(அன்றி),இவற்றின்புறத்தாள் என்று எண்ணோ-(உம்மாற் பாதுகாக்கப்படுவனவாகிய) விசும்புக்கும் நிலத்துக்கும் உள்ளாகாமல் வெளியாயிருப்பவ ளொருத்தி யிவள் என்ற எண்ணமோ? தெருளோம்-அறிகிறோமில்லை; (எ - று.)

'நாயகியாற்றாமைக்கு உதவாத நாயகனை ஈசுவரனை நோக்கிப் பாங்கி உரைத்த பாசுரம்' என்பர் அழகிய மணவாள சீயரும். சகலலோக சம்ரக்ஷ

---

* கலித்தொகை - மருதக்கலி - எ.
† தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - கிளவியாக்கம் - கஎ.
‡ சிறியதிருமடல் - ௬௪.

வைபரான நீர் இவ்வொருத்தியைப் பாதுகாவாது கைவிட்டது, கூறிக் கொண்டுகாத்தற்குரிய தகுதியொன்று மில்லாதா ளொருத்தி யிவளென்று நினைத்தோ? நம்மாற் காக்கப்படும் உலகங்களுக்கு உட்பட்டவளே இவளு மென்று கருதாமையோ? என்று வருந்திக்கூறியவாறு.

திருவாழியாழ்வாரும் சேதனகோடியி லொருவ ராதலால், 'அருளார் திருச்சக்கரம்' என அருளுடைமை கூறினது. ஆயுதகோடி ஆபரணகோடி என்னு மிரண்டிலும் அந்வயித்த திருவாழிக்கு, பிரதிகூலநிக்ரகத்திற் கோபம்போலவே அநுகூலரக்ஷணத்தில் அருளும் மிகவுரியதாம். திருவார் மின்-அஜ்ஞாநவிருளோடுகூடிய தொழி லென்றுமாம். 'அரவணையீர்-இவள் தனைக்கிடைகிடக்க உமக்குப் படுக்கை பொருந்துவதே? படுக்கைக்கு மேல்விரி வேண்டாவோ? படுக்கையிற் கிடப்பார்க்குத் தனிக்கிடை யமையுமோ?', 'இவள்மாமை சிதைக்கின்றது-அவர்தாமே கைதொட்டு அழிக்கிறு னென்றபடி; பிரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் வாய்காத தாயைத் தள்ளிறு னொன்றுமோபாதி ரக்ஷகனானவன் ரக்ஷியா தொழிந்தால் அவ்வளவுஞ் சொல்லலாமிறே' என்பன, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம்.

ஆழ்வாருடைய ஆற்றாமையைக் கண்ட அன்பர்கள் எம்பெருமானை நோக்கி விண்ணப்பஞ்செய்த வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறை பொருள். முதல் வாக்கியத்தால், பகவான் தனது சங்கல்பரூபமான திருவாழியைக்கொண்டு நித்யவிபூதியில் பகவதநுபவவிரோதியாகிய இருள் நடையாடாதபடியும், லீலாவிபூதியில் அஜ்ஞாநகாரியமான பொல்லாவொழுக்காகிய இருள் நடையாடாதபடியுஞ் செய்து இரண்டுவிபூதியையும் இருள் அகலப் பாதுகாத்தல் தோன்றும்; 'கையுந் திருவாழியு மான அழகைக் காட்டி, பிரியாமையாலே ரக்ஷிக்கும், அங்குள்ளாரை; அத்தைக்கொண்டு விரோதிகளை இருதுண்டமாக இட்டு ரக்ஷிக்கும், இங்குள்ளாரை' என்பது நம்பிள்ளையீடு. ஆழ்வார்க்கு உடனே பேறு உதவாது அவர்க்கு ஆற்றாமையால் நிறைவேறுபாட்டை உண்டாக்கினது, இவ்வுலகத்தில் ஒருபுறத்தில் தம்மைத் தாம் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் ஆற்றலில்லாமற் பாரதந்திராயிருப்பவ ரிவரென்ற உபேக்ஷையோ? இவ்வுலகத்தார்போலச் சமுசாரத்திற் காலாழ்தலும் அவ்வுலகத்தார் போல எம்பெருமானையடைந்து அடிமைசெய்து ஆநந்தித்தலு மில்லாதவ ராதலால், இவர் நமது பாதுகாப்புக்கு உட்பட்ட இரண்டு உலகிலுஞ் சேராது புறம்பானவ ரென்று நினைத்தோ? இன்னதென்றுதெரியவில்லை யென்று அன்பர்கள் கூறியவாறு. 'அசக்தியும் பாரதந்திரியமும் அநாதரத்துக்கு உறுப்பல்லாமையாலும் விபூதித்வயவ்யாவ்ருத்தி வைலக்ஷண்யத்துக்கு உறுப்பாகையாலும் அங்கீகாரஹேது உண்டென்றபடி. 'அரவணையீர்' என்கையாலே, அந்தவிபூதியிலுள்ளாரோடு நித்யஸம்ச்லேஷம் நடக்கிறபடி சொல்லுகிறது' என்ற அழகியமணவாளசீயருரை அறியத்தக்கது.

நடாவுதிர் என்பதில், 'த்' இடைநிலை நிகழ்காலங் காட்டிற்று. என்றென்-பெயரெச்சவீறு தொகுத்தல். என்-முதனிலைத் தொழிற்பெயர். அரவணையீர்-அரவணையார் என்பதன் விளி.

இப்பாட்டைத் தாய்வார்த்தை யென்றல் அத்துணை சிறவாமையைக் குறிப்பால் அறிக. (கூக.)

கூடலிழைத்துவருந்துந்தலைவிநிலையைப் பாங்கி தலைவற்குணர்த்தல்.

கூஉ. சிதைக்கின்றதாழியென்றாழியைச்சீறித்தன்சீறடியா
லுதைக்கின்றநாயகந்தன்னொடுமாலேயுனதுதண்டார்
ததைக்கின்றதன்னைக்குழாயவளேவானதுவேமனமாய்ப்
பதைக்கின்றமாதின்றிறத்தறியேன்செயற்பாலதுவே.

(இ-ள்.) மாலே-பெருமையிற் சிறந்தவனே! ஆழி-கூடல்வட்டம், சிதைக்கின்றது-(காரியத்தைக்) கெடுக்கிறது, என்று - என்ற காரணத்தால், ஆழியை-அக் கூடல்வட்டத்தை, சீறி - கோபித்து, தன் சீறு அடியால்-தனது சிறிய கால்களால், உதைக்கின்ற—, நாயகந்தன்னொடு - மேம்பாட்டுடனே, உனது தண் தார் ததைக்கின்ற தன்னை அம் குழாய் அணிவான் அதுவே மனம் ஆய் பதைக்கின்ற-உனது வாடாத மலர்கள்நிறைந்த குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாயைச் சூடும்பொருட்டு அதிலேயே கருத்தாய் வருந்துகிற, மாதின் திறத்து-இம் மங்கைவிஷயத்தில், செயல் பாலது-செய்யத்தக்கபரிகாரத்தை, அறியேன்-(யான்) அறிகிறேனில்லை; (எ-று.)

'நாயகனை ஈசுவரனைக் கூடுகைக்குக் கூடலிழைத்து அதுகலங்குகையாலே கடுப்புக்கிற நாயகியைக் கண்டு தோழி கலங்கியுரைத்த பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். கூடலிழைத்தலாவது - தலைமகனைப்பிரிந்த தலைமகள் கூடல்தெய்வத்தை வாழ்த்தி மணலில் வட்டமாக ஒருகோடுகீறி அதனுட் சுழிசுழியாகச் சுற்றுஞ்சுழித்து அச்சுழிகளை இவ்விரண்டாகக் கணக்கிட்டு அக்கணக்கு இரட்டைப்பட்டால் பிரிந்ததலைவர் வந்து கூடுவரென்றும் ஒற்றைப்பட்டால் அவர்வந்துகூடா ரென்றும் குறிபார்ப்ப தொரு மரபு; இதனை நாய்ச்சியார் திருமொழியின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்து அரும்பதத்தில் 'கூடலாவது-வட்டமாகக் கோடுகீறி அதற்குள்ளே சுழிசுழியாகச் சுற்றுஞ்சுழித்து இவ்விரண்டு சுழியாகக் கூட்டினால் இரட்டைப்பட்டால் கூடுகை, ஒற்றைப்பட்டால் கூடாமை என்று சங்கேதம்' என்றதனாலும், *"ஆழிதிருத்தும் புலிதுருவையாள் அருளின் அளித்து, ஆழிதிருத்தும்மனத்தன் மீள்கின்றனர் வருகென்று, ஆழி திருத்திச் சுழிக்கணக் கோதி நையாமலைய, வாழிதிருத்தித் தாக்கிற்றியோ உள்ளம் வள்ளலையே" என்னுந் திருக்கோவையாரில் 'ஆழிதிருத்திச் சுழிக்கணக் கோதி' என்றதனாலும் அறிக. அது காரியத்தைக் கெடுத்ததாவது - சுழிக்கணக்கில் ஒற்றையாய்க் கூடாமையைக்குறித்தல்; இதுவே, கலங்குதலென்றும் பிழைத்தலென்றும், தவறுதலென்றும், கூடாமையென்றும், சிதறுதலென்றுங் கூறப்படும். இரட்டையாய்க் கூடுதலைக்குறித்தல், காரியத்தை அநுகூலிக்கச்செய்தலாம்; அது, கூடுதலெனப்படும். நாய்ச்சியார்திருமொழியில் "தெள்ளியார் பலர்" என்ற கூடல்திருப்பதிகத்தில் "கொள்ளுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே," "கூட்டுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே," "கோமகன்வரிற் கூடிடு கூடலே," "கூடுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே" எனப் பல வாய்பாடுகளால், கூடற்றெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்தவாறும் காண்க. இனி, கூடலிழைத்தலாவது-கண்களை மூடிக்கொண்டு தரையில் வட்டமாக ஒருகோடுகீறிப் பின்பு கண்திறந்துபார்த்து அது தொடங்கியவிடத்தில் தவறுதலின்றி கூடியிருக்குமாயின் பிரிந்ததலைவன் தன்னைவந்துகூடுவா னென்றும், அங்ஙனம்வந்து கூடாமல் விலகியிருக்குமாயின் தலைவன்வந்துகூடா னென்றும் குறிபார்த்தல் என்று கூறுவாருமுளர்; அங்ஙனம் இலக்கணங்கொள்ளுதற்கு மேற்கோள் கிடைப்பரிது. பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல்நிலத்திலே யாகையாலே, இது கடற்கரையிலே நிகழும்.

'ஆழியை' என்றது, அதனை யெனச் சுட்டுப்பெயர் மாத்திரமாய் நின்றது. கூடல்வட்டம் காரியத்தைக் கெடுக்கிறதென்றது, தலைவரைக் கூடாமையைப் புலப்படுத்தலையே. †"நுந் வடி நுசுப் பெண் மெழுகிச் சிறடி" என்றபடி மகளிர்க்குப் பாதம் சிறந்திருத்தல் நல்லிலக்கணமாதலால், 'சீறடி' எனப்பட்டது; சிறுமை யென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய்

* திருக்கோவையார் - கஅக.

† கலித்தொகை-முல்லைக்கலி - அ.

ஆகின்றது. 'உதைக்கின்ற' என்றதற்கு ஏற்ப, 'சீறடி'யென்பது-சிற்றங்கொண்ட அடியெனவும் ஒருபொருள்படுகிற நயங் காண்க. 'சீறடி' என்ற பாடத்துக்கு, அழகியபாதமென்க. விருப்பத்தோடு கையால் எரிதில் இழைத்த கூடல்வட்டத்தை வெறுப்புக்கொண்டு காலால் விரைவில் அழித்தலையே, உதைத்த லென்றது. நாயகம் - தலைமை. மாலே - இங்ஙனம் இவளை வருத்துதல் உன்பெருமைக்குத் தகுமோ? என்றபடி; இனி, வேட்கைப்பெருக்கமுடையவனே யென்னும் பொருள் கொள்ளலாம்: நீ முன்பு காட்டிய வேட்கைப் பெருக்குக்கு இங்ஙனம் பராமுகஞ்செய்தல் ஏற்குமோ? என்றவாறு. தார்-புயமாலை *"மாலையு மலருங் கொடிப்படைப் பெயரும், இன்னிமாலையுந் தாரெனக் கிளத்தப" என்ற பிங்கலந்தையாலும் அறிக. தார்ததைக்கின்ற என்பதற்கு-மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட என்று பொருள் கொள்ளுதலும் ஒன்று. அணிவான்-எச்சம். மனம்-ஆகுபெயர். பதைக்கின்ற-துடிக்கிற. மாது என்றது-மாதர் என்பதன் விகாரமாய், விரும்பப்படும் அழகுடைய மகளைக் குறிக்கும். இங்கு 'மாதின் திறத்து' என்றது, இவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்தற்குத் தகாதவள் என்பதைக் காட்டும். 'செயற்பாலது யானறியேன்' என்றதனால், இவளைப் பதைப்பிக்கிற நீயே அதற்குப் பரிகாரமும் அறிவாய் என்றதாம்.

ஆற்றாமைமிகுந்த ஆழ்வார் எம்பெருமானைச் சேர்தற்கு தம்மாற் செய்யத்தக்க தொரு முயற்சி யுண்டோ வென்று பார்த்து அது கூடாமையாலே பின்னும் வருந்துகிற தன்மையைக் கண்ட அன்பர்கள் அதனை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஆழி சிதைக்கின்ற தென்று-தம் துகையாற் செய்யுந் தொழில்முயற்சி பேற்றுக்குக் காரணமாகா தென்று அறிந்து, ஆழியைச் சீறி - அவ்வுபாயத்தைக் கைக்கொள்ளாது வெறுத்து, தன் சீறடியால் உதைக்கின்ற-(அவ்வுபாயத்தைக்)காற்கடைக்கொண்டு தள்ளிவிடுகிற, நாயகந்தன்னொடு - திறமையுடனே, உனது தன் தார் ததைக்கின்ற தண்ணந்துழாய் அணிவான் அதுவே மனமாய்ப் பதைக்கின்ற - உன்னுடைய இனிமையை அநுபவித்தற்கு அதிலே முற்றுங் கருத்தைச் செலுத்திக் காலவிளம்பத்தைப் பொறாமல் விரைந்து ஆற்றாமையால் வருந்துகிற, மாதின் திறத்து - பரதந்திரரான இவ்வாழ்வார்பொருட்டாக, செயற்பாலது அறியேன் - செய்யத்தக்கது இன்னதென்று யாம் அறியோம்: நீயே அறிவை யென்று கருத்து. மாலே - ஞானம் சக்தி முதலிய எல்லாப்பெருமைக்குணங்களும் நிறைந்தவனே! என்று விளித்ததனால், இப்படிப்பட்ட மகாபுருஷனான நீ இவரை இன்னும் உன்பக்கற் சேர்த்துக்கொள்ளாமலிருப்பது தகுதியன்று என்றபடி.

இப்பாசுரத்தைத் தாய்வார்த்தையென்றல் அத்துணைச்சிறப்பன்மையை உய்த்துணர்க.

'சீறடியாலுதைக்கின்ற - தலைமகள் தலையிலேபட்டு அவன்விரும்பக்கடவ திருவடிகள் அசேதநமான மண்ணிலே பட்டு வ்யர்த்தமாகாநின்ற தென்று கருத்து', 'மாலே - சீறினபோது காணப்பெறுதொழிந்தா னென்னுங் கருத்தாலே அங்குப்போய் என்னென்ன கார்யஞ் செய்கிறு யென்று அறிவுகேடரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லிற்றாகவுமாம்' என்ற அப்பிள்ளையுரை அறியத்தக்கது. 'சிதைக்கின்ற தாழியென் றாழியைச் சீறித் தன்சீறடியாலுதைக்கின்ற' என்பதற்கு - தானிழைக்கிற கூடல்வட்டத்தைக் கலைத்துவிடுகிற தென்கிற காரணத்தால் கூடலைச் சினந்து காலாலுதைக்கிற என்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று; 'அவன் வருமளவும் ஆறியிருக்கவொண்ணாமையாலே கூடலிழைக்கத்தொடங்கினாள்: அது தப்பினபடியைக் கண்டு, நாயகன்

* பிங்கலந்தை - ஒருசொற்பல்பொருள்வகை - ருகசு.

றன்னைக்கண்டால்கோபிக்குமோபாதி கூடலோடேகோபிக்கிறாள். முன்புள்ளார், கூடலிழைக்கப்புக்கவாறே அதுசிதறிவருகிறபடியைக் கண்டு அதோடே சீறி அழியாநின்றாளென்பர்கள். பட்டர், இது கூடுகைக்கு ஏகாந்தமன்றியே பிரிகைக்கும் ஒருபடையுண்டாயிருக்கையாலே சீறுபதையாநின்றாள் என்று; கூடலிழைக்கப்புக்கவாறே கடலானது தன்திரையாகிற கையாலே அழிக்கப்புக்கவாறே அத்தோடே சீறாநின்றாளென்பர்' என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளைவியாக்கியானம். (௩௪)

மாலைக்குஆற்றாமையின்மேல் வாடைக்குத் தலைமகள் இரங்கல்.

௩௫. பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளையொக்கலைக்கொண்டுபகலிழந்த
மேல்பாற்றிசைப்பெண்புலம்புறுமாலையுலகளந்த
மால்பாற்றுழாய்க்குமனமுடையார்க்குநல்கிற்றையெல்லாஞ்
சோல்வான்புகுந்ததுவோர்பனிவாடைதுழாகின்றதே.

(இ - ள்.) பால் வாய் பிறை பிள்ளை - அமிருதகிரணத்தை வெளியுமிழ்கிற தன்மையை யுடைய இளம்பிறைச்சந்திரனாகிற பால்மாறாதவாயையுடைய (தனது) இளங்குழந்தையை, ஒக்கலை கொண்டு - (தனது)இடைப்புறத்திலே [ஒருபக்கத்திலே] வைத்துக்கொண்டு, பகல் இழந்த மேல் பால் திசை பெண் - சூரியனாகிய கணவனை யிழந்த மேற்குப்பக்கத்துத்திக்காகிய பெண், புலம்பு உறும் - வருந்தியழப்பெற்ற, மாலை - மாலைப்பொழுதானது, உலகு அளந்த மால் பால் துழாய்க்கு மனம் உடையார்க்கு நல்கிற்றை எல்லாம் - உலகங்களைஅளவிட்ட திருமாலினிடத்து உள்ள திருத்துழாய்க்கு ஆசைப்பட்ட நெஞ்சையுடைய தலைவியர்க்கு அருள்செய்த உதவியை முழுவதும், சோல்வான் - கவர்ந்துகொள்ளும்பொருட்டு, புகுந்து - வந்து, இது ஓர் பனி வாடை- இந்தக் குளிர்ந்த தொரு காற்று, துழாகின்றது - (என்மேல்) தடவுகின்றது; (எ - று.)—ஏற்றேகாரம் - இரக்கம்; இதனால், அஞ்சினமை தோன்றும்.

வாடையாலுண்டாகிற வருத்தமிகுதியை நோக்குமிடத்து,மாலைப்பொழுதாலுண்டாகிய வருத்தம் இனிதென்று தோன்றுதலால்,தலைவனைப்பிரிந்து அவனது பிரசாதமான திருத்துழாயையேனும் பெற்றுத் தரிக்க ஆசைப்பட்ட மகளிர்க்கு மாலைக்காலம் செய்த உதவியையெல்லாம் கொள்ள வந்து இவ்வாடை வீசுகிறது என்றாள். மற்றவற்றையெல்லாங் கொள்ளைகொண்டாலும் மாலைப்பொழுது உயிரைமாத்திரமாவது கொள்ளாதுவிட்டது; இவ்வாடை அதனையும் மிச்சமில்லாதபடி கொண்டுபோகவந்த தென்று சொன்க. இதுவெனச்சுட்டினது,அதன்கொடுமையைக் கூறமுடியாமற் குறித்துக்காட்ட. ஓர்வாடை என்றது,முன்புவந்தவாடைகள்போலன்றியே இது பெண்பிறந்தாரை மிகவருத்திப் புதியதாய் ஒப்பற்று ஒருதுணைவேண்டாது தனியேவருகிற தொன்று என்றபடி. பனிவாடை யென்றது,முன்புஇருந்த நிலைமையைப்பற்றி; அன்றி,பனி - (மகளிரை)நடுங்குவிக்கிற, வாடை என்று உரைத்தலும் அமையும். துழாகின்றது - உயிருள்ளவிடத்தை நாடி மர்மஸ்தானத்திலே கைவைத்துத் தேடித்தடவுகிற தென்க. ஓர்வாடை புகுந்து துழாகின்றது - நிலாத்தோற்றம் மாலைப்பொழுது கடலொலி யென்னும் இவையெல்லாம் ஒருங்குசேர்ந்து செய்யாத நலிவை இவ்வாடையொன்றே வந்து செய்கிற தென்க.

தலைவனைப்பிரிந்து வருந்துகிற தனக்கு,கண்ணிற்படும்பொருளெல்லாம் தன்போலவே வருந்துகிறதாகத் தோன்றுதலால்,'பகலிழந்த மேல்பாற்றிசைப்பெண் புலம்புறு மாலை'என்றாள். இதனால்,மாலைக்காலம் தலைவனைப் பிரிந்த மகளிரை வருத்துமென்று தோற்றுவித்ததாயிற்று.'பால்வாய்'என்ற

அவையொழிவை உபமேயமாகிய பிறைக்கும், உபமானமாகிய பின்னைக்கும் இரண்டுக்குங் கூட்டுக. பின்னை - இளமைப்பெயர். ஓக்கலை - இடைப்பக்கமாதலை *"ஒக்கலை மருங்கின் பக்க மாகும்" என்ற பிங்கலந்தையானும் அறிக; ஐ - ஐகாரவீற்றுப்பெயர். ஒக்கலைக் கொண்டு - ஒக்கலையிற்கொண்டு என, ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகை. இனி, 'பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளை யொக்கலைக் கொண்டு' என்பதற்கு - தன்னிடத்து வாய்த்தலையுடைய பிறைப்பிள்ளையாகிய சுற்றத்தைக் கொண்டு என்றும் உரைப்பர்; இவ்வுரைக்கு, 'ஒக்கலை' என்பது - இரண்டாம்வேற்றுமைவிரி. ஒக்கல் என்பது சுற்றமாதலை †"தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தானென் றைம்புலத்தா றோம்ப றலை" என்றுழியிடத்துங் காண்க. மனமொத்து வாழ்தலைப்பற்றி, சுற்றத்திற்கு ஒக்கல் என்று பெயர்; தொழிலாகு பெயராகிய காரணக்குறி. நுதி - சாரியை. வடமொழியில் 'திசா' என்பது பெண்பாற்சொல்லாதலால், 'மேல்பால்திசைப்பெண்' என்றார்; ‡"காமனென்னு நல்லான்" என்றாற்போல. சந்திரனென்பது வடமொழியில் ஆண்பாற்சொல்லாதலால், 'பிறைப்பிள்ளை' எனப்பட்டது; §"திங்களாஞ்செல்வன்" என்பதுங் காண்க. பிறையினிடத்துப் பிள்ளைத்தன்மையையும் மேற்குத்திக்கினிடத்து அப் பெண்தன்மையையும் ஏற்றினதற்கு ஏற்பச் சூரியனிடத்தும் தலைமகனதன்மையை வெளிப்படையாக ஏற்றிக்கூறுமையால், ஏகதேசவுருவகம். பகலென்னும் பொழுதின் பெயர் - அதற்குக்காரணமான சூரியனுக்கு ஆகுபெயராம்; இனி, இங்கு, பகற்பொழுதென்றே பொருள்கொண்டாலுந் தவறுகாது. சூரியன் அஸ்தமிக்குமிடமும் அப்பொழுது இளம்பிறைகாணப் படுமிடமும் மேற்காதலால், இவ்வண்ணம் வருணித்தார். அதற்கு 'புலம்புதல்' என்றது, அக்காலத்து மிக்குத்தோன்றுகிற பறவையொலியையாம்; சந்திரதரிசனத்தாற் பொங்குகிற கடலொலியை யென்றுங் கூறுவர். மாலைகல்லிற்றை யெல்லாம் என இயையும்.

எம்பெருமானைச் சேர்ந்து ஆநந்தமநுபவிக்கக் கருதி விரைந்து அச்சேர்க்கை அப்பொழுதே கிடைக்காது விளம்பித்தலால் வருந்துகிற ஆழ்வார்க்கு அவ்வநுபவத்துக்கு ஏற்ற காலம் ஆற்றாமையை மிகுவித்துக்கொண்டு வந்த வளவிலே சமுசாரத்தில் சுகவேதுக்களான பொருள்களெல்லாம் பாதகங்களாய்த்தோன்றி மேன்மேல்வருத்துகிற தன்மையைக் கண்டு அவ்வாழ்வார் இரங்கிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். எம்பெருமானைப் பிரிந்தநிலையில் அவனைச்சேர்தற்குஉரிய காலம் வந்துநெருங்கினால் ஒருசிறிது ஞானமே மிச்சமாம்படி மிக்கவிளக்கமுடைய விவேகம் குலைந்து பாதகங்களாயிருப்பார்க்கு ஆற்றாமைமிகு மென்பது, 'பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளையொக்கலைக்கொண்டு பகலிழந்த மேல்பாற்றிசைப்பெண் புலம்புறு மாலை' என்பதனாற் றோன்றும். பால்வாய்ப்பிறைப்பிள்ளை - ஞானத்தின் சிறுபகுதி. பகலிழத்தல் - விவேகங்குலைதல். மேல்திசைப்பெண் - மறைமையானவழியைக் காட்டுகிற பாரதந்திரர். புலம்பு உறுதல் - ஆற்றாமை மிகுதல். மாலை - உரியகாலம். பின்இரண்டு அடி - சகலப்பிரபஞ்சத்தையுந் தனக்கேயுரிய பொருளாகவுடைய தலைவனான எம்பெருமானது இனிமையிலே ஈடுபட்டார்க்கு அக்காலவமைதியால் வந்த ஆற்றாமைக்கு மேலே சம்சாரபதார்த்தங்கள் பாதகமாய் வருத்தஞ்செய்யு மென்றவாறு. 'உலகளின் தலைமியும் திருவடிகளைக் கொண்டுவந்துவைத்து அவ்வற்றைத் தன்

* பிங்கலந்தை - ஆடவர்வகை - உ௬௰.
† திருக்குறள் - இல்வாழ்க்கை - ரு.
‡ ,, கள்ளுண்ணாமை - ௬.
§ சிலப்பதிகாரம் - அந்திமாலைச்சிறப்புச்செய்காதை - ௨,

உடைமையாக ஆட்கொண்டவன், வேண்டுகிறஎன்னை ஆட்கொள்ளாதொழிவதே! என்று ஈடுபட்டபடி.

மனமுடையார்க்கு - தம்மையே படர்க்கையாகக் கூறினது; தம்போல்வாரைக் குறிப்பதுமாம். நல்கிற்றையெல்லாம் - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். நல்கிற்று - ஒன்றன்பால் இறந்தகாலவினையாலணையும்பெயர். சோல்வான் - எச்சம்; 'சோர்வான்' என்றும் பாடம். அழாகின்றது - அழாநின்றது என்பதன் விகாரம்.

'மனமுடையார்க்கு' என்று படர்க்கையாகக் கூறினதைக்கொண்டு, இதனைத் தோழிவார்த்தையென்றும் தாய்வார்த்தையென்றும் கொள்வாரும் உளர். அப்பொழுது, ஆழ்வார்நிலையைக்கண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஞ்சுதல், ஸ்வாபதேசம். (௬௫)

தோழி தலைவன்கொடுமை கூறல்.

௬௬. அழாநெடுஞ்சூழிருளென்றுதந்தண்டாரதுபெயரா
வெழாநெடுவூழியெழுந்தவிக்காலத்துமீங்கிவளோ
வழாநெடுத்துன்பத்தளென்றிரங்காரம்மனோவிலங்கைக்
குழாநெடுமாடமிடித்தபிரானார்கொடுமைகளே.

(இ - ள்.) 'அழா நெடு சூழ் இருள் என்று - (கண்ணுக்குப் பொருள் புலப்படாமையால் கைகளால்) தடவித்தேடும்படியான முடிவில்லாத நிறைந்த இருட்பொழுதென்று ஒருபேரிட்டுக்கொண்டு, எழா நெடு ஊழி எழுந்த - (முன்புஒருகாலும்) தோன்றியறியாத நீண்ட கல்பம் தோன்றின, இக் காலத்தும் - இச்சமயத்திலும், ஈங்கு இவளோ - இவ்விடத்துத் தனிமை பொறுக்கமாட்டாதிருக்கிற இவளோ, தம் தண் தார் அது பெயர் ஆ - தமது குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலைவிஷயமாக [துழாய்மாலையென்னும் பெயரையே உருவிட்டுச்சொல்லிக்கொண்டு], வழா நெடு துன்பத்தள் - தவறுதலில்லாத மிக்க [முடிவில்லாத] துன்பமுடையவள்,' என்று - என்று (இவள்நிலையைத்) திருவுள்ளத்திற்கொண்டு, இரங்கார் - (தலைவர்) இரக்கங்கொண்டு வந்து அருளுகிறாரில்லை; அம்மனோ - அந்தோ! இலங்கை குழாம் நெடு மாடம் இடித்த பிரானார் கொடுமைகளே - இலங்காபுரியிலுள்ள கூட்டமான பெரியமாளிகைகளை (த்தம்சேனையைக்கொண்டு) இடித்தழித்தருளின தலைவரது கொடுந்தன்மைகள் இருந்தபடி என்னே! (எ - று.)

'இருளுக்கு ஈடுபட்ட தலைமகளாற்றாமை கண்ட தோழி தலைமகனை ஈசுவரனுடைய கொடுமை கூறின பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். கீழ், சந்தியாகாலமும் வாடையும் கலிந்தபடி சொல்லிற்று; அதுக்குமேலே இருள் வந்து தோற்றிற்று; வாடையும் இராத்திரியும் 'நான் முன்னே அழிக்கிறேன், நான்முன்னே அழிக்கிறேன்' என்றுசொல்வனபோல வந்து நலிகிற படி. ஓரிருட்பொழுது பலயுகங்களாகத் தோன்றி வருத்துதலை மிகுவிக்கிற இக்காலத்திலும் இவள்தன்மையை அறிந்துவைத்தும் இரக்கங்கொண்டு வந்து உதவாதவர், மிக்க கொடுமையுடையவர் என்று சொல்லுகை. அம்மனோ - கொடுமைக்கு அஞ்சி இவளோ, ஓ - தெரிகிலை; இரக்கமுமாம். அம்மனோ - பிரிந்து தனித்திருக்கிற இவளுக்குக் கூறிய வார்த்தை; ஐயோ என்பதுபோல. பிரிவுபொறுக்கமாட்டாததன்மைக்கு இருள் நெடிதாமென்றும், இவள் பிரிவுபொறுக்கமாட்டாத தரிக்கலாமே யென்றும், திருத்துழாய்மாலையையேனும் பெற்றால் ஒருவாறு தரிக்கலாமே யென்றும், அதனையே விடாது வாய்பிதற்றும்படி ஆற்றாமை விஞ்சிய தென்றும், அவ்வாற்றாமை வேறொருவாற்றாலுந் தணியாதென்றும் இங்ஙனம் இங்கு தனித்தனியே கைக்குப் பலகாரணங்கள் இருக்க, இவையனைத்தும் இரங்காமை தனித்தனியே கொடுமையென்பது தோன்ற, 'கொடுமைகள்' எனப் பன்மையாற்கூறினார்.

முன்பு ஒருபிராட்டியின் ஆற்றாமைக்கு இரங்கி அறநீர்த்தற்பொருட்டு இலங்கையையழித்து உதவினவர் இப்பொழுது அவ்வியல்புமாறி இவள்திறத்துக் கொடியராளபடி என்னே யென்பாள், 'இலங்கைக்குழாநெடுமாடமிடித்த பிரானார்கொடுமைகளே' என்றாள். *"கடல்வழிவிட விசரர்பொடிபட விருகண்பீழி, வடகயிலையி லெழுவினை தழுவியது மறந்தாரோ, வடவரைவமரியி லறிவுயி லமரு மரங்கேச, நீடர்கெட வருகிலர் முருகலர் அளவு மிரங்காரே" என்பது இங்கு அறியத்தக்கது. அன்றி, அப்பொழுதும் பிராட்டிபக்கல் இரக்கத்தாலன்று, இலங்கையை அழித்தது: துஷ்டநிக்கிரகஞ்செய்து தமது அபிரபுத்வத்தை நிலைநிறுத்திக்கொள்ளும்பொருட்டாகவே யென்பது தோன்ற, இங்ஙனங் கூறினளுமாம். 'ஒருத்திக்காகக் கடலையடைத்த ராமனென்றும் லக்ஷ்மணனென்றும் எழுத்துவெட்டின அம்புகளைப் புகவிட்டுக் குட்டிச்சுவரும் மட்டைத்தெங்குமாக்கி ஆலையடியே போகப்பண்ணின இந்தஉபகாரகனுடைய இந்தநீர்மையெல்லாம் எங்கே குடிபோய்த்தோ? என்று எம்பார் அருளிச்செய்வர். இதுவும் அழகிதொன்று உண்டாயிருக்கலாகாதென்று அருளையாலே அழித்தானித்தனைகாண்: ஒருத்திக்காக உதவினவனெல்லன்காண் என்று திருமலைநம்பி'—இது, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம். இதனால், முன்பு இவளுடன்கூடினதும் இவளிடத்து வேட்கையாலன்று, இவளது நிறையழிவைத் தன சூழ்ச்சியால் அழிக்கக்கருதியே யென்பது போதரும். இலங்கைக்குழாநெடுமாடமிடித்த பிரான் - †"இராக்கதர்வாழிலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதான்" என்றாற்போல. அழா என்பதற்கு- (பிரிந்ததலைவியினுயிரைக்) கையிட்டுத்தேடுகிற என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். சூழ்இருள் - தப்பவேண்டுமென்று முயன்றாலும் தப்பவொண்ணாத இருள். தண்டாரதுபெயரா வழாநெடுந்துன்பத்த ளென இயையும்: தண்டாரதுபெயரா ஊழியெழுந்த என இயைத்து, இவள் தலைவனது தாரை விரும்பின வியாஜமாக (இவளைவருத்துதற்கு) இருளென்று கற்பந்தோற்றின இவ்வளவிலும் என்றும் உரைக்கலாம். இருளென்னுமூழியெழுந்த இக்காலம் - வருகிறபொழுது ஒரு சங்யாஸியாய்க் கிட்டினபொழுது இராவணனைப்போல வருகிறபொழுது ஓரிருளாய்க் கிட்டினபொழுது பலகல்பமாகுங் காலம். இரங்கார் - இராமபிரான் மோதிரத்தைக்கொடுத்து அநுமானைச் சானகிப்பிராட்டியினிடம் தூதனுப்பியதுபோல, தமது துழாயைக் கொடுத்து ஒராளைத் தூதுவிடுதலுஞ் செய்திலர்; அன்றி, இரங்கார் - காதல் செய்யாவிடினும் இரக்கமாவது செய்யலாகாதோ? இரக்கம் - பிறர் துன்பம் பொறுக்கமாட்டாமை. 'நெடுஊழி - கல்பத்துக்கும் ஓர்எல்லை உண்டிறே, அதுவுமில்லை இதுக்கு'. இக்காலத்தும் - பிரளயகாலத்திலே வந்து முகங்காட்டி ரக்ஷிக்குமவன் அக்காலத்திலும் நீண்டதான இக்காலத்திலே வந்து முகங்காட்டாதொழியலாமோ?

காலம்வாய்த்தவிடத்தும் பேறுவாய்க்கப்பெறாத ஆழ்வார்க்கு உண்டான ஆற்றாமைமிகுதியைக் கண்ட அன்பர்கள் எம்பெருமானுக்கு அருளில்லையோ வென்று சங்கித்துக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'அழாநெடுஞ்சூழிருளென்று எழாநெடுஊழியெழுந்த இக்காலத்தும்' என்றதனால் விளம்பம்பொறுக்கமாட்டாமையால் மோகாந்தகாரத்தை உண்டுபண்ணும்படி காலம் இவர்க்கு நீட்டித்துத் தோன்றுதலும், 'எங்ஙனேயோ தம்தண்டாரதுபெயரா வழாநெடுந்துன்பத்த ளென்றிரங்கார்' என்றதனால், இந்த இருள்தருமாஞாலத்திலே தமது துன்பத்தைத் தாம் தீர்த்துக்கொள்ளும் ஆற்றலில்லாத இவ்வாழ்வார் நமது இன்னமையையே கூறிக்கொண்டு அதுபெறாத கா

* திருவரங்கக்கலம்பகம் - ௨௨.

† திருப்பல்லாண்டு - ௩.

னமாக மிகவருந்துவ ரென்று திருவுள்ளம்பற்றி எம்பெருமான் கருணைசெய்திலனென்பதும், 'இலங்கைக்குழாநெடுமாட மிடித்த பிரானார் கொடுமைகளே' என்றதனால் உலகமுழுவதும் உய்தற்பொருட்டுத் திருவவதரித்துத் துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்தருளியவர் இவ்வொருவர்பக்கல் இரங்காதிருக்கிற கொடுமை என்னே யென்பதுந் தோன்றும்.

இப்பாட்டைத் தலைமகள்வார்த்தையாகவுங் கொள்ளலாம்; அப்பொழுது, ஸ்வாபதேசத்தில் ஆழ்வார்வார்த்தையாம். தாய்வார்த்தையென்றல், அத்துணைச் சிறப்பின்று.

அழா - அழாவு என்பதன் விகாரம்: அழாம் எனப் பிரித்து, அழாவும் என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சத்து ஈற்றுயிர்மெய் சென்றதெனினுமாம். தாரது என்பதில், அது என்பது - பகுதிப்பொருள்விகுதி. எழா - எழாத, வழா - வழாத; ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சங்கள். அம்மனோ - இடைச்சொல். இலங்கை, பிரான் - லங்கா, ப்ரபு என்னும் வடசொற்களின் திரிபுகள்.

நற்றாய் தன்மகள்சென்றசுரத்தருமைகூறி யிரங்கல்.

௩௭. கொடுங்காற்சிலையர்நிரைகோளுழவர்கொலையில்வெய்ய
கடுங்காலிளைஞர்துடிபடுங்கவ்வைத்தருவினையே
னெடுங்காலமுங்கண்ணனீண்மலர்ப்பாதம்பரவிப்பெற்ற
தொடுங்காலொசியுமிடையிளமான்சென்றசூழ்கடமே.

(இ-ள்.) அருவினையேன்-(அநுபவித்தற்கு)அரிய தீவினைப்பயனையுடையயான், நெடு காலமும்-வெகுகாலம், கண்ணன் நீள் மலர் பாதம் பரவி-கண்ணபிரானது நீண்ட தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை வழிபட்டு, பெற்ற-(அவ்வழிபாட்டின்பயனாக) ஈன்ற, தொடுங்கால் ஒசியும் இடை இள மான் - தொட்டால் ஒடியும்படியான [மிகமெல்லிய] இடையையுடைய இளமையான மான்போன்ற பார்வையுள்ள மகள், சென்ற - கடந்துபோன, சூழ் கடம்-பரந்த பாலைநிலம்,—கொடு கால் சிலையர் - வளைந்தவிற்களுந்தையுடையவர்களும், நிரை கோள் உழவர் - பசுக்கூட்டங்களைக் கவர்ந்துகொள்ளுதலையே தொழிலாகவுடையவர்களும், கொலையில் வெய்ய - கொலைத்தொழிலிற்கொடியவர்களும், கடு கால் - நடைவிரைந்த கால்களையுடையவர்களுமாகிய, இளைஞர் - இளவீரர்களது, துடி - பறைகள், படும் - ஒலித்தலாலாகிற, கவ்வைத்து - ஆரவாரமுடையது; (எ - று.)

'புணர்ந்துடன்போன தலைமகளுடைய சுரத்து அருமை நினைந்து நற்றாய் இரங்கின பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். இயற்கைப்புணர்ச்சி, பாங்கற்கூட்டம், பாங்கியிற்கூட்டம் என்பவற்றால் களவுநெறியில் தலைமகளைக்கூடின தலைமகன் பழிபரவுதலின் தோழியால் விலக்கப்பட்டு அதன்பின் உடனே அவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொள்ளுதல் இயல்பு: அங்ஙனஞ்செய்யானாயின், அப்பழியடங்குமாறு சிலகாலம் தலைமகளைஒருவழிப்பிரிந்துறைதலும், தலைமகளை உடன்கொண்டு தன்னூர்க்குச் செல்லுதலும், தோழியால்வரைவுமுடுக்கப்பட்டு அரியஅணிகலஞ்செலுத்தி வரைந்துகொள்ளுதலும் என்னும்இம்மூன்றினுள்ஒன்றுமுறைமையாய்நிகழும்; அவற்றுள், தலைவன் தலைவியை இடைச்சுரநெறியாக உடன்கொண்டுபோனமையைத் தோழியாலறிந்த செவிலித்தாய் அதனை நற்றாய்க்கு உணர்த்த, அவள் அப்பாலைநிலத்தின் பலவகைக்கொடுமைகளையும் தன்மகளதுமிக்கமென்மையையும் கருதிக் கவன்று இங்ஙனங்கூறினாள். கலந்துபிரிந்ததலைமகள் தலைமகன்வருமளவும்பொறுத்திருக்கமாட்டாமல்ஆற்றாமைமிகுகையாலே தாயாரும்அறியாதபடி இரவிற் றனிவழியே புறப்பட்டு அவனிருந்தவிடத்தை நோக்கிச் செல்ல, இவளைப்

பமுக்கையிற்காணுதலாயார்வழியிலபாயங்களாகியனத்துச்சோகிக்கிறு ளென்று கொள்வாரும் உளர். பாலைநிலத்துக்குஉரிய பறையாகிய நிரைகோட்பறையும், அந்நிலத்துக்குஉரிய செய்தியாகிய நிரைகொள்ளுதலும், அந்நிலத்துக்கு உரிய மக்களாகிய எயினரும் ஆகிய கருப்பொருள்களும், பிரிதலும் பிரிதல் நிமித்தமும் என்பவற்றில் அடக்கப்படும் உடன்போக்காகிய உரிப்பொருளும் இப்பாட்டில் தோன்றுதல் காண்க.

வளைந்த விற்கழுந்தை யுடையவ ரென்றதனால், ஒருபொருளைக்கண்டபின் அதனையெய்தற்கு வில்வளைத்த லென்பதின்றி, வில்வளைத்து நாணேற்றி அம்புதொடுத்துக் கையிற்சித்தமாகவைத்துக்கொண்டு எய்யவிலக்குத்தேடுபவ ரென்றதாம். கொடுமை - வளைவாதலை 'கொடுமரம்' என்னும் வில்லின் பெயரிலுங் காண்க. இனி, கொடுமை - அச்சந்தருந்தன்மையுமாம். காற்சிலை - சிலைக்கால்; தநுர்த்தண்டம். 'நிரைகோளுழவர்' என்றது - உழுது ஊக்கத்தோடுசெய்யும் ஜீவநோபாயவிருத்தியாகவுடையவ ரென்றபடி; பசுக்கொலைக்குப் பின்வாங்காதவர். இவர்க்கு, கொலையின் வெம்மை - பொருளுக்காகவும் பகைமைக்காகவும் வேறுருபயனுக்காகவுமே யன்றித் துடிப்புக் கழக்கும்படி கொல்லுதல்; அன்றி, 'சாவக்கொல்லாதே கிடக்கும்படி கொல்லுகை' என்றும் உரைப்பர். கடுங்கால் - 'பதின்காதம் இருபதின்காதத்துக்குஅவ்வருகே ஒருவரிம்மை ளித்திக்கு மென்றால், அதில் தட்டுப்பாராதே அவ்வளவும்போய் மீளும்படியான கால்கடுமையையுடைய ராயிருப்பர்கள்' என்ற நம்பிள்ளையீடு அறியத்தக்கது. துடி படுங் கவ்வைத்து - இங்கு ஊரவர் வாய்ப்பறையாகவும் கால்கடிப்பாகவும் முழங்கி அலர்தூற்றினத்தபடி. என்னே! 'கொலையில்வெய்ய' என்றதனால், மற்றும் அந்நிலத்தார்க்குஉரிய போர் கூறுதல் குறையாடல் என்னுந் தொழில்களுந் தோன்றும். துடி - பாலைநிலப்பறை. பலநாள் தெய்வவழிபாடுசெய்து அருமையாகப்பெற்ற மகள் சொல்லாதுபிரிந்து கொடுஞ்சுரத்தில் நடந்துசென்று நீங்குதற்கு ஏற்ற தீவினையுடையே னென்பாள், 'அருவினையேன்' என்றாள். நெடுங்காலமும் என்ற முற்றும்மை - மிகுதிவிளக்குவது. திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் நீண்டமைபற்றி, 'நீள்மலர்ப்பாதம்' என்றது; இனி, திருவடிக்கு நீட்சி - அன்பர்கள்மனத்தில்உடனேசென்றுசேர்தலுமாம்: *"மலர்மிசையேகினான்" என்றாற்போல. மான் - உவமையாகுபெயர்; மடநோக்கிற்கு உவமை. அவள் தன்னையும் செவிலித்தோழியரையும் விட்டுப்பிரிந்த தனிமையால் மருண்ட மான்போல எப்புறத்தும் விழித்துப்பார்ப்ப ளென்பது கருதி, 'இளமான்' என்றாள். தொடுங்கால் ஒசியும் இடை - மருங்கிலையிற தலைமகள் தான் தொடினும் முறியு மென்னும்படி நுண்ணிதாகவுள்ள இடை; உல்லாசமாகத் தானே தன்இடையிலே கையைவைத்தாலும் மலையை வைத்தாற்போலப் பொறாத இடை: இடை உண்டோ இல்லையோ என்னும் ஐயந்தீரக் கையால் தொட்டுப்பார்க்கவும் பற்றாத இடை. சுழ்கடம் என்பதற்கு - சூழ்ச்சியை யுடைய வழி யென்றும், சூழ்ச்சியாவது - வெம்மையால் தயரவிளைத்த லென்றும் உரைப்பர் அழகியமணவாளசீயர்.

செல்லுதற்கரிய சம்சாரமார்க்கத்தில் ஆழ்வார் அளவுக்குவிஞ்சிய பக்தியோடு நடத்தலை அறிந்த ஞானிகள் அரிதென்று பாராட்டிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'இளமான்' என்ற பருவத்தையும் பெண்மையையுங் குறித்தலால், புதுமையான அடிமையைப்பூண்ட விசேஷபக்தியோடு கூடிய அறிவையுடைய ஆழ்வா ரென்றபடி. 'தொடுங்காலொசி-

* திருக்குறள்-கடவுள்வாழ்த்து - ௩.

யிடை' என்றது, பக்திகாரியமான வைராக்கியத்தின் முதிர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கிறது; 'இடையழுகென்பது, ஒன்றும்பொறாத வைராக்யத்தை' என்பர் அழகியமணவாளசீயர்: அன்றி, பிறருடன் தொடர்ச்சியுண்டானால் இடையே கெடும்படியான இடையறுதலின் மென்மை சொல்லியதுமாம். 'அருவினையேன் நெடுங்காலமுங் கண்ணன்நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற' என்றதனால், பலபிறப்புக்களிற்செய்த தவம் ஞானம் யோகம் என்பவற்றால் தீவினையொழிந்தாலன்றி இவர்பக்கல் நம்முடையவரென்ற அபிமானந் தோன்றாதென்று, தமக்குஅதுசித்தித்த அருமையைக் காட்டும். சென்ற சுழ்கடம் - இவர் இப்படிப் பக்தியோடு கூடியாடுகின்ற சம்சாரமாகிய பெருங்காடானது,—கொடுங் கால் சிலையர் - செல்வத்தகாதநிலையிற் செல்லுங் கொடுமையை அழித்தற்கருவியாகவுடையவையும், நிரை கோள் உழவர் - தொகுதியாகவுள்ள சுவைமுதலிய புலன்களைப் பற்றுதலையே விடாத் தொழிலாகவுடையவையும், கொலையில் வெய்ய - (உயிர்களைக்) கெடுப்பதில் கொடியவையும், கடுங் கால்-விரைந்துசெல்பவையும் ஆகிய, இளைஞர் - வலிய பஞ்சஇந்திரியங்கள், துடி படும் - ('ஐம்புலனுந் தாங்கற்குஅரிது' என்று பலருங் கூறும்படி) பறையறைந்தாற்போலப் பிரசித்திபெற்ற, கவ்வைத்து - ஆடம்பரமுடையது என்க.

கோள் - கொள்ளுதல்; முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். (௩௭)

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி போலிகண்டு மகிழ்தல்.

௩௮. கடமாயினகள்கழித்துத்தங்கால்வன்மையாற்பலநாட்
டடமாயினபுக்குநீர்நிலைநின்றதவமிதுகொல்
குடமாடியிம்மண்ணும்விண்ணுங்குலுங்கவுலகளந்து
நடமாடியபெருமானுருவொத்தனநீலங்களே.

(இ-ள்.) கடம் ஆயினகள் கழித்து - காடுகளாகவுள்ளவற்றைக் கடந்துஒழித்து, தடம் ஆயின புக்கு - தடாகங்களாகவுள்ளவற்றிற் பிரவேசித்து, (அங்கு), தம் கால் வன்மையால் - தமதுகால்களின்வலிமையால், பல நாள் - அனேககாலம், நீர் நிலை நின்ற - நீரிலே நீங்காதுநின்று செய்த, தவம் இது கொல் - இத்தவத்தினாலேயோ, நீலங்கள் - நீலோத்பலமலர்கள், குடம் ஆடி இ மண்ணும் விண்ணும் குலுங்க உலகு அளந்து நடம் ஆடிய பெருமான் உரு ஒத்தன - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) குடக்கூத்தாடி (த்திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்)இந்தமண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் நெகிழும்படி உலகங்களை அளவிட்டு (இங்ஙனம்) திருவிளையாடல்செய்தருளிய தலைவனான எம்பெருமானது திருமேனிநிறம்போன்ற நிறம் பெற்றன? (எ-று.)

'தலைமகனை சர்வேச்வரனுடைய திருநிறத்திற் போலியான நெய்தலைக் கண்ட தலைமகள் பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். தலைமகன் பிரியப்பெற்று அப்பிரிவையாற்றாது இரங்குகிற தலைமகள், தான் இரங்குமிடமாகிய நெய்தல்நிலத்திலே யுள்ள கருநெய்தல்மலர்களை நோக்கி, அவை தலைமகனான திருமாலினது திருமேனிநிறத்தை ஒத்திருக்கக் கண்டு, இவற்றைக் கண்டேனும் ஒருவாறு தரித்திருக்கலா மென்று கருதி, அவை அவன் திருமேனியை ஒத்தனவாகிய சாரூப்யத்தைப் பெற்றமைக்குவியந்து, 'இவை நெடுநாள் நீர்நிலையில் நின்று இடைவிடாது செய்த தவத்தின் பயனாக வன்றோ இதுபெற்றது' என்று கூறுகிறாள். இனி, இப்பாட்டுக்கு, போலி கண்டு அழிதலென்னுந் துறையாகவும் பொருள்கூறுவர்.

அக்கருங்குவளைகள் காடுகளைத் தமக்குஇடமாகக்கொள்ளாமற் கழித்து நீர்நிலையை இடமாகக்கொண்ட தன்மையை, அருநெறியான வனவ்ல யாத்திரைசெய்து கடந்து தவத்துக்குஏற்ற இடத்தை நாடி அடைந்து

தாகக் குறித்தார்; இனி, 'கடமாயினகள் கழித்து' என்பதற்கு - நாம் அநு
பவிக்கக் கடமைப்பட்டனவரான இவிஷயங்களையெல்லாம் கழிக்கத்தொடங்கி
யென்று உரைத்தலும் உண்டு. இவற்றிற்குக் கால்வன்மை - நீண்டகாலங்
களின் நிலைநிற்குந்தன்மை. 'பலநாள்' என்றதில், நாம் பலம் [பயன்] பெறு
நாளையும் என்பதும் தோன்றும். மழை பனி வெயில் என்ற வேறுபாடு
இன்றி எக்காலத்திலும் நீர்நிலையில் பாசியேறுகிற்றல் தவத்துக்கு நிலைக்க
ளமாம். இவை அய்யனம் நிற்றலையே, தவஞ்செய்தலாகக் குறித்தது.
இவை தனித்தனி மேன்முகமாக ஒருநாளால் நின்று மலர்ந்து தேன்சொரி
தல், சூரியனுக்கு அபிமுகமாக ஒற்றைக்காலால் நின்று மனங்குழைந்
தானந்தக்கண்ணீர்சொரிந்து யோகஞ்செய்தல்போலு மென்க. தவம் வேண்
டியவேண்டியாங்கு எய்தற்பயத்த தாதலால், 'தவமிதுகொல், பெருமானுரு
வொத்தன நீலங்கள்' என்றது. அன்றியும், தவஞ்செய்து வினையொழிந்து
முத்திபெறுவார் எம்பெருமான்வடிவம்போன்ற வடிவத்தைப் பெறுவர்.
[சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்பவற்றிற்கு முறையே சாலோக்யம்
சாமீப்யம் சாரூப்யம் சாயுஜ்யம் என்பவை பயனுமென்று சைவசமயத்தார்
கூறுதலும் இங்கு அறியத்தக்கது.] *"ஒருகவிழ்செய்யகமல முள்ளேணுகிழ்
ந்து முகமலர்ந் துறைகனிந்துகிநி, யொருபசுந்தாளின் வனத்திலின் றரிது
றைந்திய தவத்திருளன்றோ, விரிமலர்சோலையின் தளிர்கலங் கயற்றி மென்சி
றையலமொசு பிழற்றும், பரிபுரமயிலுற பருகிறுபட்டிய பொற்பதத்தினைச்
சிந்துபோன்றனவே" என்பதிலும் இக்கருத்து விளங்குதல் காண்க. ஏதுத்
தற்குறிப்பேற்றவணி. இந்நூலின் முப்பத்திரண்டாங்கவியோடு ஒப்பிடுக.

குடக்கூத்தாவது - தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க, இரண்டுதோள்களி
லுங் குடமிருக்க, இரண்டுகையிலுங் குடங்களையேந்தி ஆகாசத்திலே யெறி
ந்து ஆடுவதொரு கூத்து; †"குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல
வெங்கோவே" என்றார் பெரியாழ்வாரும். இடையர்கள் தமதுசெல்வச்செருக்
குக்கு அறிகுறியாகவும், யாவருங்கண்டுகொண்டாடவும், தமதுவாசஸ்தான
மான முல்லைநிலமும் அதிலுள்ள பசுக்கள் முதலிய செல்வங்களும் எக்குறை
யுமின்றிச் செழித்துவளரவும் ஆடுவது,இது. இது, பதினோராடலுள் ஒன்றும்:
[அவையாவன - அல்லியம்,கொட்டி,குடை,குடம்,பாண்டரங்கம்,மல்,துடி,
கடையம், பேடு, மரக்கால், பாவை என்பன.] அன்றியும், இது, விநோ
தக்கூத்து ஆறனுள் ஒன்றும்; [அவையாவன - குரவை, கலிநடம், குடக்
கூத்து, கரணம், நோக்கு, தோற்பாவை என்பன.] ‡"வாணன் பேரூர்
மறுகிடை நடந்து, நீணிலமளந்தோ னாடிய குடமும்" என்றதனால், தனது
பௌத்திரனும் பிரத்யும்நனது புத்திரனுமான அநிருத்தனை உஷைநிமித்த
மாகப் பாணாசுரன் சிறையில் வைத்திட அவனைச்சிறைமீட்கச்சென்ற கண்
ணபிரான் பாணாசுரனதுநகரத்து வீதியிற் சென்று வெற்றிச்செருக்குத்தோ
ன்றக் குடக்கூத்தாடினனென்று தெரிகிறது. சிலப்பதிகாரவுரையில் 'பஞ்ச
லோகங்களாலும் மண்ணாலுங் குடங்கொண்டு வாசுதேவ னாடினாறு' என்ற
தும் இங்கு அறியற்பாலது; "குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோனாடல்" என்ப.

'இம்மண்ணும் விண்ணுங் குளுங்க' என்றதை மத்தியம தீபமாக 'குட
மாடி' என்றதனோடுங் கூட்டலாம். குடக்கூத்தாடுதலை நோக்கி மண்ணுல
கத்தவர்போல விண்ணுலகத்தவரும் வியந்தனரென்க, சௌலப்யத்தைப்
பாராட்டி. குடமாடுதலும் உலகளந்தருளு செய்யுமிடத்துச் சிறிதும்
இளைப்புத்தோன்றாது விளையாட்டாகச்செய்தமை தோன்ற, 'நடமாடிய' என்

* லடதம் - அன்னத்தைத்தூதுவிட்டபடலம் - உரு.

† பெரியாழ்வார்திருமொழி - பதினோராந்திருப்பதிகம் - எ.

‡ சிலப்பதிகாரம், கடலாடுகாதை, ருஈ - ருரு.

றார். *"கேட்டுமுணர்ந்தவர் கேசவற் காளன்றி யாவரோ, வாட்டமிலா
வண்கை மாவலி வாதிக்க வாதிப்புண்டு, ஈட்டங்கொள்தேவர்கள்சென்றிரந்
தார்க்கு இடர்நீக்கிய, கோட்டங்கை வாமனனாய்ச் செய்த கூத்துக்கள் கண்
டுமே" என்பதிலும் திரிவிக்கிரமனுக்குக் கூத்துக்கூறியவாறு காண்க.

எம்பெருமானைச் சேரப்பெறாது வருந்துகிற ஆழ்வார், பரமபதத்து முக்
தர்கள் எம்பெருமானது வடிவோடொத்த வடிவைப் பெற்றுநிற்குந்தன்
மையைத் தமதுஞானத்தாற் கண்ணுற்று, 'இவர்கள் இவ்வளமானது உபா
யாந்தரங்களைத்தவிர்ந்து நெடுங்காலம் இவ்வுலகில் நின்று செய்த யோகத்தி
னாலோ?' என்று ஒருகாரணத்தைக் கற்பித்து, அக்காரணம் இன்னதென்று
சங்கையறத் தெளிவாகத் தெரிந்தால் யானும் அதுசெய்து இந்நிலைபெறு
வேனென்று கருதுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். கடமாயினகள் கழி
த்தல் - பிரபத்திமார்க்கத்தில் நிற்பார் மற்றைச் சாதநாநுஷ்டானங்களை
யொழித்தல்; அன்றி, எம்பெருமான்பக்கல் செய்த்தக்க கடமைகளைத் தவ
றாதுசெய்து நிறைவேற்றுதலுமாம்: திவ்யதேசயாத்திரைசெய்து முடித்த
லுமாம். 'தம்கால்வன்மை' என்றது, அவர்களது இடைவிடாதமுயற்சியின்
ஆற்றலை; (தாள் என்று முயற்சிக்கு ஒருபேருண்மை காண்க.) பலநாள்
கடமாயினபுகுதல் - தடாகம்போலக் குளிர்ந்த எம்பெருமானது சொரூபத்
திலே யீடுபடுதல். நீர்நிலைநிற்றல் - அவ்வெம்பெருமானது அடியவர்க்கெளி
மையாகிய நீர்மையிலே ஆழ்தல். தவமென்றது, இங்கே,சிறந்தசாதநமெ
ன்னும் பொருளது. பெருமானுருவொத்தல் - சாரூப்யமடைதல். முக்
தரை நீலமலரென்றது, நிறத்திற்கேயன்றி, யாவரும் மகிழ்ந்து தலைமேற்
கொள்ளும்படியான சிறப்புக்கும், மென்மைக்கும், முகமலர்ச்சிக்கு மாம்.
யாவரும் எளிதிற் சரணமடையும்படியான நீர்மையின் ஒற்றுமை கண்ண
னுக்குந் திரிவிக்கிரமனுக்கும் இருத்தல்பற்றி, அவ்விரண்டு அவதாரங்களை
யுஞ் சேர்த்துக்கூறினது.

'இம்மண்ணும் விண்ணுங் குளுங்க' என்பதற்கு- இம்மண்ணுலகத்தாரும்
அவ்விண்ணுலகத்தாரும் மனம்குளிர என்று உரைத்தலே சம்பிரதாயம்;
உலகங்கள்நடுங்க வென்றுஉரைத்தல் சம்பிரதாயமன்று; 'ஸம்ஸாரகாரணன்
ஈருந்தமாகிலிறே, லோகம் நடுங்கித் தென்ன லாவது: அவ்வளன்றிக்கே,
லோகமடைய அச்செயலுக்கு நெஞ்சுஉருக்கினபடி' என்ற பெரியவாச்சான்
பிள்ளை வியாக்கியானத்தை நோக்குக. வெயில் நிலா விளக்கொளி முதலி
யவை உலகத்திற் பரவுதல்போலத் தேஜோமயமான சுவாமியினது திருவடி
எங்கும்பரவியதனால் அதன்கீழ்ப்பட்டபிராணிகளுக்கு அபாயம் சிறிதுமி
ல்லை யென்க. அன்றியும், பகவானது திருவடி மலரினும் மெல்லிய தாத
லால், அது மேலேபட்டபோது இன்பமுண்டாமேயன்றித் துன்பமுண்டா
காதென்றும் உணர்க.

முதலிரண்டடிகளில், 'ஆயின' என்றது - பகுதிப்பொருள்விகுதிமாத்
திரமாய் நிற்கும். கொல் - ஐயத்தற்பொருளது. நடம், நீலம் - வடசொ
ற்கள். நீலம் என்னும் நிறத்தின் பெயர், அந்நிறத்தையுடைய மலருக்குப்
பண்பாகுபெயராம். (௯௩)

தலைவனதுஉருவெளிப்பாடுகண்டதலைவி தோழிக்குக் கூறுதல்.

௯௪. நீலத்தடவரைமேற்புண்டரீகநெடுந்தடங்கள்
போலப்பொலிந்தெமக்கெல்லாவிடத்தவும்பொங்குமுந்நீர்

* திருவாய்மொழி - அறுபத்தைந்தாந்திருப்பதிகம் - அ.

ஞாலப்பிரான்விசும்புக்கும்பிரான்மற்றுநல்லோர்பிரான்
கோலங்கரியபிரானெம்பிரான்கண்ணின்கோலங்களே.

(இ - ள்.) நீலம் தட வரைமேல் புண்டரீகம் நெடு தடங்கள் போல - நீலரத்தினமயமான பெரியதொரு மலையின்மேல் உள்ள பெரிய செந்தாமரைமலர்த்தடாகங்கள்போல விளங்கி, எமக்கு எல்லா இடத்தவும் - எமக்குக் காணுமிடந்தோறுந் தோன்றுகின்றவையுமா யுள்ளவை, (எவை யெனில்),—பொங்கு முந்நீர் ஞாலம் பிரான் - கிளர்கிற கடல் சூழ்ந்த மண்ணுலகத்துக்குத் தலைவனும், விசும்புக்கும் பிரான் - விண்ணுலகத்துக்குந் தலைவனும், மற்றும் நல்லோர் பிரான் - மற்றுமுள்ள நல்லவர் யாவர்க்குந் தலைவனும், கோலம் கரிய பிரான் - திருமேனிநிறம் கருமையாய்த்த பிரபுவும், எம்பிரான் - எமக்குத்தலைவனுமானவனது, கண்ணின் கோலங்களே - திருக்கண்களின் அழகுகளே; (எ - று.)—எல்லாவிடத்தவும், கண்ணின்கோலங்களே.

ஈற்றஏகாரம் - பிரிநிலை; சர்வாங்கசுந்தரனது கண்ணழகில் ஈடுபட்டார்க்கு மற்றொன்றும் பொருளாகத் தோன்றாமை காட்டும்: * "தோள்கண்டார் தோளேகண்டார் தொடுகழற்கமலமன்ன, தாள்கண்டார் தாளேகண்டார் தடக்கைகண்டாரு மஃதே, வாள்கொண்டகண்ணார் யாரே வடிவினை முடி யக்கண்டார், ஊழ்கொண்டசமயத் தன்னா னுருவுகண்டாரை யொத்தார்" என்றாற்போல. இனி, ஏகாரத்தை இரக்கமாகக்கொள்ளின், கண்ணுக்குப் புலப்படும்வடிவு கைகளாற்றழுவுதற்கு எட்டாது என்ற தலைவிதாபத்தை விளக்கும்.

'இப்பாட்டு, விளம்பியவதையில் நாயகனான ஈசுவரனுடைய உருவெளிப் பாட்டைத் தோழிமார்தொடக்கமானார்க்கு நாயகி உரைத்தது' என்பர் அழ கியமணவாளசீயரும். ஒருபொருளினிடத்து இடைவிடாது கருத்தைச் செலுத்த, அந்தப் பாவனையின் வலிமையால் அப்பொருள் கண்ணுக்கு எதிரில் தோன்றியதுபோலக் காணப்படுதல், இயல்பு. அதில், கண்ணழகில் ஆழ்ந்து கூறியது இது.

நீலத்தடவரை-எம்பெருமானது கரியபெரியதிருமேனிக்கும், புண்டரீக நெடுந்தடங்கள்-அவனது திருக்கண்மலர்களுக்கும் உவமை. ஞாலம் என்றத னால் லீலாவிபூதியையும், விசும்பு என்றதனால் வெளிநாடான நித்யவிபூதியை யுங் குறித்தவர், 'மற்றுநல்லோர்' என்றது, இவ்வுலகத்தில் ஆழங்காற்படா மலும் முத்தியிற்சென்று சேரப்பெறாமலும் எம்பெருமான்குணங்களில் ஈடு பட்டு இடைகின்ற முமுக்ஷுக்களை. அன்றி, விசும்பு - தேவலோகமும், நல்லோர் - நித்ய முக்தரும் என்றலும் உண்டு.

பகவத்கடாக்ஷத்திலேயீடுபட்ட ஆழ்வார் அவ்வீடுபாட்டின் முதிர்ச்சி யால் எம்பெருமானது திருக்கண்ணழகு உருவெளிப்பாடாய் எங்குந் தோன்றி விளங்கக் கண்டு அதனை அன்பர்க்குக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். திருவாய்மொழியிலும் † "ஏழையராவியுண்ணு மிணைக்கூற்றங்கொலோ அறி யேன், ஆழியங்கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோ வறியேன், சூழவுந் தாமரைநாண்மலர்போல் வந்துதோன்றுங் கண்டீர், தோழியர்காள் அன்னைமீர் என்செய்கேன் துயராட்டியேனே" என்று அருளிச்செய்தவாறு அறிக. கண் ணின்கோலங்கள்-பிளிர்ச்சி குளிர்ச்சி மலர்ச்சி பெருமை செம்மை முதலியன; ‡ "கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப், பெரியவாய கண்கள் என்னைப் பேதைமைசெய்தனவே" என்று திருப்பாணாழ்வார் கூறிய டமையுங் காண்க. § "நின்றுதோன்றிக் கண்ணுள்நீங்கா நெஞ்சுள்ளும்

* கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - உலாவியற்படலம் - ௧௯.
† திருவாய்மொழி - அறுபத்தேழாந்திருப்பதிகம் - ௧.
‡ அமலனாதிபிரான் - ௮.
§ திருவாய்மொழி - எழுபத்தைந்தாந்திருப்பதிகம் - ௫.

நீங்காவே" என்றாற்போல, 'எமக்கெல்லாவிடத்தவும்' என்றார். 'தம்திருவுள்ளம் எம்பெருமான்சௌந்தரியத்திலே அகப்பட்டு மற்றொன்றுக்கு உரித் தன்றிக்கே அழிந்தபடியைச் சொல்லுகிறது' என்ற அப்பிள்ளையுரையை நோக்குக. பொங்குமுந்நீர்ஞாலம் - ஒன்றோடொன்று தடுமாறுகிற சாத்து விகம் ராஜசம் தாமசம் என்னும் மூன்றுகுணங்களும் பொருந்திய பிரபஞ்ச மென்னவுமாம்; மூன்று நீர்மை - அறம்பொருளின்பமுமாம்.

முந்நீர்-ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூன்றுவகை நீரை யுடைய தெனப் பண்புத்தொகையன்மொழியாகியகாரணப்பெயரென் பது, பழையகொள்கை; இதனை மறுத்து, 'முந்நீர்-கடல்; ஒருபெயர். ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மேல்நீர் என இவையென்பார்க்கு, அற்றன்று. ஆற்றுநீர் மேல் நீராகலானும், இவ்விரண்டுமில்வழி ஊற்றுநீரும் இன்றாதலானும், இவ ற்றை முந்நீரென்றல் பொருந்தியதன்று. முதியநீரெனின், *"நெடுங்கடலுந் தன்னீர்மை குன்றுந் தடிந்தெழிலி தானல்கா தாகி விடின்" என்றதனால், அதுவும் மேல்நீரின்றி அமையாமையின், ஆகாது. ஆனால், முந்நீர்க்குப் பொருள் யாதோவெனின்,—முச்செய்கையையுடைய நீர் முந்நீரென்பது; முச்செய்கையாவது- மண்ணைப்படைத்தலும்,மண்ணையழித்தலும்,மண்ணைக் காத்தலுமாம்' என்பர் அடியார்க்குநல்லார்; நச்சினார்க்கினியர்கருத்தும் இது வே; நீரினின்று நிலம்பிறந்ததென வேதமோதுதலாற் படைத்தலும், நீரின்றி உலகம்பிழையாததனாற் காத்தலும், இறுதியில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழிதலால் அழித்தலும் ஆக முத்தொழில்களும் கடலுக்கு உரியனவாம். இனி, 'முன்னீர்' என்றலும் ஒன்று; பழையநீரென்க: ஆதியிற் கடவுள் நீரை யே படைத்தாரென்று புராணங் கூறும். (௩௯)

இருள்கண்டிரங்கிய தலைமகள் தோழியர்க்கு வரைவுவிருப்புரைத்தல்.

௪௦. கோலப்பகற்களிறொன்றுகற்புய்யக்குழாம்விரிந்த
நீலக்கங்குற்களிறெல்லாநிரைந்தனநேரிழையீர்
ஞாலப்பொன்மாதின்மணாளன்றுழாய்நங்கள்சூழ்குழற்கே
யேலப்புனைந்தென்னைமாரெம்மைநோக்குவதென்றுகொலோ.

(இ - ள்.) கோலம் பகல் களிறு ஒன்று - அலங்காரத்தையுடைய சூரிய னாகிய ஒப்பில்லாததொரு யானை, கல் புய்ய - அஸ்தமன பருவதத்திலே மறைய, குழாம் விரிந்த நீலம் கங்குல் களிறு எல்லாம் - திரளாகப்பரந்த நீல நிறத்தையுடைய இரவாகிய யானைகளெல்லாம், நிரைந்தன - அடைவேவரிசையில் வந்துசேர்ந்தன; நேர் இழையீர்-தகுதியான ஆபரணங்களையுடையவர்களே! ஞாலம் பொன் மாதின் மணாளன் - பூதேவிக்கும் ஸ்ரீதேவிக்குங் கணவனான எம்பெருமான், துழாய் - (தனது) திருத்துழாய் மாலையை, நங்கள் சூழ் குழற்கே - எமது அடர்ந்தகூந்தலிலே, ஏல புனைந்து - தகுதியாகச் சூட்ட, என்னைமார் - எமது தாய்மார், எம்மை நோக்குவது - எம்மைப் பார்ப்பது, என்றுகொலோ - எந்நாளோ? (எ - று.)

'பகற்பொழுதுகழிந்து இருள்கண்டு இரங்கின தலைமகள் 'உம்முர் வரை ந்துகொடுப்பது என்றோ?' என்று பாங்கிமார்க்கு உரைத்த பாசுரம்' என்றும், 'என்று வரைவுவிரைவித்தல்வேண்டி உரைத்தாளாய்த்து' என்றும் உரைப் பர் அழகியமணவாளசீயரும். இனி, 'சூழ்குழற்கு' என்பதற்கு-அன்மொழித் தொகையாக, இம்மகளுக்கு எனப் பொருள்கொண்டு, இப்பாட்டைத் தோழி வார்த்தையாகவுரைத்தல் சிறவாமை கண்டுகொள்க.

இயற்கையிற் செந்நிறத்தையும் மாலைப்பொழுதிற் செவ்வானக்கோ லத்தையும் உடைய கம்பீரமான சூரியன், இயற்கையில் உத்தமவிலக்

* திருக்குறள் - வான்சிறப்பு - ௭.

கணமாகிய செம்புள்ளிகளையும் செயற்கையில் செந்நிற முகபடாமாகிய அலங்காரத்தையும் உடைய பெரிய யானை போலுதலால், 'கோலப்பகற் களிறொன்று' என்றார். இரவுபோலன்றிப் பகல் சிறிது ஆகியிருத்தற்கு உரியதாயிருந்த தன்மைபற்றி, 'கோலப்பகல்' என்று விசேடித்துக் கூறினாருமாம். பகல் என்றது - சூரியனுக்கும், கல் என்றது - மலைக்கும் இலக்கணை. கல் என்றது மலையாதலை *"கல்லெடுத்துக் கன்மாரி காத்தா பென்றும்," †"கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த நீத்தம்" என்றவிடங்களிலுங் காண்க. புய்த்தல் - வாங்குதல்; இங்கே, பிரிதல். ‡"கோடு புய்க்கல்லா தூழ்க்கும்" என்பதற்கு - 'கொம்பைவாங்கமாட்டாதே வருந்தும்' என்று நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தல் காண்க. இரவை 'களிறெல்லாம்' என்றது - இருட்சியாலும், திரட்சியாலும். ஒருயானைநீங்கப் பலயானைகள் வந்துபுகுந்தன வென ஒருசமத்காரந்தோன்றக் கூறினான். சூழாம்விரிந்த என்பதற்கு - சூரியனொளியால் முன்பு திரள்திரளாகச் சிதறிப்போன என்றுரைத்தல் பொருந்தும். நிரைத்தன - அணிவகுத்தேறமாபோலே மீண்டும் வந்து பேராதேநின்றன. இரவைப் பன்மையாகக்கூறினது, நெடுமைபற்றி ஒவ்வொருவேலையாகத் தோற்றுதலால்; அவ்வனந்தோன்றாமையால், பகலைப் 'பன்மையாற்கூறிற்றிலன். 'நிரைந்தன' என்றும் பாடம்; நிரைதல் - கூடுதல். நேரிழை - உடம்பின் அழகுக்கு ஏற்ற ஆபரணங்களின் அழகமைதி; மெல்லிய ஆபரண மென்றுமாம். ஞாலமாது பொன்மாது எனத் தனித்தனி கூட்டுக. இன் மணாளன் என, இனிய மணாளனுமாம். சூழ்குழல் - கடைகுழன்ற கூந்தலுமாம். எவ்வினைமார் என்றது, மூத்தவரென்றமைத்திரமாய்த் தந்தையையும் உணர்த்தலாம். மணாளன் துழாய்புனைந்து - மணவாளனான அருமையைக் குட்டி என்றதும் அமையும். 'ஞாலப்பொன்மாதின்மணாளன்' என்றதனால், தலைமகள் இருமகள் என்பவரது அநுபவம்போன்ற அநுபவம் எமக்குஇல்லையே யென்று அழுக்காறு கொண்டபடி.

எம்பெருமானைச்சேர்ந்து அநுபவிக்கப்பெறாத நிலையில் ஆழ்வார் தமது விவேகப்பிரகாசமும் மிடைந்து அடைய மோகாந்தகாரம்மேலிட்டமையானபடியால் 'இந்நிலையில் எமதுபெரியோர் எம்மை எம்பெருமானது பிரசாதத்துக்குப் பாத்திரமாம்படி சமர்ப்பியாமல் விளம்பிப்பதே!' என்று அன்பரை நோக்கி அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். கோலப்பகற்களிறொன்று கற்புய்ய - பகல் மேலிட்டுச் செவ்வியதான விவேகப்பிரகாசம் மறைதற்படியாக, சூழாம் விரிந்த நீலம் கல்லுங் களிறு எல்லாம் நிரைந்தன - மோகாந்தகாரம் மிகமேலிட்டது; இவற்றைக் களிறென்றது, அடக்குதற்கு அருமையால். ஞாலப்பொன் மாதின் மணாளன் என்றதனால், நாய்ச்சிமார்கள்போலத் தாமும் எம்பெருமானோடு சேர்தலில் விருப்பங்கொண்டமை தோன்றும். மணாளன் துழாய் நங்கள் சூழ்குழற்கே புனைந்து - எம்பெருமானது பிரசாதத்தை எமது முடிமேற் கொள்ளும்படி கிடைக்கச்செய்து. எவ்வினைமார் என்றது, எம்பெருமானடியாரில் தம்மினும்மூத்தவரை. என்றுகொலோ என்றதனால், அதுவிஷயமான அபேக்ஷையே இவர்க்குத் தலையெடுத்தமை தோன்றும். நேரிழையீர் என்றது, அன்பர்க்கு நற்குணங்களாகிய அணிகலன்கள் அமைந்திருத்தலைக் குறிக்கும். 'எம்பெருமானோடு ஸம்ஸர்க்கமுள்ளதொன்றல்லது போதுபோக்க இவருக்குத் தரிப்பரிதானபடியைச் சொல்லுகிறது' என்ற அப்பிள்ளையுரை அறியத்தக்கது.

* திருநெடுந்தாண்டகம் - ௧௬.
† கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - ஆற்றுப்படலம் - ௧௧.
‡ கலித்தொகை - குறிஞ்சிக்கலி - ௨.

முதல்வாக்கியம் - உருவகவணி. புய்ய - புய் என்னும் வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த செயவெனெச்சம். நேரிழையீர் - நேரிழையார் என்பதன் விளி. மாது - மாதரென்பதன் விகாரம். மணாளன் - மணவாளனென்பதன் மரூஉ. குழற்கு - உருபுமயக்கம். புனைந்து - புனைய என்னும் எச்சத்தின் திரிபு.

ஏகாரவீற்றதாய் முடிதல்வேண்டு மென்ற கட்டளைக்கலித்துறையிலக்கணத்துக்கு மாறாக இங்கு 'என்றுகொலோ' என ஓகாரவீறாய் முடிந்தது காண்க. மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற ஆழ்வார் இவ்வண்ணம் அருளிச்செய்திருத்தல்கொண்டு, கட்டளைக்கலித்துறைக்கு ஓகாரவீற்றதாதலும் விதியான்மை இலக்கணமா மென்பது அறிக; *"இலக்கியங்கண்டதற்கு இலக்கண மியம்பலின்." இனி, 'என்றுகொலே' என ஏகாரவீறாகத் திருத்துதல் அசம்பிரதாயமும் சொல்லிலக்குச்சிறப்பின்மையும் உணர்க. அன்றியும், வடமொழியில் வால்மீகி வியாசர் முதலிய ருஷிகளுடைய வசனங்களில் ஏதேனுமிலக்கணமாறுபாடுளதாயவிடத்து "ஆர்ஷத்வாத்தோஷ:" [ருஷிவாக்கியமாதலால் குற்றமில்லை] என்று அதனை வழுவமைதியாக ஏற்றுக்கொள்ளல் ஆன்றோர் மரபாதலால், அவர்களினும் ஞானங்கனிந்து நலங்கொண்ட ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயலே அங்ஙனம் அமைத்துக்கொள்ளத் தட்டில்லை யென்க. மேலும், வடமொழிவேதத்தின்பிரயோகம் மற்றைவழக்குக்குச் சிறிதுவிலகிடத்து வேறுபடுதல்போலத் தமிழ்வேதமாகிய இத்திவ்வியப்பிரபந்தத்துக்குங் கொள்க. இறைபான்மையாகிய இதற்கு இலக்கணமும் இலக்கியமும் வந்தவிடத்துக் கண்டுகொள்க. (௬௦)

வாடைக்கு வருந்தின தலைமகள் வார்த்தை.

௬௧. என்னும்புன்வாடையிதுகண்டறிதுமிவ்வாறுவெம்மை
யொன்றுமுருவுஞ்சுவடுந்தெரியிலமோங்கசுரர்
பொன்றும்வகைபுள்ளையூர்வானருளருளாதவிந்நாள்
மன்றில்நிறைபழிதூற்றிநின்றென்னைவன்காற்றடுமே.

(இ - ள்.) என்னும் புன் வாடை இது கண்டு அறிதும் - எப்பொழுதும் கொடுமைசெய்கிற இந்தவாடையைக் கண்டறிவோம்; இவ்வாறு வெம்மை உருவும் சுவடும் ஒன்றும் தெரியிலம் - இப்படிப்பட்ட (வாடையினுடைய) வெப்பத்தினது தன்மையையும் குறிப்பையும் ஒருவிதத்தாலும் அறிகிறோமில்லை; ஓங்கு அசுரர் பொன்றும் வகை புள்ளை ஊர்வான் - உயர்ந்த அசுரர்கள் அழியும்படி கருடாழ்வானை ஏறிநடத்துகிற எம்பெருமான், அருள் அருளாத - (தனது) கருணையால் (எனக்கு) பாலித்தருளாத, இ நாள் - இக்காலத்திலே, வன் காற்று - வலிய வாடையானது, என்னை, — மன்றில் நிறை பழி தூற்றி - வெளியில் மேலே நிறைகிற பழியை அயலாரையிட்டுத் தூற்றுவித்து, நின்று அடும் - அப்பாற்போகாமல் நிலைநின்று அழிக்கிறது; (எ - று.) —ஈற்றேகாரம் - இரக்கம்.

பிரிந்தநிலையில் பலபொழுதும் வாடை வருத்துதலால், அதனைப்பற்றி அடிக்கடி கூறி அலற்றும்படியாயிற்று; இதனால், கூறியதுகூற லென்னுங் குற்றத்துக்கு இடமின்மை காண்க. இங்ஙனம்வருவன வேறுசிலவற்றிற்கும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

புன்வாடை - மந்தமாருத மென்றுமாம். வாடை வருத்துகிற தென்று பொதுப்படக்கூற முடிவதேயன்றி இன்னவடிவமாய் இன்னகுணத்ததாய் இன்னதுசெய்து வருத்துகிற தென்று ஒருவகையானும் விவரங்குறித்துக் கூறக்கூடாதபடி யுள்ளது இதன்கொடுமை யென்பாள், 'என்னும் புன்வாடை யிதுகண்டறிதும் இவ்வாறு வெம்மை யொன்று முருவுஞ் சுவடுந் தெரியிலம்'

* நன்னூல் - பதவியல் - ௧௪.

என்றாள். 'என்றும்' என்றதனால், தான் பலநாளாகத் தலைவனைப்பிரிந்து வாடைக்குநோதல் தோன்றும். கொடியாரையொழித்து அடியாரைக்காத் தருளும் இயல்புடையவன் எனக்குக்கொடியதான வாடை வருத்துதலைத் தவி ர்த்து அடிமையாகிய என்னைக் காத்திடாதொழிவதே! என்ற இரக்கந் தோன்ற, 'ஓங்கசுரர்பொன்றும்வகை புள்ளையூர்வா னருளொருனாத விக்நாள்' என்றாள். ஓங்கு அசுரர் - வரபல புஜபலங்களாலே கொழுத்துள்ள அசுரர்; அன்றி, வணங்காமுடியராய் நிமிர்ந்ததலையராயுள்ள அசுரர்; மன்றில் நிறை பழி தூற்றுதல் என்றது, தான் வாடைக்கு வருந்துதலைக் கண்டு ஊரார் அலர்தூற்றுதலை; 'லோகம்அடங்க 'ஒருத்தி பிரிந்தவளவிலே ஒருகாற்றுக்கு ஈடுபட்டுத்துடிப்பதே!' என்று பழிசொல்லும்படியாய்த்து. நிறைபழி - தன்னை யளவிலேயன்றியே 'இவள் காற்றிலேயீடுபட, வாராதொழிவதே!' என்று நாய கனுக்கும் பழியானபடி' என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. அடும் - கொல் லும்; மரணாந்தமான வேதனையைச் செய்யும் என்றபடி. என்னை வன்காற்று அடும் - கணநேரமட்டுமில்லாத காற்று, பரிகாரஞ்செய்யமாட்டாது பொறுத் திருக்கவும் மாட்டாத மெல்லியலான என்னைப் பெண்கொலை யென்பதும் பாராது நாசப்படுத்தும்.

நாம் எம்பெருமானைச் சேர்தற்கு விரைகிற அளவில் உடனே பேறு கிடையாது விளம்பித்தலால் அப்பொழுது இவ்வுலகத்துப் பொருள் நம்மை வருத்தும்விதத்தை ஆழ்வார் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். முன்பு சம்சாரத்தில் அநுபவித்த துக்கபரம்பரைகள் இனியன என்னும்படி இப் பொழுது எம்பெருமானைச்சேரப்பெறாதவயரம் மிக்க தன்மை இதில் தோன் றும். என்றும் புன்வாடையிது கண்டறிதும் - எப்பொழுதும் வருத்துந்தன் மையதான இவ்வுலகப்பொருளை யாம் கண்டறிவோம்; இவ்வாறு வெம்மை உருவும் சுவடும் ஒன்றும் தெரியிலம் - இப்படிப்பட்ட பொருளின் தன்மை யுங் குறியும் ஒருவகையாலும் எம்மாற் கூறமுடியாதபடி மிக்குள்ளன; ஓங் கசுரர் பொன்றும்வகை புள்ளையூர்வானருளருளாத இந்நாள் - துஷ்டநிக்கி ரகசிஷ்டபரிபாலநசீலரும் அதற்கு ஏற்றபடி விரைவுள்ள வாகனத்தை யுடையவருமான எம்பெருமான் தனது இயல்பாகிய கருணையால் அடியேனை ஆட்கொள்ளாத இக்காலத்தில், மன்றில் நிறை பழி தூற்றி வன்காற்று என்னை நின்றடும் - எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தும் இங்ஙனம்ஆனே னென்ற பழியைப் பலரும்எங்குந்தூற்றச்செய்து இவ்வுலகத்துப்பொருள் என்னை நிலையாகவருத்துகிறது என்க. ஸ்வாபதேசத்தில், பழி - எம்பெருமான் தானேவந்து ஆட்கொள்ளுமளவும் ஆறியிராமல் விரைதலாலாகுவது; 'தன் பேற்றுக்குத் தான்ப்ரவர்த்திக்கையும் பழியிறே' என்ற ஈடு அறியத்தக்கது.

இனி, முதலிரண்டடிக்கு - எப்பொழுதும் இம்மந்தமாருதத்தை அநுப வித்தறிவோம்; இப்படி வெப்பம்பொருந்திய வடிவத்தையுந் தன்மையையும் (இதற்குஉள்ளவாக) முன்புகண்டறியோம் என்றுஉரைத்தலும் பொருந் தும்; இவ்வுரைக்கு, 'ஒன்றும்' என்பது - எதிர்காலப்பெயரெச்சம். இப்பொ ருளுக்கு ஸ்வாபதேசம்:—'இந்நால், நெடுநாள் பொருந்திப்போந்த ஸம்ஸா ரந்தானே பகவத்ப்ராவண்யம் உறைக்க உறைக்க இதில்பொருந்தாதபடி யான நிலை பிறந்தபடி சொல்லுகிறது' என்பது, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யா க்யானம்.

'தெரிகிலம்' என்ற பாடம் கொள்ளத்தக்கதன்று; 'தெரியிலம்' என்றே எல்லா ஏட்டுப்பிரதிகளிலும் உள்ளது: முப்பத்தோராம்பாசுரத்தில் 'இசை யிலம்' என்றதுங் காண்க. (௪௧)

தலைவனது நோக்கில் ஈடுபட்ட தலைவி வியந்துஉரைத்தல்.

௪௨. வன்காற்றறையவொருங்கேமறிந்துகிடந்தலர்ந்த [ளுயி
மென்காற்கமலத்தடம்போற்பொலிந்தனமண்ணும்விண்
மென்காற்களவின்மைகாண்மினென்பாலொத்துவானிமிர்
தன்காற்பணிந்தவென்பாலெம்பிரானதடங்கண்களே. [ந்த

(இ - ள்.) எம்பிரான தடங்கண்கள் - எமது தலைவனான பெருமானது பெரிய திருக்கண்கள்,—'மண்ணும் விண்ணும் - மண்ணுலகமும் விண்ணுலக முமாகிய பரந்தவுடமிரண்டும், என் காற்கு அளவு இன்மை - எனது இரண்டு பாதங்களின் அளவுக்கு இடம்போதாத சிறுமையை, காண்மின் - பாருங்கள்', என்பான் ஒத்து - என்று (அவ்வவ்வுலகங்களிலுள்ளார்க்குக்) கூறி ஒரு வித்தை காட்டுபவன்போன்று, வான் நிமிர்ந்த-மேலுலகைநோக்கி வளர்ந்த, தன் - தன்னுடைய, கால் - திருவடிகளில், பணிந்த - வணங்கின, என்பால் - என்னிடத்து,—வன் காற்று அறைய ஒருங்கே மறிந்து கிடந்து அலர்ந்த மென் கால் கமலம் தடம் போல் பொலிந்தன - வலியகாற்றுவீசுதலால் ஒரு பக்கத்திலே சாய்ந்துகிடந்து மலர்ந்த மெல்லியகாம்பையுடைய தாம ரைத்தடாகம்போல அழகுமிக்குவிளங்கின; (எ - று.)

சர்வேசுவரனாகிய நாயகன் தன் கடைக்கண்பார்வையால் தன்னை ஒ ருக்கணித்துக் குறிப்பாகநோக்கிப்போன தன்மையில் ஈடுபட்டுக் கூறியது, இது. ஒருக்கணித்துக் கடைக்கண்ணால் நோக்கிய கண்கள், வலியகாற்றினால் நேர்நிற்கமாட்டாது ஒருபுறஞ்சாய்ந்து அந்நிலைமையில்மலர்ந்த தாமரைமலர் போன்றன என்க. மண்ணும் விண்ணும் காற்கு அளவின்மையை, *"நின்ற கால் மண்ணெலாம் நிரப்பி யப்புறம், சென்று பாவிற்றிலை சிறிது பாரொடு, ஒன்ற வானகமெலா மொடுக்கி யும்பரை, வென்றகால் மீண்டது வெளிப்பெறு மையே," "உலகெலா முள்ளடியடக்கி" என்பவற்றுலுங் காண்க. தன் - எம்பெருமானது. 'தன்காலபணிந்த' என்பதற்கு - தன்னிடத்தில் ஈடுபட்ட என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; அப்பொழுது, கால் - ஏழனுருபு. மண் ணும் விண்ணும் என்காற்களவின்மை காண்மி னென்பானொத்து வான்நிமிர் ந்த தன்கால் - எல்லாவுலகத்து உயிர்களையும் தன்காற்கீழ் அடிமைகொள்ளத் திருவுள்ளமுகந்த எம்பெருமான், அவ்வுலகை நோக்கி 'உங்கள்தலையில் என் காலை வைக்கிறேன்' என்றுசொன்னால், அவ்வுயிர்களில் யானெனதென்னுஞ் செருக்குடையவை 'நாங்கள் வைக்கவொட்டோம்'என்று தூனியிட்டுத் தடுக் கக்கூடு மென்று கருதி, 'என்காற்கு இவை இடம்போதாமையைப் பாருங் கோள்' என்று ஒருவியாஜமிட்டுச் சொல்லி அவற்றின்முடிமேல் அடிவைத்து அவற்றை ஆட்கொண்டருளின னென்க; இதனால், உயிர்களுக்கு முயற்சி யில்லாமலே எம்பெருமான் அருள்செய்தல் தோன்றும்.

ஆழ்வார் தம்பக்கல் எம்பெருமான் பரிபூர்ணகடாக்ஷம் பண்ணினபடி யைப் பாவனையாலே அநுபவித்து அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். அப்பொழுது, எம்பெருமானது திருக்கண்மலர்களுக்குக் காற்ற றைதலாவது - தடையில்லாத ஈடையையுடைய கருணையால் தாண்டப்படு தல். ஒருங்கே மறிந்து கிடந்து அலர்தலாவது - இவ்வாழ்வாரொருவர்பக்க லிலே அபிமுகமாய் இவரையே நோக்கி மலர்தல். மென்காலாவது - இந்த அருள்நோக்குக்கு மூலமான திருவுள்ளநெகிழ்ச்சி. கமலத்தடமென்றது, நிறத்தாலும் குளிர்ச்சியாலும் பரப்பாலும் இனியனவாயிருத்தல்பற்றி.

'விண்ணுமண்ணும்' என்ற பாடம் மோனைக்கு இனிது பொருந்தும். நான்காமடியின்முதலில் 'தன்பால்' என்றபாடம் எதுகைக்கு மிகச்சிறப்ப.

* கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - வேள்விப்படலம் - ௩௬, ௩௭.

நின்ற. 'மன்னனும் பின்னனும் என்கோற்களவின்மை காண்பி னென்பாளைத் து'என்றது, நற்றிறப்பேற்றதின்பாற்படும். எம்பிரானை, அ - ஆறனுருபு.

தலைமகனுருவெழிலுரைத்த தலைமகள் வார்த்தை.

௬௧. கண்ணுஞ்செந்தாமரைகையுமவையடியோவவையே
வண்ணங்கரியதோர்மால்வரைபோன்றுமதிவிகற்பால்
விண்ணுங்கடந்தும்பரப்பால்மிக்கும்மற்றெப்பால்யவர்க்கு
மெண்ணுமிடத்ததுவோவெம்பிரானதெழில்நிறமே.

(இ - ள்.) கண்ணும் செம் தாமரை - திருக்கண்களும் செந்தாமரைமலர்களையொப்ப, கையும் அவை - திருக்கைகளும் அத்தாமரைமலர்களையொப்ப, அடியோ அவையே - திருவடிகளும் அம்மலர்களையேயொப்ப,—எம்பிரானது எழில் நிறம் - எமதுதலைவனது அழகிய திருமேனிவிளக்கம்,—வண்ணம் கரியது ஓர் மால் வரை போன்று - நிறத்தாற் கருமையுடையதொரு பெரிய மலையையொத்து, மதி விகற்பால் விண்ணும் கடந்து உம்பர் அப்பால் மிக்கு மற்று எப்பால் யவர்க்கும் எண்ணும் இடத்ததுவோ - ஞானத்தின்மிகுதியால் சுவர்க்கலோகத்தாரை மேலிட்டு அதன் மேலிடத்து உள்ள சத்தியலோகத்தார்க்கும் அப்பாற்சென்று அதன்மேற்பரமபதத்தில் எவ்விடத்துமுள்ள நித்தியசூரிகளெல்லோர்க்கும் (இத்தன்மையதென்று) அளவிடும்படியான தன்மையுடையதோ? [அன்றென்றபடி]; (எ - று.)

லீலாவிபூதியில் பல்வுலகங்களிலும் முன்னோரனைவரினும் ஞானத்தில் மேம்பட்ட பரமபதத்துநித்யசூரிகளுக்கும், தான்கண்ட தலைவனது திருமேனியழகு இத்தன்மைத்தென்று வரையறுக்கவொண்ணாது எனவே, இவ்வுலகத்தாரால் வரையறுக்கலாகாமை தானே விளங்கும். மனுஷ்யர்களிற்காட்டில் தேவர்களுக்கும்,இந்திராதிதேவர்களிற்காட்டில் சிருஷ்டிகர்த்தாவான பிரமனுக்கும்,அவனினும் முக்தருக்கும்,அவர்களிற்காட்டிலும் நித்யருக்கும் ஞானம் படிப்படியே சிறக்குமென்பது கொள்கை. இப்பாசுரத்தின் முதலடியை, * "மைவண்ணங் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணையு மரவிந்த மடியு மஃதே"என்பதோடு ஒப்பிடுக. வேறுபடுப்புமையிடைத்தலரிது என்பது தோன்ற, பலஅவயவங்களுக்கு ஒருபொருளையே உவமைகூறியது. 'ஓ என்கிற அசை - தாமரை முற்றுவமையல்லாமையைக் காட்டுகிறது'என்ற அழகியமணவாளசீயருரையும் அறியத்தக்கது. விகற்பு - விகல்பம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு; வேறுபாடு என்று பொருள்: இங்கு, மற்றையோரறிவினுஞ் சிறந்து வேறுபட்டுத்தோன்றுதலைக் குறித்தது. ஈற்றடியில்,ஓ - எதிர்மறை. 'எழிலாவது - வளர்ந்தமைந்தபருவத்தும் இதுவளர்ந்துமாறியதன்றி இன்னும்வளருமென்பதுபோன்று காட்டுதல்' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். மதிவிகற்பாற் கடந்து எனவும் இயையும்; மதிவிகற்பால் எண்ணுமிடத்ததுவோ என்றும் இயைக்கலாம்.

யவர்க்கும் - யாவர்க்கும் என்பதன் குறுக்கல்; † "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்யவனவன்" என்றபாசுரத்தில் 'யவன்' என்பதும், ‡ "பயிலுந்திருவுடையார்யவரேனுமவர்கண்டீர்" என்பதில் 'யவர்' என்பதும் காண்க. இங்கே, யா வினா எஞ்சாமைப்பொருளது. § "ஆவோ டல்லது யகர முதலாது" என்றவிதியைக்காட்டி, 'யவர்க்கும்' என்றும்,'யவன்' என்றும், 'யவர்'என்றும் உள்ளபாடங்களை மறுத்து,'எவர்க்கும்'என்றும்,'எவன்'என்றும்,'எவர்' என்றும் பாடங்கொள்ளவேண்டுமென வற்புறுத்துவாரும் உளர்;அது அசம்பிரதாயம்: மேயுள்ளது. "ஆவோ டல்லது யகர முதலாது" என்ற சூத்திர விதி இயற்கைமொழிக்கேயன்றிச் செய்யுளில் வேண்டுழிக்குறுக்கல்பெற்ற மொழிக்கு விலக்காகாது. [இதனை * "அஉ,ஐஔவுமூவுயிர்குகரத்துரிய", † "அஆஎஒவ்வோடாகுஞம்முதல்"என்ற விதிகள் 'மிஞிறு' என்பதன் இலக்கணப்போலியாகிய 'ஞிமிறு' என்பதை விலக்காமை போலக் கொள்க.]

ஆழ்வார் தமது அகக்கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட எம்பெருமானது வடிவழகில் ஈடுபட்டு இது 'எமக்கேயன்றி நித்யசூரிகளுக்கும் அளவிடவொண்ணாது' என்று அருளிச்செய்தல்,இதற்கு உள்ளுறைபொருள். மற்றவைவெளிப்படை.

மிக்கும்மற்று, மகரவொற்று - தளைநோக்கிய விரித்தல். இனி, உம்பரப்பாலும் மிக்கு என உம்மைமாறுதலுமாம். (௬௧)

தலைவி தலைவன்பெருமை யுரைத்தல்.

௬௨. திறமுயர்கோலமும்பேருமுருவுமிவையிவையென்
றறமுயன்ஞானச்சமயிகள்பேசிலுமங்கங்கெல்லா
முறவுயர்ஞானச்சுடர்விளக்காய்நின்றதன்றியொன்றும்
பெறமுயன்றாரில்லையாலெம்பிரானபெருமையையே.

(இ - ள்.) திறம் - திறமும், உயர் கோலமும் - சிறந்த அலங்காரமும், பேரும் - திருநாமமும்,உருவும் - வடிவமும்,இவை இவை - இன்னின்னவை, என்று—,அறம் முயல் ஞானம் சமயிகள் - தருமமார்க்கத்தால் முயன்றுபெற்ற ஞானத்தையுடைய வைதிகசம்பிரதாயத்தவர்,பேசிலும் -(ஒருவாறு பிறர்க்குக் குறிப்பிட்டுச்)சொன்னாலும்,(அவர்கள்),அங்கு அங்கு எல்லாம்-அந்தந்திறம் அலங்காரம் திருநாமம் வடிவம் இவையெல்லாவற்றிலும்,உற உயர் ஞானம் சுடர் விளக்கு ஆய் நின்றது அன்றி - மிகவுயர்ந்த(தமது) ஞானமாகிற தீபத்தாற் சிறிதுவிளக்கத்தைப் பெற்றுநின்றதொழிய,எம்பிரான பெருமையை - எமதுதலைவனது (ஒப்புயர்வற்ற)மகிமையை, ஒன்றும் பெற முயன்றார் இல்லை - ஒருவகையாலும் முற்றும் அளவிட்டுக்கூறப்பெறும்படி பிரயத்தனம்பண்ணினார்களில்லை;(எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

‡ "வான்கொண்ட கண்ணோர் யாரே வடிவினை முடியக் கண்டார்,ஊழ்கொண்ட சமயத் தன்னா னுருவு கண்டாரை யொத்தார்" என்றாற்போல,எம்பெருமானது நாமரூபகுணாதிகளில் அவ்வம்மதத்தவர் தாம்தாம் ஒவ்வொரு பகுதியை அறிந்ததேயன்றி முற்றும் எவரும் அறிந்திலர் என்க. கீழ் 'யவர்க்கு மெண்ணுமிடத்ததுவோ'என்றதன்மேல் 'திறமுங் கோலமும் பேரும் உருவும் இவையிவையென்று ஞானச்சமயிகள் பேசுகின்றனரன்றோ?'என்று எழுந்த ஆட்சேபத்துக்கு 'அவர்களும் அவன்பெருமையைச் சிறிதுசிறிதுகண்டதேயன்றி முடியக் காணப்பெற்றாரில்லை' என்று விடைகூறியவாறு. அறமுயல் - மிகமுயன்றுபெற்ற என்றுமாம்.

ஆழ்வார், தமக்குத் தரிசனந்தந்த சர்வேசுவரனுடைய மகிமை எவ்வளவு ஞானங்கைவந்தவர்க்கும் முற்றுமுணரப்பெறாத தென்று உண்மையுரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். மற்றவை வெளிப்படை. சுவயத்தனத்தாலே அறிவோமென்பார்க்கு அறியமுடியாத தன் அளவிடலரிய பெருமை

* திருநெடுந்தாண்டகம் - உக.
† திருவாய்மொழி - முதல்திருப்பதிகம் - க.
‡ " இருபத்தேழாந்திருப்பதிகம் - க.
§ தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு - ௩௨.

* தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - மொழிமரபு - ௩௪.
† நன்னூல் - எழுத்ததிகாரம் - எழுத்தியல் - ௱௦.
‡ கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - உலாவியற்படலம் - கக.

யை அருளாலே தமக்குவிளங்கச்செய்த உபகாரத்தைக் கருதி,'எம்பிரான்' என்றார்.

திறம் - கருமை வெண்மை முதலியன. கோலம் - சௌலப்யம் முதலியன. பேர் - ஸஹஸ்ரநாமங்கள். உரு - ரூபபேதங்கள். உற என்பதற்கு - கிட்ட என்று உரைத்து,நின்ற என்பதனோடு கூட்டுவாரும் உளர். 'திறமுயர்கோலம்'என்பதற்கு -(எம்பெருமானது திருமேனியிற்சேர்தலால்) தாம் சிறப்பெறுகிற திருவாபரணங்களென்றலும் உண்டு. (௪௪)

தலைவி தலைவனது நீரிடையுதவியை நினைந்துரைத்தல்.

௪௫. பெருங்கேழலார்தம்பெருங்கண்மலர்ப்புண்டரீகம்மே
லொருங்கேபிறழவைத்தாரிவ்வகாலமொருவர்நம்போல்
வருங்கேழ்பவருளரேதொல்லைவாழியஞ்சூழ்பிறப்பு
மருங்கேவரப்பெறுமேசொல்லுவாழிமடநெஞ்சமே.

(இ - ள்.) மட நெஞ்சமே - பேதைமைக்குணமுடைய மனமே! பெருகேழலார் - (முன்பு பிரளயவெள்ளத்திற் புக்கு அழுந்தின பூமியை எடுத்தற்பொருட்டுப்) பெரிய வராகவடிவமானவர், இ அகாலம் - (காத்தற்கு) எளியதல்லாத இக்காலத்தில்,தம் பெரு கண் மலர் புண்டரீகம் நம்மேல் ஒருங்கே பிறழ வைத்தார் - தமது பெரிய செந்தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களை நம்மேல் ஒருபடிப்பட மிளிரும்படி வைத்தார் [கடாக்ஷித்தருளினார்]; நம்போல் வரும் கேழ்பவர் ஒருவர் உளரே - (அவரோடு) நம்மைப்போலப் பொருந்திய சம்பந்தம்பெற்றவர் வேறொருத்தர் உளரோ? [இல்லையென்றபடி]; தொல்லை வாழியம் - (நாம் அவரோடு)பழமையான வாழ்க்கையையும் உடையோம்; (அப்படிப்பட்ட நமக்கு),சூழ் பிறப்பு மருங்கே வர பெறுமே - விடாது சூழ்கிற பிறப்புத்துன்பங்கள் அருகிலும் வரக்கூடுமோ? சொல்லு - சொல்வாய்; வாழி - (கலக்கந்தெளிந்து) வாழ்வாயாக;(எ - று.)

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி அவனையே சிந்தித்து எப்பொழுது வருந்துகையில், அவளது மனம், *"என்பதுகோடி நினைந்தெண்ணுவன" என்றபடி, அவன் முன்பு செய்த உதவியையும் அவனோடு தனக்குஉள்ள தொடர்ச்சியையும் மறந்து அவனது கருணையின்மையையே பாராட்டி வெறுக்கப்புக, அந்நெஞ்சத்தை முன்னிலைப்படுத்தித் தலைவி 'நாம் முன்பு நீர்நிலையில் விளையாடச்சென்றபொழுது பெருக்கில் அகப்பட்டு ஆழ்ந்து அழியவிருக்கையில் தமது அபாயத்தைக் கருதாது அணித்து வந்து இறங்கி நம்மை யெடுத்துக் கரைமேல்விட்டு உயிர்காத்தவரல்லரோ அவர்?' என்றும், 'இப்படிப்பட்ட உரிமை அவரோடு வேறு யார்க்கு நேர்ந்தது?' என்றும்,'இவ்வுதவிசெய்தற்கு முன்னமே அவரோடு நாம் இயற்கைப்புணர்ச்சி பெற்றோமன்றோ?' என்றும் பழைய தொடர்ச்சிகளைக் கூறி மனத்தைத் திருப்புதல், இத்துறையின் போக்கு.

பிரளயக்கடலினுட்பட்டு ஆழ்கிற நிலமகளை அதனினின்றெடுத்துப்பாதுகாத்த மகாவராகமூர்த்தியை உணர்த்துகிற 'பெருங்கேழலார்' என்ற சொல்லினாலும்,'இவ்வகாலம்' என்றதனாலும், நாயகனான ஈசுவரன் புனலிடைவந்து உதவின உதவியைக் குறிப்பித்தாள். இது, புனல்தருபுணர்ச்சி யெனப்படும். †"விண்ணோன் மறந்திலம் யாமுக் கெந்நெஞ்சேநுஞ் செருமலைந்த, மன்னோன் செலச்செற்ற வானவன் யானன் கையைத்துறைவாய்ப், பொன்னார்புனலெம்மை வாங்கும்பொழு தங்கொர் பூங்கனையே,என்னுள்ளுருவ வினைத்

தெமக்குச்செய்த வாருளே", *"கொண்டலுற்றேறுங் கடல்வரவெம்முயிர் கொண்டுதந்து, கண்டலுற்றோர்நின்ற சேரிச் சென்றுறேர்கழலவனே," †"பரங்குன்றினிற்பாய்புனல்யாமொழுகக், கதியுடையான்" எனப் பிறவிடங்களில் இது பாராட்டிக் கூறப்படுதல் காண்க. 'தம்பெருங்கண்மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மேல் ஒருங்கே பிறழவைத்தார்' என்றது, 'அங்ஙனம் தன்னையெடுத்தபொழுது குளிரநோக்கியதைக் கூறியவாறு, 'அகாலம்' என்றதனால், தன்னுயிர் சாயினுஞ் சாய்க வென்று உன்னித் தறுகண்மை கொண்டாலன்றி இனிதுகாத்தற்கு இடமல்லாத சமயமென்றபடி. முன்புநடந்தது, அன்பின் மிகுதியால் இப்பொழுது நடக்கிறதுபோலத் தோன்றுதலால், 'இவ்வகாலம்' என அண்மைச்சுட்டாற் குறித்தாள். வீழ்பவரென்றது வீழ்பவரென நிற்றல்போல,கெழுபவரென்பது கேழ்பவரென நின்றது.கேழ்பவர் என்பதற்கு - நிறமுடையாரென்றும், பெருமையுடையாரென்றும், நன்மையுடையாரென்றும் உரைப்பாருமுளர். இப் புனல்தருபுணர்ச்சியையும் இதுபோன்ற பூத்தருபுணர்ச்சி களிறுதருபுணர்ச்சி என்பவற்றையும் இயற்கைப்புணர்ச்சியது நீக்கத்தின்கண் நிகழ்ந்தனவாக உரைத்தல் அகத்தமிழிலக்கண மாதலால், அதற்குமுன்பு இயற்கைப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்ததை 'தொல்லைவாழியம்' என்றதனால் கூறினாள். இனி, தொல்லை வாழி அம் சூழ்பிறப்பு எனப்பிரித்து எடுத்து,பழமையானதும் செழிப்புடையதும் அழகிதாய்த் தப்பவொண்ணாதபடி சூழ்வதுமான பிறப்பு என்று உரைத்தலும் ஒன்று; அம் என்பதற்கு - எதிர்மறை யிலக்கணையாக, பொல்லாததாய் என்று முரைப்பர்: அம் - சாரியையுமாம். பிரிந்தகாலத்தின் நீட்டிப்பினால் முன்புஇயற்கைப்புணர்ச்சிநிகழ்ந்ததையுமுட்பட மறக்கும்படி யானதனால், 'தொல்லைவாழியம்' என்று அதனை ஞாபகப்படுத்தினாளென்க. சூழ்பிறப்பு மருங்கே வரப்பெறுமே - ‡"பெண்பிறந்தாரெய்தும் பெருந்துயர் காண்கிலேனென்று, ஒண்சுடரோன் வாராதொளித்தான்" என்னும்படியான மகளிர்க்குஉரியதுன்பங்கள், இங்ஙனம் அருமையுந் தொடர்ச்சியையு முடைய தலைவனைக் கொண்ட நமக்கு வாரா என்றபடி. உளரே, பெறுமே என்ற ஏகாரங்கள் - எதிர்மறை. சொல்லு என்றது, தேற்றப்பொருள் விளக்கும்; 'காண்' என்றதுபோல. காலத்திலுதவிசெய்த நன்றியை மறந்த அறிவின்மைபற்றி, 'மடநெஞ்சமே' என்றாள்.

'நாம் சம்சார சாகரத்தில் அகப்பட்டு வருந்துவதும் எளிதிற் காத்தற்கு உரியதல்லாததுமான இந்த அகாலத்தில், பிரளயவெள்ளத்துப் பூமியைக் காத்த பெருமான், நம்மேல் பூர்ணகடாக்ஷம் வைத்தருளினான்; ஆதலால், நம்மைப்போல அவனோடு சம்பந்தம் பெற்றார் எவருமில்லை: அன்றியும், பரமாத்மாவாகிய அவனோடு ஜீவாத்மாவாகிய நாம் இயற்கையின் அடிமைப்பட்டு வாழ்தலுமுடையோம்; நமக்கு இனிப் பிறவித்துன்பங்கள் அருகிலும் வரக்கடவனவல்ல;(பகவத்கடாக்ஷமுண்டாய் அநுபவம் பெற்றார்க்கு ஜந்மசம்பந்தமுண்டென்று எங்கேனும் கேட்டறிவதுண்டோ?) சொல்லிக்காண்; இனிக் கலக்கந்தெளிந்து வாழ்வாயாக' என்று ஆழ்வார் பிறவித்துயருக்கு அஞ்சிநொந்தியதமது நெஞ்சத்தைநோக்கிக் கூறித் தெளிவித்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'இப்படி தமக்கு ஈசுவரன் தன்மாகாத்ம்யத்தைப் பிரகாசிப்பித்தபடியை அநுசந்தித்து ஸந்துஷ்டரானவளவிலே இவர் திருவுள்ளமானது 'ஸம்ஸாரார்ணவமத்யஸ்தரான நமக்கு அவன் உபகரித்தானென்று ஸந்துஷ்டராகாநின்றீர்; ஸம்ஸாரத்தினின்றும் உத்தீர்ணரானவர்கள் பெறக்கடவ பேறுண்டு நமக்கு நிலைநிற்கக்கூடுமோ?' என்று திருவுள்

னத்துக்குக் கருத்தாக, 'அவன் பூர்ணகடாக்ஷம் பெற்ற நமக்குக் குறையில்லைகாண்' என்கிறார்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். முதல்வராகிய தான், பிரளயக்கடலினின்று பூமியை ஏந்திக் காத்ததோடு பிறவிக்கடலினின்று எம்மைக் கரையேற்றிக் காத்தல் ஒப்புமையுடைய தெனத் தோன்றும். ஒருவர் நம்போல்வாருங் கேழ்பவருளரே - *"எனக்கெவ்வுலகம் நிகரே," †"எனக்கினி யார் நிகர் நீணிலத்தே," ‡"எனக்காரும் நிகரில்லையே" என்றாற்போலப் பெருமை பாராட்டியபடி; 'இவரைப்போலே தாழ்வின்று இப்பேறு பெற்றார் இல்லை யென்றபடி' என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. ஒருங்கே - 'நம்மேல்வைத்த கடாக்ஷத்தை மாறிப் பிராட்டி தன் பக்கலிலே வைக்கவென்றால் அதுவும் அரிதாம்படியாய்த்து' என்ற நம்பிள்ளையீடு அறியத்தக்கது. பிறழ - மிக. எம்பிரானருளால் ஊழ்வினையொழியப் பிறப்பற்று முத்திப்பேறு சித்தித்தலால், 'பிறப்பு வரப்பெறுமே' என்றது. நீ சங்கிப்பது உனது அறிவின் குறைவாலே யென்பார், 'மடநெஞ்சமே' என விளித்தார். சூழ்பிறப்பு - காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வரும் பிறப்பு. 'மருங்கே வரப்பெறுமே' என்றதனால், நமக்கேயன்றி நமது சம்பந்தமுடையார்க்கும் பிறப்பு வாராது என்றபடி.

தொல்லை - தொன்மை; ஐ விகுதி பெற்ற பண்புப்பெயர். (௫௩)

நெஞ்சைத்தூதுவிட்ட தலைவி இரங்கல்.

௫௪. மடநெஞ்சமென்றுந்தமதென்றுமோர்கருமங்கருதி
விடநெஞ்சையுற்றார்விடவோவமையுமப்பொன்பெயரோன்
தடநெஞ்சங்கீண்டபிரானார்தமதடிக்கீழ்விடப்போய்த்
திடநெஞ்சமாயெம்மைநீத்தின்றுதாறுந்திரிகின்றதே.

(இ - ள்.) மடம் நெஞ்சம் என்றும் - பேதைமையையுடைய மனமென்றும், தமது என்றும் - தம்முடைய அகத்துறுப்பாவ தென்றும், (எண்ணி), ஓர் கருமம் கருதி - ஒருகாரியத்தைக்குறித்து, நெஞ்சை விட உற்றார் - மனத்தைத் தூதுசெலுத்தத் துணிந்தவர், விடவோ அமையும் - (அத்துணிவை) ஒழிதல் தகுதி; (ஏனெனில்), - அ பொன் பெயரோன் தட நெஞ்சம் கீண்ட பிரானார் தமது அடிக்கீழ் விட - அந்தப் பொன்னின்பெயரையுடைய இரணியனது பெரியமார்பை எளிதிற்பிளந்தருளிய பராக்கிரமசாலியான எம்பெருமானது திருவடிகளிலே (யாம் எமது நெஞ்சைத்) தூதுவிட, (அது), போய் - விரைவாகச்சென்று, திடம் நெஞ்சம் ஆய் - உறுதியான கருத்துள்ளதாய், எம்மை நீத்து - (தூதுவிட்டவரும் தனக்கு உடையவருமான) எம்மை நினையாமற் கைவிட்டு, இன்று தாறும் திரிகின்றது - இன்றளவும் (அப்பெருமானையேதொடர்ந்து இனிதாகத்) திரிந்துகொண்டிருக்கிறது; (எ-று)

கபடமும் வஞ்சனையும் இல்லாத தென்றும், நம்முடைய அந்தக்கரணமென்றும், 'நெஞ்சையொளித் தொரு வஞ்சகமில்லை' என்றும் இவை முதலிய காரணங்களை ஆலோசித்து மற்றையோரைத் தூதுவிடுதலினும் நெஞ்சைத் தூதுவிடுதலே மேலென்று நிச்சயித்து அதனை ஒரு காரியத்தின்பொருட்டு ஓரிடத்துத் தூதுவிடத் துணிந்தவரெல்லோரும் அத்துணிவை நீக்குதலே தகுதி; ஏனென்றால் எமது தலைவரிடத்து யாம் முன்பு தூதுவிட்ட நெஞ்சம் இதுவரையிலும் மீண்டுவாராமையேயன்றி, எமக்குந் தனக்கு முள்ள சம்பந்தத்தையும் எமது நிலைமையையுஞ் சிந்தித்தலுஞ் செய்யாமல் வன்மைப்பட்டு அவர்பின்னேயே சஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கின்றது என்று,

* திருவாய்மொழி - ஐம்பத்துநான்காந்திருப்பதிகம் - ௨.
† ,, ,, ௪.
‡ இராமாநுசநூற்றந்தாதி - ௬௭.

நெஞ்சைத் தூதுவிட்ட தலைவி, தனது அனுபவத்தால், உலகத்தார்க்கு ஓருறுதிமொழி கூறிற்று என்க.

ஓர்கருமங்கருதி - புறம்புள்ளாரைக்கொண்டு செய்துகொள்ளத்தக்க காரியமன்றி அந்தரங்கரானாரைக்கொண்டு செய்துகொள்ளத் தக்கதொரு காரியமென்று நினைத்து. விடவோ அமையும்; ஓ - தெரிநிலை; அன்றி, இரக்கமுமாம். இனி, விடம்நெஞ்சை - கொடியமனத்தை, உற்றார் - அதற்கு உரியவர், விட - தூதுவிடுதல், அமையுமோ - தகுமோ? [தகாது] என்று பொருள் கொள்ளவும் இடமுண்டு. அகரச்சுட்டு - பிரசித்தியைப் பற்றியது. பொன்னுக்கு வடமொழியில் 'ஹிரண்யம்' என்பது ஒருபரியாயச்சொல்லாதலால், இரணியனை 'பொன் பெயரோன்' என்றது. அவனுக்கு, இரணிய னென்பது - பொன்னிறமான உடம்புடைமைபற்றி வந்த பெயர். தடநெஞ்சம் - செருக்காலும் பகவத்பாகவதவிரோதத்தாலும் அகங்காரமமகாரங்கள் குடிகொண்ட மனம். நெஞ்சமென்னும் மனத்தின் பெயர் - அதற்கு இடமான மார்புக்குத் தானியாகுபெயர். தம்மைச் சரணமடைந்தார்க்கு வலியபகையுண்டாயினும் அதனை எளிதில் ஒழித்து அவர்களைப் பாதுகாத்தருளும் பேருதவிக்குணமுடையவ ரென்பது, 'அப்பொன்பெயரோன் தடநெஞ்சங் கீண்டபிரானார்' என்றதனால் விளங்கும். அடிக்கீழ் என்றது, உபசாரம். காறு என்பது போலத் தாறு என்பதும் எல்லைப்பொருளதாதலை * "தனையும் காறும் தாறும் துணையும், வரையும் பிரமாணமும் மாத்திரையும் மட்டும், அளவின் பெயரென் றறைந்தனர் புலவர்" என்றதனாலும் அறிக.

நமது திருவுள்ளம் மீட்கவரிதாம்படி எம்பெருமான்பக்கல் சென்று ஆழ்ந்தமையை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். கீழ்ப்பாட்டில் வராகாவதாரத்தில் ஈடுபட்டவர், இப்பாட்டில் அடுத்த நரசிங்காவதாரத்தில் ஈடுபட்டார்.

†"நீரிருக்கமடமங்கைமீர்கிளிகள்தாமிருக்கமதுகரமெலாநிறைந்திருக்க மடவன்ன முன்னமிரையாயிருக்க வுரையாமல் யான், ஆரிருக்கிலு மென்னெஞ்சமல்ல தொரு வஞ்சமற்றதுணை யில்லை யென்று ஆதரத்தினொடு தூதுவிட்ட பிழை யாரிடத்துரைசெய்தாறுவேன், சீரிருக்குமறை முடிவுதேடிய திருவரங்கரை வணங்கியே திருத்துழாய்தரில் விரும்பியேகொடு திரும்பியே வருத லின்றியே, வாரிருக்குமுலைமலர்மடந்தையுறைமார்பிலே பெரியதோளிலே மயங்கி யின்புறமுயங்கி யென்னையுமறந்து தன்னையு மறந்ததே" எனப் பின்புள்ளாருங் கூறியமை காண்க.

'தன்வயிற்றிலே பிறந்த ப்ரஜை வாயாலே திருநாமத்தைச் சொல்ல அவனைச் சத்ருக்கள்செய்வதைச் செய்து நலியக்கோலின க்ரௌர்யத்தை நினைத்து 'அப்பொன்பெயரோன்' என்கிறார்,' 'தடநெஞ்சம் - தேவர்களுடைய வரத்தை ஊட்டியாக இட்டுத் திருவுகிருக்கு இரைபோரும்படி வளர்த்த பெரிய மார்பு' என்ற ஈடு அறியத்தக்கது. 'ஓர் கருமங் கருதி விட நெஞ்சை உற்றார் விடவோ அமையும்' என்பதற்கு - ஒருதொழிலைக்குறித்து மனத்தைத் தூதுவிடத் துணிந்தவர்கள் அதனினும் அத்தொழிலைக் கைவிடுதலே தகுதி யென்றும் உரைப்பர். 'போய்த் திடநெஞ்சமாய்' என்றதனால், போகும்பொழுது எமது பிரிவாற்றாமையை நோக்கி நெகிழ்ச்சிகொண்டிருந்தது, அங்கேபோனபின்பு அவன்போலவே வன்மைகொண்டுவிட்டதென்பது தோன்றும். திரிகின்றது - நம்மையல்லது தஞ்சமில்லாதவளைத் தனியேவிட்டு வந்தோமென்னும் அநுதாபத்தாலே ஓரிடத்தில்விழுந்துகிடந்ததென்பதன்றி, தான் நினைத்தபடி திரிந்துகொண்டிருக்கின்றது என்றவாறு. (௫௪)

* பிங்கலந்தை - பண்பிற்செயலிற்பகுதிவகை - ௪௧௫.
† திருவரங்கக்கலம்பகம் - ௨௪.

பிரிவாற்றது வருந்துந் தலைவி நிலை கண்டு செவிலி இரங்கல்.

௫௭. திரிகின்றது வடமாருதந் திங்கள்வெந் தீமுகந்து
சொரிகின்றது அதுவும் அது கண்ணன் விண்ணூர்தொழவே
சரிகின்றது சங்கந் தண்ணந் துழாய்க்கு வண்ணம் பயலை
விரிகின்றது முழுமெய்யு மென்னாங்கொலென் மெல்லியற்கே.

(இ - ள்.) வடமாருதம் - வாடைக்காற்று, திரிகின்றது - உலாவுகின்றது; திங்கள் - (குளிர்ந்த இயல்வையுடைய) சந்திரமண்டலம், வெம் தீ முகந்து சொரிகின்றது - கொடிய நெருப்பை மொண்டு சொரிகிறது; அதுவும் அது - அவ்வாடைக்காற்றும் அப்படியே கொடிய நெருப்பை மொண்டு வீசுகிறது; கண்ணன் விண் ஊர் தொழவே - கண்ணபிரானது பரமபதமாகிய வாசஸ்தானத்தை இடைவிடாது தொழுது அநுபவிக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையால் வந்த மெலிவாலே, சங்கம் - (கையிலணிந்துள்ள) சங்குவளை, சரிகின்றது - கழன்று விழுகிறது; தண் அம் துழாய்க்கு - (அவனது) குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாயினிடத்தில் வைத்த ஆசையினால், [ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையாலே], முழு மெய்யும் - உடம்பு முழுவதிலும், வண்ணம் பயலை விரிகின்றது - (இயற்கையான மாமைநிறம் போய்ப்) பசப்புநிறம் பரவுகின்றது; (இனி), என் மெல்லியற்கு - மென்மையான தன்மையையுடைய என்மகளுக்கு, என் ஆம் கொல் - யாதாய் முடியுமோ?

வாடைக்கும் மதிக்கும் ஆற்றாது வளையிழந்து பசப்பூர்ந்து வருந்துகிற தலைமகளைக் கண்டு செவிலித்தாய் இரங்கிக்கூறியது, இது. இதனைப் பாங்கியிரங்கலாகக் கொள்ளுதல் சிறவாமை, முன்கூறியவாற்றால் விளங்கும்.

திரிகின்றது - இவளுக்கு வருத்தஞ் செய்தலில் கருத்து வைத்துச் சஞ்சரிக்கிறது. 'வாடையானது மத்தகஜம் ஆளைக் கணித்து உலாவுமா போலே உலாவாநின்றது; நாயகனுடைய தண்ணளி யற்ற சமயம் பார்த்து நலிவதாகத் திரியாநின்றது' என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும். அன்றி, திரிகின்றது - தனது இயல்பான தன்மை திரிந்து சுடுகின்றது என்றும் உரைப்பர். 'வடமாருதம்' என்றதனால், சரத்காலமென்பது தோன்றும். இனி, வடக்கிற்செல்லுங் காற்றென்று உரைத்து, தென்றலென்றுங் கொள்ளலாம். * "தென்றலும் வீணைக்குஞ் சேமலிக்குங் கோகிலத்துக்கு, அல்லிற்கு அமைக்கு ஆழிக்கு அம்புலிக்கு-நின்றாற்றும், அன்னைக்கு மாமற்கு அயர்த்தாளொன்று அன்னமே, என்னைக் குமாரற் கியம்பு" என்றதை இங்கே அறிக. 'வெந்தீ' என அடைமொழிகொடுத்துக் கூறினது, உலகத்து நெருப்பினும் மிகக்கொடியதொரு புதுநெருப் பென்பது தோன்ற. முகந்து சொரிகின்றது - குடத்தையிட்டு மொண்டெடுத்துச் சொரிதல்போலச் சொரிகிறது. 'வெந்தீ முகந்து சொரிகின்றது' என்பதை மீண்டுந் தன்வாயாற்கூறுதற்கும் அஞ்சி, 'அதுவும் அது' என்று சொன்ன; இதனால், அதன் கொடுமை † "படியின் மேல் வெம்மையைப் பகரினும் பகருநா முடியுமே" என்னலாம்படியுள்ள தென்பது போதரும். செயற்கையழகு குலைதலை 'சரிகின்றது சங்கம்' என்றதனாலும், இயற்கையழகு குலைதலை 'வண்ணம் பயலை விரிகின்றது' என்றதனாலுங் குறித்தாள். சங்கம் - சங்கினாலாகிய வளைக்குக் காரணவாகுபெயர். துழாய்க்கு-உருபுமயக்கம். வாடையாலும் மதியாலும் உண்டான வெம்மை தணிதற்குரிய அவனது துழாயை விரும்பினமை தோன்ற, இங்கே 'தண்ணந்துழாய்' என்றது. 'மெல்லியல்'- இத்தனை துயரங்களைப் பொறுக்க மாட்டாத மென்மைத்தன்மையுடையவள் என்றபடி.

* இரத்தினச்சுருக்கம் - ள.
† கம்பராமாயணம்-பாலகாண்டம்-தாடகைவதைப்படலம் - ள.

எம்பெருமானைச்சேரப்பெறாதவருந்தும்நிலையில் ஆழ்வாரை இவ்வுலகத்துப்பொருள்கள்பலவும் துன்புறுத்துந் தன்மையைக் கண்டு ஞானிகள் வருந்திக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். திரிகின்றது வடமாருதம் திங்கள் வெந்தீ முகந்து சொரிகின்றது அதுவும் அது - இவ்வுலகத்து இனியபொருள்யாவும் எம்பெருமானது இனிமையை ஞாபகப்படுத்தலால் அவனைப்பிரிந்தநிலையில் வருத்தத்தை விளைக்கின்றன என்றபடி. கண்ணன் விண்ணூர் தொழவே சரிகின்றது சங்கம் - சர்வசுலபனான எம்பெருமானது பரமபதத்தினிடத்து விருப்பமுண்டானதால் இவரது பாரதந்திரியமும் குலைகிறது என்றபடி. தண்ணந்துழாய்க்கு வண்ணம் பயலை விரிகின்றது முழுமெய்யும் - அப்பெருமானது இனிமையில் உண்டான ஈடுபாட்டால் இவரது சொரூபமும் மாறுபடும்படி ஆற்றாமை விஞ்சியதென்றபடி. என்மெல்லியற்கு என் ஆங்கொல் - எங்களுக்கு உரியவரான இவ்வாழ்வார்க்கு இவ்வாற்றாமை யாதாய்முடியுமோ? என்க.

மாருதம், பங்கம் - வடசொற்கள். வண்ணம் - வர்ண மென்ற வடசொல்லின் திரிபு. மெல்லியல் - பண்புத்தொகைபன்மொழி.

'சரிகின்றன' என்றும் பாடம் உண்டு. (௫௭)

நன்னிமித்தங்கண்டு தான்ஆறியிருத்தலைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறல்.

௫௮. மெல்லியலாக்கைக்கிருமிக்குருவின்மிளிர்தந்தாங்கே [ச்
செல்லியசெல்கைத்துலகையென்காணுமென்னுந்தன்னை
சொல்லியசூழற்றிருமாலவன்கவியாதுகற்றேன் [ண்டே.
பல்லியின்சொல்லுஞ்சொல்லாக்கொள்வதோவுண்டுபண்டுப

(இ - ள்.) மெல் இயல் - மென்மையான தன்மையையுடைய, ஆக்கை - உடம்பையுடைய, கிருமி - புழுவானது, குருவில் - புன்னையிலே, மிளிர்தந்து - வெளிப்பட்டு, ஆங்கே - அவ்விடத்திலேயே, செல்லிய - செல்லுகிற, செல்கைத்து - தொழிலையுடையது; (அது), உலகை என் காணும் - உலகமுழுவதையும் எங்ஙனம் அறியும்? (அதுபோல), என்னாலும் தன்னை சொல்லிய சூழல் திருமாலவன் கவி யாது கற்றேன் - என்னைக்கொண்டும் தன்னைச்சொல்வித்த சூழ்ச்சியையுடைய திருமகள்கணவனான அத்தலைவனது புகழ்நூலை (யான்) யாதென்று அறிவேன்? பல்லியின் சொல்லும் சொல் ஆ கொள்வதோ - பல்லியின்வார்த்தையையும் (பின்நிகழ்ச்சியை முன்குறிக்கும்) சொல்லாகக் கொள்ளுதலோ, பண்டு பண்டே உண்டு - மிக வெகுகாலமாக உள்ளது.

தலைவன் பொருள்வயிற்பிரிந்துசென்ற காலத்து அவன்பிரிவையாற்றாது வருந்துகிற தலைவி, தன்அருகிலே பல்லி நன்றாகியஇடத்தில் அவன்வரவுக்குப் பொருந்தக் குரல்செய்ததை அறிந்து அந்நன்னிமித்தத்தால் தலைவன் விரைவில் வருவானென்று துணிந்து சிறிதுஆறியிருக்க, அத்தலைவியாற்றாமையைக் கண்டுதானும்ஆற்றாததோழி அத்தன்மையைக்கண்டு 'நீ இங்ஙனே ஆறியிருத்தல், அவன் முன்பு 'பிரியேன், பிரியில்தரியேன், விரைவில்வருவேன்' என்பவை முதலாகச் சொன்ன சொற்களைப் பாராட்டியோ? அன்றி, வேறுகாரணத்தாலோ?' என்றுவினவ, அதற்குத் தலைவி தான்ஆறியிருத்தற்காரணங் கூறியது இது. புன்னையிலேதோன்றிய புழு, தான்தோன்றியஇடமான அப்புன்னையே யொழியப் புறம்பொன்றறியாதவாறுபோல, அகமாகிய அவன்காதலிலே அகப்பட்ட யான், அதனையன்றிப் புறமாகியசொற்செயல்களைக் கருதவே னல்லேன்; ஆனாலும், பல்லியின்சொல்லை நிமித்தமாகக்கொள்ளுதல் தொன்றுதொட்டுவரும் மிகப்பழமையான மரபாதலால், நமதுமனையிடத்துப் பல்லி நல்லஇடத்தில் அவன்வரவுக்குநற்குறிசொல்லுதலைக் கண்டு அந்நற்குறியாலே

போதுமியிருக்கிறேன் என்று கூறினார். பல்லிசொல் நிமித்தமாகக்கொள்ளப்படுதல், பிரசித்தம். பிறவிடத்தும் * "இனைநல முடைய கானஞ் சென்றோர், புனைநலம் வாட்டுநரல்லர் மனைவயிற், பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன, நல்லெழி லுண்கணு மாடுமா லிடனே" என்று நிமித்தங்கூறித் தலைவி தோழியை ஆற்றுவித்தல் காண்க. பிறசான்றோரும் † "கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி குடமாடியுலகளந்த, மட்டார்பூங்குழல்மாதவனை வரக் கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி" எனத் தலைவி தலைமகன்வரவுகூறும்படி பல்லியை வேண்டியதாகப் பாடினமை காண்க.

புழு, தொட்டாலும் அருவருக்கும்படியான எளிய உடம்பினதாதலால், 'மெல்லியலாக்கைக் கிருமி' எனப்பட்டது. குரு என்பது புண்ணுதலை 'வேர்க்குரு' என வழங்குதலுங் காண்க. எம்பெருமானாகிய தலைமகனிடத்து அகப்பட்ட தனக்கு, புண்ணில் வெளிப்பட்ட புழுவை உவமைகூறியது, அதனையன்றி வேறொன்றையறியாமையாகிய ஒப்புமைத்தன்மையொன்றுபற்றியே யென்க. இங்ஙனங்கூறுதலை ‡ "வெம்பின் புழு வெம்பன்றியுன்னாது அடியேன், நான்பின்னும் உன்சேவடியன்றி நயவேன்" எனத் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்திலுங்காண்க. இதனால், இது இழிவுவமைக்குற்றத்தின்பாற்படாமை உணர்க. என்னும் - § "காமுற்ற பெண்ணுக்கு அணிகலம் நாணுடைமை" என்றபடி நாணத்தை இன்றியமையாக்குணமாகக்கொள்ளுமியல்புடைய என்னும்; உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. 'என்னுந் தன்னைச்சொல்லிய சூழல் திருமாலவன்' என்றது, நாணழிந்து தன்வசமின்றிப் பரவசப்பட்டு அவன்விஷயமாகவே யான் கண்டபடி வாய்பிதற்றுமாறு எனக்கு மோகத்தையுண்டாக்கினவனென்றபடி. வேறொருத்தியினிடத்து வேட்கையுடைமைதோன்ற, 'திருமால்' என்றது. எட்டாம்பாட்டில் 'பாவை' என்றதுபோல, இங்கே 'கவி' என்றது, உண்மையாக அன்றித் தாம்வேண்டியவாறு புத்திசாதுரியத்தாற் கற்பித்துக்கூறுஞ் சொற்றொடரைக் குறித்தது. என்னுந் தன்னைச்சொல்லிய சூழல் திருமாலவன் கவியாதுகற்றேன் - மெல்லியலாளான என்னை இங்ஙனம் மொழிபிதற்றும்படி காமவேதனைப்படுத்தினவனும் பிறள்பாற்காதலிக்கவுமுடையனான தலைவன் முன்புஎனக்குக்கூறின காதல்மொழிகளை மெய்யென்றுகருதி ஆதரித்தற்கும் பொய்யென்றுகருதி வெறுத்தற்குந் தரமுடையேனல்லேன் யான் என்பதாம். பல்லியின்சொல்லும் என்ற உம்மை - பகுத்துணர்வில்லாத ஜந்துவாகிய பல்லியினது சொல்லையும் எனப்பொருள்படுதலால், இழிவுசிறப்பு. கொள்வதோ, ஓ - தெரிநிலை.

இனி, இதற்கு ஸ்வாபதேசம் - எம்பெருமானைச் சேர விளம்பித்தலால் ஆற்றாமைமிகுந்துள்ள ஆழ்வாரை நோக்கி அன்பர்கள் 'நீர் இங்ஙனம் பரமபதாநுபவத்துக்கு விரையலாமோ? உம்மைக்கொண்டு லோகத்தைத் திருத்தும் பொருட்டுக் கவிபாடுவித்துக்கொள்ளும்பொருட்டாக வன்றோ, எம்பெருமான் உம்மை இங்குஇட்டுவைத்தது?' என்றுகூறித் தேற்றுவிக்கத்தொடங்க, அவர்களைநோக்கி ஆழ்வார் தமது தாழ்வு முதலியவற்றைக் கூறுதல். 'மெல்லியலாக்கைக்கிருமி குருவில்மிளிர்ந்தது ஆங்கே செல்லிய செல்கைத்து உலகை என்காணும்' என்றதனால், அற்பமானஞானசக்திகளையுடைய யான் உலகத்தையறிந்து திருத்துகையாவது என்? என்றபடி. தமதுஇழிவைப்புலப்படுத்தற்கு, புழுவைஉவமைகூறினர். ஆனால், எம்பெருமான் உம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்டருளுகின்றனனே யென்ன, 'என்னுந்தன்னைச்சொல்

* கலித்தொகை - பாலைக்கலி - ௧௦.
† பெரியதிருமொழி - நாலாந்திருப்பதிகம் - ௪.
‡ ,, நாற்றெட்டாந்திருப்பதிகம் - ௭.
§ திரிகடுகம் - ௫௨.

லியசூழல் திருமாலவன் கவி யாதுகற்றேன்' என்றார்; மிக்க கீழ்ப்பட்ட சாதியையும் அறிவையும் நடத்தையையுமுடைய என்னைக்கொண்டு தன்னைச்சொல்லுவித்துக்கொண்ட சூழ்ச்சியுடைய திருமாமகள்கொழுநனை அவனது கவிகளையொழிய யான்யாது அறிவேன்? என்றபடி; யான்யாதுகற்றேனோ அது திருமாலவன்கவி யெனினுமாம்; இதனால், இவர்வாயைக்கொண்டு எம்பெருமான் தானே கவிபாடுவித்துக்கொண்டானென்பது விளங்கும். தன்னை - யாவரினும் மிகமேம்பட்டவனும் அளவிட்டறியவுங்கூறவு மொண்ணாத தன்மை வடிவு குணம் செயல் முதலியவற்றை யுடையவனும் வேதங்களுக்குமெட்டாதவனுமான தன்னை. 'என்னுந் தன்னைச் சொல்லிய சூழல்' என்றது, உயர்ந்தாரினுயர்ந்த தன்னை இழிந்தாரிலிழிந்தவென்னைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட தந்திரம் என்னே! என்று எம்பெருமானது அற்புதசக்தியை வியந்தபடி. தனது உயர்ந்தநிலையைத் தானே கவிபாடிக்கொண்டால் அதிற் பெருமையில்லை யென்றுகருதி அந்நிலையை உண்மையாகஅறிந்து கவிபாடவல்லாரெவரும் உலகிலில்லாமையால் அடியேனை ஒருவியாஜமாகவைத்து என்னைக்கொண்டு தன்னைத் தானே கவிபாடிக்கொண்ட விரகு என்க. திருமால் என்றது, திருமகளுந் தானுமே சொல்லும் பொருளு மாகுந் தன்மையைக் குறிக்கு மென்பர். திருமாலவன்கவி - சொற்பொருள்கள் தானேயானதுபோலக் கவிபாடுபவனும் தானேயானான் என்பதாம்; அவனும்அவளுமானசேர்த்திக்குத் தகுதியான கவி யென்பதுந் தோன்றும். 'அவன் முன்னுருச் சொல்லிக்கொண்டு போக நான் பின்னுருச்சொல்லிக்கொண்டுவந்த அவ்வளவே; நான் என்னுணர்வால் அறிந்து கவிபாடினேனல்லேன்' என்பது தோன்ற, 'யாதுகற்றேன்' என்றார்: நான் என்வசமிழந்து பக்திவசப்பட்டு வாய்க்குவந்தபடி பாடினவ்வளவே என்பதுந் தோன்றும். ஆனால், நீர்பாடினகவியென்று எம்பெருமானும் உலகத்தாரும் கொள்ளுகின்றனரே யென்ன, 'பல்லியின்சொல்லுஞ் சொல்லாக்கொள்வதோ வுண்டு பண்டு பண்டே' என்றார்; அற்பஜந்துவாகிய பல்லி தன்னிடையிலே செய்யுஞ் சத்தத்தையும் தம்தமது பெரியகாரியங்களைக் குறிக்கின்றனவாக நிமித்திகர்கொள்ளும்இயல்பு அநாதிகாலமாக உண்டன்றோ? அப்படியே யான் பாரதந்திரமாய்க்கூறுஞ் சொல்லையும் எனது இழிவு பாராது யாவரும் அங்கீகரித்துப் பொருள்பாராட்டுகின்றனரென்று தமது விநயத்தாற் கூறினரென்க.

அழகியமணவாளசீயர் இந்நூலுரையின்பிரவேசத்தில் 'ஈசுவரன்தானே லோகத்தைத் திருத்துகைக்கு இவர்ஆவரென்று அங்கீகரித்து "என்னுந் தன்னைச்சொல்லிய சூழற் றிருமாலவன் கவி யாதுகற்றேன்" என்னும்படி இவர்திருவுள்ளத்திலும் நாக்கிலும் நின்று இவர்தம்மைக்கொண்டு தானே ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலும் அத்யந்த வ்யாவ்ருத்தராயிருப்பாரொருவர்' என்றது, இங்கு அறியத்தக்கது.

ஆக்கை - யாக்கை யென்பதன் மரூஉ; தனிமொழியுமாம்: உண்டாக்கப்பட்டதென்று பொருள். கிருமி - க்ருமி யென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. மிளிர்தந்து, தா - துணைவினை. செல்லிய - இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்; சொல்லிய என்பதுபோல. 'செல்லிய செல்கைத்து' என்பதற்கு - 'நடத்தக்கடவதான சமஸ்தவியாபாரத்தையுமுடைத்தானது' என்றுஉரைப்பர் அழகியமணவாளசீயர்; அவ்வுரைக்கு, செல்லிய என்பது - பிறவினை: 'செலீஇய' என்பதுபோல. திருமாலவன் கவி ஆது கற்றேன் என்றுபிரித்து, அவனுடைய பாடலாகிய அதனை யான் வெளியிட்டுச்சொன்னேன் என்றுகொள்ளுதலும் உண்டு; இப்பொருளுக்கு, 'ஆது' என்பது - அது என்பதன் நீட்டல்: ஆங்குஎன்பதுபோல. பண்டு பண்டே - அடுக்கு, மிகுதி குறிக்கும். (௪௮)

இருளுக்கு ஆற்றாத தலைமகள் தோழிக்குக் கூறல்.

௮௮. பண்டும்பலபலவீங்கிருள்காண்டுமிப்பாயிருள்போற்
கண்டுமறிவதுங்கேட்பதும்யாமிலங்காளவண்ண
வண்டுண்டுழாய்ப்பெருமான்மதுசூதனன்றாமோதர
னுண்டுமுமிழ்ந்துங்கடாயமண்ணேரன்னவொண்ணுதலே.

(இ - ள்.) காளவண்ணம் - கறுத்த திருநிறத்தையும், வண்டு உண் துழாய் - வண்டுகள் தேனுண்ணப்பெற்ற திருத்துழாய்மாலையையுமுடைய, பெருமான் - யாவர்க்குந்தலைவனும், மதுசூதனன் தாமோதரன் - மதுசூதனனென்றுந் தாமோதரனென்றுந் திருநாமங்களையுடையவனுமான திருமால், உண்டும் - (பிரளயகாலத்திலே) திருவயிற்றினுட்கொண்டும், உமிழ்ந்தும் - (பிரளயம்நீங்கினவளவிலே) வெளிப்படுத்தியும், கடாய - பாதுகாக்கப்பெற்ற, மண் - பூமியினுடைய, ஏர் - அழகை, அன்ன - ஒத்த, ஒள் நுதலே - பிரகாசமான நெற்றியையுடையவளே! பண்டும் - முன்பும், பல பல வீங்கு இருள் - மிகப்பலவான பெரிய இருட்பொழுதுகளை, காண்டும் - பார்த்துள்ளோம்; இ பாய் இருள் போல் - இந்தப் பரந்த இருட்பொழுதுபோல, கண்டும் அறிவதும் கேட்பதும் யாம் இலம் - யாம் (வேறொருபொழுதை) கண்டறிவதும் கேட்டறிவதும் இல்லோம்; (எ - று.)

இதுவரையிலும் எம்முடைய வாழ்நாளில் யாம் நாள்தோறும் இருட்பொழுதைக் கண்டுள்ளோம்; அவற்றுக்கெல்லாம் ஒருவகையாலும் இந்த வருத்தத்தை விளைக்குந்தன்மை இல்லை: இதுவோ முடிவில்லாது நீட்டிப்பதும் வருத்தத்தை விளைப்பதுமானதோர் காளராத்திரியாகும் எப்பொழுதும் கண்டதும் கேட்டதுமில்லை யென்று இரங்கிக்கூறினாள். கண்டுமென்ற உம்மை - அசைநிலை. கண்டறிவதும் கேட்டறிவதும் எனப் பிரித்துக்கூட்டுக. இனி, கண்டுமில்லோம், அறிவதுமில்லோம், கேட்பதுமில்லோம் என்றும் உரைப்பர். இருளின் கொடுமையைக்கூறுகையில் எம்பெருமானுக்குக் 'காளவண்ணம்' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததனால், அவனது இருளன்னமாமேனியைக் காட்டி இது வருத்துமென்பது தோன்றும், காளவண்ணம் என்பதை வண்டுக்கு அடைமொழியாக்கலுமாம். மதுசூதனன் - மதுவென்னும் அசுரனை அழித்தவன். தாமோதரன் - (திருவாய்ப்பாடியில் யசோதையால் கட்டப்பட்ட) கயிற்றை வயிற்றிலுடையவன். தாம + உதர எனப் பிரியும்; குணசந்தி: தாமம் - கயிறு. * "கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினாற் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்" என்பது, இதன் தேர்ந்தபொருள். மதுசூதனனென்றதனால், தன் அடியார்களுக்குப் பகையானவர்களை அழிப்பவனென்பதும், தாமோதரனென்றதனால், உகப்பார்க்குக் கட்டிவைக்கலாம்படி எளியவனென்பதுந் தோன்றும். கடாய - கடத்திய; இங்கே, இது, காத்தவென்றபொருளில் வந்தது: இனி, அளந்தவென்றபொருள்கொள்ளுதலும் பொருந்தும். 'மண்ணேரன்ன வொண்ணுதல்' என்றது, மிகப்பெரிய நிலவுலகமுழுவதும் விலைமதிக்கும்படியான நெற்றியழகுடையவ ளென்றபடி. 'மண்ணேரன்ன' என்றது, நுதலுக்கு அடைமொழி; நுதலாளுக்கு அடைமொழியாக்கின், நிலமகள்போன்ற சிறப்புடையவளே யென உயர்த்திவிளித்தபடி. இதனால், பூமிபோல அவன்பாதுகாவலுக்குட்பட்டபொருள் யாமெனத்தோன்றும்.

எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அநுபவிக்கப்பெறாது வருந்தும் நிலையில் தமைவருத்துகிற மோகாந்தகாரத்தின் மிகுதியை ஆழ்வார் தமது அன்பர்க்கு அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இதற்குமுன்பும் பலபல மோகபரம்பரைகளை அநுபவித்துள்ளோமாயினும் இப்பொழுதுறிக்குவருத்

* கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு - க.

துகிற மோகாந்தகாரம் போல்வதொன்றை என்றும் கண்டும் நினைத்தும் கேட்டும் அறியோம்; அழகிய திருமேனிநிறத்தையும் இனிமையையும் தலைமையையும் பகையொழிக்குந் தன்மையையும் அடியார்க்கெளிமையையுமுடைய எம்பெருமான் பலவகையாலும் பாதுகாத்த லீலாவிபூதியை ஒருபுடையொப்புமை சொல்லத்தக்க ஞானவொளி திருமுகத்தில் விளங்கப்பெற்றவர்களே! என்று ஸ்வாபதேசார்த்தங் கண்டுகொள்க. 'மண் ணேர் அன்ன ஒண்ணுதலே' என்றது, ஊர்த்வபுண்ட்ரரூபமான திருமண்காப்பைத் தகுதியாகத்தரித்த திருநெற்றியையுடையவர்களே! என்றவாறுமாம்.

காண்டும்—டும் - தன்மைப்பன்மைவினைமுற்றுவிகுதி; இதுவே இறந்தகாலங்காட்டிற்று: "டவ்வொடு கழியும்" [நன் - பத - கஅ.] (இதனால், 'காணவென்னும்பகுதி இறந்தகாலத்திலே முதல்குறுகி வரும்' என்பது நியாயன்றென மறுக்க. காண்ப என்பது கண்டார் எனவும், காண்டனும் என்பது கண்டபின் எனவும், காணுபு காணா காணூ என்பன கண்டு எனவும் பொருள்படுதலும்; எதிர்காலத்தில் முதல்குறுகிக் கண்டால் கண்டக்கால் என வருதலுங் காண்க.

பாயிருள் - வினைத்தொகை. ஒண்ணுதல் - பண்புத்தொகையன்மொழி.

'உண்டும் உமிழ்ந்துங் கடாய மண் ணேரன்ன' என்றது, இவ்விருளிலே நாம்ஜீவித்துக்கிடக்கிறபடி பிரளயத்திலே பூமி தப்பிக்கிடந்தாற்போலே; இப்பாட்டுத் தோழிவார்த்தையானபோது, அவன் விரும்பி ரக்ஷிக்கும்பூமியைப் போலே அவனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயையன்றோ நீ யென்றபடி' என்ற அப்பிள்ளையுரை அறியத்தக்கது. (௮௮)

தலைவன் மீண்டுவருகையில் தேர்ப்பாகனோடு கூறல்.

௮௯. ஒண்ணுதன்மாமையொளிபயவாமைவிரைந்துநந்தேர்
நண்ணுதல்வேண்டும்வலவகடாகின்றுதேனவின்ற
விண்முதனாயகனீண்முடிவெண்முத்தவாசிகைத்தாய்
மண்முதல்சேர்வுற்றருவிசெய்யாநிற்குமாமலைக்கே.

(இ - ள்.) வலவ - பாகனே! ஒள் நுதல் - அழகிய நெற்றியையுடையவளது, மாமை ஒளி - மேனிநிறத்தின் விளக்கம், பயவாமை - பசப்படையாதபடி,—தேன் நவின்ற - வண்டுகள்பாடப்பெற்ற, விண் முதல் நாயகன் நீள் முடி - பரமபதத்துக்குமுதன்மைத்தலைவனான எம்பெருமானது நீண்ட திருமுடியில் தரித்த, வெள் முத்தம் வாசிகைத்து ஆய் - வெண்ணிறமான முத்துமாலையின் தன்மையதாய், மண் முதல் சேர்வுற்ற - (முடிதொடங்கி) அடிவாரத்துநிலத்திலே சேரும்படியான, அருவி - நீர்ப்பெருக்கை, செய்யா நிற்கும் - செய்துநிற்கிற, மா மலைக்கு - பெரியதிருமலைக்கு, நம் தேர் - நமது தேர், விரைந்து நண்ணுதல் வேண்டும் - துரிதமாகச்சென்றுசேரவேண்டும்; இன்று - இப்பொழுது, கடாகு - செலுத்துவாயாக; (எ - று.)

'பொருள்வயிற்பிரிந்து வினைமுற்றிமீண்ட தலைமகன் தலைமகளாற்றாமை நினைந்துப் பாகனைத் தேரை விரைந்து நடத்தச்சொன்ன பாசுரம்' என்பர். அழகியமணவாளசீயரும். *"வன்மாமுக வலவ இன்றே நீ வானேர்தகு வைத்து, என்மாது அவனெஞ்சின் முன்செல," †"இன்றேயுருமவன மெக்குநின்றேர் இனவருகிலெயன்ன, கன்றேவயம்பிடியுடனேயேழு நெடுந்தேர் விரைந்துசெல்க பாக நின்கவினை" †"வைத்தன்று வழி பொழுதே வல்விரைந்துசெல்க பாக நின்கவினைக்கே," † "குழிக்கண்றுறிற் றுதைநின்தேர்," † "மொய்ம்மாமதக்களி நெடுந்தேர்,"

* தஞ்சைவாணன்கோவை - உ௭௪.
† இறையனாரகப்பொருளுரை; உ௯ - ஆம்சூத்திரத்தின்கீழ்க்கண்டது.

வேழங்கள் பின்வர முன்னுகதேர்' என்பன காண்க. பரதாழ்வானது ஆற்றாமையைக் கருதிய ஸ்ரீராமபிரான் பதினான்குவருஷகாலம் சென்றவழியைச் சிறிதுகாலத்தில் கடந்து மீண்டுவந்தாற்போல, நெடுங்காலம் பிரிந்த தலைமகன் தான் மீண்டுவரக்கடவதாக முன்புசொல்லிப்போன காலம் வந்திட்டவளவிலே இவளாற்றாமையைக் கருதி நெடுநாட்போனவழியைச் சிறிதுபொழுதிற் கடந்து மீண்டுவர நினைத்து, பாகனை நோக்கி 'விரையத் தேரை நடத்து' என்றான். 'மாமையொளிபயவாமை' என்றதனால், இவ்வழகை யிழந்தால் தான் ஆவியிருக்கவொண்ணாதென்கையும், பசப்புநேர்ந்திட்டால் அது நம்மாலும் மீட்கவொண்ணாதென்கையும் தோன்றும். விரைந்து நந்தேர் நண்ணுதல் வேண்டும் - விரையச்சென்றசேராவிடின் ஆற்றாமை மிகவிஞ்சுதலால் அவள்இறந்துபடுவளாதலால், நமக்குப்பழிநேர்ந்திடு மாதலின், அதற்குமுன்பே செல்லவேண்டுமென்றபடி.

வலவ! பயவாமை மலைக்குத் தேர் விரைந்து நண்ணுதல் வேண்டும்; கடாக என இயையும்.

எம்பெருமானது திருக்குழல் இயற்கையில் திவ்யகந்தமுடையதாதலாலும், *செண்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீ ரிருவாட்சி முதலிய நன்மலர்களை எப்பொழுதுந் தரித்துள்ளதனாலும், 'தேனவின்றமுடி' எனப்பட்டது. முடி - மயிர்முடியின்பெயர், கிரீடத்துக்கு விடாதவாகுபெயர். தேன்நவின்ற நாயகனென்றதுஇயைத்து, †"திருவரங்கத்தே வளருந் தேன்" என்றபடி மிக்க இனிமையால் தேனாகச்சொல்லப்படும் எம்பெருமானென்றும், தேனவின்ற மலையெனஇயைத்து, ‡"தென்னதென்னவென வண்டுமுரல் திருவேங்கடம்" என்றும், §"கோற்றேன்பாய்ந்தொழுகுங் குளிர்சோலை சூழ் வேங்கடம்" என்றும் உரைத்தலும் உண்டு. முதல்நாயகன் - ஆதிதேவன். 'விண் முதல் நாயகன்' என்பதற்கு - பரமபதமுதலிய உலகங்களுக்கெல்லாந் தலைவனென்று உரைப்பர். வானக்கையென்பது - மாலைபாதலை $"மஞ்சளுஞ் செங்கழுநீரின் வாசிகையும் நாறசாந்தும்" என்றுமிடத்துங் காண்க. கரியதிருநிறமுடைய எம்பெருமானது திருமுடியினின்று திருவடியளவுந்தொங்குகிற முத்துமாலை, கரிய மலையின் உச்சிமுதல் அடியளவும் இடையறாதுபெருகுகிற வெள்ளருவிக்கு உவமை. 'மாமலைக்கு நண்ணுதல் வேண்டும்' என்றதனால், குறிஞ்சிநிலத்துத் தலைமகனென்பது போதரும். அன்றியும், கூடிடம் குறிஞ்சியாம். வலவன் - வல்லவன்; சாரதி. வலவ கடாக இன்று - தேர்நடத்தவல்லவனே! முன்போலன்றி இப்பொழுது உன்வல்லமை முழுவதையுங் கொண்டு விரைந்துசெலுத்துக என்றபடி.

பேறுபெருமையால் வருந்துகிற ஆழ்வாரது ஆற்றாமையை யுணர்ந்து அன்புடையபாகவதர் தேசாந்தரத்தினின்று விரைந்துவருதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். பகவானையும் பாகவதரையும் பிரிதலாலாகிய துயரை ஆற்றி ஆழ்வாரைத் தேற்றுவதாக மனோரதம் மேற்கொண்ட பாகவதர் அம்மனோரதத்தைச் செலுத்துதலில் வல்ல நெஞ்சை விரையத்தூண்டிய தன்மையாகும், இது. ஒன்னுதல் மாமை யொளி பயவாமை - திவ்யமானவார்த்தை புண்டரத்தால் விளங்குகின்ற திருநெற்றியையுடைய ஆழ்வாரது இயற்கை வண்ணங் கெடாதபடியென்க. 'மலை' என்றது, ஆழ்வார் எழுந்தருளியுள்ள மேலான இடத்தை; அதன் உயர்வு தோன்ற, 'மாமலை' என விசேடித்தது.

* பெரியாழ்வார்திருமொழி-பதினேழாந்திருப்பதிகம் - ௧௦.
† திருவரங்கக்கலம்பகம் - ௬௪.
‡ திருவாய்மொழி - இருபத்தொன்பதாந்திருப்பதிகம் - ௧.
§ பெரியதிருமொழி - ஒன்பதாந்திருப்பதிகம் - ௮.
$ பெரியாழ்வார்திருமொழி-பதினான்காந்திருப்பதிகம் - ௬.

பயவாமை - எதிர்மறை வினையெச்சம். வேண்டும் - இன்றியமையாமைப்பொருளது. வலவ - அண்மைவிளி. கடாக - கடாவுக. கடாகின்று - கடாக இன்று என்பதன் தொகுத்தல்; இனி, 'கடாகின்று' என்பதைக் கடாவுக என்னும் பொருளதோர் வினைத்திரிசொல் லென்றலும் உண்டு. கடாகின்று நண்ணுதல் வேண்டுமென்று இயைத்து, கடாவிக்கொண்டு கிட்டவேண்டுமென்று உரைப்பாருமுளர்; இவ்வுரைக்கு, கடாகின்று - நிகழ்கால வினையெச்சம். வாசிகைத்து - ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். சேர்வுற்றருவி - பெயரெச்சவீறுதொகுத்தல். (௪௦)

கடலோசைக்கு ஆற்றாத தலைவி இரங்கல்.

௪௧. மலைகொண்டுமத்தாவரவாற்சுழற்றியமாயப்பிரா
னலைகண்டுகொண்டவமுதங்கொள்ளாதுகடற்பரதர்
விலைகொண்டுதந்தசங்கமிவைவேரித்துழாய்துணையாத் [தே.
துலைகொண்டுதாயங்கிளர்ந்துகொள்வானொத்தழைக்கின்ற

(இ - ள்.) கடல் - கடலானது,—மலை - (மந்தர) கிரியை, மத்து ஆ கொண்டு - மத்தாகக்கொண்டு, அரவால் - (வாசுகி யென்னும்) பாம்பாகிய கடைகயிற்றால், சுழற்றிய - கடைந்த, மாயம் பிரான் - விசித்திரசக்தியையுடைய எம்பெருமான், அலை கண்டு - (தன்னை) அலையும்படிபண்ணி, கொண்ட - (தன்னிடத்தினின்று) எடுத்துக்கொண்ட, அமுதம் - அமிருதத்தை, கொள்ளாது - (மீண்டும்) வாங்கிக்கொள்ளமாட்டாது; (இப்படிப்பட்ட கடல்), வேரி துழாய் துணை ஆ - பரிமளத்தையுடைய (எம்பெருமானது) திருத்துழாயைத் (தனக்குத்) துணையாகக்கொண்டு, துலை கொண்டு - ஒத்து எதிர்வந்து, தாயம் கிளர்ந்து - பங்காளியுரிமை கொண்டாடுதல்போல மேலெழுந்து, பரதர் விலை கொண்டு தந்த சங்கம் இவை கொள்வான் ஒத்து - (தன்னிடத்துக்கு உரியவரான) நெய்தல்நிலமாக்கள் (என்னிடத்தினின்று) விலைவாங்கிக்கொண்டு கொடுத்த இச்சங்கவளைகளை மீட்டும்வாங்கிக்கொள்ளுதல் போன்று, அழைக்கின்றது - (சன்னைக்குக்) கூப்பிடுகின்றது; (எ - று.) —ஏற்றுமையகாரம் - இரக்கம்.

பிரிவாற்றாமைத்துயரை மிகுவித்து வருத்துவதான கடலின் ஒலியால் தன் உடம்புமெலிகையில் வளைகள் கழன்றுவிழுவதைக் கண்ட தலைவி, 'முழுவல்லமையையுடைய திருமால் மந்தரமலையை நாட்டி வாசுகியைக் கடைகயிறாகப் பூட்டித் தேவாசுரர்களைக்கொண்டும் தானே திருக்கைகளாலும் இடமும்வலமுமாக இழுத்துக்கடைந்து வருத்தி வலியப்பிடுங்கிக்கொண்டு போன அமிருதத்தை மீட்டும் தன்வலியால் வாங்கிக்கொள்ளமாட்டாத இக்கடல், மெல்லியளான யான் அக்கடலிடத்துக்கு உரிய மனிதர்க்கு விலைகொடுத்து அவர்களிடத்தினின்றுபெற்ற சங்குவளைகளை மீட்டும் தான்வலியக்கவர்ந்துகொண்டுபோகக் கருதி, அதற்குத் தன்வலிமைபோதாதென்று திருத்துழாயையுந் துணைக்கொண்டு, ஞாதிகள் தாயப்பொருளை வலியப்பெறுதற்பொருட்டு மேலெழுந்துவந்து போர்க்குஅழைப்பதுபோல, தானும் என்னையெதிர்த்தழைக்கவொலியால் 'அழைக்கின்றது' என்று தன்னாற்றாமையை வெளியிட்டாள்; *"ஆர்த்துவர் வாய்ந்தும் இருவு மதியு மிழந்தவனே, பேர்த்து ஞெறியாதுபோல பழிநோக்காய் பெருங்கடலே" என்பதோடு ஒப்பிடுக.

மலைகொண்டு மத்தா அரவாற் சுழற்றிய மாயப்பிரான் அலைகண்டு கொண்ட அமுதம் - †"மாயிருங்குன்றமொன்று மத்தாக மாசுணமதனோடு

* திருக்கோவையார் - ௧௪௩.
† பெரியதிருமொழி - எழுபத்தேழாந்திருப்பதிகம் - ௬.

மனைவிப், பாயிரும்பௌவம் பகடுவிண்டலற..........ஆயிரந்தோளாலலைகடல்கடைந்தான் அரங்கமாநகரமர்ந்தானே" என்பது காண்க.

மலைகொண்டு மத்தா அரவால் சுழற்றிய மாயம் - அசலமானதையும் கொடியனதையுங் கருவியாகக்கொண்ட பேராற்றல், யென்-தேறுமாம். துழாய் துணைக்கொள்ளுதலாவது - தலைவனது திருத்துழாய்மாலையினிடத்து யான் ஆசைப்பட்டுக் களருஞ்சமயம் நோக்கித் தானும் என்னை வருத்தத்தொடங்குதல். துணைகொண்டு - திருத்துழாயைத் துணைகொள்ளாதபொழுது எனக்கு எதிராகமாட்டாததாய், அதனைத் துணைகொண்டபின் எதிராய்வந்ததென்றபடி; இயற்கையில் வாலியினும் வலிமைகுறைந்த சுக்கிரீவன் இராமபிரானைத் துணைகொண்டபின் அத் துணைவலிமையால் வாலிக்குஎதிராய் மேற்சென்று குரல்காட்டித் தாயாதித்தன்மைநோக்காது வலியப் போருக்கு அழைத்தாற்போல. இனி, துலைகொண்டு என்பதற்கு - (என்னைத்) துலைத்தலைக்கொண்டு [என்னை அழித்திடவேண்டுமென்று உட்கொண்டு] என்றுமாம்; துலைத்தலெனினும், தொலைத்தலெனினும் ஒக்கும்: (தொலைத்தல், தொடர்தல், தொடங்கல், தொலை, தொடை இச்சொற்கள், ஏட்டுப்பிரதிகளிற்பெரும்பாலும் துலைத்தல், துடர்தல், துடங்கல், துலை, துடை என்றெழுதப்பட்டுள்ளன.) துழாய் துணையாத் துலைகொண்டு - தன்னைவருத்திய அவனைத் தான் ஒன்றுமளிக்கமாட்டாது, அவனதுசம்பந்தமுள்ள திருத்துழாயினிடத்து அன்புடையேனென்று பகைமைபாராட்டி என்னைவருத்தத்தொடங்கிற்று என்றுங் கொள்வர். தாயங்கொள்வாரொத்து - விரோதத்தால் காலந்துனைசென்றிட்ட பொருளையும் தாயாதிகள் எங்களதென்றுசொல்லி விடாமல் வழக்குத்தொடர்ந்து மீட்கப்பார்த்தல் போன்றுள்ளது இதன்செய்கை. அழைக்கின்றதே - இங்ஙனம்என்னைவருத்துகிறது போதாதென்று அவனையும் வருத்தவேண்டாவோ? கடல் அவனது திருமேனிநிறத்துக்கும், அதன்றொலி அவனதுகம்பீரமானகுரலொலிக்கும் போலியாய் வருத்தும்.

எம்பெருமானைச்சேரப்பெறாதுவருந்துகிற ஆழ்வார் இவ்வுலகத்துச் சமுசாரகோலாகலத்தைக் கண்டு தளர்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். சமுசாரமாகிறகடலினிடையிலே சலனமில்லாத மனவுறுதியாகிய மந்தரமலையை நாட்டி அன்பாகிய கயிற்றைக்கொண்டு கடைந்து எம்பெருமான்தானே ஒருகலக்கத்தையுண்டுபண்ணி இனியதான ஆத்மாவை ஈட்டிப்பெற்றுக்கொண்டுபோய் அநுபவிக்கத்தொடங்கினால் அதனைமீட்டுக்கொள்ளும்ஆற்றல் இச்சமுசாரசாகரத்துக்கு இல்லையாய்; அத்தன்மையதான இந்தச்சமுசாரத்தின் ஆடம்பரமானது, எம்பெருமானது இனிமையில் எனக்குஉண்டான மிக்கவிருப்பத்தால் யான் * "கண்டாற்றேன் உலகியற்கை கடல்வண்ணா அடியேனைப், பண்டேபோற் கருதாது உன்னடிக்கே கூய்ப் பணிகொள்ளே" என்று ஆற்றாதவிளையும்படி பகைமைகாட்டி என்னைமிகவருத்துகின்றது. 'பரதர் விலைகொண்டு தந்த சங்கமிவை கொள்வானொத்து' என்பதற்கு வியாபதேசம் - சமுசாரத்தைக்கடக்க நீத்துகிற ஆசாரியரால் ஞானநிட்டையுடையதாக்கித் தரப்பட்டதும் என்கைவசமாகவுள்ளதுமான ஆத்மவஸ்துவை மீட்டுக்கொள்ள முயல்கிறது இச்சமுசாரசாகரமென்பதாம்.

மத்து - கடைகருவி; மந்த மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. கடல்என்னுமெழுவாய் 'கொள்ளாது' என்றதனோடும், 'அழைக்கின்றது' என்றதனோடும் இயையும். அலைகண்டு - அலையக்கண்டு; அலைத்து. கொள்ளாது என்றதை வினையெச்சமாகவுங் கொள்ளலாம். கொள்வான் - வான்விகுதிபெற்ற தொழிற்பெயர்; ஆண்பால் வினையாலணையும்பெயராக்கி, கொள்ளும் ஒருவன்போன்று எனினுமாம். நாலாயிரப்படியில் 'துலைகொண்டு' என்று பாட-

* திருவாய்மொழி - முப்பத்தொன்பதாந்திருப்பதிகம் - ௧.

மாயின், வருந்தத்தலைப்பட்டு என்று பொருள். நெய்தல்நிலத்து ஆடவர்க்குப் பரதர், துளையர், வலையர் என்றும், அந்நிலத்துமகளிர்க்குப் பரத்தியர், துளைச்சியர், வலைச்சியர் என்றும் பெயர்.

'தலைமகன் வாராநிற்கச்செய்தே நடுவிலவசரத்திலே ஸமுத்ரகோஷம் திருத்துழாயைத் துணையாகக்கொண்டு பாதிக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்' 'பெருமிடுக்கனாகையாலே அவன் தன்பக்கல் வலியவாங்கிக்கொண்டதை மீட்டுக்கொள்ளமாட்டாதே, நீங்கள் அபலைகளாகையாலே விலையிட்டுக்கொண்டவளைத் தன்பக்கலிலேபண்டு பிறந்ததென்று முறைமையாலே சொல்லிவாங்கிக்கொள்வாரைப்போலே கிளர்ந்துகூப்பிடாநின்றது' என்றது அப்பிள்ளையுரையும், 'அமுதம் கொள்ளாது கடல் - கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணொழியும்படி மந்தரத்தைக் கொடுவந்து கடலின் நடுநெஞ்சிலே வைத்து மகாபாருவான தன் தோள்மிடுக்காலே கடல்குழம்பும்படி கலக்கித் தன்பக்கலினின்றும் தன் நல்லுயிரை வாங்கிக்கொண்ட அவன்நெஞ்சைக் கலக்கி அத்தை மீட்டுக்கொள்ளமாட்டுகிறதில்லை; எல்லாரும் எளியார்பாடே செல்லுமித்தனையிறே' என்ற நம்பிள்ளையீடும் அறியத்தக்கன. (௬௧)

காலமயக்கு.

௬௨. அழைக்குங்கருங்கடல்வெண்டிரைக்கைக்கொண்டுபோயலர்[வாய்
மழைக்கண்மடந்தையரவணையேறமண்மாதர்விண்வா
யழைத்துப்புலம்பிமுலைமலைமேனின்றுமாறுகளாய்
மழைக்கண்ணநீர்திருமால்கொடியானென்றுவார்கின்றதே.

(இ - ள்.) அழைக்கும் - (அன்போடு)அழைக்கிற, கரு கடல் - (தன்னிடத்திற் பள்ளிகொண்டிருக்கிற எம்பெருமானது திருமேனியின் நிழலீட்டாலே) கறுத்துள்ள திருப்பாற்கடலானது, வெள் திரை கை கொண்டு போய்-(தன்னுடைய)வெளுத்தஅலைகளாகிய கைகளாலே எடுத்துக்கொண்டுபோக, அலர் வாய் மழை கண் மடந்தை - தாமரைமலரில்வாழ்பவளும் மழைபோலக்குளிர்ந்தகண்களையுடையவளும்(பெண்களுக்குஉரிய)மடமைமுதலிய நற்குணங்கள்நிறைந்தவளுமான திருமகள், அரவு அணை ஏற - (அப்பாற்கடலினிடையிற் பள்ளிகொண்டுள்ள எம்பெருமானது) ஆதிசேஷனாகியசயனத்தின் மீது ஏற, (அதுகண்டு), மண் மாதர் - பூமிதேவி, விண்வாய் - ஆகாயத்திலே, அழைத்து புலம்பி - (மேகமுழக்கமாக)அழுது கூப்பிட்டு, முலை மலைமேல் நின்றும் - (தனது)தனங்களாகிய மலைகளின்மேல்நின்றும், ஆறுகள் ஆய் - ஆறுகளாக(ப்பெருகவிட்ட), மழை கண்ண நீர் - மழையாகிய கண்ணீரானது, திருமால் கொடியான் என்று - திருமகள்கணவன் கொடியவனென்று வெளியிட்டு, வார்கின்றது - பெருகுகின்றது; (எ - று.)

'பெருகவிட்ட' என வருவிக்க. ஆய் - ஆக: எச்சத்திரிபு; ஆறுகளாய் வார்கின்றது என இயைத்து, புலம்பி என்பதைப் புலம்ப எனத் திரித்தலுமாம்.

'காலங்கண்டுகலங்கின தலைமகளாற்றாமையைத் தோழி காலமறைத்துரைத்த பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். கார்காலத்திலேவருகிறேனென்று போன தலைமகன் வாராது தாழ்க்க, அக்காலமானது வந்தமையால் தலைமகள் கலக்கமடைய, 'இது அவன் சொன்ன காலமன்று' என்று தோழி காலத்தை மயக்கியுரைத்து அவள்கலக்கத்தைத் தீர்க்கிறாள். * "காரெனக் கலங்கு மேனியிற் கன்னிக்கு, இன்றுணைத் தோழியன்றென்று மறுத்தது" என்பது காண்க. இது, 'பருவமன்றென்று கூறல்' என்றும் வழங்கும். இந் நூலிற் காலமயக்கு அடுத்தடுத்து வருதற்குக் காரணம் - தலைமகனது பிரி-

* திருக்கோவையார் - ௩௨௪; கொளு.

திருக்குப்பிலைமை மீட்டித்த லென்றாம், *"இக்கின்றீர் மையலியாமுறுமை" என்று தம்வேண்டுகோளை விண்ணப்பஞ்செய்தபொழுதே எம்பெருமானைச் சேரவேண்டியிருக்க அப்பேறுபெறாமையாலுண்டாகிய ஆழ்வாரது ஆற்றாமையின் மிகுதி யென்றுங் கூறுவர்.

திருமகள் நிலமகள் என்ற தேவிமார் இருவருள் திருமகளாகிற பிராட்டி திருப்பாற்கடலிடையில் திருமால் பள்ளிகொண்டருளுதலால், அக்கடல் தன்மகளான திருமகளைத் தன் முழக்கமாகிய ஒலியுருவால் அப்போது அழைத்து அலைகளாகிய கைகளை முன்னீட்டி அவற்றால் அவளை எடுத்துக் கொண்டுபோய் எம்பெருமானிடம் சேர்க்க, அத்திருமகள் அந்த அலைகளாகிய படிகளின்மூலமாக எம்பெருமானது உயர்ந்த திருவரைத்தாழ்வாரமாகிய படுக்கையின்மீது ஏறி அப்பெருமானோடு கூடிக் குலாவி இன்புறுகிற்க, அப்படிப்பட்ட பாக்கியம் பெறாத நிலமகள் வானமாகிய பரந்ததனியிடத்திலே மேகமுழக்கத்தால் வாய்விட்டுக் கூவி யழுது மிக்க கண்ணீரை இடைவிடாது பெருக்க, அந்நீர் அவளது கொங்கைகளாகிய மலைகளின்மேல் ஆறுவெள்ளமாகப் பெருகுகின்றபடி பாராய் என்று வருணித்து, தோழி 'இது நீயேக்கிறகாக்காலமன்று' என்று தலைவியைத் தேற்றினாள். முறைப்படி ஒருமிக்கராகக் கொள்ளத்தக்க மனைவியர் இருவருள் ஒருத்தியைப் பெருமான் பாலித்து மற்றொருத்தியைக் கைவிட்ட கொடுந்தன்மை, அவளது இக்கண்ணீரால் உலகில் வெளியாமென்றற்கு, 'திருமாள் கொடியனென்றவாரின்று'எனப்பட்டது. மால்என்றசொல் - வேட்கைமயக்கமென்று பொருள்படுதலால், இங்கே, 'திருமால்' என்றது - திருமகளிடங் காதல்மிக்குக்கொண்டவனென்றவாறு; †"மித்தர் பனிமலர்மேற்பாவைக்கு" என்பதும் உணர்க. தலைமகள் தன்னை உபேக்ஷித்தானென்று வருந்துகிற தலைவிக்குத் தோழி இது கூறியதனால், 'பலமகளிர்க்குக் கணவராயினோர்க்கு இது இயல்புகாண்; ஸ்ரீதேவியைப் பாராட்டிய நிலையில் பூதேவி படும் பாட்டைப் பாராய்'என்று தூரியத்தையைத் தெரிவித்து ஆற்றுவித்தவாறுமாம். இங்ஙனம் பரக்கப் புலம்புரைத்துக் கூறுமதனைத் தலைமகள் நம்பக்கடவளோ? எனின்,—நம்பாவிடினும் 'இங்ஙனமும் ஒன்று உலகத்தில் உண்டோ?'என்று ஆராய்ச்சி பிறந்து அதிற் கருத்துச் சென்று ஆலோசித்து முடிவுசெய்யுமளவில் தலைமகன் வந்திடுவா னென்று கருதித் தோழி இதுகூறின ளென்க.

உயர்ந்தசாதிநீலரத்தினத்தைப் பாலினுள்ளே யிட்டால் அதனொளியால் அப்பால் முழுவதும் தன்இயற்கையானவெண்ணிறம்மாறி அம்மணியின்நிறமாகத் தோன்றுதல்போல, இயற்கையில்வெளுத்தநிறத்ததான திருப்பாற்கடல் தன்னிடையிற்சயனித்துள்ள திருமாலின் திருமேனியொளியாற் கரியதாதல்பற்றி, 'கருங்கடல்' எனப்பட்டது; ‡"நீலக்கடல் கடைந்தாய்"என்பது காண்க: இனி, கருமை - பெருமையாய், பெருங்கட லெனினுமாம். போய் - போக என எச்சத்திரிபு. 'கொண்டு'என்பதைக் கொள்ள என எச்சத்திரிபாக்கி, கடல் திரைக்கைகளாற் கொள்ளத் தான்போய் என்றும் உரைக்கலாம். இனி, கடலினது அலைகளாகிய கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு சென்று என்றும் பொருள்கூறுவர். மழைக்கண்மடந்தை - தன் கண்ணழகாலே திருமகளைத் திருமாலை யீடுபடுத்தியபடி. அலர்வாய், விள்வாய்,—வாய் - ஏழனுருபு; அலர்வாய்-(செவ்வாம்பல்)மலர்போன்ற வாயையுடைய என்றும், விள்வாய் - வாளாமாகிய வாயினால் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். மாதர் - விரும்பப்

* திருவிருத்தம் - க.
† திருநெடுந்தாண்டகம் - கஅ.
‡ திருவாய்மொழி - நான்காந்திருப்பதிகம் - எ.

படும் அழகுடையவள்; *"மாதர் காதல்"என்றபடி இது உரிச்சொல்லாதலால், பண்மையாகாது. † "சோதிமதி வந்துலவுஞ் சோலைமலையோ டிரண்டாய், மேதினியாள் கொங்கைநிகர் வேங்கடமே," ‡ "பொதியமும் இமயமும் புணர்முலையாக," § "கொங்கையே பரங்குன்றமுங் கொடுங்குன்றும்", §"அலைநீ ராடை மலைமுலையாக,"¶"காரார்வரைக்கொங்கை" எனப் பிறவிடங்களிலும் மலை பூமிப்பிராட்டியின் தனமெனப்படுதல் காண்க.

ஜீவகோடிகளில் ஸ்ரீதேவி பூதேவி தொடக்கமான அருகிருள்ளார் எம்பெருமானை நித்தியானுபவம்பண்ணப்பெற்று வாழ, யான் இங்ஙனம் அவனைச் சேராது வருந்துவதே! என்று ஆற்றாமைமிஞ்சிய ஆழ்வார்க்கு அன்பர் ஒருதிருஷ்டாந்தமுகமாக, எம்பெருமானுடைய ஸ்வதந்திரமான தன்மையைத் தெரிவித்து ஆற்றுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள்; எம்பெருமானை என்றும்பிரியாத தேவிய ரென்று சமமாகச்சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீதேவிபூதேவியருள் ஒருத்தியைப் பிரிந்து ஒருத்தியைத் தழுவும்படியுமுள்ளது, ஒருகாலத்தில் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியம்; இப்படியிருக்க, நீர் அவனது காலவிளம்பத்துக்கு ஆற்றியிருத்தலே தகுதி என்று தேற்றின ரென்க. இப்பாட்டில் பூமிதேவிவிஷயமாகக் குறித்த வர்ணனை, எம்பெருமானது ஸ்வாதந்திரியத்தை எடுத்துக்காட்டுதற்குக் கூறியது.

கண்ணநீர், அ - சாரியை; கண்ண - குறிப்புப்பெயரெச்சமுமாம்: அ - ஆறனுருபெனினுமாம்.

உருவகத்தை அங்கமாகக் கொண்டு வந்த தற்குறிப்பேற்றவணி. (௫௨)

கட்டுவிச்சிகூறல்.

௫௩. வாராயினமுலையாளிவள்வானோர்தலைமகனாஞ்
சீராயினதெய்வநன்னோயிதுதெய்வத்தண்ணந்துழாய்த்
தாராயினுந்தழையாயினுந்தண்கொம்பதாயினுங்கீழ்
வேராயினுநின்றமண்ணாயினுங்கொண்டுவீசுமினே.

(இ - ள்.) வார் ஆயின முலையாள் - கச்சுப்பொருந்திய தனத்தையுடையவளான, இவள் - இம்மங்கையினது, இது - இந்நோய், வானோர் தலைமகன் ஆம் சீர் ஆயின தெய்வம் நல் நோய் - மேலுலகத்தார்க்குத் தலைவனான திருமாலினது தகுதியான திருக்கல்யாணகுணங்களின் விஷயமாக உண்டான சிறந்தநல்லநோயாம்; (இதற்குப் பரிகாரம்:—) தெய்வம் தண் அம் துழாய் தார் ஆயினும் - தெய்வத்தன்மையுடைய குளிர்ந்த அழகிய (அவனது) திருத்துழாய்மாலையையாயினும், தழை ஆயினும் - (அத்திருத்துழாயின்) ஓரிலையையாயினும், தண் கொம்பு அது ஆயினும் - குளிர்ச்சியான (அதன்) கிளையையாயினும், கீழ் வேர் ஆயினும் - கீழுள்ள (அதன்)வேரையாயினும், நின்ற மண் ஆயினும் - (அதற்கு இருப்பிடமாய்) நின்ற மண்ணையாயினும், கொண்டு வீசுமின் - (நீங்கள்) கைக்கொண்டு (அதன்காற்றுஇவள்மேற்படும்படி) வீசுங்கள்.

'தலைவியாற்றாமையால்வந்த நோவுக்குப் பரிகாரம் ஏதோ வென்று வினவின செவிலிமுதலானோர்க்குக் கட்டுவிச்சி நோய்நாடிப் பரிகாரஞ்சொன்ன பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். தலைமகளைக் களவொழுக்கத்

* தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம்-உரிச்சொல்லியல் - ௩௦.
† திருவேங்கடமாலை - உ.
‡ உதயணன்கதை.
§ திருவிளையாடற்புராணம் - திருநகரப்படலம் - உ.
§ சிலப்பதிகாரம் - இந்திரவிழவூரெடுத்தகாதை - க.
¶ சிறியதிருமடல் - க.

தாம் புணர்ந்து பிரிந்து ஆற்றாமையினால் வருந்திய தலைமகளைக் கண்ட செவிலித்தாய், இவள் நோய்க்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாமல், கிழத்தியர்களைக் கூட்டி வல்ல கட்டுவிச்சியை அழைத்து உசாவிற்று, அவள் குறியிலக்கணப்படி ஆராய்ந்தவிடத்திலே தெய்வங்கொண்டது என்று அதனுக்கு உபாயமுரைக் கூறுகின்றாள். இப்பாட்டின் முற்கூறுவாக்கியத்தால் நோய்க் காரணமும் நோயும், பிற்கூறுவாக்கியத்தால் அதுதணிக்கும் உபாயமும், 'வெறியின்' என்றதனால் அம்மருந்தைப் பிரயோகிக்கும் விதமும் தோற்றக்கூடியவாறு. * "காரார் குழற்கொண்டைக் கட்டுவிச்சி கட்டேறிச், சீரார் சுளகிற் சிலநெற் பிடித்தெறியா, வேரா விதிர்விதிரா மெய்சிலிராக் கைமோவாப், பேராயிரமுடையா னென்றாள் பெயர்த்தேயும், காரார் திருமேனி காட்டினாள் கையதுவுஞ், சீரார் வலம்புரியே யென்றாள் திருத்துழாய்த், தாரார் நறுமாலை கட்டுரைத்தாள்" என்பர் திருமங்கையாழ்வாரும். இனி, இப்பாட்டு-இதற்கு நயமாக பாட்டுப்போல, வெறிவிலக்குத்துறையாகவுமாம்; 'நும்மோகத்துக்கு நிதான மறியாதே க்ஷுத்ரதேவதாவேசத்தாலே வந்ததாகக்கருதிப் பக்தர்கள் கவி ழி வழியல்லாவழியே பரிகரிக்க நினைய, இவட்பரதந்திரரை உணர்ந்திருப்பாளொரு தோழியாட்டி, 'நீங்கள் செய்கிற இது காரியமன்று; இவள் நோய்க்கு வேதமொழி நான்சொல்லுகிறபடியே இங்ஙனே பரிகரிக்கப்பாருங்கோள்' என்கிறாள்' என்றுங் கவியின் போக்கு அறியத்தக்கது.

'வாராயினமுலையாள்' என்பதற்கு - கச்சினால் தாங்கவேண்டியபடி வளர்ந்த தன்மையுடையவளென்று பொருளுரைத்து, யௌவனமடைந்தவளென்று கருத்து உரைப்பர். அற்பமான தேவதாந்தரங்களின் ஆவேசத்தால் பீடிக்கப்பட்டு அல்லற்படுந் தேயரோ யன்று என்பதற்கு, 'வானோர்தலைமகனாம் சீராயின தெய்வங்களேயோ இது' என்றது. 'தெய்வங்களே' என்றதனால், இப்படிப்பட்டநோய் இவ்வுலகிற் பெறுதற்கு அரிய தென்பதும், இந்நோய் தீர்ப்ப முடிவுடைய தென்பதும் தெரிவித்தவாறு. எம்பெருமானோடு நேரிலாவது இடையிட்டாவது சம்பந்தம்பெற்ற பொருள் யாதாயினும் இந்நோய்க்குப்பரிகாரமாமென்பாள், 'தாராயினுந் தழையாயினுந் தண்கொம்பாயினும் வேராயினும் மண்ணாயினும்' என்றாள்.

ஆழ்வாரது ஆற்றாமையைக் கண்ட ஞானிகள் இதற்குப் பரிகாரம் ஏதோ வென்று கலங்கினவளவிலே, காரணகாரியவுண்மையுணர்ந்த சிலர் 'பகவத்விஷயத்தாலமான இவ்வாற்றாமைக்கு அதன்சம்பந்தமான பரிகாரஞ் செய்தலே தகுதி' என்று கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். வியாபாரத்தில் 'முலை' என்பது - எம்பெருமானுக்கே உரியதும், அவனையநுபவித்தற்குக் கருவியானதுமான பக்தியாதலால், இங்கு 'வாராயினமுலையாள்' என்றது, பக்குவமாய்முதிர்ந்த பக்தியையுடைய ஆழ்வார் என்றபடி. வானோர் தலைமகன் - நித்தியசூரிகளுக்குத் தலைவன். சீராயின தெய்வங்களேயோ இது - அவனது சிறந்தவடியார்களைப் பாராட்டி அவனைச்சேரப்பெறுமையாலுண்டான ஆற்றாமை இது. † "எம்பெருமான் தனக்கு, அடியாரடியார் தம் மடியாரடியார் தமக்கு, அடியாரடியார் தம்மடியாரடியோங்களே" என்றபடி எம்பெருமானது சம்பந்தத்தை நேரிலேனும் பரம்பரையாகவேனும் பெற்ற பாகவதசம்பந்தம் இவ்வாற்றாமைக்குப் பரிகாரமாமென்பது, பின்வாக்கியத்தால் தோன்றும். 'மண்ணாயினும்' என்றதனால், பாகவதர் எழுந்தருளியிருக்கிற இடத்தின் சம்பந்தமும் கொண்டாடத்தக்கதென்றதாம். (ருசு)

* சிறியதிருமடல் - ௪௦, ௪௧.

† திருவாய்மொழி - எட்டாம்பத்துப் பத்தாந்திருப்பதிகம் - ௧௦.

வண்டுவிடுதூது.

ருஎ. வீசுஞ்சிறகாற்பறத்திர் விண்ணாடுநுங்கட்கெளிது
பேசும்படியன்னபேசியும்போவது நெய்தொடுவுண்
டேசும்படியன்னசெய்யுமெம்மீசர்விண்ணோர்பிரானார்
மாசின்மலரடிக்கீழெம்மைச்சேர்விக்கும்வண்டுகளே.

(இ-ள்.) நெய் தொடு உண்டு - (திருவாய்ப்பாடியிலே) நெய்யைக் களவினால் கைதொட்டுக்கவர்ந்து அமுதுசெய்து, ஏசும்படி-(பலரும்) பழிக்கும்படி, அன்ன செய்யும் - (மற்றும்பல) அப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்தருளிய, எம் ஈசர் - எமது தலைவரும், விண்ணோர் பிரானார் - மேலுலகிலுள்ளார்க்குத் தலைவருமாகிய எம்பெருமானுடைய, மாசு இல் மலர் அடி கீழ் - குற்றமில்லாத செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளின்கீழ், எம்மை சேர்விக்கும் - எம்மை அடைவிக்கவல்ல, வண்டுகளே! (நீங்கள்), வீசும் சிறகால் பறத்திர் - விரைய வீசுகிற சிறகுகளாலே பறந்துசெல்லவல்லீர்; விண் நாடும் நுங்கட்கு எளிது - (அவர் வீற்றிருக்கிற) மேலுலகமும் உங்களுக்கு (ச்செல்ல)எளியது; (எனக்காக நீங்கள் அவர்பக்கல் தூதுசெல்லுதற்குப் புறப்படும்பொழுது), பேசும்படி அன்ன பேசியும் போவது - (எனக்காக நீங்கள் அவரிடம்) சொல்லும்படியான அவ்வார்த்தைகளை (எனக்கு)ச் சொல்லியும் போகவேணும்; (எ - று.)

'வண்டுகளைத் தூதாக நாயகனான ஈசுவரன்விஷயத்திலே போகவிடுகிற நாயகி பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். பிரிந்ததலைவன் வந்திடுவனென்று ஆறியிருக்கவொண்ணாதே, அவன்வரவுக்கு விரைந்து ஆள்விடும்படியாயிற்று, ஆற்றாமைமிகுதி. 'வீசுஞ் சிறகாற் பறத்திர்' என்று வண்டுகள் விரைந்துசெல்லத்தக்க கருவியையுடைமை கூறியதனால், தான் அப்படிப்பட்ட வலிமையில்லாத மெல்லியலாய் இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்குந் தன்மையையும், 'விண்ணாடு நுங்கட்கெளிது' என்று அவனிருக்குமிடம் வண்டுகளுக்குஎளிதிற்சென்றுசேரலாவதென்றதனால், அது தனக்குச் சென்று சேர்தற்கு அரியதாயிருக்குந் தன்மையையும், 'பேசும்படி யன்ன பேசியும் போவது' என்றதனால், நீங்கள் அங்குப்பேசும் பேச்சுக்களை இங்கு என்முன் சொன்னால் அப்பேச்சுக்களில் ஏதேனுங் குறைவு உளதாயின் அதனை யான் தீர்த்திடுதலுமன்றி உங்கள்பேச்சின்சாரப்பாட்டால் அவர்விரைவில்வந்திடுவரென்னுந் துணிவையடைந்து அதுவரை ஆறியிருப்பேனென்பதையும் வெளியிட்டாள்.

நெய் - பால் தயிர் வெண்ணெய்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ஏசும்படி அன்ன செய்தல் - *"வெண்ணெய்விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டதனோசை கேட்கும்," †"இல்லம்புகுந் தென்மகளைக் கூவிக் கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு, கொல்லையினின்று கொணர்ந்துவிற்ற அங்கொருத்திக்கு அவ்வளை கொடுத்து, நல்லனாவற்பழங்கள் கொண்டு நானல்லேனென்று சிரிக்கின்றாயே" என்றாற்போல்வன. 'தேவாதிதேவனான எம்பெருமான் எங்களுக்குக் கிட்டுதற்கு அரியனன்றோ' என்று வண்டுகள் கைநெகிழவிடாமைப்பொருட்டு, 'நெய்தொடுவுண் டேசும்படி யன்ன செய்யும்' என்று அவனது செளலப்பியத்தை முற்படஎடுத்துக்காட்டினாள். 'எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே' என்றதனால், எம்மைச்சேர்விக்கும் ஆற்றலுடையீர் நீரே யெனப் புகழ்ந்துரைத்தபடி.

* பெரியாழ்வார்திருமொழி - பத்தொன்பதாந்திருப்பதிகம் - ௧.

† ,, ,, ௧௦.

ஆழ்வார் தமது ஆற்றாமையை ஆசார்யமுகமாக எம்பெருமானுக்குத் தெரிவித்துத் தமதுயரத் தணியக் கருதி அவர்களைத் தமக்குப் புருஷகாரமாகும்படி வேண்டுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். சீர்மையையும் மென்மையையுமுடைய எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைமலர்களின்கீழ் எம்மை அடிமையாகச் சேர்விக்கவல்ல சொல்திறமுடையவர்களோ! என்று விளித்தபடி. பலவகைமலர்களிலுஞ் சென்று அவற்றின்சாரமான தேனை அம்மலர்களின்கெடாதபடி கவர்ந்து உண்ணுந்தன்மையனவான வண்டுகளை, பலவகைநூல்களிலும் பிரவேசித்து அவற்றின்சாரமான தத்துவப்பொருளை அந்நூல்கள் கலைவுபடாதபடி கிரகித்து அநுபவிக்குந் தன்மையரான ஆசாரியராகச் சொல்லத் தட்டில்லை. விசும் சிறகால் பறத்திர் - நீங்கள் ஞானம் அநுட்டானமென்னும் இரண்டு பக்ஷங்களின் வலிமையால் யாவரினும் உயர்ந்துசெல்ல வல்லீர். விண் நாடும் நுங்கட்கு எளிது - அப்பரமபதமும் உங்களுக்குக் கைவசமாகவுள்ளது. பேசும்படி அன்ன பேசியும் போவது - அப்படிப்பட்ட நீங்கள் எனக்காக அப்பெருமானிடஞ்சென்று விண்ணப்பஞ்செய்யும் வார்த்தைகளை இப்பொழுது எனக்குச் சொல்லிப்போகவேணும்; என்றது, அவற்றைக் கேட்டு யான் ஆறியிருப்பேன் என்றவாறு. நம்மாழ்வார் * "மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினி லுரவிடையாப்புண்டு, எத்திறமுரலினோடிணைந்திருந்தேங்கியஎளிவே!" என்று கண்ணனது களவில் ஈடுபட்டு ஆறுமாசகாலம் மோகித்துக்கிடக்குந்தன்மையராதலால், இங்கும் 'கெய்தொடுவுண்டேசும்படி யன்னை செய்யு மெம்மீசர்' என்று அவ்வெளிமையையே பாராட்டிக்கூறினார். எம்பெருமானடிக்கு மாசின்மை - அடியார்க்குற்றம்பாராமை.

பறத்திர் - எதிர்காலமுணர்த்தாது, தன்மையுணர்த்திற்று. போவது - ஒருவகை வியங்கோள். (ருச)

நலம்பாராட்டு.

ருரு. வண்டுகளோவம்மினீர்ப்பூநிலப்பூமரத்திலொண்பூ
வுண்டுகளித்துழல்வீர்க்கொன்றுரைக்கியமேனமொன்றாய்
மண்டுகளாடிவைகுந்தமன்னாள்குழல்வாய்விரைபோல்
விண்டுகள்வாருமலருளவோநும்வியலிடத்தே.

(இ - ள்.) வண்டுகளோ - வண்டுகளே! வம்மின் - வாருங்கள்; நீர் பூ - நீரிலுண்டாகிற பூவும், நிலம் பூ - நிலத்திலுண்டாகிற பூவும், மரத்தில் ஒண் பூ - மரத்திலுண்டாகிற சிறந்த பூவும் என்னும் இவையெல்லாவற்றிலும், உண்டு - (தேனைக்) குடித்து, களித்து - களிப்படைந்து, உழல்வீர்க்கு - (எங்குந்) திரிகிற உங்களுக்கு, ஒன்று உரைக்கியம் - (யாம் இப்பொழுது) ஒரு புதுமையைச் சொல்லுவோம்; ஏனம் ஒன்று ஆய் - ஒப்பற்றதொரு வராக வடிவமாய், மண் துகள் ஆடி - பூமியின் துகளிலே அளைந்த எம்பெருமானது, வைகுந்தம் - பரமபதத்தை, அன்னாள் - ஒத்த இவளது, குழல் வாய் - கூந்தலிலே இயற்கையாய் அமைந்துள்ள, விரை போல் - பரிமளம்போல, விண்டு - மலர்ந்து மணம்வீசி, கள் வாரும் - தேன்பெருகப்பெற்ற, மலர் - பூக்கள், நும் வியல் இடத்து - உங்களாட்சிக்குட்பட்ட [நீங்கள் தடையின்றிச் சஞ்சரிக்கிற] பரந்தஇடத்திலே, உளவோ - உள்ளனவோ? (எ - று.)

இத்துறை, திருக்கோவையாரில் 'நலம்புனைந்துரைத்தல்' என்ற பெயரானும், தஞ்சைவாணன்கோவையில் 'புகழ்தல்,' 'பெருநயப்புரைத்தல்' என்ற பெயர்களானும், தணிகைப்புராணத்தில் 'நயப்புரைத்துயிர்ப்பொருதிதல்' என்ற பெயரானும், இறையனாரகப்பொருளுரையில் 'நயப்புணர்த்தல்' என்ற பெயராலும் கூறப்பட்டுள்ளது. 'இயற்கையன்பினாலும் அவள்குணங்களால் தோன்றிய செயற்கையன்பினாலுங் கடாவப்பட்டுநின்ற தலைமகன் தனது அன்புமிகுதியை உணர்த்துதல், நயப்புணர்த்துதலென்பது' என்ற திருக்கோவையாருரை அறியத்தக்கது. இயற்கைப்புணர்ச்சிபுணர்ந்த தலைமகன் தலைமகள்கேட்ப வண்டுகளை நோக்கி 'நீங்கள் எவ்விடத்துஞ் சென்று நீர்ப்பூ நிலப்பூ கோட்டுப்பூ என்று இப்படி வெவ்வேறுவகைப்பட்ட பூக்களைக் கண்டறிவீர்களன்றோ? அவற்றில் எவையேனும் இவளதுகூந்தலின் இயற்கைநறுமணத்தை யொத்த மணமுடையவை உண்டோ? சொல்லுங்கள்' என்று தனது அன்பை வெளிப்படுத்தித் தலைமகளைப்புகழ்ந்து தனதுமிக்ககாதலை அறிவித்தானென்க. *"வார்குழல்போற் கமழும், பூவுண்டோ நாமுனவோ நுங்கள் கானற்பொழிலிடத்தே", *"மருங்குழலுங் கனியன்டினங்காள் ஞரையீர் மடந்தை, கருங்குழல் நாறு மென்போ துடைத்தோ நுங் கடிபொழிலே", *"உளவே துரையாய், வண்டே மடந்தைகுழல்போற் கமழு மதுமலரோ", *"மருங்குழல்வாய் நீயறிதி வண்டே சொல் லெனக்கு மங்கை, கருங்குழல்போலுளவோ விரைநாறு கடிமலரே", *"மாற்றமுரை நீ யெனக்கு வண்டே மங்கைவார்குழல்போல், நாற்றமுடைய வுளவோ அறிபு நறுமலரே", †"கொங்குதேர்வாழ்க்கை யஞ்சிறைத்தும்பி,......அரிவைகூந்தலின், நறியவுமுளவோ நீயறியும் பூவே" என இத்திறத்தன பல காண்க.

'வண்டுகளோ வம்மின்' என்பதற்கு - 'பூவின் வாசியும் மணத்தின்வாசியும் தேனின்வாசியும் அறியும் நீங்கள், புறம்புண்டான உங்களுடைய ரசத்தில் பராக்கைவிட்டு, நான் சொல்லுகிற வார்த்தை கேட்கும்படி வாருங்கோள்' என்றும், 'நீர்ப்பூநிலப்பூமரத்திலொண்பூவுண்டு' என்பதற்கு - 'எளிதாக ஒருவர்க்குங் கிட்டவொண்ணாத நீர்ப்பூக்களிலும் எல்லார்க்குங்கிட்டலாம்படியான நிலத்திற்பூக்களிலும் உயர்ந்தசாகைகளில்நிற்கிற மரத்திற்பூக்களிலும் உண்டான வாசி யறிந்து' என்றும், 'குழல்வாய்விரை' என்பதற்கு - 'புஷ்பாதியாலே வந்தேறியான பரிமளமன்றியே ஸ்வாபாவிகமான குழலின் பரிமளம்' என்றும் பரக்கவுரைகூறுவர் அழகியமணவாளசீயர். கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ நீர்ப்பூ நிலப்பூ என்ற நால்வகையில், கொடிப்பூ நிலப்பூவில் அடக்கப்பட்டது; புதற்பூ என்பதும் இதில் அடங்கும். 'ஏனமொன்றாய் மண்துகளாடி' என்றது, மகாவராகவடிவங்கொண்டு பூமியைக் கோட்டாற்குத்தியெடுத்துவந்ததை. இதில், அந்தப் பெரிய பன்றிவடிவத்துக்குப் பெரியபூமிமுழுவதும் ஒரு துகளாயினமை தோன்றும்; ‡"பன்றியாய்ப் படியெடுத்த பாழியாயென்பரது, வென்றியா ருவெதயிற்றின் மென்றுகள்போன் றிருந்ததால்" எனக் காண்க. 'வைகுந்த மன்னாள்' என்றது, இங்கே, அழியாத நலமுடையவளென்றபடி. உத்தமசாதிமகளிரின்கூந்தலுக்கு மலர்முதலியவற்றின் சேர்க்கையாலாகுஞ் செயற்கைநறுமணமன்றி இயற்கைநறுமணமுண்டென்பது சித்தாந்தம்.

எல்லையில்லாதபடி ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான்திறத்தில் உண்டான பக்தியின் தலைமையைக் கண்ட பாகவதர் கொண்டாடிக்கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். வண்டுகளோவம்மின் என விளித்துமுன்னிலைப்படுத்தினது, பரம்பொருளை நாடித்திரிபவரான சாரத்தைக்கிரகிக்குந்தன்மையரை. நீர்ப்பூ நிலப்பூ மரத்திலொண்பூ உண்டு களித்து உழல்வீர்க்கு ஒன்றுஉரைக்கியம் - கடலிற்பள்ளிகொண்டுள்ள வியூகமூர்த்தியின் விளக்கத்தையும், பூமியில் திருவவதரித்த ராமகிருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களின் விளக்கத்தையும்,

* திருவாய்மொழி - மூன்றாந்திருப்பதிகம் - க.

* இறையனாரகப்பொருளுரை; இரண்டாஞ்சூத்திரத்தின்கீழ்க்கண்டது.
† இறையனார்திருமுகப்பாசுரம்.
‡ திருவரங்கக்கலம்பகம் - க.

வேதசாகைகளின்முடியிலே காணுமாறு தேஜோரூபியான பரமபதநாதனது விளக்கத்தையும் இடையறாது அநுபவித்து ஆநந்தித்து எவ்வுலகிலுந் தடையின்றித்திரிகிற உங்களுக்கு ஒன்றுசொல்லுகிறோம். பிரளயகாலத்தில் பூமியின்ஆபத்தைத் தீர்த்த எம்பெருமானது அழிவற்றவைதர்தாரைபோலப் பேராநந்தந்தருபவராள இவ்வாழ்வாரது யசோபூஷணமாகவுள்ள பக்திமிகுதியின் புகழ்போல நீங்கள் எங்கேனுங் கண்டதுண்டோ வென்று கொண்டாடியுரைத்தனரென்க.

வண்டுகளோ, ஐகாரம்மிக்கது - விளியுருபு; ஏவல்வினைமாகிறுமாம். வம்மின் - வா என்பதன் ஏவற்பன்மை. ஆடி - பெயர். வாய் - ஏழனுருபு; அல்லது, வினைத்தொகை. விண்டு - தன்வினை பிறவினை யிரண்டிக்கும் பொது; 'பிளந்து' என்பதுபோல. வியல் - பரப்பு உணர்த்தும் உரிச்சொல்; * "வியலென்கிளவி யகலப்பொருட்டே". உரைக்கியம்—உரை - பகுதி, க் - சந்தி, க் - எதிர்கால இடைநிலை, இ - சாரியை, ய் - சந்தி, அம் - விகுதி; ககரவொற்று எதிர்காலங்காட்டுதலை †"உரைக்கேன்" என்பதிலுங் காண்க. (௫௩)

தலைவன்இரவிடைக்கலந்தமை தலைவி தோழிக்குக் கூறல்.

௫௪. வியலிடமுண்டபிரானார் விடுத்த திருவருளா
லுயலிடம்பெற்றுய்ந்தமஞ்சலந்தோழியோர்தண்டென்றல் [வந்
தயலிடையாருமறிந்திலரம்பூந்துழாயினின்றேன்
புயலுடைநீர்மையினாற்றடவிற்றென்புலன்கலனே.

(இ - ள்.) வியல் - விசாலமான, இடம் - உலகங்களை, உண்ட - திருவயிற்றிற்கொண்டருளிய, பிரானார் - பிரபுவாகிய எம்பெருமான், விடுத்த - (எம்மிடத்துச்)செலுத்திய, திரு அருளால் - சிறந்த கருணையினால், உயல் இடம் பெற்று - உய்தற்கு இடம்பெற்று, உய்ந்தம் - வாழ்ந்திட்டோம்; அஞ்சலம் - (இனி வாடைமுதலியவற்றுக்கு) அஞ்சுவோமல்லோம்; தோழி—! ஓர் தண் தென்றல் வந்து - ஒருகுளிர்ந்ததென்றற்காற்று வந்து, அயலிடை யாரும் அறிந்திலர் - அருகிலுள்ளவரும் அறியாதபடி, அம் பூ துழாயின் இன் தேன் - அழகிய பூக்களையுடைய திருத்துழாயின் இனியதேன் துளிகளை, புயலுடை நீர்மையினால் - மழையின துதன்மையினால் [மழைதுளித்தல்போலத் துளிக்குந் தன்மையுடையதாய்], என் புலன் கலன் - எனது உறுப்புக்களிலும் ஆபரணங்களிலும், தடவிற்று - பரிசித்தது; (எ - று.)

'தன்ஆற்றாமைக்குக் கலங்கியுரைத்த தோழியைக்குறித்துத் தலைவி இரவிடத்துத் தலைமகன்கலந்தமையைத் தென்றல்மேல்வைத்துஉரைத்த பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். எனதுஆற்றாமைக்குத் தளருந் தோழியே! தலைமகனது அருளால் யாம் உய்தற்கு அவகாசம்பெற்று உய்ந்திட்டோம்; இனி, வாடைமுதலியவற்றிற்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை; என்னெனில்,—ஒருகுளிர்ந்ததென்றற்காற்று அயலறியாமல் ஏகாந்தமாகத் தலைமகனது திருத்துழாயின்தேனைத் துளித்துக்கொண்டு எனது அவயவங்களிலும் ஆபரணங்களிலும் பட்டு ஆற்றாமைதீர்த்தது என்க. தலைமகள் அன்போடு வந்துகலந்ததை வெளிப்படையாக்கூறுதற்கு நாணித் தென்றல்மேல்வைத்துக் குறிப்பாகக்கூறினாள்; பிரிந்தகாலத்தில் வெவ்விதாய்வருத்திய தென்றல் குளிர்ந்ததாம்படி தலைமகன்வந்து தன்திருத்துழாய்மாலையின் தேன் என் உறுப்புக்களிலும் ஆபரணங்களிலும் படும்படி தழுவிஅணைத்தனன் என்பது போதரும்.

* தொல்காப்பியம்-சொல்லதிகாரம் - உரிச்சொல்லியல் - ௬௪.
† பெரியாழ்வார்திருமொழி - இருபத்தேழாந்திருப்பதிகம் - ௬.—
"தோழிமார்பலர் கொண்டுபோய்ச் செய்த குழ்ச்சியை யார்க்குரைக்கேன்."

ஆயர்க்கடலில்மூழ்குகிற எம்மை இங்ஙனம் அவர்காத்தது பிரளயக்கடலில் மூழ்குகிற உலகங்களைத் தம்வயிற்றில் வைத்துக் குடிக்கொண்டுகாத்தருளியதுபோலு மென்ற கருத்தால், 'வியலிடமுண்டபிரானார் விடுத்த திருவருளால்' என்றாள். திருவருள் - அவர்க்குச் செல்வமாகிய கருணை யென்றுமாம். உய்ந்தம் = உய்ந்தனம்; அன்சாரியை பெறாது வந்த தன்மைப்பன்மையிறந்தகாலமுற்று. அஞ்சலம் - தன்மைப்பன்மையெதிர்மறைமுற்று; அஞ்சல் அம் தோழி எனப்பிரித்து, அழகிய தோழியே! எனதுஆற்றாமைக்காகக் கலங்காதே யென்றும் உரைக்கலாம்: இதற்கு, அஞ்சல் - எதிர்மறையொருமையேவல். உலகத்திற் சாதாரணமாகக்காணப்படுகிற தென்றல் போல்வதன்றி ஒப்பற்றதாய்த் தன்வருகைமாத்திரத்தால் மெது ஆற்றாமை யெல்லாந்தீரும்படி மிக்ககுளிர்ச்சியையுடையதாய்ப் புதுமையாக ஒன்று வந்த தென்பாள், 'ஓர் தண் தென்றல் வந்து' என்றாள். தென்றலுக்கு வருந்துகிற தாள் தென்றல்வரவை உகந்துஉரைத்தமையால், தலைமகன்வரவுசொன்னதென்று அறிந்து, தோழி, இக்களவொழுக்கத்தை அயலார் அறிந்தால் செய்வதென்னென்று கவர்வர்பழிக்கு அஞ்சாமைப்பொருட்டு, 'அயலிடையாருமறிந்திலர்' என்றாள். 'புயலுடைநீர்மையினால்' என்றதனால், தலைமகனது அருளைப்பாராட்டியமை தோன்றும். கலன் - அணிகலம். 'பொலன்கலன்' என்றபாடத்துக்கு - பொன்னாலாகிய அணிகலமென்க; பொலன் - பொன்என்பதன்திரிபான பொலம் என்பதன் இறுதிப்போலி. 'தடவிற்று என்புலன்கலனே - இந்திரியங்கள் விடாய்தீரவும், ஆபரணங்கள் கழலாதபடியுந் தடவிற்றுப்போலேகாணும்' என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளைவியாக்கியானம் அறியத்தக்கது.

ஆழ்வார் எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அநுபவிக்கப்பெறுமல் வருந்துமளவில், அவ்வருத்தந்தீரப் பெருமான் ஒருகால் அருகில்வந்து தரிசநந்தந்து இவரைத் தான்சேர்த்துக்கொள்ளுந்தன்மையை வெளியிட, அதனால் ஆழ்வார் துன்பந்தணிந்து,முன்புள்ள ஆற்றாமையைக் கண்டு கலங்கின அன்பரை நோக்கிக் கூறும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஆபத்துக்குதவுபவனான எம்பெருமானது ஒப்புயர்வற்ற வரம்பில்கருணையால் யாம் ஓர்அவகாசங்கிடைத்து வாழ்வுபெற்றோம்; இனி, லௌகிகபதார்த்தத்துக்கு அஞ்சவேண்டுவதில்லை: உயிர்க்குயிராகிய ஒப்புயர்வற்ற அப்பெருமான் பிறரொருவர்க்கும் புலனாகாமல் வந்து தனதுஇனிமையை வெளிக்காட்டி, எமதுஆயாசமெல்லாந்தீரும்படி எமதுஉறுப்புக்களையும் ஞானமுதலிய குணங்களாகிய அலங்காரங்களையும் விரும்பியாட்கொண்டான் என்று அருளிச்செய்து அன்பரை ஆற்றியவாறு. விடுத்த - வரவிட்ட; 'விடுத்த திருவருளால்' என்றதனால், பரமாத்மாவின் கருணைக்குச் சீவாத்மாவின் முயற்சியெதுவும் காரணமாகா தென்பது பெறப்படு மென்பர்.

தோழி - அண்மைவிளி. அறிந்திலர் - எதிர்மறைமுற்றெச்சம். தெற்கிலிருந்து வருவது, தென்றல்; தெற்கு-பகுதி, சுறுகெட்டு றகரம் னகரமாயிற்று: அ - சாரியை, அல் - பெயர் விகுதி. (௫௪)

தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றெதிர்மறுத்தல். [றல்

௫௫. புலக்குண்டலப்புண்டரீகத்தபோர்க்கெண்டைவல்லியொன்று
விலக்குண்டுலாகின்றுவேல்விழிக்கின்றனகண்ணன்கையால்
மலக்குண்டமுதஞ்சுரந்தமறிகடல்போன்றவற்றால்
கலக்குண்டநான்றுகண்டாரெம்மையாருங்கழறலரே.

(இ - ள்.) புலம் குண்டலம் - அழகிய குண்டலங்களையுடைய, புண்டரீகத்த - தாமரைமலர்போன்ற தலைவியின் முகத்தி லுள்ள, போர் கெண்டை -

(தம்மில் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்துப்) போர்செய்கிற இரண்டுகெண்டைமீன்கள் போன்ற கண்கள், வல்லி ஒன்றால் விலக்குண்டு - (நுடங்கிய) ஒரு கொடியால் (குறுக்கிட்டு இடையில்) விலக்கப்பட்டு, உலாகின்ற - (தனித்தனி சீற்றத்தோடு) உலாவிக்கொண்டு, வேல் விழிக்கின்றன - வேலாயுதத்தைக்கொண்டு குத்துதல்போல வருத்துவனவாய் நோக்குகின்றன; கண்ணன் கையால் மலக்குண்டு - திருமாலினது திருக்கைகளாற் கடைந்து கலக்கப்பட்டு, அமுதம் சுரந்த - (தன்னிடத்திலுள்ள) அமிருதத்தை வெளிப்படுத்தின, மதி கடல் போல்வன - அலையெறிப்பெற்ற கடல்போல, அவற்றால் கலக்குண்ட நான்று - அக்கண்களால் (யாம்) கலக்கப்பட்டபொழுது, கண்டார் - (அக்கண்களின் நிலைமையைப் பிரதியக்ஷமாகப்) பார்த்தவர், யாரும் - எவரும், எம்மை—, கழறலர் - (ஒருத்திகண்பார்வையிலே அகப்பட்டு இப்படிகலங்கினானென்று) குற்றஞ்சொல்லமாட்டார்கள்; (எ-று.)

குண்டலப்புண்டரீகம் - வட்டவடிவான முகமண்டல மெனினுமாம்.

'தலைவிகண்ணழகிலேஈடுபட்ட தலைமகனைக்குறித்துக் கழறின பாங்கனுக்குத் தலைமகன் கழற்றெதிர்மறையான பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். அதாவது - தெய்வப்புணர்ச்சிபுணர்ந்த தலைமகன், பின்பு தன்னையடுத்துத் தன்மெலிவைக்கண்டு 'நீ இவ்வாறு ஆதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்றுவினவிய பாங்கனுக்கு, 'யான் ஒருத்தியின்வலையிலேயகப்பட்டேன்' என்று உற்றதுகூற, அதுகேட்ட பாங்கன் 'நீ ஒருமகள்காரணமாக இவ்வாறுமெலிதல் உனது பெருமைக்குத் தகாது' என்று இடித்துக்கூற, அதற்குத் தலைமகன் 'என்னாற்காணப்பட்ட வடிவை நீ கண்டிலை; கண்டவரெவரும் இவ்வாறு வன்சொற்கூறார்' என்று அவனொடு மறுத்துரைத்தல். "ஆங்குயிரன்னையும், *"வாளிற் கழறலை கண்டிலை மென்தோட் கரும்பினையே" என்ற கொளுவை கோவையாரையுங் காண்க; †"மேலாசவரும் கண்டாலவரையாரிக்க திருக்கவே", ‡"கண்டாயலை கழறுதற்கியா லென்கருத்தனவே", § "வண்டார்குழல்மடமங்கைமதர்வைமென்னோக்கமென்போற், கண்டாருளரேலவரையார் பிறவின்னகட்டுரையே", § "கண்கண்டபின்னையுரையிருரைத்தவிக்கட்டுரையே" என்பனவும் காணத்தக்கன.

புலப்படுதல் - காணப்படுதல்: ஆகவே, புலக்குண்டலம் - விரும்பிக்காணப்படும்படி அழகிதான குண்டலம்; புலப்படுதல் - விளங்குதலுமாம். 'பொலக்குண்டலம்' என்ற பாடத்துக்கு - பொன்னாலாகிய குண்டலமென்க. குண்டலமென்பதைக் கெண்டைக்கு அடைமொழியாக்கி, காதளவும் அளாவிச்செல்லுகிற நீண்டகண்க ளெனினுமாம்; ¶"குமிழ்மிசைமதர்த்து குழையெதிர்நடந்து" என்றாற்போல. முகத்திற்குத் தாமரை உவமை, செவ்வியும் அழகும் மணமு முடைமையால். மூக்குக்குக் கொடி உவமை கூறப்படுதலை, ||"மாட்டியோர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ அறியேன், காட்டியவென்னையுண்டான் திருமூக்கு" எனவுங் காண்க; பிறரும் ¶"கொடி

* திருக்கோவையார் - ௨௧.

† தஞ்சைவாணன்கோவை - ௭௧.

‡ தணிகைப்புராணம் - களவுப்படலம் - ௮௩௫.

§ இறையனாரகப்பொருளுரை - ௬ - ஆம் சூத்திரத்தின்கீழ்க் கண்டது.

§ நைடதம் - அன்னத்தைத்தூதுவிட்டபடலம் - ௧௬.

|| திருவாய்மொழி - அமலனாதிபிரான் திருப்பதிகம் - ௨.

¶ சிறியதிருமடல் - ௭௪; சீவகசிந்தாமணி - ஏமாங்கதத்துப்படலம் - ௧௧௭; நைடதம் - அன்னத்தைத்தூதுவிட்டபடலம் - ௧௭.

மூக்கு" என்பர். உலாகின்ற என்பதற்கு - 'இரண்டு மத்த கஜம் தன்னிலே போரத்தோக்கி நடுவிலேகணையமிட்டவாறே தாம்நினைத்தபடி போரப்பெறுதொழிந்து பெருஞ்சீற்றத்தோடேசஞ்சரிக்குமாபோலே நின்று' என்று பரக்கவுரைப்பர் அப்பிள்ளை. வேல்விழித்தல் - தன்னைவருத்தும்படி கூரிய பார்வையையுடைமை. அக்கொடுமைமாறுதன என்பான், 'விழிக்கின்றன' என நிகழ்காலத்தாற்கூறினான். எம்பெருமான் ஆழ்கடலைக்கலக்கிச் சாரமான அமிருதத்தை யெடுத்துக்கொண்டாற்போல, இக்கண்கள் ஆழ்ந்த என்னெஞ்சைக் கலக்கிச் சாரமான அறிவைக் கவர்ந்துகொண்டன என்க. ஈற்றடியால், அனுபவித்தார்க்கல்லது அறியவொண்ணாமை தோன்றும். மிக்க வைராக்கியத்தோடு சேர்ந்தஞானமுடையோரு மென்பான், 'யாரும்' என்றான். போன்றவற்றால் என்பதை ஒருசொல்லாகவெடுத்து, திருமாலாற்கடையப்பட்டு அமிருதத்தைச்சுரந்த அலையெறிகடல்போல அளவிடப்படாதனவும் இனியனவும் மகிழ்செய்வனவும் பார்வைவீசுவனவு மான கண்களால் என்றும் உரைக்கலாம்; தன் அழகைக் கண்டு கலங்கி மருண்டுநோக்கிய கண்ணுக்கு, கண்ணன்கையாற்கலக்குண்டகடல் உவமை யென்றுங் கூறுவர். 'கண்டார் கழறலர்' என்றதனால், அவரும் என்போலாவர் என்றவாறும்.

ஆழ்வாரது ஞானக்கணவிளக்கத்தை யறிந்து ஈடுபட்ட பாகவதர், தம் கண்ணெதிரொட்டிக்கண்டு அதனைக்குறைத்திடவேண்டுமென்று நியமித்துக்கூறுகிற தம்சுற்றத்தாரை நோக்கி மறுத்துச்சொல்லும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். முத்திக்குக்காரணமான முதற்பொருளை புணர்தற்கு உபாயம் மூன்று; அவை-கேள்வி, சிந்தனை, காட்சி என்பன. அவற்றுள், கேள்வியாவது - உபதேசமொழிகளை அநுபவமுடையஆசிரியர்பாற் கேட்டல். சிந்தனையாவது - அவ்வுபதேசமொழிப்பொருளைப் பிரமாணங்களாலும் யுக்தியாலும் உள்ளத்தில் தெளிய ஆராய்தல். காட்சியாவது-இவ்வாற்றால் முதற்பொருளை ஐயந்திரிபறத் தெளிதல். ஸ்வாபதேசத்தில், ஆழ்வாரதுஞானமாகிய ஞானம் முறையே இம்மூன்றுஉபாயங்களோடும் அமைந்திருத்தல், இப்பாட்டின்முதல்வாக்கியத்தால் விளங்கும். 'புலக்குண்டலம்' என்று முந்திச் செவியணியைக் கூறியதனால், அவ்வுபாயங்களுள் முந்தியதான செவிக்கணியாகிய கேள்வியைக் குறித்தவாறு. அதன்பின் 'புண்டரீகம்' என்றதனால், இதயகமலத்தைச்சுட்டி, கேள்வியின்பின் உள்ளம்நிகழ்த்துத லாகிய சிந்தனையைக் குறித்தபடி. 'போர்க்கெண்டை' என்றது-அங்ஙனஞ்சிந்தனைசெய்யும்பொழுது பூர்வபக்ஷசித்தாந்தயுக்திகளால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதத்தை யுண்டாக்கிப் பண்ணும் ஆராய்ச்சியையும், 'வல்லியொன்றால் விலக்குண்டுலாகின்ற' என்றது- மத்தியஸ்தமானசித்தாந்தயுக்தியால் அவ்விரோதம் தணிந்ததையுங் காட்டும். 'வேல்விழிக்கின்றன' என்றது, இங்ஙனங் கேள்விசிந்தனைகளாற் சலமொழிந்து ஒருநிலைநின்ற ஞானம் நுண்மையும் செம்மையு முடையதாய் எம்பெருமானைத் தரிசித்தமை தோன்றும். கண்ணன்கையாற் கலக்கப்பட்டு அமுதுசுரந்த அலைகடல்போலச் சபலசித்தரானயாம் இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரது ஞானவிசேஷத்தாற் பரவசப்பட்டு இனியபக்தியைச் சுரந்து நிலைமாறியபொழுது அவ்வாழ்வார்ஞானநிலையையறிந்தவரெவரும் எம்மை இங்ஙனங்கூறார் என்பது, பிற்பகுதிவாக்கியத்தின் உட்கருத்து. போன்றவற்றால் என்று ஒருசொல்லாக எடுக்கும்பொழுது, கண்ணன்கையாற்கலக்கப்பட்டு அமுதுசுரந்தஅலைகடல்போல எம்பெருமான்வசப்பட்டுத் தன்வசமிழந்து பக்தியைச்சொரிகிற அதிவிசாலமான அவரதுஞானவிசேஷத்தால் என்று உள்ளுறை காண்க. 'கண்டா ரெம்மை யாருங் கழறலர்' என்கையாலே, புறம்புள்ளாரும் புகுந்தால் தாங்களும்ஈடுபடுமேதொழியப் பிறரைநியமிக்கைக்குச்சக்தரல்ல ரென்னுமிடமுஞ் சொல்லியதாயிற்று. *'மேவினே னவன்பொன்னடி

* கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு - ௨.

மெய்ம்மையே, தேவுமஃதே யென் குருகூர்நம்பி, பாவின்இன்னிசை பாடித்திரி வனே" என்ற மதுரகவியாழ்வார்போல, நம்ஆழ்வார்விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர் எம்பெருமானையும் விரும்புதலிலரென்பதாம்.

புண்டரீகம், கெண்டை, வல்லி - உவமையாகுபெயர்கள். வேல்விழிக் கின்றன - உவமத்தொகை. மலக்குண்டு, கலக்குண்டு - பிறவினைச் செயப் பாட்டு வினையெச்சம். (ருசா)

தோழி தலைவன்பெருமையையுரைத்துத் தலைவியை யாற்றல்.

ருஎ. கழறலமொன்றே நிலமுழுதாயிற்றொருகழல்போய்
நிழறரவெல்லாவிசும்புநிறைந்தது நீண்டவண்டத்
துழறலர்ஞானச்சுடர்விளக்காயுயர்ந்தோரையில்லா
வழறலர்தாமரைக்கண்ணனென்னோவிங்களக்கின்றதே.

(இ - ள்.) கழல் தலம் ஒன்றே - ஒரு திருவடியிடமே, நிலம் முழுதும் ஆயிற்று - பூமிமுழுவதும் தானாய்ப்பரந்தது; ஒரு கழல் - மற்றொரு திருவடி போய் - (பூமியில்இடமில்லாமையால் மேலே) சென்று, நிழல் தர - நிழலைச் செய்யும்படி, விசும்பு எல்லாம் நிறைந்தது - மேலுலகமுழுவதும் நிறைந்தது; நீண்ட அண்டத்து - அளவிடவொண்ணாதபரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருப்ப வனும், உழறு அலர் ஞானம் சுடர் விளக்கு ஆய் - எங்குஞ்செல்லவல்ல பரந்த ஞானமாகிய ஒளிக்கு இடமான விளக்குப்போன்றவனும், உயர்ந்தோரை இல்லா - (தன்னினும்) மேம்பட்டவரை உடையவனல்லாதவனும், அழறு அலர் தாமரை கண்ணன் - சேற்றில்மலர்ந்த செவ்வியமாறாத செந்தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களையுடையவனுமான திருமால், இங்கு அளக்கின்றது என்னோ - இந்தலீலாவிபூதியில் அளக்கவேண்டியது என்னவோ? (எ - று.)

அளந்ததென்பது-ஒருவன் தின்றவிடமொழிய மற்றோரிடத்தில் மாவிக் காலிட்டதலால், நிலமும் விசும்பும் இரண்டுதிருவடிகளுக்கும் இடமாகப் பெற்றவன் இவ்வாறுஅளந்திட்டன னென்பது எவ்வாறோவென்பதாம். 'அளக்கைக்கு ஒருஅவகாசங் காண்கிறிலோம்; நின்றதிலையிலேநின்றுரை அளந்தாயே ன்னவொண்ணுகிறதே; அடிமாறியிடவிறே, அளந்தாவதுஇவன் இங்குஅளந் தானுக ஒன்றுங் காண்கிறிலோமே!' என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளையாக்கியு நம் அறியத்தக்கது.

'தன்னை வரைந்துகொள்ளாமையாலே தளர்ந்த தலைவியைக்குறித்து 'உன்னுடையநாயகனை ஈசுவரனுக்குச் செய்யப்பட்டதொன் றன்றோ?' என்று தோழி தலைவன்தலைமையை உரைத்த பாசுரம்' என்பர் அழகியமண வாளசீயரும். எல்லாம்வல்லவனுன இறைவன் உன்னைவரைந்துகொள்ளுத லுஞ்செய்வ னென்று ஆற்றுவித்தலேயாழிய அறுபல்லனல்லனென்று கரு திக் கலங்குவது தகுதியன் றென்று ஆற்றினாள்.

'நிழல்தர'என்பதற்கு - 'சேவிக்கமாவிற நிழலைக் கொடுக்கைக்காக' என்று பதவுரையும், 'ஈசுவரரான பிரமருத்திரரும் ஒருவன் திருவடியை விளக்க ஒருவன் தீர்த்தத்தைச்சுமக்கும்படியான நிழலைப்பிற அயர்களுக்குக் கொடுத்தது'என்று விசேடவுரையுங் கூறுவர் அழகியமணவாளசீயர். அண் டத்துக்கண்ணன், உயர்ந்தோரையில்லாக்கண்ணன், தாமரைக்கண்ணன் என இயையும். அண்டத்து உழறு என இயைத்தும் உரைப்பர். 'விளக்காய்' என்றதனால், எம்பெருமானது திருமேனி சுயம்பிரகாசமானதென்பது தோன் றும். 'உயர்ந்தோரையில்லா' என்றதனால், தன்னை ஒப்பவ ரில்லாமையும் யாவரும் அவனினுங்கீழ்ப்பட்டவ ரென்பதும் தானே விளங்கும்; *"உயர்வற

* திருவாய்மொழி - முதல்திருப்பதிகம் - க.

வுயர்நல முடையவன்", *"ஒத்தார் மிக்காரை யிலையாய மாமாயா"என்பர் திருவாய்மொழியிலும். 'இல்லான்' என்றும் பாடம். "அழறலர் தாமரை' என்றது, பங்கஜமாதலால்.

எம்பெருமான் தம்மைச்சேர்த்துக்கொள்ளாமையால் தளர்ந்த ஆழ்வா ரை அன்பர்கள் அவனுடையசர்வசக்தியை எடுத்துக்காட்டி ஆற்றுதல், உள்ளு றைபொருள். நித்யவிபூதியையும் மற்றுணர்வையும் மேம்பாட்டையும் திருமேனியழகையு முடைய சர்வேசுவரன் திரிவிக்கிரமாவதாரவியாஜத்தால் எல்லாவுலகங்களையுந் தனக்கேயாக்கிக்கொண்டவனாதலால், அதுபோலவே உம்மையும் அவன் தன்திருவடிகளிற்சேர்த்துக்கொண்டருளத் தட்டில்லை யென்று அவனுடையசம்பந்தத்தையும் சக்தியையும் விளக்கி ஆற்றுமைதணி த்தன ரென்க.

கழல்+தலம்=கழறலம், நிழல்+தர=நிழறர; ஈற்றில்செறியாத லகரம், வந்ததகரம்திரிந்தபின் கெட்டது. உழறு தலெனினும் உழலுதலெனினும், அழறு எனினும் அளறு எனினும் ஒக்கும். அளறென்பதுபோல அழறென்பதும் ஒருதனிமொழி யென்றும், ளகரத்துக்கு ழகரம் போலியாய்வந்த தன் றென் றும் உணர்க. [பழம்=பளம், விளக்கு=விழக்கு என்றாற்போன்ற சிறுபா ன்மைவழக்குநிற ளகரழகரப்போலி இலக்கணநெறியால் கொள்ளத்தக்க தன் றென்று, †"ஈரெட்டிரண்டைக் கூமாமுடன் தேற்றவும் ஈற்றுவன்மை, தேரிட்டுமுன்றுமுடனொடுதேற்றவுஞ் சிக்கைசெய்து, சேரிட்டுரைப்ப சுடி வொன்றிலாதவர் சீயவற்றைப், பாரிட்டமாகப் பெரியோர்தமதுரை பார்த் தறியே" என்றதனால் தெரிகிறது.] (ருஎ)

இரவுநீடுதற்கு ஆற்றாத தலைவியைப் பற்றிச் செவிலி இரங்கல்.

ருஅ. அளப்பருந்தன்மையவூழியங்கங்குலந்தண்ணந்துழாய்க்
குளப்பெருங்காதலினீளியவாயுளவோங்குமுந்நீர்
வளப்பெருநாடன்மதுசூதனனென்னுமவல்வினையேன்
றளப்பெருநீண்முறுவற்செய்யவாயதடமுலையே.

(இ - ள்.) வல் வினையேன் - கொடியதீவினையையுடைய எனது, தள [தளவு] பெரு நீள் முறுவல் செய்ய வாய தட முலை - முல்லையரும்பினளவான பெருமையும் நீட்சியுமுள்ள பல்வரிசையையுடைய சிவந்தவாயுடையளான பெரியதனங்களையுடையவளாகியஇம்மகள்,—அளப்பு அரு தன்மைய - அள விடுதற்குஅரியதான தன்மையையுடைய, ஊழி - கற்பங்களினும், அம் - அழ கிய [நீண்ட], கங்குல் - இராத்திரிகள், அம் தண்ணம் துழாய்க்கு உளம் பெரு காதலின் நீளிய ஆய் உள - அழகியகுளிர்ந்ததிருத்துழாய்விஷயமாக (என்) உள்ளத்திலே வளர்கிற மிக்கவேட்கைபோல நீண்டனவாயுள்ளன; ஓங்கு முந்நீர் வளம் பெரு நாடன் - உயர்ந்தகடல்சூழ்ந்த வளப்பமுள்ள பெரியநாட்டையாளுபவன், மதுசூதனன் - மதுவென்னும் அசுரனை அழித்த வன்', என்னும் - என்றுவாய்விட்டுச்சொல்லியலற்றுகின்றாள்; (எ - று.)

தடமுலையாள் என்னும் எனஇயையும்.

இரவுநீடுதலுக்குஆற்றாளாய தலைமகளது ஈடுபாடு கண்டு செவிலி இரங் கின பாசுரம், இது; இதனை, பாங்கிவார்த்தையெனக்கொள்ளுதல், அத்துணைச் சிறப்பினதன்று. இரவுநீட்டித்தலையும், தன்அதலைமகளுன திருமாலினது பாதுகாப்புத்தன்மையையும், பகையொழிக்குமியல்பையும் எனது இளமகள்

* திருவாய்மொழி - பதின்மூன்றாந்திருப்பதிகம் - உ.
† வீரசோழியம் - கிரியாபதப்படலம் - கஉ.

வாய்மாறுதகூறியலற்றுகிறு ளென்று தாய் இரங்குகிறாள். முதல்வாக்கியத்தால், என்னாகாததுக்கு முடிவுகாணவொண்ணாதவாறுபோல இவ்விரவுக்கும் முடிவுகாணவொண்ணாதென்றபடி கூறினாள். 'அளப்பருந்தன்மைய ஊழியங்கங்குல்' என்றதற்கு - 'அளக்கவரியதை அளந்தவன் திருவடிகளாலும் அளக்கப்போகிறதில்லை; அளக்கலாகில் வந்துதோற்றாதோ?' என்று விசேஷார்த்தமுரைப்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. 'ஓங்குமுந்நீர்வளப்பெருநாடன்' என்றது - உலகத்தைக்கடல்விழுங்காமல்நோக்குமவ னென்னுங் கருத்தைத் தந்து, அவனது காத்தல்தொழிலையும், மதுசூதனன் என்றது - அந்நவுலகத்துக்குக் கொடியவரால் நேரும் நலிவைத் தீர்த்துக்கொடுப்பவ னென்று, துஷ்டநிக்கிரகத்தன்மையையும் புலப்படுத்தும். ஊழியங்கங்குல்—'கங்குலுக்கு அழகாவது - கற்பத்திலும் நெடிதாயிருக்கை' என்ற அழகியமணவாளசீயருரை அறியத்தக்கது. கற்பம்போன்ற அழகிய இரவு என்றும்உரைப்பர்: அப்பொழுது, இரவுக்கு அழகு - இயற்கையிற் கலவிக்குஉரியகாலமாதல்; அன்றி, பொலிவில்லாதகங்குலை 'அங்கங்குல்' என்றது, இகழ்ச்சிபற்றிய எதிர்மறையிலக்கணையுமாம். 'கள்ளியங்காடு' என்பதிற்போல, அம் - சாரியையுமாம். கங்குலைக் குறுக்குதல் அல்லது அவனைக்கூட்டுதல் செய்யமாட்டாமையால், மகாபாவத்தையுடையே னென்று தன்னைத் தானே வெறுத்தாள்.

காலவிளம்பத்தைப்பொறுக்கமாட்டாத ஆழ்வார்நிலையைக் கண்டு ஞானிகள் நொந்துரைத்த வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். உலகமுழுவதையுந்தன்னுடைமையாகவுடைய எம்பெருமான் இவரது உட்பகைகளை யொழித்து இவரைச்சேர்த்துக்கொள்ளவல்லனாயிருக்க, அங்ஙனஞ்செய்யாது விளம்பித்தலால், இவர்க்கு இத்திருவருள் தருமளவும் நெடுகத்தோற்றுகையாலே, ஆற்றாமைமிகுந்து, அதுமிகுதலால், இவர் அத்தன்மையை வாய்விட்டுக்கூறியமை, இப்பாட்டில் விளங்கும். கார்காமடி - இவரது திருமுகமண்டலவிளக்கத்தையும், சொல்திறத்தையும், பக்தியார்ச்சியையுங் காட்டும்.

காதலின், தீர்ந்தவுருபு - ஏதுப்பொருள்; காதலைக்காட்டிலுமென உறழ்பொருளுமாம். தள - தளவு என்பதன் விகாரம். தடமுலை - அன்மொழித்தொகை. வாய என்னுங் குறிப்புப்பெயரெச்சம், முல்லையாலுக்கு அடைமொழி. நீளிய - இறந்தகாலப் பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர்; குறிப்புவினையாலணையும்பெயருமன்று: நீள் என்பது - பண்படியன்றி வினைப்பகுதியாதலால்.

தலைமகளிளமைக்குச் செவிலி இரங்கல்.

௬௦. முலையோமுழுமுற்றும்போந்தில மொய்பூங்குழல்குறிய
கலையோவரையில்லை நாவோகுழறுங் கடல்மண்ணெல்லாம்
விலையோவெனமிளிருங் கண்ணிவள்பரமே பெருமான்
மலையோதிருவேங்கடமென்றுகற்கின்றவாசகமே.

(இ - ள்.) முலையோ - தனங்களோ, முழு முற்றும் போந்தில - மிக முழுவதும் தோன்றினவில்லை; மொய் பூ குழல் - அடர்ந்த மென்மையான தலைமயிர்கள், குறிய - (முடிகூடாமல்) சிறியவாயுள்ளன; கலையோ - ஆடையோ, அரை இல்லை - இடையிற் பொருந்த உடுக்கப்படுவதில்லை; நாவோ - நாக்கோ, குழறும் - (திருத்தமாக வார்த்தைசொல்லமாட்டாமல்) குதலைச் சொற்பேசுகின்றது; கண் - கண்கள், கடல் ம[...] எல்லாம் விலையோ என - கடல்சூழ்ந்தஉலகமுழுவதும் (இவற்றுக்கு) வி[...]ப்பொருளோ வென்று சொல்லும்படி, மிளிரும் - (ஒருநிலையில்நில்லாமல்) [...]ழ்ந்துநோக்குகின்றன; பெருமான் மலையோ திருவேங்கடம் என்று கற்[...] வாசகம் - 'திருவேங்கடமலை எனதுதலைவனது இருப்பிடமோ?' என்று ப[...]ந்துசொல்லிப்பயில்கிற வார்

த்தை, இவள் பரமே - (இப்படி இளமைப்பருவமுடைய) இவளிடம் உண்டாகக்கடவதோ? (எ - று.)

'தலைவியைப்பாங்கண்ட தோழி அறத்தொடுநின்று உரைக்க, கேட்ட செவிலி 'பேதைப்பருவத்தளான இவளுக்குத் தலைவனிடம் விருப்பம்படியான புணர்ச்சியறிவு வந்தவாறு என்னேயிருந்தது!' என்றுசொன்ன பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். தலைமகனைக் களவொழுக்கத்திற் புணர்ந்த தலைமகள் அவன்பிரிந்தநிலையில் ஆற்றாது வருந்தி வாய்பிதற்றிக் கண்ணீர் சொரிந்து மேனிமெலிந்து வடிவம்வேறுபட, அவ்வேறுபாட்டின்காத்திரத்தைக் கண்டசெவிலி 'இதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்று கவன்று அவளதுஉயிர்ப்பாங்கியை வினவ, அவள் உண்மையானகாரணத்தைக் கூறியிட, அதுகேட்ட செவிலித்தாய் இவளதுஇளமையைக் கருதி இரங்கிக்கூறிய துறை, இது. இதனை, செவிலி அறத்தொடுநின்று உரைப்பக் கேட்ட நற்றாய்வார்த்தையெனினும் இழுக்காது. *"செய்யநூலின்சிற்றாடை செப்பனுடுக்கவும் வல்லளல்லள்," †"வாயிற் பல்லு மெழுந்தில மயிரு முடிகூடிற்றில....... மாயன் மாமணிவண்ணன்மேல் இவள் மாலுறுகின்றாளே," ‡ "கொங்கையின்னங் குவிந்தெழுந்தில," §"பேசவுந்தெரியாத பெண்மையிற் பேதையேன்பேதையிவள்" என்ற பெரியாழ்வார்பாசுரங்களோடு ஒப்பிடுக. இவள் யௌவனபருவத்தையடைந்திருந்தும் இவள்தாய்மார்க்கு அன்புமிகுதியால் இவளது மிக்க இளமையே தோற்றுவதென்க.

யௌவநசூசகமாதலின், முலை, முந்துறக்கூறப்பட்டது. 'முழுமுற்றும் என்று மீமிசையாய் மிகுதியைக் காட்டுகிறது' என்றும், 'முலைகளானவை ஆண்முலைக்கும் பெண்முலைக்கும் வாசிதோற்ற முகந்திரண்டு கிளர்ந்தனவில்லை' என்றுங் கூறுவர். குழல் குறிய - மயிரும் சேர்த்து முடிக்கலாம்படி கூடினவில்லை. கலையோ அரை இல்லை - சிற்றாடையை உடுக்குமளவு அறிந்து நன்றாக உடுக்கவும்மாட்டாள். நாவோ குழறும் - பேச்சுக் குளறும். 'கடல் மண்ணெல்லாம் விலையோ' என்பதற்கு - '(இரத்தினாகரமான) கடல்களும் பூலோகமும் மற்றவுலகங்களும் விலைபோதா' என்றும் உரைப்பர். மிளிருங் கண் - பொருட்சிறப்பின்றிப் பொதுநோக்குநோக்குதலே யொழியக் காதற்குறிப்பை வெளிப்படுத்துகிற சிறப்புநோக்கு இல்லை. தலைமகனை வசப்படுத்துவது முலையழகாலேயாதல், மயிர்முடியழகாலேயாதல், உடையழகாலேயாதல், சொற்சாதுரியத்தாலேயாதல், கருத்தோடு கடைக்கணித்துப்பார்க்குங் குறிப்புநோக்கினாலேயாதல் கூடுவதாயிருக்க, முலையும் அரும்பாதே குழலும் முடிகூடாதே ஆடையுஞ் செவ்வையுடுக்க அறியாதே சொல்லுங்குதலையாய்க் கண்ணும் ஒதுக்கிப்பாராமற் செவ்வேநோக்கும்படியான இந்தப் பேதைக்கு இப்படி தலைவனிடம் விருப்பந் துண்டானவாறு என்கொல்? என்று அதிசயப்பட்டாளென்க.

ஆழ்வாரது ஆற்றாமையைக் கண்ட ஞானிகள் 'எம்பெருமானைச் சேரப்பெறுதற்கு உபாயமான பக்தி முதலியன பூர்ணமன்றியிருக்க, இவருக்கு உண்டாகிய விரைவு என்னோ?' என்று சொல்லும்வார்த்தை, இதற்குஉள்ளுறைபொருள். ஸ்வாபதேசத்தில், முலை - பக்தி. முலையோமுழுமுற்றும்போந்தில - எம்பெருமானைச் சேர்ந்து அநுபவித்தற்கு உபகரணமான பக்தி முதிர்ந்து பேற்றுக்குசாதனமான பரமபக்தியாகப் பரிணமித்ததில்லை. மொய்பூங்குழல்குறிய - முடியழகில்லை: அதாவது - தலையாலேவசப்படுத்துகிற பிரஜ

* பெரியாழ்வார்திருமொழி - இருபத்தேழாந்திருப்பதிகம் - ௬.
† ,, ,, ௨.
‡ ,, ,, ௩.
§ ,, ,, ௮.

மம் பூர்ணமாகத் தோன்றவில்லை. கலையோ அரையில்லை- *"மழுத்துறந்த அரன்மூர் துயம்" என்றபடி. அரையில் ஆடையைத்துகளுடுத்து நல்கொண்டு முற்று த்துங்கிளாம்பும் முயற்சி இல்லை; முயற்சியை அதன்காரகத்தால் கூறினர். காலோ குழறும் - இடைவிடாத பகவற்சமனைக்கிர்த்தன பல்லை. கண்மீனி றும் - பொருப்பட்டப் பொருள்களின்உண்மை யறியுர் தந்துவஞானவொதிய அவ்வழிவை ஞானத்திலே ஒடுக்கிறத்தல். தியானருடையான ஞான மில்லை. 'கடல்மண்ணெல்லாம் விலையோவென' என்றதனால், ஆழ்வாரது ஞானத்தின் சிறப்புத் தோன்றும். இவன் பரமே - கேவலம் பரதந்திரமாயிருக்கவேண்டு வார்க்கு, சாதனமில்லாமல் விரைவுவ பெறிட்டுக்கொள்ளுதல் தகுமோ? பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் - †"வெருவா தாள் வாய்வெருவி வேங்கடமே வேங்கடமே யென்கின்றாளால்" என்றபடி அவனெழுந்தருளியிருக்கிற திருமலையாகிய போகஸ்தானத்தையே வாய்புலத் தல். ஆழ்வார் திருவவதரித்தபொழுதே தொடங்கி எம்பெருமானல்லது தரியாமை இப்பாட்டில் வெளியாம்.

ஓகாரங்கள் ஐந்தனுள், முன்னிரண்டும்- தெரிநிலை; பின்னிரண்டும்- வினா. பரமே யென்ற ஏகாரம் - எதிர்மறை. முழு முற்றும் - ஒருபொருட் பன்மொழி. குழறும் - குளறும். (கO)

தோழி தலைவனது நீர்மையைத் தலைவிக்குக் கூறல்.

கக. வாசகஞ்செய்வதுநம்பரமேதொல்லைவானவர்த
நாயகனாயகரெல்லாந்தொழுமவன்ஞாலமுற்றும்
வேயகமாயினுஞ்சோராவகையிரண்டேயடியாற்
றாயவனாய்க்குலமாய்வந்துதோன்றிற்றுநம்மிறையே.

(இ - ள்.) தொல்லை வானவர்தம் நாயகன் - பழமையான பரமபதத்து நித்தியசூரிகளுக்குத் தலைவனும், நாயகர் எல்லாம் தொழுமவன் - தலைமை பாராட்டுகிற (பிரமன் முதலியோர்) எல்லோரும் (தத்தம்தலைமைபெறும் பொருட்டு) வணங்கும்படியானவனும், ஞாலம் முற்றும் - உலகமுழுவதை யும், வேய் அகம் ஆயினும் சோரா வகை- ஒருகோற்குத்துநிலமாயினும் தவறு தபடி [மிச்சமாகாதபடி], இரண்டே அடியால் தாயவன் - (தனது) இரண்டு அடிகளாலே அளந்துகொண்டவரும் ஆகிய, நம் இறை - நமது தலைவன், ஆய் குலம் ஆய் வந்து தோன்றிற்று - இடையர்குலத்தைப்புடையவனாய்க் கொண்டு அக்குலத்தில் வந்து வளர்ந்த எளிமையை, வாசகம் செய்வது- எடுத் தப்புகழ்ந்துகூறுவது, நம்பரமே-நம்மாலாகக்கூடுவதோ? [அன்று என்றபடி].

'வரைந்துகோளிலே விரைந்த தலைமகளைக்குறித்து 'அவன் பெரியனே யாயினும் நமக்கு எளியனாய் வருங்காண்'என்று தோழி நாயகனுடைய சீலம் புகழ்ந்த பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளரையரும். தலைமகனைக் களவொழு க்கத்தாற் புணர்ந்து பிரிந்து வருந்துகிற தலைமகள், 'மிக்கமேன்மையை புடைய அத்தலைவன் என்னைஒருபொருளாகக்கருதி விரைவில்வந்துவரைந்து கொள்ளுதல் கூடுமோ'என்று கவலைப்பட,அத்தலைவிக்குத் தோழி 'அங்ஙனம் யாவரினும் உயர்ந்த அவனுக்கு, அன்புடையார்பக்கல் எளியனாந்தன்மையும் இயல்பிலுண்டு'என்று அவனது எளிமையை எடுத்துக்காட்டி ஆறுதல்கூறியி ருள்; இதனால், நமக்குஎளியனாய் வந்து வரைந்துகொள்வான் என்றவாறு.

நம் பரமே - எம்பெருமானைப்புகழ்தற்கென்றவற்பட்ட வேதங்களும் அவன்தன்மையை முடியச்சொல்லமாட்டாமல் மீளுமென்றால், அதனைக்

* திருக்குறள் - குடிசெயல்வகை - ௬.
† பெரியதிருமொழி - நாலாம்பத்தைந்தாந்திருப்பதிகம் - ௧.

கூறுதல் நம்மாலாகுமோ? என்றபடி. வேய்அகமாயினும்-ஒருமூங்கில்நாட் டப்படும் இடமாயினும்; சிறிதிடமேனும் என்றபடி. இரண்டேஅடியால் தாயவன்-* "ஒருகுறளாய் இருநிலம் மூவடிமண் வேண்டி உலகனைத்தும் ஈரடியால் ஒடுக்கி ஒன்றுந் தருகவென மாவலியைச் சிறையில்வைத்த தாடாளன்" என்றபடி தான்கேட்ட மூவடிநிலத்துக்கும் இடம்பற்றாதபடி இரண் டடிகளாலேயே அளவிட்டுமுடித்தவன். ஆய்க்குலமாய்வந்துதோன்றிற்று - அரசர்குலத்திலே ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து இடையர்குலத்திலே ஒருத்திமக னாய் ஒளித்துவளர்ந்தது.

எம்பெருமானைச்சேர்தற்குவிரைகிற ஆழ்வாரது ஆற்றாமையை நோக் கின அன்பர்கள், 'லீலாவிபூதி நித்யவிபூதியென்னும் இரண்டுக்குந் தலைவனான மேன்மையையுடைய சர்வேசுவரன் அடியவர்க்கெளியனாய்க் கண்ணனாக வந்துஅவதரித்தவிதம் சொல்லுந்தரத்ததன்று' என்று அவனது அடியார்க்கெ ளிமையைச் சொல்லி அவரதுகலக்கத்தை யாற்றுதல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். முதல்மூன்றடிகள் - பரத்துவத்தையும், நான்காம்அடி-சௌலப் பியத்தையும் விளக்கும். 'மேன்மையோடு நீர்மையும் உடையவனாதலால், உம்மைச்சேர்த்துக்கொள்வன்; விரைந்து வருந்தவேண்டா' என்று தேற்றிய படி. 'வாசகஞ்செய்வது நம்பரமே' என்றதனால், இப்படிப்பட்டநீர்மையிற் கருத்தூன்றும்பொழுது †"எத்திறம்!" என்று மோகித்துக்கிடக்குமதொழிய அதுக்குமேற் சொல்லிப் புகழ்தற்குச் சாத்தியப்படுமோ? என்பதாம். கர்ம வசமில்லாதவன் பிறப்புஎடுத்ததும், அதிலும்எளியகுலத்தினனாதலும் ஆச்சரியகரமன்றோ?

நாயகனும் தொழுமவனும் தாயவனு மாய நம்மிறை ஆய்க்குலமாய்வந்து தோன்றிய தன்மையை வாசகஞ்செய்வது நம்பரமே என இயையும். தோன் றிற்று - இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்; இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை: இதனை ஒன்றன்பால்வினைமுற்றாகக்கொண்டு உரைத்தல், இணைவழுவாம்.

பரமே,ஏ - எதிர்மறை. ஆயினும்,உம் - இழிவுசிறப்பு. இரண்டே, ஏ - பிரிநிலை. தாயவன்=தாவியவன். (கக)

தலைவியினாற்றாமையைத் தோழி தலைவனைநோக்கிக் கூறல்.

கஉ. இறையோவிரக்கினுமீங்கோர்பெண்பாலெனவும்மிரங்கா
தறையோவெனநின்றதிருங்கருங்கடலீங்கிவ
ளிறையோவினியுன்றிருவருளாலன்றிக்காப்பரிதான்
முறையோவரவணைமேற்பள்ளிகொண்டமுகில்வண்ணனே.

(இ - ள்.) இரக்கினும் - எவ்வளவுவேண்டிக்கொண்டாலும், ஓர் பெண் பால் எனவும் ஈங்கு இறை இரங்காது- இவள்ஒருபெண்மகளென்றுகருதியும் இவளிடத்திற் சிறிதும் இரக்கங்கொள்ளாமல்,கரு கடல் - கரியகடலானது, அறையோ என நின்று அதிரும்- (இவளெதிரில்) அறைகூவுகிறதோ வென்று சொல்லும்படி நிலைநின்று [ஓரேவிதமாக]முழங்குகிறது; ஓ - இது ஒருகொடு மையே! அரவு அணைமேல் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனே - சேஷசயனத் தின்மீது படுக்கைகொண்ட காளமேகம்போலும் வடிவுடையவனே! ஈங்கு இவள்தன் இறையோ - இவ்விடத்தில் இவளது இறைக்குணமோ, இனி உன் திருஅருளால் அன்றி காப்பு அரிது-இனிமேல் உனதுசிறந்தகருணையினாலன்றி வேறொன்றாற் பாதுகாத்தலைக்கமுடியாது; முறையோ - (இவளை நீ இங்ஙனம் உபேக்ஷித்தல்)முறைமையோ?(எ - று.)

* பெரியதிருமொழி - இருபத்துநான்காந்திருப்பதிகம் - ௧.
† திருவாய்மொழி - மூன்றாந்திருப்பதிகம் - ௧.

'கடலோதத்துக்கு ஆற்றாத தலைவியுடைய தளர்த்தி கண்ட தோழி புலம்பியுரைத்த பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். தலைமகளை ஒருவழித் தணந்த தலைவன் மீண்டுவந்து சிறைப்புறமாக நிற்றலை யறிந்த தோழி, தலைமகள் கடலொலிக்கு ஆற்றாது வருந்தும் நிலையையும், இதுவரையிலும் தான் அவளை ஒருவாறு ஆற்றிவைத்திருந்தமையையும், இனித் தன்னாலும் ஆற்றவொண்ணாதபடி வருத்தம்மிகுதலையும் தலைமகன் கேட்பக் கூறினாள். தலைமகளாற்றாமைகண்டு வருந்துந் தோழி தன் ஆற்றாமையாலே தலைமகளையுட்கொண்டு விளித்து முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியதென்றுங் கொள்ளலாம். இதனைச் செவிலியிரங்கலாகக்கொள்ளுதல், அத்துணையாச் சிறவாது.

இரக்கினும்-இவளது பெண்மையையும் மென்மையையும் இளமையையுங் காட்டிப் பிரார்த்தித்தாலும்; நோவுபடுவாரைக்கண்டு தானே இரங்கவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாததோடு யாம்வேண்டிக்கொண்டாலும் இரங்குகிறதில்லை யென்பாள், 'இரக்கினும்'என்றாள். 'உரைக்கினும்' என்றும் பாடம். 'பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்கும்'என்றபடி எவ்வளவு கொடுமையுடையாரும் இரங்கும்படியான பெண்தன்மைக்கும் இது இரங்குகிறதில்லை யென்பாள்,'ஓர் பெண்பாலெனவும் இரங்காது'என்றாள். கருங்கடலென்றது, புறத்திற்காணுங் கருமைநிறத்தோடு, அகத்திலுள்ள கருமையையும் [கொடுமையையும்] காட்டும். கருங்கடல் - கோபமுடைய கடலுமாம்; கறுப்பு, வெகுளிப்பொருளது. இவள் - இப்படிப்பட்டவள்; தன்னைத் தான் காத்துக்கொள்ள வல்லமையில்லாதவள் என்றபடி. சிறை - அடக்கம். 'இனி' - கடலாகிய பெரும்பகையுண்டாய்த் தனக்கு நிறைகாக்கும் ஆற்றலுமில்லையானபின்பு. 'முறையோ அரவணைமேற் பள்ளிகொண்ட முகில்வண்ணனே' - நீ படுக்கையாய்ப்பு அறிந்து கிடக்க, படுக்கைகொள்ளாத இவளுக்கு இடங்கொடாத இது முறைமையன்று என்றபடி; 'இவள் கடிகண்டத்திலே கிடக்க, நீர் மெல்லியபடுக்கைதேடிக் கிடக்கிறீரோ?' என்பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. மேகம்போல உதாரகுணமுடைய நீ இவளது துயர்க்கு உதவவேண்டாவோ வென்பாள், 'முகில்வண்ணனே' என விளித்தாள்.

எம்பெருமானைச் சேரப்பெறாது வருந்துகிற ஆழ்வார்க்குச் சம்சாரசாகர கோலாகலதரிசநத்தாலுண்டான தளர்ச்சியைக் கண்ட அன்பர், தங்களால் இதுபரிகரிக்கவரிதென்றுகருதி, தங்களாற்றாமைதோன்ற எம்பெருமானைக் குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்தது, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். யாங்கள் எவ்வளவுமுயன்றாலும் இவரது அடிமைத்தன்மையைக் கருதியும் சிறிதும்பின்வாங்காமல் பயங்கரமாய் இவரை வருத்துகிறது, கொடிய சமுசாரசாகரம்; இனி, இவரது சொரூபத்தை உனது கருணையினாலன்றிப் பாதுகாக்கவொண்ணாது; ஆதிசேஷனாகிய ஒருசேதநனை எப்பொழுதும் விட்டுநீங்காது அருள்பவனும் இனிமைதோன்றும்வடிவுடையவனுமானவனே! என்று ஸ்வாபதேசங் காண்க.

இறை என்பது விகுதியில், இழிவுசிறப்பும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. ஓ - இரக்கம். அறையோ, ஓ - ஐயம். நிறையோ, ஓ - தெரிநிலை. முறையோ, ஓ - எதிர்மறை. எனவும்மிரங்காது, மகரவொற்று - விரித்தல். (௩௨)

தலைவனை இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைவி இயற்படமொழிதல்.

௩௩. வண்ணஞ்சிவந்துளவானாடமருங்குளிர்விழிய
தண்மென்கமலத்தடம்போற்பொலிந்தன தாமிவையோ
கண்ணன்றிருமாற்றிருமுகந்தன்னொடுங்காதல்செய்தேற்
கெண்ணம்புகுந்தடியேனொடிக்காலமிருக்கின்றவே.

(இ - ள்.) வண்ணம் சிவந்துள - நிறம்சிவந்துள்ளவையும், வான் நாடு அமரும் குளிர் விழிய - பரமபதம் ஆநந்தமடையும்படியான குளிர்ந்தபார்வையையுடையவையும், தண் மெல் கமலம் தடம் போல் பொலிந்தன - குளிர்ந்த மென்மையான தாமரைத் தடாகம்போல விளங்குகின்றவையுமாகிய, இவையோ தாம் - இந்தத்திருக்கண்களோ, கண்ணன் திரு மால் திரு முகந்தன்னொடும் காதல் செய்தேற்கு எண்ணம் புகுந்து - கிருஷ்ணாவதாரஞ் செய்தவனும் திருமகள்கணவனுமான தலைவனது திருமுகமண்டலத்திலே வேட்கைவைத்த எனது மனத்திலே புகுந்து, இ காலம் அடியேனொடு இருக்கின்ற - இப்பொழுதும் விட்டுநீங்காமல் என்னோடு இருக்கின்றவை; (எ - று.)

தலைவி தலைவனைப்பிரிந்துவருந்தும் நிலையில், அவளை ஒருவாறு தேற்றுதற்பொருட்டுத் தோழி அவன்கொடுமையைச் சொல்லிப் பழிக்க, அதுபொறாது, தலைவி, 'இப்பொழுதும் அவனது கண்கள் என் நெஞ்சிலுங் கண்ணிலுந் தோன்றி நீங்காதிருக்கின்றனவே; இங்ஙனம் அன்போடு அணியனாயுள்ளவனை அநாதரஞ்செய்துபிரிந்துசென்றானென்று நீ கொடுமை கூறுகின்றது என்னே?' என்று கூறினளென்க. *"உவந்துறைவ ருள்ளத்துள் என்றும் இகந்துறைவர் ஏதிலரென்னு மிவ் வூர்" என்ற திருக்குறள் இங்கு அறியத்தக்கது.

எம்பக்கல் இவர்க்குஉண்டான அநுராகத்தால் [வேட்கையால்] கண்கள் சிவந்துள்ளன என்பாள் 'வண்ணஞ் சிவந்துள' என்றும், அந்தக் கண்ணின் செம்மையைச் சீற்றத்தாலானதென்று தான் கொள்ளாமல் அன்பினாலானதென்றுகொள்ளுதற்குக் காரணங்கூறுவாள் 'வானாடமருங் குளிர்விழிய'என்றும், இடைவிடாதநினைப்பினால் இவள்மனத்தில்தோன்றுதலேயன்றி அந்நினைவின்முதிர்ச்சியால் இவளெதிரிலும் எப்பொழுதும் உருவெளிப்பாடாகத் தோன்றுதல்பற்றி 'தாம் இவையோ' என்றும் கூறினாள். ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றத்தோடு, இரக்கம்; அதனால், பிரியாமையும் அதற்குக்காரணமான அன்புமுடையனாய் இடையீடின்றிக் கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நீங்காது நின்று தோன்றுகிறவனை அன்பின்றிப்பிரிந்தானென்று கருதுதலுங் கூறுதலுந் தகுதியல்ல வென்பது தோன்றும். தன்னை நெடுநாள் பிரிந்து வருந்துங் காலத்தும் தலைவனைப்பிறர்பழிக்கக்கேட்டுத்தரியாது மறுத்தல், கற்பின்குணம்.

இப்படி ஆழ்வார்க்கு மிக்க ஆற்றாமையை விளைத்துக்கடுகமுகங்காட்டாமலிருக்கிற எம்பெருமானிடத்துக் கொடுமையுளதென்று சங்கித்த அன்பர்களை நோக்கி, ஆழ்வார், அவனது பூர்ணகடாக்ஷம் தமதுநெஞ்சிலே நிலைபெறும்படி அவன் தமக்குப் பேரருள்செய்த விதத்தை அறிவித்து அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். மற்றவை, வெளிப்படை.

முகந்தன்னொடும், செய்தேற்கு என்பன - உருபுமயக்கம். இருக்கின்ற - முற்று. முகந்தன்னொடும் புகுந்து என இயைத்து உரைப்பினுமாம். (௩௩)

தலைவன்பேர்கூறித்தரித்திருத்தலைத் தலைவி தோழிக்குக்கூறி யிரங்கல்.

௩௪. இருக்கார்மொழியாநெறியிழுக்காமையுலகளந்த
திருத்தாளிணைநிலத்தேவர்வணங்குவர்யாமுமவா
வொருக்காவினையொடுமெம்மொடுநொந்துகனியின்மையிற்
கருக்காய்கடிப்பவர்போற்றிருநாமச்சொல்கற்றனமே.

(இ - ள்.) நிலம் தேவர் - பூசுரராகிய அந்தணர், இருக்கு ஆர் மொழியால் - வேதங்களிற் பொருந்தின மந்திரங்களைக்கொண்டு, நெறி இழுக்காமை - முறைமைதவறாமல், உலகு அளந்த திரு தாள் இணை - உலகங்களை அளவிட்ட (எம்பெருமான்) திருவடிகளை, வணங்குவர் - வணங்கி அநுபவிப்

* திருக்குறள் - காதற்சிறப்புரைத்தல் - ௧௦.

பார்கள்; யாரும் - நாமும், அவா ஒருக்கா - (எமது) ஆசையை அடக்கமாட்டாமல், வினையொடும் எம்மொடும் நொந்து - (அங்ஙனம் அநுபவித்தற்கு விரோதியான எமது) பாவத்தையும் (அப்பாவத்திற்கு இடமான) எம்மையும் வெறுத்துக்கொண்டு, கனி இன்மையின் கருக்காய் கடிப்பவர் போல் - பழங் கிடைக்காமையாற் பிஞ்சைத் தின்பவர்போல, திரு நாமம் சொல் கற்றனம் - (பூர்ணாநுபவம் கிடைக்காமையால் அதுவரையில் உயிர் இருத்தற்பொருட்டு அவனது) திருப்பெயர்களாகிய சொற்களைச் சொல்லுதல்செய்கிறோம்; (எ-று.)

'கலந்துபிரிந்த நாயகி கலவிபெற்றாமையாலே நாயகனுடைய குணநாமங்களைத் தான் தரித்திருக்கைக்காக உரைத்தே னென்று பாங்கிக்கு உரைத்தல்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். திருமாலாகிய தலைமகனைச் சேரப்பெறாது பிரிந்திருக்கிற நிலையில் அவனது திருநாமங்களை இடைவிடாது சொல்லிக்கொண்டு அதனால் ஒருவாறு தரித்திருக்கிற தலைவி தோழியை நோக்கி 'புண்யாத்மாக்களான பிரமனேறத்தயர் வேதமந்திரங்களால் எப்பொழுதும் எம்பெருமானைத் தவறாமல் அடைந்து அநுபவிப்பர்; யானோ, அப்படிப்பட்ட நல்வினையில்லாமையால், எனது ஆசையை அடக்கமாட்டாமல் எனது தீவினையை நொந்துகொண்டு, கனிகிடையாமற் காய்கடித்து உயிர்வாழ்பவர்போல, அவனது பூர்ணாநுபவம்பெறாமையால் நாமோச்சாரணஞ்செய்து உயிர்தரிக்கிறேன்' என்று கூறினாள். *"சொல்லெடுத்துத் தங்கிளியைச் சொல்லேயென்று" எனவும், †"திருமாலைப் பாடக் கேட்டு, வளர்த்ததனாற் பயன்பெற்றேன்வருகவென்று" எனவும், ‡"அன்னகுழற் கருநிறத்தென் துணையே யென்று" எனவும் பிறவிடங்களிலும் தலைவன் திருநாமங்களைச் சொல்லச்சொல்லியுங் கேட்டும் சொல்லியும் தலைவி தரித்திருந்ததாகக் கூறுதல் காண்க.

இருக்கு ஆர்மொழி - புருஷஸூக்தம் முதலியன; வேதங்களெல்லாவற்றுக்குள்ளே பொருந்தும்படியான மூலமந்திரமாகிய அஷ்டாக்ஷரமகாமந்திரமென்றுங் கூறுவர். நெறி பிழைக்காமை - பெருமானை வழிபடும் முறைமையில் ஒன்றும் வழுவாமல். 'உலகளந்த திருத்தாளிணை' என்றதனால், சர்வசுலபமான திருவடி யென்றபடி. தாளிணை - உபயபாதம். நிலத்தேவர் - சொர்க்கலோகத்துத் தேவர்போலப் பூலோகத்துச் சிறந்து விளங்குபவர். வினை, என்றது, எம்பெருமானைக் கலந்து அநுபவிக்கப்பெறாத பிரதிபந்தகத்தை. கருக்காய் - பசுங்காய், இளங்காய். மிகமுதிர்ந்து நுகர்வார்க்கு மிகவும் இனியதாய கனி - பகவதநுபவத்தாலாகும் இனிய ஆநந்தத்துக்கும், கட்டினமைத்தாய் நுகருஞ்செவ்வியதல்லாத காய் - அவ்வளவு இனியதல்லாத நாமோச்சாரணமாத்திரத்துக்கும் உவமை. இவ்வுவமையால், காயின் முதிர்ச்சி கனியாதல்போல நாமோச்சாரணத்தின் பயன் அநுபவாநந்தமா மென்பதுந் தோன்றும்.

விலக்ஷணராகவுள்ளார்பலர் எம்பெருமானை முறைப்படி ஆச்ரயித்து அநுபவிக்க, அவ்வாறு தாம் பூர்ணாநுபவம்பண்ணப்பெறாமையால் தரித்திருக்கைக்காக அவன் திருநாமத்தைச்சொல்லுதல்மாத்திரத்தால் உயிர்வாழ்தலை, ஆழ்வார் அன்பர்க்கு உரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'கருக்காய் கடிப்பவர்போல்' என்ற உபமானத்தால், இதில் அதிருப்தி விளங்கும்.

இருக்கு - ருக் என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; ருக் என்பது - வேதங்களுக்குப் பொதுப்பெயரும், ஒருவேதத்துக்குச் சிறப்புப்பெயருமாக வழங்கும். ஒருக்கா - ஈறுகெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம் [ஒருக்காமல்];

* திருநெடுந்தாண்டகம் - கச.
† ,, கஎ.
‡ ,, கஅ.

இதில், ஒருவுக என்பதன் பிறவினையான ஒருக்கு - பகுதி. வினையொடும், எம்மொடும் - உருபுமயக்கம். ஏ - இரக்கம்.

'அவாவொருக்காவினையொடும் எம்மொடும் நொந்து' - சப்தாதி விஷயங்களிலே பூண்டான அவாவைப் பகவத்விஷயத்திலே ஒருங்கப்பண்ணவொட்டாத பாபத்தோடும் அத்தைய நுஷ்டித்த என்னோடுங் கூட நொந்து; இப்படியேயிருப்பதொரு பாபம் உண்டாவதே! இத்தையநுஷ்டிக்கைக்கு நான் உண்டாவதே! என்று நொந்து', 'அஸந்நிக்கே, பகவத்விஷயத்திலேயே சந்தை அங்குநின்று மீட்டு இதரவிஷயங்களிலே மடையாறவொட்டாத வினையுண்டு - பக்தி, அத்தோடும்', 'கனியின்மையின் கருக்காய் கடிப்பவர்போல் - அவனைக் கண்ணாலே கண்டு கையாலே யணைக்க ஆசைப்பட்டவர் அவன்பேராக்கொண்டு என்செய்வார்?' என்பன, பெரியவாச்சான்பிள்ளைவியாக்கியானம்.

தலைவிநோக்கின்வாசிகண்டு தலைவன் குறிப்பறிந்து உரைத்தல்.

௩௫. கற்றுப்பிணைமலர்க்கண்ணின்குலம்வென்றோரோகரும
முற்றுப்பயின்றுசெவியொடுசாவியுலகமெல்லா
முற்றும்விழுங்கியுமிழ்ந்தபிரானார்திருவடிக்கீ
ழுற்றுமுறாதுமிளிர்ந்தகண்ணாயெம்மையுண்கின்றவே.

(இ-ள்.) கன்று பிணை - இளமையான பெண்மான்களுடைய, மலர் கண்ணின் - பரந்த கண்களின், குலம் - சாதியை, வென்று - சயித்து,— ஓரோ கருமம் உற்று - ஒருகாரியத்திலே பொருந்தி, பயின்று - (அக்காரியத்திலே) பழகி, செவியொடு உசாவி - (அக்காரியத்தைக்) காதுகளோடு வினவி யாலோசித்து,— உற்றும் உறாதும் மிளிர்ந்த - (எமக்கு) அநுகூலமாயும் பிரதிகூலமாயுந்தோன்றுகிற, கண் ஆய் - கண்களாய்,—(இவை),— உலகம் எல்லாம் முற்றும் விழுங்கி உமிழ்ந்த பிரானார் திரு அடி கீழ் - எல்லாவுலகங்களையும் மிச்சமில்லாதபடி (பிரளயகாலத்தில்) வயிற்றிலிட்டுக்கொண்டு (பின்பு) வெளியிட்ட எம்பெருமானது திருவடிகளின்கீழ் [இவ்வுலகத்திலே யென்றபடி], எம்மை உண்கின்ற - எம்மை (த் தமக்குஉள்ளாம்படி) கவர்ந்துகொள்கின்றன; (எ-று.)

'என்று தன்னை இவள் கண்களுக்கு ஆக்கிக்கொண்டமை சொன்னானாய்த்து' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். 'கற்றுப்பிணைமலர்க்கண்ணின்குலம் வென்று' என்றது, இளையமான்பேடை மருண்டுநோக்கும் நோக்கத்தினும் இவள்நோக்கம் அழகிய தென்பதைக் காட்டும். தான் தலைமகளை நோக்காத பொழுது அவள் தன்னை மனத்திற் பொருந்திய காமக்குறிப்பு வெளியாம்படி அன்போடுநோக்குதலும், தான் அவளை நோக்கும்பொழுது அவள் நாணத்தால் தன்னை எதிர்நோக்காது பார்வையைப் பொதுநோக்காகப் பிறிதொருபொருளைப்பார்ப்பவள்போல வேற்றிடத்திற் செலுத்தலும், இங்ஙனம் அடிக்கடி பலகால் விரைவில் நிகழும்பொழுது அவள்கண்பார்வை காதளவுஞ்செல்லுதல் தான் கருத்தூன்றிய தொரு தொழிலைப்பற்றிக் காதையடுத்து வினவி அதனோடு ஆராய்தல் போலுதலும் என்னும் இவற்றை 'ஓரோகருமமுற்றுப் பயின்று செவியொடுசாவி' என்றதனால் வெளியிட்டான். ஒருபொருளினும் பற்றில்லாமலிருந்தவனொருவன் அத்தன்மையொழிந்து ஒருபொருளிலே பற்றுவைத்து அதிற்கருத்தூன்றி அவ்விஷயத்தைக்குறித்து அறிவுடையாரோடு ஆலோசித்து முடிவுசெய்யத் தொடங்குந் தன்மையை, இதுவரையிலும் பொதுநோக்குடைய கண்கள் தன்னிடத்தில் அன்புநோக்கம்வைத்து ஈடுபட்டு அத்தன்மையைக்குறித்துக் காதுகளோடு வினவுற்றன என்று கண்களின்மேலேற்றிக் கூறினானென்க. குறிப்பு நோக்கத்தைத் தனக்கு அநுகூலமாகவும், பொதுநோக்கத்தைத் தனக்குப்

பிரதிகூலமாகவுங் கொண்டு 'உற்றாம் உறுநோய் மிளிர்ந்த' என்றான். உன்னி என்ற - வசப்படுத்துகின்றன. இப்பாட்டு, நெஞ்சைநோக்கித் தன்துயரை சொல்லியது. 'தலைமகள்நோக்கிலே ஈடுபட்ட தலைமகன் அக்கண்கள் தனக்குப் பாதகமாகிறபடியைப் பாங்கனுக்குச் சொல்லுகிறான்' என்றுங் கொள்வர். 'மலர்க்கண்' என்ற பாடத்துக்கு-மலர்போல மென்மையான கண் என்க. திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் பூமிமுழுதும் அப்பெருமான் திருவடியின் கீழிடமானதனால், தனக்கு இவ்வுலகில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியை, பிரானார் திருவடிக்கீழ்நிகழ்ந்த தென்றான்.

ஆழ்வாரது ஞானத்திலே பாகவதர் ஈடுபட்டு உரைக்கும் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'கற்றுப்பிணை மலர் கண்ணின்குலம் வென்று' என்றதனால், சமுசாரமாகிற காட்டிலே திரிகிற பேதைமையுள்ள மிருகம் போல்வாரது ஐம்புலவழியிற்பரவுகிற ஞானசாதியை மேம்பட்டிருக்கும் இவ்வாழ்வாருடைய ஞான மென்றபடி. 'ஓரோகருமமுற்றப்பயின்று' என்றதனால் அந்த ஞானம் அறியத்தக்க பகவத்ஸ்வரூபம் முதலியவற்றிற் பொருந்தி நன்றி ஆராய்ச்சிசெய்து நிற்குந் தன்மையும், 'செவியொடுசேவி' என்றதனால் அந்த ஞானம் சிறந்த பிரமாணமான சுருதியோடு ஒத்திருத்தலும் தோன்றும். கீழ் *"என்னைப்புகுந்து" என்றபடி மானஸாநுபவம் நடத்தலால் வந்த உறவும், †"கருக்காய்கடிப்பவர்போல்"என்றபடி பூர்ணாநுபவம் பெறுமையாலுண்டான உறுமையும் என்னுமிவற்றை 'பிரானார் திருவடிக் கீழ் உற்றாம் உறுநோய்' என்றதனாற் குறிப்பிக்கப்பட்டன. உலகமெல்லாம் முற்றும் விழுங்கி யுமிழ்ந்த பிரான் - ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரன். 'மிளிர்ந்த' என்றது, எல்லாவிஷயத்திலும் ஆழ்வாரது ஞானம் குவியாது விசாலித்துள்ள நிலையைக் காட்டும். 'எம்மை உன்னிகின்றவே' என்றதனால், இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய ஞானம் தம்மை வசப்படுத்தினமையைச் சொன்னவாறு.

கன்று-இளமைப்பெயர், பிணை - பெண்மைப்பெயர்; ‡"யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு, மானொடைந்தும் கன்றெனற் குரிய", §"புல்வாய் கவ்வி புனைமே கவரி,சொல்வாய் நாடிற் பிணையெனப் படுமே"என்பவற்றால்,இச்சொற்கள் மானுக்கு உரியனவாதல் அறிக. கற்றுப்பிணை-மென்தொடர் வன்றொடராயிற்று. 'உன்னிகின்றதே' என்ற பாடத்துக்கு - கண்களென்கிற விபாதமாய்(க் கொடிய தொரு பொருள்) எம்மை நலிகிற தென்க. திருவடிக் கீழ் உன்னின்ற என இயையும். (௩௨)

தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றெதிர்மறுத்தல்.

௩௩. உண்ணாதுறங்காதுணர்வுறுமெத்தனையோகியர்க்கு
மெண்ணாய்மிளிருமியல்வினவாமெரிநீர்வளிவான்
மண்ணாகியவெம்பெருமான்றனதுவைகுந்தமன்னாள்
கண்ணாயருவினையேனுயிராயினகாவிகளே.

(இ - ள்.) எரி - அக்கினியும், நீர் - ஜலமும், வளி-வாயுவும், வான் - ஆகாசமும், மண் - பூமியும், ஆகிய - என்னும் பஞ்சபூதங்களின் வடிவானவ, எம்பெருமான்தனது- எமது தலைவனான திருமாலினது, வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, அன்னாள் - ஒத்து எப்பொழுதும் அநுபவிக்கத்தக்கவளான தலைமகளது,கண் ஆய்-கண்களென்று பேராய், அருவினையேன் உயிர் ஆயின- நீர்தற்கரிய தீவினையுடைய எனக்கு உயிர்நிலையான,காவிகள் - செங்கழு

* திருவிருத்தம் - ௪௨. † திருவிருத்தம் - ௯௯.
‡ தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், மரபியல் - ௧௫.
§ ,, ,, ,, ௫௭.

நீர் மலர்கள்,—உண்ணாது-உணவுகொள்ளாமலும்,உறங்காது - தூக்கங்கொள்ளாமலும்,உணர்வு உறும் - (எப்பொழுதும் தியானரூபமான) ஞானத்திற் பொருந்தின,எத்தனை யோகியர்க்கும்-மிக்க யோகநிலையையுடைய முனிவர்களெல்லோர்க்கும்,எண் ஆய் - (அவ்யோகத்தைவிட்டு எப்பொழுதும்) நினைக்கத்தக்கவையாய்,மிளிரும் - பிறழ்ந்துதோன்றுகிற,இயல்வின ஆம் - தன்மையையுடையவையாம்; (எ - று.)

துறையிலக்கணம், ௩௭ - ஆம் பாட்டில் விவரிக்கப்பட்டது. இது,'தலைவன் உளந்தளர்ந்துரைத்தல்' என்றுங் கூறப்படும். தன்னாற்காணப்பட்டவளது கண்களின் அழகு, இவ்வுலகப்பற்றை நீத்து உணவுஉறக்கங்களைக் கைவிட்டு யோகநிலையிற்பயின்று அதில் தேர்ந்தவரையும் வசப்படுத்தவல்லது என்றதனால், தான் அக்கண்ணழகில் ஈடுபட்டதைக்குறித்து நீ என்னைப்பழிக்க இடமில்லையென்று பாங்கனை நோக்கித் தலைவன் கூறியவாறு. இனி,இதனை, 'தலைமகனை இயற்கையிற்கலந்துபிரிந்த தலைவன் தன் உருவுதல் கண்டு வினவிய பாங்கனைக்குறித்து உற்றதுரைத்த பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயர்; 'யோகியர்க்கும் எண்ணாய் மிளிரும் இயல்வின' என்றதை நோக்குமிடத்து, இப்பாட்டை உற்றதுரைத்ததாகக் கொள்வதனினும் கழற்றெதிர்மறுத்தலாகக் கொள்ளுதல் பொருந்து மெனத் தோன்றுகின்றது: *"மாலாய் மனத்தலைக் கொன்றுதல் பொருந்தமைந்த ...... பெருந்தவர்......" ....ரும், நம்மையன்றி, மேலானவரும் .... என்பது ...... கழற்றெதிர்மறுத்தலாதல் காண்க. சிந்தாமணியிலும், கண்களை †"முனிவரையுமாலுறப்ப"என்றமை அறிக.

உற்பத்திக்கிரமம்பற்றி 'வான்வளிஎரிநீர்மண்' என்றேனும், லயக்கிரமம்பற்றி 'மண்நீர்எரிவளிவான்' என்றேனும் கூறுதல் முறையாயினும், செய்யுளாதலின் ஐம்பெரும்பூதங்கள் முறைபிறழவைக்கப்பட்டன. அவனை எப்பொழுதுங் கூடியிருக்கப்பெறுமற் பிரியும்படி நேர்ந்ததுபற்றி, 'அருவினையேன்' என்றான். அருமை - முடிவுகாணவொண்ணாமையுமாம். 'உயிராயின' என்றதனால், மிக்க அன்புக்கிடமாதலும் விட்டுப்பிரிந்துதரிக்கவொண்ணாமையுந் தோன்றும்.

ஆழ்வாரது ஞானத்தின் சிறப்பைப் பாகவதர் அன்பர்க்குக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். வெப்பமுண்டாக்கல்,தண்மைவிளைத்தல், ஆறுதல்செய்வித்தல், இடங்கொடுத்தல், தாங்குவதாதல் என்னும் இவ்வாற்றால் எம பிராணிகளுக்கு உதவுகிற பஞ்சமகாபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாய் எமக்குத் தலைவனான ஸர்வேச்வரனது பரமபதம்போல அழிவற்றவரும் எப்பொழுதும் அநுபவிக்கத்தக்கவருமான ஆழ்வாரது ஞானமென்று பேராய்ப் பெறுதற்கரிய நல்வினையுடைய எமக்கு உயிர்போல அன்புக்கிடமாகவுள்ள மெல்லிய மலர்கள், (எமக்கேயன்றி) உண்ணுதல் உறங்குத லில்லாமல் எப்பொழுதும் நிரந்தராநுபவஞ்செய்கிற நித்யயோகத்தையுடைய நித்யசூரிகளுக்கும் எப்பொழுதும் அநுபவிக்கத்தக்கவையாய் விளங்கித்தோன்றும் இயல்புடையனவாம் எனப் பொருள் காண்க. ஞானவகைகளைக் 'காவிகள்' என்றது, யாவரும் மகிழ்ந்து சிரமேற்கொண்டு கொண்டாடத்தகுந் தன்மைபற்றி.

தலைவன் பாங்கனுக்குத் தன்வலியழி வுரைத்தல்.

௩௪. காவியுநீலமும்வேலுங்கயலும்பலபலவென்
றாவியின்றன்மையளவல்லபாரிப்பசுரச்செற்ற

* தஞ்சைவாணன்கோவை - ௪௧.
† சீவகசிந்தாமணி - நாமகளிலம்பகம் - ௧௬௪.

மாவியம்புள்வல்லமாதவன்கோவிந்தன்வேங்கடஞ்சேர்
தூவியம்பேடையன்னாள்கண்களாயதுணைமலரே.

(இ - ள்.) அசுரரை செற்ற - அசுரர்களை யழித்த, மா வியம் புள் வல்ல - பெரிய ஆச்சரியகரமான கருடப்பறவையை ஏறிநடத்த வல்ல, மாதவன் - திருமகள்கணவனும், கோவிந்தன் - பசுக்களைக் காப்பவனுமான திருமாலினது, வேங்கடம் - திருவேங்கடமலையிலே, சேர் - பொருந்திவாழ்கின்ற, தூவி அம் பேடை அன்னாள் - சிறகழகையுடைய அன்னப்பேடை போன்றவளாகிய இவளது, கண்கள் ஆய - கண்களாகிய, துணை மலர் - ஒன்றோடொன்றொத்த இரண்டு செந்தாமரைமலர்கள், காவியும் - (உத்தம விலக்கணமமைந்த இரேகைகளின் செம்மையால்) செங்கழுநீரையும், நீலமும் - (கருநிறத்தால்) நீலோற்பலமலரையும், வேலும் - (கூர்மையாலும் கொடுமையாலும் வருத்துதலாலும்) வேலையும், கயலும் - (குளிர்ச்சியாலும் பிறழ்ச்சியாலும் வடிவத்தாலும்) கயல்மீனையும், பலபல - (மற்றும் மருட்சி முதலியவற்றால் மற்றுங் கண்ணுக்கு ஒப்பாமென்ற மான்விழி முதலிய) மிகப்பல பொருள்களையும், வென்று - (தமக்கு ஒப்பாகாதபடி) சயித்து, பாரிப்பு - என்னை வருத்துதற்கு அடிகோலிய பரப்பு, ஆவியின் தன்மை அளவு அல்ல - (எனது) உயிரின் தன்மைக்கு ஏற்ற அளவு அல்ல.

யான் திருவேங்கடமலையிற் கண்ட மங்கையின் கண்கள் வருத்தத்தொடங்கிய அளவுக்கு என் உயிர் ஈடாகாதென்று தலைமகன் தன் வலியழிந்தமையைப் பாங்கனுக்குக் கூறி வருந்தினான். இந்த தலைமகன் சுழற்சியைக் கண்டு வருந்தக் கண்ட பாங்கன், 'இருகாலத்தும் கலங்காத உள்ளம் இங்ஙனம் கலங்குதற்குக் காரணம் என்னோ?' என்ற தலைமகனுக்குக் கூறியதாகத் தலைவன் தன் ஆற்றாமை புலப்படுத்தியது இது. 'இறைவியைக் கண்டமை தாயத்தொடு சாற்றல்' என்பதும் இது. இனி, இதனை 'தலைமகள் கண்ணழகு கண்டு தலைமகன் வியந்துரைத்த பாசுரம்' என்று பொருளுரைப்பர் அழகியமணவாளசீயர். அது பொருந்துமேனும் உணர்க.

ஆழ்வாரது ஞானவிளக்கத்தைப் பாகவதர் அன்பர்க்கு எடுத்து உரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். அவ்வடிக்கிரசிஷ்டரும், கருடவாகனரும், உத்தமபுருஷப்ரமாண ப்ரதிபாத்யரும், புருஷகாரஞ் செய்பவளான திருமகளுக்கு வசப்பட்டவரும், ஆச்ரிதரைப் பரிபாலிப்பவருமான திருமாலினது போகஸ்தானமாகிய பெரியதிருமலையில் அபிமானமுடையவர் ஆழ்வார் என்பது, 'அசுரரைச்செற்ற மாவியம்புள்வல்ல மாதவன் கோவிந்தன் வேங்கடஞ்சேர்' என்றதனால் விளங்கும். சேர்தல் - இடைவிடாது சிந்தித்தல். 'தூவியம் பேடையன்னாள்' என்றதனால் ஆழ்வாரது சுத்தஸ்வபாவமும், ஞானானுஷ்டானமுடைமையும், பாரதந்த்ரியமும் குறிப்பிக்கப்பட்டன. 'வேங்கடஞ்சேர் தூவியம்பேடை' என்று அலர்மேல்மங்கையைச்சொல்லி, அவளோடு இவருடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஒப்புச்சொல்லிற்றெனவுமாம். கண்களாய துணைமலர் - தமக்கும் தம் அடியார்க்கும் இனியதான ஞானவடிவமென்க. அந்த ஞானத்துக்கு காவியை வெல்லுதல் - செந்நிறத்ததாகிய ரஜோகுணத்தைக் கடத்தல். நீலத்தை வெல்லுதல் - கருநிறத்ததான தமோகுணத்தைக் கடத்தல். வேலை வெல்லுதல் - வெண்ணிறத்ததான சத்வகுணத்தையுங் கடத்தல். கயலை வெல்லுதல் - இப்படி முக்குணங்களையுங் கடந்தமையால் நடப்பதாகிய சஞ்சலமான சேராமை; ஏகாக்ரசித்தத்தன்மையுமாம். பலபல வெல்லுதல் - மற்றும் பலபல பொருள்களினும் மிக்க மேம்பாடுடைமை. ஆவியின் தன்மையளவல்ல பாரிப்பு - இந்த ஞானத்தின் மகிமைக்கு எம்மை வசப்படுத்துதல் ஒருபெரிதன்று என்க.

'அல்லல்' என்னும் எதிர்மறைக் குறிப்பு முற்று - ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொது. சூரனென்பது சூர் என விகாரப்படுதல் போல, அசுரரென்பது அசுரென விகாரப்பட்டது; தொகுத்தலென்னுஞ் செய்யுள்விகாரம். 'அசுரர்ச்செற்ற' என்ற பாடமுங் கொள்ளலாம். வியம்புள் - வியப்புள் என்பதன் மெலித்தல். 'வேங்கடஞ்சேர்' என்றதனால், குறிஞ்சிநிலத்துத் தலைவி யென்பது விளங்கும். அன்னப்பேடை - நடைக்கு உவமை. பேடை - பறவைப்பெண்மைப்பெயர். 'அசுரைச்செற்ற மாவியம்புள் வல்ல மாதவன்' என்றது - பரத்வமும், 'கோவிந்தன்' என்றது - சௌலப்யமுமாம். (௫௫)

காலமயக்கு: காலம் இதுவன்று என்றல்.

௫௬. மலர்ந்தேயொழிந்திலமாலையுமாலைப்பொன்வாசிகையும்
புலந்தோய்தழைப்பந்தர்தண்டுறநாற்றிப்பொருகடல்சூழ்
நிலந்தாவியவெம்பெருமான்றனதுவைகுந்தமன்னாய் [வே.
கலந்தார்வரவெதிர்கொண்டுவன்கொன்றைகள்கார்த்தன

(இ - ள்.) பொரு கடல் சூழ் - அலைமோதுகிற கடல் சூழ்ந்த, நிலம் - நிலவுலகத்தை, தாவிய - அளந்தருளின, எம்பெருமான் தனது - எமக்குத் தலைவனான திருமாலினது, வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்தை, அன்னாய் - ஒத்த தலைவனுள்ள திருமாலினது, ... கலந்தார் வரவு எதிர்கொண்டு - (உன்னோடு) கலந்து பிரிந்திருக்கின்றவனே! கலந்தார் வரவு எதிர்கொண்டு - (உன்னோடு) கலந்து பிரிந்து சென்றவரது வருகையை முந்தி எதிர்பார்த்து, வன் கொன்றைகள் - வலிய கொன்றைமரங்கள், கார்த்தன - கருவடைந்து அரும்பின; (அதுவேயுமன்றி கொன்றைமரங்கள்,) மாலையும் - மாலைகளையும், மாலை பொன் வாசிகையும் - பொன்னாலாகிய), மாலையும் - மாலைவட்டத்தையும், புலம் தோய் தழை பந்தர் - (காண்பவரது) கண்களிற் படிந்த தழைகளாகிய பந்தரின் கீழ் வாங்கவொண்ணாதபடி பொருந்தும்படியான தழைகளாகிய பந்தரிலே, தண்டு - கொம்புகளிலே, உற - நெருங்க, நாற்றி - தொங்கவிட்டுக் கொண்டு, மலர்ந்தே ஒழிந்தில - முற்றும் மலர்ந்துவிட்டனவில்லை; (எ - று.)

காலமயக்குத்துறை மீண்டுமீண்டும் வருதற்குக் காரணம், முன் கூறப்பட்டது; வந்ததுறையே மீண்டும்வந்த வேறுபொருளிலுள்ளதாகும் அது ஒக்கும். கார்காலத்திலே வருவேனென்று காலங்குறித்துச்சென்ற தலைமகன் அக்காலம் வந்தவளவிலும் தான் வாராதாக, கொன்றைமரங்கள் பூக்கத்தொடங்கியதைக் கண்டு கலங்காநிற்க, அதுகண்டயலே நோக்கிக் காலம்வந்தமையறிந்த தலைமகள் கலங்காநிற்க, அதுகண்ட தோழி, 'கார்காலம் வந்ததன்று; பிரிந்துசென்றதலைவரது வருகையை முற்பட எதிர்கொண்டு தமது மகிழ்ச்சியால் கொன்றைகள் தாமாக அரும்பி எதிர்கொண்டு தமது மகிழ்ச்சியால் கொன்றைகள் மலர்ந்தனவில்லை'என்று காலமின்றனே; அதுவேயொழியக் காலம்வந்து கொன்றைமலர்ந்தனவில்லை' என்று காலமயக்கிக்கூறி அவளை ஆற்றுவிக்கிறாள்; *"காரெனக் கலங்கும் விரைதருமயக்கம்" எனத் துறையிலக்கணமிருத்தலின் அன்று அதுவே என்றறிந்த தோழி 'காலம் இதுவன்று' என்று கூறியதாம். 'காலங்கண்டு இரங்கின தலைவியை 'காலம் இதுவன்று' என்றுக்கணங் காண்க. 'கலந்துபிரிந்த ஆற்றின தோழிபாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளசீயரும். 'கலந்துபிரிந்த தலைமகன் கொன்றைபூக்குங்காலத்திலே வருகிறேனென்று காலங்குறித்துப் போனான்; அக்காலம் வந்து அவையும் பூக்கச்செய்தே அவன்வாராமையாலே, தலைமகள் தளர, அத்தைக்கண்ட தோழியானவள், அக்காலமல்லவென்ன வொண்ணாதபடி அரும்பிக்கொடுநிற்கையாலே, 'இவை பூக்கத்தோற்கிற வொண்ணாதபடி அரும்பிக்கொடிநிற்கையாலே; இத்தனை, பூத்துச்சமைந்தனவில்லைகாண்; ஆனபின்பு அவனும் வந்தானத்தனை; அக்காலமல்லகாண்; அஞ்சாதேகொள்' என்று அவளை ஆசுவசிப்பிக்கிறாள். அக்காலமல்லகாணென்றுமே தோழி; கேடுவாய், இவை இங்ஙனே மலராநிற்க, அல்லகாணென்னும்படி எங்ஙனே யென்னில், மலராமையாலித்த இத்தனைகாண்; மலர்ந்து

* திருக்கோவையார் - ௩௨௩; கொளு: பருவமன்றென்று கூறல்.

சமைந்ததிலேகாண் என்கிறாள்' என்றவிளைவியிம் அறியத்தக்கது. கொன்றைப்பூப்பது கார்காலத்திலாதலை *"மடக்கொன்றை வம்பீக்க காரொவெண்மலி மலர்ந்தனவே" என்பதனாலும் அறிக. மாலைகளாகவும் பொன்மாலையாக்சமைக்த வட்டம்போலே சருளவும் கொன்றை பூத்தலால் 'மாலையும் மாலைப்பொன் வாசிகையும்' என்றும், தழைத்தமரங்களின் கிளைகளில் அம்மலர் அடர்த்தொங்குதல் பக்தலிற் கொம்புகளினிடையிலே தொங்கவிட்டவைபோலுதலால் 'தழைப்பந்தர் தண்டோற்றி' என்றும் கூறினார். இத்தழைமைக்கண்டகண் பிறிதொன்றிற்செல்லாமையால், 'புலர்தோய்தழை' எனப்பட்டது; †"கண்வாளாக்குங் கமழ்தார்" என்றாற்போல. கண் பிறர்தழுவப்பாதல்பற்றி, 'புலம்' எனப்பட்டது; தாமரை 'மலர்' எனப்படுதல்போல. இனி, ஐம்புலன்களுக்கும் இனிய தழையென்றுங் கொள்வர். இனி, புலந்தோய்தழை-விலத்திலே வந்துதோயும்படி கவிந்துசெழித்துள்ள தழையெனினுமாம். வைகுந்தம் எம்பெருமானுக்கே உரியபொருளாதல் போலத் தலைமகனுக்கேயுரிய தன்மையுடையாயென்பாள், 'வைகுந்தமன்றாய்' என்றாள்; இதனால், உன்னைப் பிரிந்தஅவன் ஆற்றான் என்பதுதோன்றும். பிரிந்திருக்குந்தலைவன் 'பிரிந்தார்' என்றாகுதியாது 'கலந்தார்' என்றபெயராற் குறித்தது, உன்னோடேகலந்து உன்தன்மையையறிந்தவர் உன்னைவிட்டிருக்கமாட்டார் என்று ஆற்றுதைக்காக. 'வரவெதிர்கொண்டு வன்கொன்றைகள் கார்த்தன' என்றதனால், வாய்மறியாத தாவரங்களுங்கூட அவர்வரவிருப்பதைக்கண்டு புலராவிற்க நீ தனலாமோ என்றபடி. நாம் மனத்தொடங்கிறால் இவன் கலங்குவளோ வென்றும் இரக்கமில்லாதனவென்பாள், 'வன்கொன்றைகள்' என்றாள்; அன்றியும், 'அவன்வரில் அரைக்கடவதாய் இல்லையாகில் தவிருமதாய் இப்படி அவனவரோடு தப்பாதன கொன்றைகள்' என்றுங் கொள்வர். 'கார்த்தனன்று' கொண்டன; என்றதனால், அரும்பின்நிலையையொழிய மலர்ந்நிலையை யடைந்தில வென்க. இதனால், காலம் இனிய தென்றவாறும். கார்த்தன என்பதற்கு- கார்காலத்தைக்காட்டாநின்றன என்று பொருள்கூறுதலும் உண்டு.

பகவானையும் பாகவதரையும் எப்பொழுதுஞ் சேர்ந்து அநுபவிக்கலாயிருக்க உரியகாலத்தில் அநுபவிக்கப்பெறுமையால் ஆழ்வார்க்கு உண்டான தளர்ச்சியை அன்பர்கள் ஆற்றுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'பொருடல்குழ்தலைக்காவிய எம்பெருமான்றனது வைகுந்த மன்றாய்' - சர்வேசுவரனுக்கே உரிய பொருளானவரே! என்று விளித்தபடி; இதனால், உன்னை அவன் ஆட்கொள்ளாதொழியான் என்றவாறும். 'கலந்தார் வரவெதிர்கொண்டு வன்கொன்றைகள் கார்த்தனவே' என்றதனால், எம்பெருமானது வரவுநேர்தலை முற்சிறப்பிக்கிற காலம் இது வென்றும், 'மலர்த்தேயொழிந்தில மாலையும் மாலைப்பொன்வாசிகையும் புலந்தோய்தழைப்பந்தர் தண்டோற்றி' என்றதனால், அவன் வருங்காலம் இன்னும் அநுபவிக்கலாகுமென்றுங் கூறி ஆற்றியபடி. இப்பாட்டிற்கு ஸ்வாபதேசம் வேறுவகையாகவுங் கூறுவர்.

பந்தர் - போலி. தாற்றி, தால் என்பதன் பிறவினையான தாற்று - பகுதி; தாலல் - தொங்கல்: று - பிறவினைவிகுதி. (௬௯)

மாலைப்பொழுது கண்டு மயங்கிய தலைவியைத் தோழி ஆற்றுதல்.

௭௰. காரேற்றிருள்செகிலேற்றின்சுடருக்குளைந்துவெல்வான்
போரேற்றெதிர்ந்ததுபுன்றலைமாலைபுவனியெல்லா
நீரேற்றளந்தநெடியபிரானருளாவிடுமே
வாரேற்றிளமுலையாய்வருந்தேலுன்வளைத்திறமே.

(இ - ள்.) கார் - கறுத்த, இருள் - இருளாகிய, ஏறு - எருதானது, செகில் - சிவந்த, சுடர் - சூரியனாகிய, ஏற்றிற்கு - எருதுக்கு எதிரில், உளைந்து- இளைத்து, வெல்வான்- (மீள) வெல்லும்பொருட்டு, போர் ஏற்று - போர் செய்தலை மேற்றுக்கொண்டு, எதிர்ந்தது-வந்து எதிரிட்டது; புன் தலை மாலை- அற்பமான தன்மையையுடைய மாலைப்பொழுதிலே, நீர் ஏற்று புவனி எல்லாம் அளந்த நெடிய பிரான் அருளாவிடுமே - (மாவலிகையால் தாரைவார்த்துத் தத்தஞ்செய்த) நீரை (க்கையில்) ஏற்று எல்லாவுலகங்களையும் அளந்துகொண்ட நீண்டவடிவமுடைய தலைவன் (உனக்கு) அருள்செய்யாதொழிவனோ? [ஒழியானென்றபடி.]; வார் ஏற்று இள முலையாய்-கச்சைமேலேறவிக்கும்படி வளர்ந்த இளமைமாறாத தனங்களையுடையவளே! உன் வளை திறம் வருந்தேல் - உனது கைவளையின் தன்மைக்காக வருந்தப்படாதே; (எ - று.)

பிரிந்தவர் வந்துசேர்தற்கு உரியதும் போகத்துக்குஉரியகாலமுமான இரவின்தொடக்கமாகிய மாலைப்பொழுது வரக்கண்டு, இன்னும்அவன்வந்திலனே யென்று தலைமகள் நோவுபட, அதுகண்ட தோழி 'இது நீ நினைக்கிற சந்தியாகாலம் வந்ததன்று, இருளாகிய கறுத்த எருதுக்கும் சூரியனாகிய சிவந்தஎருதுக்கும் போர் நிகழ்கிறபடிகாண்: நீநினைக்கின்றபடி உண்மையான மாலைப்பொழுதாயின், உலகமுழுவதையும் பாதுகாக்கும் அருளையுடைய தலைவன் உனக்கு அருள்செய்ய வாராதொழிவனோ? அவன் வாராமையாலும் இது மெய்யானமாலைப்பொழுதன்றென்று தெளிவாய்; உன் கைவளைகள் கழலவொண்ணாதபடி அதலைக்குறித்து நீ வருந்தப்படவேண்டா; அவை கழலவொண்ணாதபடி அவன் விரைவில்வந்தருளுவன்' என்று கூறி ஆற்றுவிக்கிறாள்.

கறுப்பெருதொன்றும் சிவப்பெருதொன்றும் தம்மிலெதிர்த்துப் பொருகையில் முந்திச் செவ்வெருதுக்குத் தோற்றகாரெருது பிந்தி அதனைவெல்ல எதிரிட்டதென்க. உருவகத்தை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த தற்குறிப்பேற்றவணி, மாலைப்பொழுது,முழுவெளிச்சமும்முழுவிருளுமல்லாமல் இரண்டுங்கலந்துதோன்றுங் காலமாதலால், இங்ஙனம் வருணிக்கப்பட்டது; அதில் வரவரத் தோன்றி இருள் மேலிட்டுப் பகலொளிகுறைதல்பற்றி, காலையிற் பகலுக்குத் தோற்ற இருள் இப்பொழுது-அதனைவெல்லும்பொருட்டு வந்துமேலிட்டதெனக்குறித்தார். இருளையும்சுடரையும் 'ஏறு' என்றது, மேலெழுச்சியையுடைமையால், 'புன்தலைமாலை' மாலைப்பொழுது,பிரிந்து வருந்துவாரை மேலும் கலிவிக்கையால், புன்றலைமாலைப்பொழுதாய எனப்பட்டது; அன்றி,பகலுக்கும்இரவுக்கும்இடையிலேமிகச்சிறுபொழுதாய விரைந்தகழியுந்தன்மைய தெனினுமாம். 'நீரேற்று' என்பதற்கு - சத்தியலோகத்திற்சென்றதிருவடியை விளக்குதற்குப் பிரமன்சேர்த்த தீர்த்தத்தை அத்திருவடியிலேற்று என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; *"தாரேற்ற வெண்குடைமாவலி வார்க்கவுந் தாமரைமேற், சீரேற்ற தொல் நான்முகத்தோன் விளக்கவுஞ் செம்பொன்முடிக், காரேற்ற மேனி யரங்கேசர் கையுங் கழலு மொக்க, நீரேற்றனை யன்றிருக்குறளாகி நிமிர்ந்த வன்றே" என்றது, இங்கு அறியத்தக்கது. நெடியபிரான் - யாவரினும் மேம்பட்டவ னெனினுமாம். 'தாமலைப்பக்குறிகளாலோர் மேலிடப்புக்கால் வந்து உதவும்வன், தமனையாத்தான் வந்து அபிமானிக்கப்புக்கால் விட்டிருக்குமோ?', 'தன் உடைமையைப் பிறர் எனதென்று அபிமானித்திருந்தால் தன்னை அர்த்தியாக்கி அவர்கள் பக்கலிலேயும் வந்து இரந்துகொள்ளுமவன், இரக்கவேண்டாதே தன்உடைமையேயான உன்னை விட்டிருக்குமோ?' என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம்,

* இறையனாரகப்பொருளுரை; குடு-ஆம்சூத்திரத்தின்கீழ்க் கண்டது.
† சீவகசிந்தாமணி - பதிகம் - ௨௬.

* திருவரங்கத்துமாலை - ௩௩.

இல்லைக் காரணத்தைக் கூ. 'வாரேற்றிளமுலை' என்பதற்கு - கச்சிலே நெருக்குண்டிய தனமென்றும் உரைப்பர். 'வாரேற்றிளமுலையாய்' என்றது, இப்படிப் பட்ட அழகையும் இளமையையும் அவன் விட்டிருப்பானோ வென்று குறிப்பு.

உபயசமயத்திலும் எம்பெருமானது நல்ல பாகவதரைச் சேர்ந்து அநுபவிக்கப்பெறாமையால் தளர்ந்த ஆழ்வாரை அன்பர்கள் ஆச்வாசிக்கும், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'காரேற்றிருள்' என்றது - முன்பு இருந்த அஜ்ஞாநத்தையும், 'செகிலேற்றின் சுடருக்கு உளைந்து' என்றது - பக்திரூபமான செவ்விய ஞானத்தால் அந்த அஜ்ஞாநம் அழிந்தமையையும், 'வெல்வான் போரேற்று எதிர்ந்தது புன்தலைமாலை' என்றது - உபயகாலத்திலே அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே இருள்விலகுமும் அழிப்படி மோசாந்தகாரம் போலிருந்த தன்மையையும் குறிப்பிக்கும். 'வாரேற்றிளமுலையாய்' - அடக்குதற்கும் மறைத்தற்கும் அரிய பக்தியின் அபிவிருத்தியுடையவளே! என்று விளித்தபடி. 'வருந்தேல் உன் வளைத்திறம்' - இப்படிப்பட்ட பக்தி மிகுதியையுடைய உனது அடிமைத்திறம் பெரிது என்று வருந்தவேண்டா. 'புலவியெல்லாம் தீர்ந்து ஆர்ந்த கடியாரோர் அதனாலுதும்' - தன்னோடு சம்பந்தமுள்ளாரைத் தானே வலிய இரங்கிவந்து அடிமையாக்கிக் கொள்ளும் பெருமையையுடைய எம்பெருமான் உனக்கு அருள்செய்யா தொழியான் என்று ஆச்வாசிப்படி.

புலவி - புலக என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. வாரேற்ற எனச் சினைவினை கச்சையணிந்த எனினுமாம்; பெயரெச்சவினைத்தொகுத்தல். விடேம், ஏ - எதிர்மறை. (௧௫)

இரவின் நெடுமைக்குத் தலைவி இரங்கல்.

௧௬. வளைவாய்த்திருச்சக்கரத்தெங்கள்வானவனார்முடிமேற்
தாளையந்தண்ணந்துழாய்க்கென்றுவண்ணம்பயலை
விளைவான்மிகவந்துநாடிங்களாண்டூழிநிற்கவெம்மை
யுளைவான்புகுந்திதுவோர்கங்குலாயிரமூழிகளே.

(இ - ள்.) வளை வாய் திரு சக்கரத்து - வட்டமான நுனியையுடைய அழகிய சக்கராயுதத்தையுடைய, எங்கள் வானவனார் - எங்கள் தலைவரும் பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருப்பவருமான பெருமானுடைய, முடிமேல் - திருமுடியிற் சாத்தியுள்ள, தாளை அம் தண் அம் துழாய்க்கு - காம்பையுடைய அழகிய குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாய்க்கு (ஆசைப்பட்டு), வண்ணம் பயலை விளைவான் - (எமது) மாமைநிறம் மாறிப் பசலைநிறம் விளையும்படி, மிக வந்து - அடர வந்து, நாள் திங்கள் ஆண்டு ஊழி நிற்க - நாளாயும் மாதமாயும் வருடமாயும் கற்பமாயும் தோன்றிநின்றது தவிர, எம்மை உளைவான் புகுந்து - எம்மை மிகவருத்த நெருங்கி, இது ஓர் கங்குல் - இந்த ஒரு இராத்திரி, ஆயிரம் ஊழிகளே - ஆயிரங் கற்பமாக நின்றது; (எ - று.)

தலைமகனைப்பிரிந்து அப்பிரிவுத்துயரை ஆற்றமாட்டாது பகலினும் இரவில் மிக வருந்தி அந்நிலைமையைக் கழித்த தலைமகள் அவ்வருத்தம் காரணமாக ஒரு நாளின் இரவும் ஒருகாலைக் கொருகால் மிகநீட்டித்ததாய்த் தோன்றுதல் பற்றி, 'இதற்குமுன்பு எனதுநீத்தை மாற்றியதற்கும்பொருட்டு ஒருநாளையும் ஒருமாதமாயும் ஒருவருடமாயும் ஒருகற்பமாயும் படிப்படியாகவளர்ந்து தோன்றி வருத்திவந்த இருள், இன்றைக்கு என்னைக் கொல்லும்பொருட்டு ஆயிரம் கற்பங்களாகத் தோன்றி வருத்துகின்றது' என்று ஆற்றாமை கூறியது, இது.

எம்பெருமானைச் சேரப்பெறுதலிலே விளம்பம் பொறுக்கமாட்டாமையால் காலம் நீட்டித்ததாகத் தோன்ற வருந்துகிற ஆழ்வார் வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். தலைமைக்கு அறிகுறியான திருவாழியையும், ஜீவாத்மாக்களை அடிமையாகக் கொள்ளுதற்கு உரிய சம்பந்தத்தையும், உபயவிபூதியையும், அலங்காரத்தையுமுடைய எம்பெருமானது இனிமையை அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே தன்மைகுலையும்படி எம்மை வருத்துவதாகக் காலம் வரையறையில்லாமல் வளர்கிறதென்று தளர்ந்து அருளிச்செய்த வாறு. 'எங்கள் வானவனார்' என்பதற்கு - பரமபதத்திலிட்டுவைத்திற் பண்ணும் அபிமானத்தை அடியார்களாகிய எங்கள்பக்கலிலே பண்ணுமவ னென்றும் பொருள் கூறுவர்.

'வளை வாய்த் திருச்சக்கரத்து' என்பதற்கு - சங்கத்தையும் கூரிய சக்கரத் தையுமுடைய வென்றும் உரைக்கலாம். மிக வந்து - ஒன்றைக்கொன்று மிகும்படி வந்து எனினுமாம். (௧௬)

செவிலிவெறுத்தலைத் தலைவி தோழியர்க்கு உரைத்தல்.

௧௭. ஊழிகளாயுலகேழுமுண்டானென்றிலம் பழங்கண்,
டாழிகளாம்பழவண்ணமென்றேற்கஃதேகொண்டன்னை, நாழி
வளோவென்னு ஞாலமுண்டான்வண்ணஞ்சொல்லிற்றென்னுந்,
தோழிகளோவுரையீரெம்மையம்மனைசூழ்கின்றவே.

(இ - ள்.) ஊழிகள் ஆய் - காலங்களுக்குத் தலைவனாய், உலகு ஏழும் உண்டான் - (மகாகற்பகாலத்தின்முடிவிலே) ஏழுவகைப்பட்ட உலகமுழுவதையும் திருவயிற்றில் வைத்துக் காத்தருளியவன், என்று இலம் - என்று (யாம் தலைவனது பெயர் பெருமை தொழில் முதலியவற்றை வெளிப்படையாகக்) கூறினோமில்லை; களா பழம் கண்டு - களாப்பழத்தைப் பார்த்து, பழம் வண்ணம் ஆழி என்றேற்கு - இப்பழத்தின்நிறம் கடலின்நிறமென்று (குறிப்புப்பொருளொன்றுங் கருதாது இயல்பாகச்) சொன்ன எனக்கு, அஃதே கொண்டு - அந்தச் சொல்லையே பொருளாகக் கொண்டு, அன்னை - (என்து) தாய், இவளோ நாழ் என்னும் - 'இவளோ (எம்சொற்கேளாது தன் இஷ்டப்படி) சுதந்திரமாய் நடக்குஞ் செருக்குடையவள்' என்று (கடிந்தொறுப்படி) கூறுவள்; ஞாலம் உண்டான் வண்ணம் சொல்லிற்று என்னும் - உலகமுண்ட அத்தலைவனது நிறத்தைச் சொன்னவள் (இவள்) என்று குற்றங் கூறுவள்; தோழிகளோ - தோழிகளே! எம்மை அம்மனை சூழ்கின்ற - எம்மை எமது தாய் மாறுபட்டு நினைத்து எதிரிட்டுச் சொல்லுஞ் சொற்களுக்கு, உரையீர் - (நீங்கள் சமாதானஞ்) சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

'தலைவனிடமான தலைவி தன்னுடைய தளர்த்தியை வேறொருவர் முதலான குறியாலே அறிந்து அன்னைமுனிந்த பாசுரத்தைத் தோழிமார்க்கு உரைத்து அவர்களாலே தெளிவித்த பாசுரம்' என்பர் அழகியமணவாளஜீயரும். தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் புணர்ந்து பிரிந்த தலைமகள் வருந்துமளவில், அக்களவொழுக்கம் வெளிப்படலுறுமாறு வெகுண்டும் பழிப்பவ, அதனை அறிந்த செவிலி 'இது குடிக்குக் குறையாம்' என்று கருதி இவளை நிர்ப்பந்தத்திலே வைத்திருக்க, அவளுக்கஞ்சித் தலைமகள் தன் ஆற்றாமையால் வாய்விட்டு ஒன்றுஞ் செய்யாது ஆற்றாமையை அடக்கிக்கொண்டிருக்க, அவ்வளவிலே சிலர் களாப்பழங் கொண்டுவிற்க, அதனை நோக்கித் தலைமகள் 'இதன் நிறம் கடலோ டொக்கும்' என்று பாராட்டிக்கூற, முன்னமே இவள்மேற் குறிவைத்துள்ள செவிலி 'இது தலைமகனது நிறத்தைப் பாராட்டிக் கூறியபடியாம்' என்று உட்கொண்டு 'இப்படியும் ஒரு அடங்காத் தன்மை யுண்டோ?' என்று வெகுண்டு, அதற்குச் [illegible]

தலைமகள், தோழியை நோக்கி, உள்ளொன்று வைத்துச் சொல்லவறியாத என்னுடைய தன்மையை நீங்கள் அவனுக்குச் சொல்லிக் கோபத்தைத் தவிர்ப்பிப்பீராக வென்று வேண்டினளென்ற விஷயங் காண்க. இடைவிடுதலால் தலைமகனை எய்தப்பெறாத தலைமகள், அவன் தன்னை வெளிப்படையாக விரைவில் மணஞ்செய்துகொள்ளல்வேண்டு மெனக் கருதி, அவன்வரவுக்குத் தாழ்த்தவளவில் தோழியர்க்குச், சொல்லுவாள்போன்று அலராலுந்தாயாலும் காவலுடைமையும் வரைவுகூடாமையும், இங்ஙன் 'அலர்பரவத் தாய் வெறுக்க இருக்கிற இவ்வொழுக்கம் இனி ஆகாது; வரைந்துகொள்ளல் வேண்டும்' என வரைவு கடாவியவாறு.

ஊழிகளென்ற பன்மை, காலத்தின் பகுப்புக்களைக் குறிக்கும்; இனி, 'ஊழிகளாய்' என்பதற்கு - கல்பமும், அக்காலத்தில் அழிவுசெய்கிற கடல் நெருப்பு முதலியனவும் என்றும் இவற்றின் வடிவமாய் என்றும் உரைப்பர். 'என்றிலம்' என்றதனால், என்ற சொல்லிற்றோமாயின் தாய்க்குறைகூறல் கருதியே யென்றபடி. தோழிக ளென்ற பன்மையாலே, பலருஞ் சொல்லித் தெளிவிக்கவேணு மென்றபடி.

ஆழ்வார் எம்பெருமானிடத்தில் தமக்கு உண்டான ஈடுபாட்டின் மிகுதியால், அப்பெருமானது பயனுடைய வடிவத்தின் கடல்போலளவிடப்படாத பெருமையைப் பாராட்டி, ஒருவார்த்தைசொல்ல, அதுகேட்ட ஞானிகள், அவ்வார்த்தைக்கு வேறுபொருள் கற்பித்து, சாதனாந்தரநிஷ்டையுடையார் போல உபாஸனைக்கு உரிய தொரு காரணவடிவத்தைப் போற்றினராக நினைத்து, அதற்குரியன்றென்று உபேக்ஷிக்க, அத்தன்மையை ஆழ்வார் தமது அன்பர்களுக்கு வெளியிட்டு, இவர்கள் என் கருத்தறியாமல் ஆரோபித்துச் சொல்லும் வார்த்தைக்கு எதிர்வரிக்கு பழைய நீங்கள் மறுமாற்றஞ் சொல்லி இவர்களைத் தெளிவியுங்க ளென்று அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஊழிகளாய் உலகேழும் உண்டான் என்றிலம் - சாந்தாரிஷ்டையுடையார்போல உபாஸனைக்கு உரிய காரணவடிவத்தைக் குறிய சொன்னேயில்லை; பழம் கண்டு ஆழி களாம்பழவண்ணம் என்றேற்கு - பயனுடைய வடிவத்தைக்குறித்து இவ்வடிவம் கடல்போலுமென்று கூறின எமக்கு; அஃதே கொண்டு - அந்தச் சொல்லிற்கே வேறுபொருள் கொண்டு, அன்னை - ஞானிகள், இவளோ நாம் என்னும் - இவரோ பாரதந்திரமான சொரூபத்துக்கு விரோதமான ஸ்வாதந்திரியத்தையுடையா ரென்று குறையேயிட்டுச் சொல்வார்கள்; ஞாலமுண்டான் வண்ணம் சொல்லிற்று என்னும் - உபாஸனைக்கு விஷயமாகிற காரணவடிவத்தை யாங்கூறியதாகக் குற்றங்கூறுவாரான ஞானிகள் எமது சொரூபத்துக்கு எங்கே குறைபாடு வருகிறதோ வென்று ஏதிட்டுச் சங்கித்த சங்கைக்கு, தோழிகளோ உரையீர் - என் கருத்தறிந்த அன்பர்களே! நீங்கள் பரிகாரஞ் சொல்லித் தெளிவிக்கவேண்டும் என்று ஸ்வாபதேசங் காண்க. பிரபத்திமார்க்கத்தை யநுஷ்டிப்பவர் எம்பெருமானது பயனுடைய வடிவத்தையே கருதிப் பாராட்டக்கடவ ரென்றும், அதுவே முத்திபெறுதற்குச் சிறந்த வழியா மென்றும், உபாஸனைக்கு உரிய காரணவடிவத்தையே பாராட்டி உபாஸித்தல் முத்திபெறுவார்க்கு அத்தியாவசியமா தென்றும் அறிக.

நாம் என்னுஞ் சொல் இப்பொருளதாதலை *"நாமம் பிசையுடையோம் நாம்", †"நாமா வமர்முயன்ற வல்லாய்கள்" என்னுமிடங்களிலுங் காண்க; 'நாம் என்கிற சொல் - நானென்று அபிமானிக்கைக்கும், பொல்லாங்குக்கு வெட்டாவித்தனத்துக்கும் பேர்' என அவ்விடத்து உரைப்பர் அப்பிள்ளை:

* பெரியதிருவந்தாதி - ௬௦. † பெரியதிருவந்தாதி - ௬௨.

*"பலபல நாழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்" என்றவிடத்தில், இது, குற்றமென்ற பொருளில் 'அம்' சாரியை பெற்று வந்தமையுங் காண்க. இங்கே, நாழுடையா ளென்ற பொருளில் 'நாழ்' என்றது - உபசாரவழக்கு. 'நாழ் என்று - திறமுடைமை; அதனால் ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறது; இவள் எங்களின் ஏற்றம் பெற்றவளோ என்னுகின்றாள்' என்ற பெரியபராகாலஸ்வாமி வியாக்கியானமும் அறியத்தக்கது.

இப்பாட்டில், ஆய்தம் உயிர்போ லொலித்தது; அலகிட்டுக்காண்க.

'நாழிவளோவென்னும் ஞாலமுண்டான்வண்ணஞ்சொல்லிற்றென்னும்' எனவும் பாடமுண்டு. (எக)

இருளுக்கு ஆற்றாத தலைவி இளம்பிறைகண்டு தளர்ந்து உரைத்தல்.

எஉ. சூழ்கின்றகங்குற்சுருங்காவிருளின்கருந்திணிம்பைப்
போழ்கின்றதிங்களம்பிள்ளையும்போழ்கதுழாய்மலர்க்கே
தாழ்கின்றநெஞ்சத்தொருதமியாட்டியேன்மாமைக்கின்று
வாழ்கின்றவாறிதுவோவந்துதோன்றிற்றுவாலியதே.

(இ - ள்.) சூழ்கின்ற-(இடைவிடாது) சூழ்ந்துநிற்கிற, கங்குல் - இராத்திரியினுடைய, சுருங்கா இருளின் - சுருங்காமற்பெருகுகிற இருளினுடைய, கரு திணிம்பை - கறுத்த செறிவை, போழ்கின்ற-பிளக்கிற, அம் பிள்ளை திங்களும்- அழகிய இளஞ்சந்திரனும், போழ்க-(என்னையும்)பிளக்க;துழாய் மலர்க்கே தாழ்கின்ற நெஞ்சத்து - (தலைவனது)திருத்துழாய்மலரைப்பெறுதற்காகவேயீடுபடுகிறமனத்தையுடைய,ஒருதமியாட்டியேன்-ஒருதுணையுமில்லாமல் மிக்கதனிமையையுடையேனான என்னுடைய,மாமைக்கு-(இயல்பான மேனி) நிறத்துக்கு, இன்று வாழ்கின்ற ஆறு - இப்பொழுது வாழ்க்கைநேரும்படி, வாலியது வந்து தோன்றிற்று - சுத்தமான இளம்பிறை வந்து தோன்றியது, இதுவோ - இப்படியோ? (எ - று.)

தலைவனைப்பிரிந்தநிலையில் பகலினும் இரவில் இருளில் மிகவேதனைப்படுகிற தலைவி, அப்பொழுது இளம்பிறை தோன்றி அவ்விருளை அழிக்கத்தொடங்கியதை நோக்கி,இனி நமக்கு இருளினாலாகுந் துயரம் குறைவுபடுமென்று கருதி ஒருவாறு தளர்விருக்கத் தொடங்கியவளவிலே, இளம்பிறையும் பிரிந்தார்க்குத் துயர்க்கேதுவான பொருள்களு ளொன்றாதலால்,அது இவளை இருளினும் அதிகமாக வேதனைப்படுத்த, அதுநோக்கி அத்தலைவி இரங்கிக்கூறிய து, இது. எனக்குப்பகையாய்ச்சூழ்கிற இருளைப் பிளக்கிற பிறை,அவ்விருளின் இடையீடு மகிழ்கிற என்னையும் பிளக்கிறது; பிறைதோன்றியதைக் கண்டு இனி என் துயரங்குறைந்து இழந்தமாமைநிறத்தைப் பெற்று வாழ்வே னென்றுகருதிய எனக்குப் பிறைதோன்றியது இங்ஙனமோ முடிந்தது என்றாள்.

கருதியபடிபெறக்கிடைத்திடாமையாலேயுண்டான மோகாந்தகாரமும் அதனையடக்கி மேலிவெகாள தத்துவஞானப்பிரகாசமும் இரண்டும் எம்பெருமானைச்சேராதநிலையில் தம்மை ஒன்றிலுமொன்று மிகுதியாக வருத்தித் தமதுசொரூபத்தையும் அழிக்கவிருக்குந்தன்மையை ஆழ்வார் வெளியிடுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். சந்திரோதயமென்றது, விவேகத்தை.

வாலியது-வாலிமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர். இதுவோ வந்து தோன்றிற்று - இப்பிறையோ வந்து தோன்றியது: வாலியதே - இதன்தன்மை சிறிதாகவுள்ளது என்றுங் கொள்ளலாம்; வாலியது என்றது, எதிர்மறையிலக்கணையால் வெறுத்தபடி. பிள்ளை - இளமைப்பெயர். திணிம்பு - வைரமுமாம். (எஉ)

* பெரியாழ்வார்திருமொழி - மூப்பத்துமூன்றாந்திருப்பதிகம்-ரு.

பிறையைக்கண்டாளைக்குறித்துத்தலைவிதளர்ச்சிகண்டு பாங்கி யிரங்கல்.

எசு. வால்வெண்ணிலவுலகாரச்சுரக்கும்வெண்டிங்களென்னும்
பால்விரைசாவிகராமுகிர்மாலைபரிதிவட்டம்
போலுஞ்சுடரடலாழிப்பிரான்பொழிலேழளிக்குஞ்
சால்பின்றகைமைகொலாந்தமியாட்டிதளர்ந்ததுவே.

(இ - ள்.) விண் - ஆகாயத்தில் நின்று, வால் வெள் நிலவு - மிகவும் வெளுத்த நிலாவாகிய, பால் - பாலை, உலகு ஆர சுரக்கும் - உலகமெங்கும் நிறையும்படி சுரக்கின்ற, வெள் திங்கள் என்னும் - வெளுத்த சந்திரனாகிய, சுரவி - பசுவினது, சுர - சுரப்பு, முதிர் - மிகப்பெற்ற, மாலை - மாலைப்பொழுதிலே, தமியாட்டி தளர்ந்தது - (தலைவன் வாராமையால்) தனிமையையுடைய இவள் தளர்ச்சியையடைந்ததன்மை, பரிதிவட்டம் போலும் சுடர் அடல் ஆழி பிரான் பொழில் ஏழ் அளிக்கும் சால்பின் தகைமை கொலாம் - (இத்தலைவிகளை விலையிலே நினைவல்ல) சூரியமண்டலம்போலும் ஒளியையுடைய வலிய சக்கராயுதமுடைய அத்தலைவன் ஏழுவகைப்பட்ட உலகங்களையுங் காக்கிற அமைவின் பெருமையோ? (எ - று.)

மாலைக்கும் பிறைக்கும் வருந்தும்படி இவளைத் தனியேவிட்டிருத்தல், உலகமுழுவதுங் காக்கும் அவனது சால்பின் தகுதிக்குத் தகுதியாம் எனாது என்பதாம். நிலாவினிடத்துப் பாலின் தன்மையையும், அதனை வெளியிடுகிற சந்திரனைச் சுரவிடத்துப் பால்சுரக்கும்பசுவின் தன்மையையும் ஏற்றிக்கூறினது, உருவகவணி. *"அருந்தியன் மேனியே யாநிலாவாள், விரிந்த பெருகுயமே மடியென்று நிகளாக, வருந்தவின் முழுமதிர் வழங்குதாரையாக, சொரிந்த பால்வெள்ளத்தை நிலவின் தோற்றமே" என இவ்வருணனை பிறவிடத்துஞ் சிறுதலையுடைக்கூறப்பட்டிருக்குமாறு காண்க. உலகு ஆர - உலகமெங்கும் நிறையும்படி யென்க. சுரவி - தெய்வப்பசு. பொழில் - உலகம். இனி, பொழில் - சோலையுமாம்; எம்பெருமானுக்கு உலகங்களைத் திருவாய் பூந்தோட்ட மென்றலும் உண்டு; †"பிரான், பெய்தகாவு கண்டீர் பெருந்தேவுடை மூவுலகே" என்பர் திருவாய்மொழியிலும்.

உரியகாலத்தில் பெருமிடையாமையாலே ஞானவிளக்கமும் பாதகமாக ஆழ்வார் அடைந்த தளர்ச்சியைக் கண்ட அன்பர்கள் நொந்து உரைத்த வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். பிரான் பொழிலேழளிக்குஞ் சால்பின் தகைமைகொலாம் தமியாட்டி தளர்ந்ததுவே - எம்பெருமானுக்கு இயல்பான ஸர்வரக்ஷகத்வமும் இவர் திறத்தில் நிகழாதொழியவே! என்று வருந்தியபடி. 'சால்பின்' என்ற பாடமுங் கொள்ளலாம்.

வால்வெள் - ஒருபொருட்பன்மொழி. சுரவி - ஸுரபி என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. சுர - சுரப்பு: முதனிலைத்தொழிற்பெயர். பரிதி - வடசொல்.

இப்பாட்டைத் தாய்வார்த்தையென்றும், அந்நிலையாகச் சிறப்பாது. (எசு)

தலைவனதுதுழாயிற்பட்டதென்றல் வரத் தலைவி மகிழ்ந்துரைத்தல்.

எஎ. தளர்ந்துமுறிந்தும்வருதிரைப்பாயற்றிருநெடுங்கண்
வளர்ந்துமறிவுற்றும்வையம்விழுங்கியுமால்வரையைக்
கிளர்ந்துமறிதரக்கீண்டெடுத்தான்முடிசூடுதுழாய்
அளைந்துண்சிறுபசுந்தென்றலந்தோவந்துலாகின்றதே.

(இ - ள்.) தளர்ந்தும் முறிந்தும் வரு திரை - (சொல்தளர்ந்து விழுமதேதோ யாய்) கரைக்குமேல் தளர்ந்தும் கரைக்குமேல் முறிந்தும் வருகிற அலைகளை-

யுடைய திருப்பாற்கடலில், பாயல் - (ஆதிசேஷனாகிய) சயனத்தில், திரு நெடு கண் வளர்ந்தும் - அழகிய நீண்ட திருக்கண்களை மூடியும், அறிவுற்றும் - (அவ்வுறக்கத்தில் யாவும்) அறிந்தும், வையம் விழுங்கியும் - (பிரளயகாலத்திலே) உலகங்களை வயிற்றினுட்கொண்டு காத்தும், மால் வரையை கிளர்ந்து மறிதர கீண்டு எடுத்தான் - கோவர்த்தநகிரியை மேலெழுந்து குடையாகக் கவியும்படி பெயர்த்தெடுத்தும் உதவுகிற எம்பெருமானது, - முடி சூடு துழாய் - திருமுடியிற் சூடியுள்ள திருத்துழாயை, அளைந்து உண் - அளாவியுண்ட, பசு சிறு தென்றல் - புதிய இளமையான தென்றற்காற்றானது, அந்தோ வந்து உலாகின்றது - மகிழ்ச்சியுண்டாம்படி (என்மேல்) வந்து வீசுகிறது; (எ - று.)

இங்ஙனம் தலைவனுடம்போடு ஸம்பந்தப்பட்ட பொருள் தன் உடம்பின் மீது வந்து பட்டுத் தனது பிரிவாற்றாமைத்துயினைச் சிறிது தணிப்பித்தலான இய மகிழ்ச்சியைத் தலைவி தோழிக்கு உரைத்தாள். இனி, இதனை, வழக்கம் போலத் தென்றல்வரவுகண்டு அதற்கு வருந்தத்தொடங்கிய தலைமகளை நோக்கித் தோழி 'இதனை நீ வெறுந்தென்றலென்று கருதாதே; அவனுடம்பிற் பட்டு வருகிறது, இது: இது, அவன்வரவுக்கு அறிகுறி' என்று கூறிச் சோகந்தணிக்கிறதாகவுங் கொள்வர்.

அந்தோ என்னும் வடசொல் - மகிழ்ச்சி இரக்கம் துன்பம் முதலிய பொருள்களில் வருமென்று வடமொழி நிகண்டினால் தெரிகிறதனால், அதன் திரிபாகிய அந்தோ வென்பது, இங்கு மகிழ்ச்சிப்பொருளில் வந்த தென்க; 'அன்றே' என்ற பாடமோதித் தேற்றமென்பாரும் உளர்.

எம்பெருமானது தூக்கம் மற்றையோரது தூக்கம்போலத் தமோகுணகார்யமாய் உடம்புதெரியாதுகொள்ளுந் தூக்கமன்றி, எல்லாப்பொருளையும் அறிந்துகொண்டே லோகரக்ஷணசிந்தனை பண்ணுந் தூக்க மாதலால், 'கண்வளர்ந்தும் அறிவுற்றும்' என்றார்; இதுபற்றியே, அத்தூக்கம் - யோகநித்திரை, அறிதுயில், விழிதுயில், துயிலாத்துயில், பொய்யுறக்கம் எனப்படும். 'மறிதர' என்றதனால், பசுக்கள் எட்டிப் புல்மேயலாம்படி கோவர்த்தநமலையைத் தலைகீழாக எடுத்துப் பிடித்தமையுந் தோன்றும். சிறுதென்றல் - மந்தமாருதம்.

பிரிந்தநிலையில் ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானது கருணை தலைமை இனிமை என்னும் இக்குணங்களின் நடையாட்டத்தைக் கண்டு ஆறியிருக்குந் தன்மையை அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். மற்றவை, வெளிப்படை. இனி, தோழிவார்த்தை யென்பார், அவன் அடியார்களிக் காக்கும்பொருட்டுக் கடலிலே அறிதுயில் கொண்டருளுதலும், பிரளயத்தில் உலகத்தை வயிற்றில்வைத்து நோக்குதலும், கோவர்த்தநோத்தாரணம்பண்ணினமையு மாகிய மகாகுணங்களைச் சொல்லி அன்பர்கள் ஆழ்வாரை ஆற்றினதாக ஸ்வாபதேசங் கூறுவர். (எஎ)

மதியுடம்படுக்கலுற்ற தலைவன் தலைவிதோழியரைப் பதிவினாதல்.

எஅ. உலாகின்றகெண்டையொளியம்பெம்மாவியையூடுருவக்
குலாகின்றவெஞ்சிலைவாண்முகத்தீர்குனிசங்கிடறிப்
புலாகின்றவேலைப்புணரியம்பள்ளியம்மானடியார்
நிலாகின்றவைகுந்தமோவையமோநும்நிலையிடமே.

(இ - ள்.) உலாகின்ற - (காதளவுஞ் சென்று மீண்டு) உலாவுகிற, கெண்டை - கெண்டைமீன் வடிவமான, ஒளி அம்பு - ஒளியையுடைய (கண்களாகிய) அம்புகள், எம் ஆவியை ஊடு உருவ - எமது உயிரை ஊடுருவித் தொளைக்கும்படி, குலாகின்ற - (அவ்வம்புகளை எய்தற்கு) வளைகிற, வெம் சிலை-

(அழகையுடைய) செவ்வி வாய்ந்த சுவையுடைய, வான் முகத்திற் - ஒளியுள்ள முகங்களை யுடைய, மலர்களே! குளிர் சுனை நீர் - பனிக்கு வாடாத சுனைகளின் கொடிகள் எழுந்து, புலாகின்ற - மகிழ்ச்சி விரியும் பூக்களுடன், பேடை - அழகிய பெண்வண்டுகளை யுடைய, புள்ளி கடல் - பள்ளி - அழகிய பள்ளிக் கடலையுடைய, அம்மான் - யாவர்க்கும் தலைவனான எம்பெருமானுடைய, அடியார் - நின்ற சிந்தையுடைய நித்யமுக்தர் விளங்கி வாழும் பெருமை, வைகுந்தமோ - ஸ்ரீவைகுண்ட லோகமோ, வையமோ - இந்த நிலவுலகமோ, நும் நிலை இடம் - உமது இருப்பிடம்? (எ - று.)

இவ்வுலகத்தவரினும் இவர்களது வடிவழகு மிகமேம்பட்டிருத்தலால் 'வைகுந்தமோ' என்றும், இவ்வுலகத்திலே தோன்றுதலால் 'வையமோ' என்றும் விகற்பித்து வினவினாள். *"அரும்பெறல் கேளிரும் பிறரும், சீர்த் தகுசிறப்பின் கிழவோன் வயின் [illegible] பகுதியும்" என்றபடி தலைவியைத் தேடிவரும் தலைவன் அவ்விடத்தே சென்று தன் கருத்தைக் குறிப்பிப்பதற்கு ஒரு காரணமாக மலர் வினவியது இது. 'தலைவன் பாங்கியுடன் தலைவியை எதிர்ப்பட்டு வியந்துரைத்த பாசுரம்' என்பர் அறிவுடையாளரும். †"பதி யொடு பெயரும் பொருளைப் பல மொழிந்து, மதியுடம் படுக்க மன்னன் வலித்தது" என்பதுங் காண்க.

ஆழ்வாரது சொரூபத்தைக் கண்டு ஈடுபட்ட பாகவதர் அவரை அவர் தம் சோலையைப் பெயர்த்துக் கொண்டு 'உமது இடம் அந்த நித்யவிபூதியோ, இந்த லீலாவிபூதியோ?' என்று வியந்துரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். உலாகின்ற செவ்வேல் ஒளி ஆடும் ஆகிய சேரும் [illegible] குலாகின்ற வெற்றியுள்ள வாள்முகத்தீர் - பரந்த குளிர்ந்த அன்பென்னும் விளக்கமுடைய உமது ஞானத்தை எமது நெஞ்சிலே படியும்படி செலுத்தும் முகமலர்ச்சியுடையவரே! என விளித்தபடி. குனிசங்கிடுப்புலாகின்ற வேலை புளாகும் பள்ளி அம்மான் அடியார் நிலாகின்ற வைகுந்தமோ - அடிமைக்குரிய கைங்கர்ய சுகத்தையுடையவரைத் தெப்பத்திற் றரும் அருக்குளமே மிக்குமிக்குமபடியான மேல்வெழுச்சியையுடைய சம்சார சாகரத்திற்கு நடுவிடமான ஓடக்கி அதன்மேலிருக்கிற எம்பெருமானது நித்யமுக்தர் வசிக்கும் நித்யவிபூதியோ, வையமோ - இந்த லீலாவிபூதியோ, நும் நிலையிடம் - உமது இருப்பிடம்? ஆழ்வார், ஞானமுதலியவற்றின் மேன்மையால் முக்தரென்று சொல்லும்படியும், அங்குமின் றிலக்குலந்தவரொருவரென்று சொல்லும்படியும் உள்ள தன்மை, இப்படி விகற்பித்து வினவுதற்குக் காரணம்; அன்றியும், பூர்ணநுபவம் கிடைக்கப்பெறுமையால் இவர் இவ்வுலகத்தவரோ என்றும், ஸம்ஸார சம்பந்தம் இல்லாமையால் அவ்வுலகத்தவரோ என்றும் ஐயம் நிகழ்ந்த தென்க.

கையிற்கொள்ளும் வில்லின்புகளால் வருந்தும் உலகவியல்புபோலவன்றி, முகத்திற்கொண்ட வில்லிம்புகளால் வருந்துஞ் சிறப்புத் தோன்ற, 'வாள் முகத்தீர்' என்றான். அப்பு, சிலை - உவமையாகுபெயர்கள். பலாசி - (தலை கொண்டு) புளாகிவிடுமையா(ஞ்ஞ) - கருத்தாப்பொருள் விகுதி. புளாகின்ற - சுத்தி மிக என்றும், சங்கின் வெள்ளொளியால் எப்பொழுதும் விஞ்சித்தோல் விளங்குகிற என்றும் உரைப்பர். வேலை - கரையையுடையதாம். திருப்பாற்கடலிலும் ஒவ்வொருகடலிலும் பிரளயக்கடலிலும் திருமால் பள்ளிகொண்டருளுகின்றமை கொண்டு நால்கள் கூறும். அம்மான் - அப்படிப்பட்ட தலைவன். வாள் - ஒளிமைய உவமத்துணையில், உரிச்சொல். (௫௩)

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - களவியல் - கக.

† திருக்கோவையார் - (௫௫): பதிவினாதல்; (௫௬).

தலைவனது மாலைபெறுதலருந்துந்தலைவி மதிக்கு இரங்கி நெஞ்சொடுகூறல்.

௫௪. இடம்போய்விரிந்திவ்வுலகளந்தானெழிலார்தண்டுழாய்
வடம்போதினையுமடநெஞ்சமேநங்கள்வெள்வளைக்கே
விடம்போல்விரிதலிதுவியப்பேவியன்றாமரையின்
றடம்போதொடுங்கமெல்லாம்பலலர்விக்கும்வெண்டிங்களே.

(இ - ள்.) இடம் போய் விரிந்து - எல்லாவிடங்களிலும் போய் வளர்ந்து, இ உலகு அளந்தான் - இந்தவுலகத்தை அளந்தருளினவனுடைய, எழில் ஆர் தண் துழாய் போது வடம் - அழகு நிறைந்த குளிர்ந்த திருத்துழாய் மலர்மாலையைப் பெறும்பொருட்டு, இனையும் - வருந்துகிற, மட நெஞ்சமே - பேதைமையுடைய மனமே! வியன் தாமரையின் தட போது ஒடுங்க மெல் ஆம்பல் அலர்விக்கும் வெண் திங்கள் - சிறந்த பெரிய தாமரைமலர் குவியப் புல்லிய ஆம்பலை அலரச்செய்கிற வெள்ளிய சந்திரன், நங்கள் வெள் வளைக்கே விடம் போல் விரிதல் இது - நமது வெளுத்த வளைகளின் கழலுக்கே விடம்போல ஒளிபரவுதலாகிய இது, வியப்பே - ஆச்சரியமோ? (எ - று.)

சந்திரன், சிறப்பில்லாத ஆம்பலினிடத்து அன்புவைத்து அதற்கு மகிழ்ச்சிதந்து சிறந்த தாமரையை அழிக்கும் அற்பகுணமுடையவனாதலால், அவன் நமது அழகிய கைவளைகளை அழியச்செய்தல் ஒரு வியப்பன்று என்பதாம். இது, சந்த்ரோபாலம்பநம். தாமரைக்குத் தலைவனான சூரியன் கணவனைப் பிரிந்த மகளிர்தமையும் அத்தாமரையை வருத்துகிற இவனுக்கு, தலைவனைப்பிரிந்த எம்மை வருத்துதல் இயல்பே என்றவாறு. 'வெண்டிங்கள்' என்றது, அவனது சிறந்த அறிவின்மையையுங் காட்டும்; 'வெண்மையாவது - அறிவுதிரானது சிறந்த அறிவின்மையுங் காட்டும்' வெள்ளைமை என்னும் விடமை.' இட்டுரைக்கும்பொருளிற் பற்றுவைத்ததோடு அப்பற்றை என்றும் விடமாட்டாமல் வீணே வருந்துவ தென்பது தோன்ற, 'மடநெஞ்சமே' என்றாள். இடம்போய்விரிந்த என்னும் பெயரெச்சம் ஈறுதொக்க தெனக்கொண்டு, 'இடம்போய்விரிந்த இவ்வுலகு' என்பதற்கு - இடம்பரந்த உலகமென்று உரைப்பாரும் உளர். 'விடம்போல் விரிதல்' போதில் ஐயும் எனவும் பிரிக்கலாம்; பொருள் இதுவே. 'வியப்பே', ஏ - எதிர்மறை. என்றது, திறம்பற்றியன்று; வருத்துந்தன்மைபற்றி. வியப்பே, ஏ - எதிர்மறை.

பேறுபெறாத நிலையில் தமக்கு உண்டான விவேகமும் பிரதிகூலமாய் வருத்துந் தன்மையை ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இடம்போய்விரிந்திவ்வுலகளந்தான் எழிலார் தண்டுழாய்வடம்போதினையு மடநெஞ்சமே - ஸர்வசுலபனான ஸர்வேச்வரனது பூர்ணநுபவங் கிடையாமையுடைய இனிமை முதலிய குணங்களில் ஈடுபட்டுப் பூர்ணநுபவங்கிடையாமையைப்பற்றி வருந்தும் இளமனமே! வியன் தாமரையின் தடம் போது ஒடுங்க மெல் ஆம்பல் அலர்விக்கும் வெண் திங்கள் - சிறந்த பொருள்களை வெளிக்காட்டாமல் இழிந்த பொருள்களை வெளிக்காட்டுகிற விவேகம், நங்கள் வெள்வளைக்கே விடம்போல் விரிதல் இது - நமது சுத்தமான அடிமைத்தன்மையையும் குலைப்பதாகப் பரவுகிற இது, வியப்பே - ஆச்சரியமோ? என்று வருந்திப்புலம்பியதாகக் கருதியுரைத்தனர் என்க. (௫௪)

மாலைப்பொழுதுக்கு ஆற்றாத தலைவி இரங்கல்.

௫௫. திங்களம்பிள்ளைபுலம்பத்தன்செங்கோலரசுபட்ட
செங்களம்பற்றிநின்றெல்லேபுன்மாலைதென்பாலிலங்கை
வெங்களஞ்செய்தநம்விண்ணோர்பிரானார்துழாய்துணையா
நங்களைமாமைகொள்வான்வந்துதோன்றிநலிகின்றதே.

(இ - ள்.) திங்கள் அம் பிள்ளை புலம்ப - சந்திரனாகிய அழகிய தனது இளம்பிள்ளை (தந்தையை இழந்து) அழுகையிட, செங்கோல் தன் அரசு பட்ட - சிவந்த ஒளியை யுடைய தன் ஆட்சியைச் செலுத்துவதாகிய செங்கோன்மையையுடைய தனது தலைவனான சூரியன் இறந்தொழிந்த இடமான, செங்களம் - செவ்வானமாகிய (இரத்தத்தால்) சிவந்த போர்க்களத்தை, பற்றி - அடைந்து, நின்று - (நீங்காமல் அங்கு) நின்று, எள்கு - வருந்துகிற, புன் மாலை - இழிவுபட்ட மாலைப்பொழுதாகிய பெண்பால், தென்பால் இலங்கை வெங்களம் செய்த நம் விண்ணோர் பிரானார் துழாய் துணையா - தெற்குத்திக்கிலுள்ள இலங்கையைக் கொடிய போர்க்களமாகச் செய்த நமது தேவாதிதேவனுடைய தலைவனது திருத்துழாயைத் தனக்குத் துணையாகக் கொண்டு, நங்களை மாமை கொள்வான் - நமது மாமைநிறத்தைக் கவர்ந்துகொள்ளுதற்கு, வந்து தோன்றி நலிகின்றது - இங்கு வந்து தோன்றி வருத்துகின்றது; (எ - று.)

மாலைப்பொழுதை ஒரு மகளாகவும், அவளுக்குச் சூரியனைக் கணவனாகவும், அவர்களுக்குச் சந்திரனைப் பிள்ளையாகவும், சூரியனது சிவந்த கிரணங்களை அவனது செங்கோலாகவும், சூரியன் அஸ்தமித்தலை அக்கணவன் இறந்தலாகவும், சூரியன் அஸ்தமிக்கிற மேற்றிக்கிலிடத்தை அவனிறந்தொழிந்த போர்க்களமாகவும், சூரியாஸ்தமனகாலத்து மேற்றிக்கில் அவன் கிரணசம்பந்தத்தால் தோன்றுகிற செவ்வானத்தை அவன் போரிற்பட்டு இறக்கையில் அவனிரத்தந் தெறித்த இடமாகவும் உருவகப்படுத்தியவாறு; இவ்வுருவகம், கீழ் முப்பத்தைந்தாம்பாட்டிலும் வந்துள்ளமை காண்க. இப்படி கண்டாரிரங்கத்தக்க நிலைமையை யடைந்த மாலை, தாபவுத்தரமான் வருத்தப்படுத்துகிற திருத்துழாயைத் துணையாகக்கொண்டு தலைவியை வருத்துதல், தனது மக்கள் தனிமைப்படத் தன் கணவனை யிழந்து வருந்திய தாய் அவன் [illegible] உதவியாகக்கொண்டு [illegible] எதிர்த்து வருத்துதல்போலக் கொள்க. புலம்புதல் என்பது-தனித்தல் என்னும் பொருளதாதலை, * "புலம்பே தனிமை" என்பதனால் அறிக. இனி, புலம்பவாட வென்றும், அழ வென்றும் உரைக்கலாம். மாலையிற் [illegible] பிறை [illegible] ஒளிக்குறைவுடைமையை [illegible] அக்காலத்திற் பறவைகள் மிகுதியாக ஒலித்தலை இவளுக்கு, [illegible] பொருளெல்லாம் [illegible] தோன்றலால், இக்கற்பனை கூறினார். 'தென்பால்' என்றது, 'ஆர்யாவர்த்தமென்பர் பெரியோர்' இதனைக் குறிக்கும் தென்பால் [illegible] தெற்குத்திக்கு' என்றவாறு; அத்திசையில் வசித்துள்ள அரக்கர்களை வேரறும்படி போர்செய்தழித்த என்றபடி; வெங்களஞ்செய்தல் - மயானமாக்கல் என்பதும் உரைப்பர். 'ஒரு பிராட்டியைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாமல் தாம் பெருமுயற்சிசெய்து கடல்கடந்து கொடியனைக் கொன்றவர், இப்பொழுது எம்மை இவ்வளவும் உபேக்ஷிப்பதேன்!' என்ற இரக்கந் தோன்ற, 'தென்பாலிலங்கை வெங்களஞ்செய்த நம் விண்ணோர்பிரானார்' என்றார். 'விண்ணோர்பிரானார்' என்றது, தேவர்களுக்குக் கொடுமைதீர்த்தவர் எமக்குக் கொடுமைதீர்க்கிலரே யென்ற குறிப்பு.

எம்பெருமானைச்சேர்ந்து அநுபவித்தற்கு உரியகாலம் சமீபிக்க, அவன் வாராதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். திங்களம்பிள்ளை புலம்பத் தன்செங்கோல் அரசுபட்ட செங்களம் பற்றிநின்று என்று புன்மாலை-தமக்கு உண்டான ஞானப்பிரகாசம் அபரமடையும்படி செய்விக்கின்ற மனவிசேஷமுடைய குலையும் பக்தி

* தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - உரிச்சொல்லியல் - க0.

யை விருத்தி ஆற்றாமைவிளைக்கிற கொடிய இக்காலமானது, தென்பால் இலங்கை வெங்களஞ்செய்த நம் விண்ணோர்பிரானார் துழாய் துணையா-தக்ஷிணதிக்கிற்கு சிஷ்டபரிபாலன சீலரான எம்பெருமானது இனிமையை நினைப்பூட்டிக் கொண்டு, நங்களை மாமைகொள்வான் வந்து தோன்றி நலிகின்றதே - எமது சொரூபத்தை மாற்றும்படி வருத்துகிறது என்க.

நங்களை - நங்களது; உருபுமயக்கம். (எஎ)

பிரிவாற்றுந்தலைவி தலைவனாற்றலைக்கருதி நெஞ்சழிந்திரங்கல்.

எஅ. நலியுநரகனைவீட்டிற்றும்வாணன்றிண்டோடுணித்த
வலியும்பெருமையும்யாஞ்சொல்லுநீர்த்தல்லமைவரைபோ
பொலியுமுருவிற்பிரானார்புனைபூந்துழாய்மலர்க்கே [ல்
மெலியுமடநெஞ்சினார்தந்துபோயினவேதனையே.

(இ - ள்.) (எமது தலைமகனார்), நலியும் நரகனை வீட்டிற்றும் - (உலகத்தை) வருத்துகிற நரகாசுரனைக் கொன்றதும், வாணன் திண் தோள் துணித்த வலியும் - பாணாசுரனது வலிய தோள்களை அறுத்துத் தள்ளிய வலிமையும், பெருமையும் - (அப்போரில் வெளிக்காட்டிய) தலைமையும், யாம் சொல்லும் நீர்த்து அல்ல - (எளியோமான) யாம் புகழ்ந்துசொல்லிமுடிக்குந் தன்மையன வல்ல; மை வரை போல் பொலியும் உருவின் பிரானார் - அஞ்சனகிரிபோல விளங்குகிற வடிவத்தையுடைய அத்தலைவரது, புனை பூ துழாய் மலர்க்கே - சாத்திய அழகிய திருத்துழாய்ப்பூமாலையைப் பெறுதற்காகவே, மெலியும் - (ஆசைப்பட்டு) வருந்துகிற, மட நெஞ்சினார் - (எமது) அறியாமையுள்ள மனம், தந்து போயின - (தான் எம்மைவிட்டுப்போம்பொழுது எமக்குக்) கொடுத்துவிட்டுப்போனவை, வேதனை - இத்துன்பங்கள்; (எ - று.)

யான், எனது தலைவனது செயற்கரியசெயல்களையுந் தலைமையையும் நோக்கி, கிட்டுதற்கரியபொருளென்று கருதி ஒருவாறு காதலையடக்கி ஆறியிருக்குந்தன்மையேன்; எனது மனமோ, அங்ஙனம் ஆறியிராமல் அவனது மாலையைப் பெறுதற்கு ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையால் எனக்கு இப்படிப்பட்ட வருத்தத்தை விளைத்துத் தான் அவனிடம் போய்விட்டது என்று இரக்கத்தோடு உரைத்தாள். நரகாசுரனைக்கொன்று பதினாறாயிரத்தொருநூறு கன்னிகைகளை மணஞ்செய்துகொண்டவரும், பாணாசுரனது தோள்களைத் துணித்து அவன்மகளான உஷை தமது பௌத்திரனான அநிருத்தனை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்துகொண்டு கூடி வாழும்படி செய்தவருமான தலைவர் அவர்பக்கற்காதலியாகிய என்னை வந்து அடைந்து இன்புறுவிக்கவேண்டாவோ வென்பாள், அவ்விரண்டுவரலாறுகளையும் எடுத்துக் கூறினாள். 'பெருமை' என்றது, தாமே தேவாதிதேவரென்று தோன்றும்படி வெளியிட்ட வீரியசக்தியை.

நரகனை வீட்டின கதை:—திருமால் வராகாவதாரஞ்செய்து பூமியைக் கோட்டாற் குத்தியெடுத்தபொழுது திருமாலினது பரிசத்தாற் பூமிதேவிக்குக் குமாரனாய்ப் பிறந்தவனும், அசமயத்திற் சேர்ந்து பெறப்பட்டதனால் அசுரத்தன்மை பூண்டவனுமான நரகனென்பவன், பிராக்சோதிஷமென்னும் பட்டணத்தி லிருந்துகொண்டு சகலபிராணிகளையும் மிக உபத்திரவித்து, தேவர் சித்தர் கந்தருவர் முதலானவர்களுடைய கன்னிகைகளையும் ராஜாக்களுடைய கன்னிகைகளையும் பற்பலரைப் பலாத்காரமாய் அபகரித்துக் கொண்டுபோய்த் தான்மணம்புணர்வதாகக் கருதித் தன்மாளிகையிற் சிறைவைத்து, வருணனது குடையையும், மந்தரகிரிச்சிகரமான இரத்தின பருவதத்தையும், தேவர்தாயான அதிதிதேவியின் குண்டலங்களையும் கவர்ந்துபோனதுமன்றி, இந்திரனுடைய ஐராவதயானையையும் அடித்துக்கொண்டு

போவச் சமயம்பார்த்திருக்க, அந்த யக்ஞபலிக்கு முறையிட்ட நிதியினை
வேண்டுமோராயல், கண்ணபிரான், கருடனை வரவழைத்து, பூமிதேவியின்
மான சத்தியபாமையுடனே தான் கருடன்மேலேறி அக்கரத்தையமைத்து
சக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து, அவன் மந்திரியான முரன் முதலிய பல அசு
ரர்களையும் இறுதியில் அக்கரயசுரர்களையும் அழித்துத் தள்ளி அழித்து, அவன்
பலதிசைகளிலிருந்து கொண்டுவந்து மறைப்பித்திருந்த பதினாறாயிரத்
தொருநூறு கன்னிகைகளையும் துவாரகையிற்கொண்டுசேர்த்து மணஞ்செ
ய்துகொண்டனனென்பதாம்.

வாணன் இன்தோள் அவித்த வலியும் பெருமையுமென்றவிவரம்:—பலி
சக்கரவர்த்தியின் புத்திரனாய்ப் பிறந்த பாணாசுரனுடைய பெண்ணாகிய உஷை
யென்பவள், ஒருநாள் ஒருபுருஷனோடுதான் கூடியிருந்ததாகக் கனாக்கண்டு, மு
ன் பார்வதி அருளியிருந்தபடி அவனிடத்திலே மிகுந்தஆசைபற்றியவளாய், தன்
உயிர்த்தோழியான சித்திரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள்
மூலமாய் அந்தப்புருஷன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் பிரத்யும்னனது
புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனென்று அறிந்துகொண்டு, 'அவனைப் பெறுதற்கு
உபாயஞ்செய்யவேண்டும்' என்று அத்தோழியையே வேண்ட, அவள் தன்
யோகவித்தையின் மகிமையினால் துவாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்
கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை அனு
பவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளரால் அறிந்த அந்தப்பாணன் தன்சேனை
யுடன் அநிருத்தனையெதிர்த்து மாயையினாலே பொருது நாகபாசத்தினால்
கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்க
ளெல்லாரும் கலங்கியிருக்கும்போது, நாரதமகாமுனிவனால் நடந்தவரலாற்
றைச் சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான், பெரியதிருவடியை நினைத்தருளி, உட
னே வந்துநின்ற அக்கருடாழ்வான்தோள்மேல் ஏறிக்கொண்டு பலராமன்
முதலானாரோடுகூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளும்
போது, அப்பட்டணத்தின் சமீபத்திற் காவல்காத்துக்கொண்டிருந்த சிவ
பிரானது பிரமதகணங்கள் எதிர்த்துவர, அவர்களையெல்லாம் அழித்து, பின்பு
சிவபெருமானால் ஏவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்றுகால்களுடனும் மூன்று
தலைகளுமுள்ளதாய் வந்து பாணனைக்காப்பாற்றும்பொருட்டுத் தன்றொழிலைச்
செய்ய, தானும் ஒரு ஜ்வரத்தை யுண்டாக்கி இதன்சக்தியினாலே அதனைத்
துரத்திவிட்டபின்பு, சிவபிரானது அநுசரனையால் பாணாசுரனது கோட்
டையைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருக்க அக்கினிதேவரையும் [illegible]
எதிர்த்துவர, அவர்களையும் நாசஞ்செய்து, பாணாசுரனோடுபோர்செய்யத் தொட
ங்க, அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் சுப்பிரமணியன் முதலான
பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப்போரிட, கண்ணன் தான் ஜ்ரும்பணாஸ்தி
ரத்தைப் பிரயோகித்துச் சிவனை ஒன்றுஞ்செய்யாமற் கொட்டாவி விட்டுக்
கொண்டு சோர்வடைந்துபோம்படிசெய்து, சுப்பிரமணியனையும் கணபதியை
யும் ஹுங்காரங்களால் ஓடத் துரத்தி, பின்னர், அனேகமாயிரஞ் சூரியர்க்குச்
சமமான சுதர்சநமென்கிற தனது சக்கரத்தைப் பிரயோகித்து, அப்
பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து
அவனுயிரையுஞ் சிதைப்பதாகவிருக்கையில், பரமசிவன் அருகில்வந்து வணங்
கிப் பலவாறு பிரார்த்தித்ததனால், அவ்வாணனை நான்குகைகளோடு உயிரோ
டும் விட்டருளி, பின்பு அவன் தன்னைத் தொழுது அநிருத்தனுக்கு உஷையைச்
சிறப்பாக மணம்புரிவிக்க, அதன்பின் மீண்டுவந்தனனென்பதாம்.

இத்தன்மையை *"வண்டுலாவு கோதைமாதர் காரணத்தினால் வெகுண்
டு, இண்டவாணனீரைஞ்நூறு தோள்களைத் துணித்தநாள், முண்டனீறன்

* திருச்சந்தவிருத்தம் - ௭௪.

மக்கள் வெப்பு மோடியங்கி யோடிடக், கண்டு நாணி வாணனுக் கிரங்கினா
னெம் மாயனே" என்றுதிருமழிசையாழ்வாரும், *"கார்த்திகையானுங்
கரிமுகத்தானுங் கனலும் முக்கண், மூர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகி
ட்டு மூவுலகும், பூத்தவனே யென்று போற்றிட வாணன் பிழை பொறுத்த
தீர்த்தன்" எனத் திருவரங்கத்தமுதனாரும் பாராட்டிக்கூறுமாறு காண்க;
†"நேர்சரிந்தான் கொடிக்கோழிகொண்டான் பின்னும், நேர்சரிந்தான் எரி
யும் அனலோன் பின்னும், நேர்சரிந்தான் முக்கண்மூர்த்தி கண்டீர் அப்பன்,
நேர்சரிவாணன்திண்டோள்கொண்ட அன்றே" என்பர் திருவாய்மொழியிலும்.

தன் அடியாரது விரோதிகளைத் தீர்க்குங்குணம் எம்பெருமானுக்கு இய
ல்பாயிருக்கவும் தாம் அவனருளால் தமது பிரதிபந்தங்கள் ஒழிய அவனது
இனிமையை அநுபவிக்கப் பெறாமல் மனங்கலங்கி அதனால் வருந்துந் தன்
மையை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தல் இதற்கு உள்ளுறைபொருள். நலியு நர
களை வீட்டிற்றும் வாணன் திண்டோள் துணித்த வலியும் பெருமையும் யாம்
சொல்லும் நீர்த்தல்ல - எம்பெருமானது விரோதிநிரஸநசக்தியும் பரத்வமகி
மையும் எம்போலியர்க்கு வாயால் எடுத்துச்சொல்லு மளவினவல்ல; வேதங்களு
க்கும் எட்டாதவை யென்றபடி. மைவரைபோற் பொலியும் உருவின் பிரானார்
புனை பூந்துழாய்மலர்க்கே மெலியும் மடநெஞ்சினார் தந்துபோயின வேத
னையே - அவனைக்கிட்டி அநுபவிக்கப்பெறாதவளவில், அழகிய வடிவமுடைய
அவனது மிக்க இனிமையில் மனஞ் செலுத்துதலும், ஆற்றாமைத்துயரமே
மூட்டுகின்றதென்றவாறு.

வீட்டிற்று - உயிர்விடுவித்தது: இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்; விடு என்ப
தன் விகாரமாகிய வீடு என்பதன் பிறவினையான வீட்டு-பகுதி, று-விகுதி. இனி,
வீழ்த்திற்று என்பது வீட்டிற்று என மருஉவாயிற் றென்பாருமுளர். வீட்டி
ற்றும் வலியும் பெருமையும் நீர்த்தல்ல - இருமைப்பன்மைமயக்கம்; நீர்த்து-
நீர்மை யென்னும் பண்பின் அடியாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று:
தனித்தனி நீரது எனக்கொண்டு வழுவமைதி யாக்குக. மை வரை - மேகம்
படிந்த மலையுமாம். நெஞ்சினார், இன்-சாரியை. வேதனை-வடசொல்; ஈறுதிரிந்
தது. 'வலியின் பெருமையும்' எனவும் பாடம். மடநெஞ்சு - விடாப்பிடியுள்ள
மனமுமாம்; மடமை-கொண்டது விடாமை. போயின - பெயர்; முற்றும்,
பெயரெச்சமுமாம். (௭௮)

தலைவனைப்பிரியாத மகளிரது சிறப்பைக் கூறித் தலைவி இரங்கல்.

௭௯. வேதனைவெண்புரிநூலனைவிண்ணோர்பரவநின்ற
நாதனைஞாலம்விழுங்குமநாதனைஞாலந்தத்தும்
பாதனைப்பாற்கடற்பாம்பணைமேற்பள்ளிகொண்டருளுஞ்
சீதனையேதொழுவார்விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியரே.

(இ - ள்.) வேதனை - வேதம்வல்லவனும், வெண் புரி நூலனை - சுத்தமான
யஜ்ஞோபவீத முடையவனும், விண்ணோர் பரவ நின்ற நாதனை - மேலுலகத்
தார் துதிக்க அவர்களுக்குத் தலைவனாய் நின்றவனும், ஞாலம் விழுங்கும் அநா
தனை - (பிரளயகாலத்திலே) உலகத்தை வயிற்றினுள் வைத்து நோக்கி (அங்ங
னம் தன்னை நோக்குதற்கு) ஒருதலைவனை யுடையனாகாதவனும், ஞாலம் தத்
தும் பாதனை - உலகத்தை அளந்த திருவடியையுடையவனும், பால் கடல் பாம்பு
அணைமேல் பள்ளி கொண்டு அருளும் சீதனையே - திருப்பாற்கடலில் திருவனந்
தாழ்வானாகிய படுக்கையின்மேல் யோகநித்திரை கொண்டருளுகிற குளிர்ந்த

* இராமாநுசநூற்றந்தாதி - ௨௨.
† திருவாய்மொழி - அறுபத்தாறாந்திருப்பதிகம் - ௯.

தன்மையுடையவனுமான எம்பெருமானையே, தொழுவார் - இடைவிடாது வணங்கி யநுபவிக்கப்பெற்றவர், வீந்தவரினும் சீரியர் - பரமபதத்திலுள்ளவர்களினுஞ் சிறப்புடையராவர்; (எ-று.)

தலைமகனது பாத்தையிற்பிரிவிலே தனித்து மிக வருந்துகிற தலைமகள், தன்னை யாற்றுவிக்கிற தோழியை நோக்கி 'தலைமகனைப் பிரியாது அவனுடன் என்றுங் கூடி வாழ்பவர், முத்தியுலகத்துப் பேரின்பநுகர்வாரினுஞ் சிறப்புடைய ராவர்' என்ற இதனால், 'அப்படிப்பட்ட பாக்யவிசேஷத்தைப் பெற்றார் பாத்தையரே; யான் பெற்றிலேன்' என்று தன் ஆற்றாமைமிகுதியை வெளியிட்டனளென்க. இதில், 'பொதுப்படக்கூறி வாடி யழுங்கல்' என்றுவது, 'தனிப்படர்மிகுதி' என்றுவது கொள்க. இப்பாட்டில், 'பாற்கடற் பாம்பணைமேற் பள்ளிகொண்டருளுஞ் சீதன்' என்றதனால், திருமகளும் நிலமகளும் என்றும் பிரியாது திருவடி வருடிக் கூடிக் குலவி யின்புற அவர்களுடன் அறிதுயிலமருந் தன்மையைக் குறித்து, அப்படிப்பட்ட இடைவிடில்லாப்போகம் தனக்குக் கிடையாமையைப்பற்றி அழுக்காறும் வருத்தமுங் கொண்டபடி.

எம்பெருமான்பக்கல் ஈடுபாடுகொண்ட ஆழ்வார் 'மற்றொன்றிற் சிந்தை செலுத்தாது அப்பெருமானையே திரிகரணங்களாலும் பூர்ணாநுபவிஞ் செய்யப்பெற்றவர், இவ்வுலகத்திலிருந்தபோதும் நித்யஸூரிகளினும் மேம்பட்டவராவர்' என்று அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இதனால், அப்படிப்பட்ட அநுபவம் தமக்குக் கிடையாமையைப் பற்றி வருந்தியவாறு தோன்றும். இடைவிடாது பகவதநுபவமே செய்பு மிடமான அந்த நித்யவிபூதியிலன்றி அதற்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தி லிருந்துகொண்டே அவ்வனம் நித்யாநுபவஞ்செய்பவரை நித்யஸூரிகளினுஞ் சீரிய ரென்னத் தட்டில்லையிறே.

வேதன்-வேதங்களாலே சொல்லப்படுபவனுமாம். வெண்புரிநூல்- வெண்ணிறமான முப்புரிநூல். வெண்புரிநூலன் - வைதிகபுருஷனென்கைக்கு அடையாளமான யஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையவன்; *"வேத முதல்வன் விளங்கு புரிநூலன்" என்பர் திருமங்கையாழ்வாரும். ஞாலம் தந்த பாதன் - பூமி தோன்றுதற் கிடமான திருவடியுடையானெனினுமாம்: ஆதியில் திருமாலின் திருவடியினின்று பூலோகம் உண்டாயிற்றென்று வேதசாஸ்திரம் கூறும்; †"வாழி திருவடியாய் மண்ணுலகை" என்றார் பிறரும்: ‡"மண்கழலில்" என்பதுங் காண்க. சீதனென்றது, அருளுடையானென்னும் பொருளது; 'அந்தணர்' என்பதில், 'தணன்' என்பதுபோல. (௪௯)

பிரிவாற்றாத் தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு இரங்கல்.

௫௦. சீராசாண்டுதன்செங்கோல்சிலநாள்செலீஇக்கழிந்த
பாராசொத்துமறைந்ததுநாயிறுபாரளந்த
பேராசேயெம்விசும்பாசேயெம்மைநீத்துவஞ்சித்
தோராசேயருளாயிருளாய்வந்துறுகின்றதே.

(இ-ள்.) சீர் அரசு ஆண்டு - சிறப்பாக இராச்சியத்தை ஆட்சிசெய்து, தன் செங்கோல் சில நாள் செலீஇ - தனது நீதிதவறாத ஆஜ்ஞையைச் சில காலம் (உலகத்தில்) செலுத்தி, கழிந்த - பின்பு இறந்தொழிந்த, பார் அரசு - உலகமுழுவதுங்காத்த ஒரு சக்கரவர்த்தியை, ஒத்து - போன்று, ஞாயிறு - சூரியன், மறைந்தது - அஸ்தமித்தது; பார் அளந்த பேர் அரசே - உலகத்தை யளந்துகொண்ட சிறந்த தலைவனே! எம் விசும்பு அரசே - பரமபதத்துக்கு நாயகனான எம் கோமானே! எம்மை நீத்து வஞ்சித்த - எம்மைத் தனியே பிரிந்து வஞ்சனைசெய்த, ஓர் அரசே - ஒப்பற்ற நாதனே! அருளாய் - (இங்ஙனம் நீங்கியிராதபடி எமக்கு வந்து) கருணைசெய்வாய்; (அங்ஙனம் கருணைசெய்யாதொழியில்), இருள் ஆய் வந்து உறுகின்றது - இருள் முன்னையளவினும் மிக்கதாய் வளர்ந்துகொண்டு வந்து சூழ்ந்து (எம்மை) வருத்துகின்றது; (எ-று.)—ஈற்று ஏகாரம்- இரக்கம்.

இது, உருவெளிப்பாட்டிற் கண்ணெதிர்ப்பட்ட தலைவனை நோக்கித் தலைவி கூறியது. சூரியன் உலகமுழுவதும் பகலெல்லாம் தடையறத் தனது செய்யகிரணத்தைச் செலுத்திப் பின்பு அப்பாற்சென்ற தன்மையை, 'சீராசாண்டு தன் செங்கோல் சிலநாள் செலீஇக் கழிந்த பாரர சொத்து மறைந்தது ஞாயிறு' என்றாள். இப்பொழுது நீ என்னை வந்து சேர்ந்திடாயாயின், அரசனில்லாத இராச்சியத்திற் கணவனை இழந்த மகள் கொடியராற் படும்பாட்டை யான் இருளினாற் படுவேனென்பது தோன்றும். இருளின் கையிலே யகப்பட்ட ஞாயிற்றையுந் தன்னையும் மீட்கைக்கு, மகாபலிகையிலே யகப்பட்ட உலகத்தை மீட்டவன் வேண்டுமென்பாள், பாரளந்த பேரரசை விளித்தாள். எம் விசும்பரசே - பரமபதத்தைப்போலவே எம்மையும் பிறர்க்கு உரியபொருளாகாதபடி ஆட்கொள்ளத் தக்கவனே யென்றபடி. முதலில் 'பிரியேன், பிரியில் தரியேன்' என்று சொன்னதும் பின்பு 'இன்ன காலத்தில் வருவேன்' என்று காலங்குறித்துக் கூறியதும் இரண்டும் பொய்யாம்படி தன்னைப் பிரிந்து சென்று நெடுநாள் வாராது விளம்பித்ததைபற்றி, 'எம்மை நீத்து வஞ்சித்த ஓரரசே' என்றாள். இவ்விடத்து 'ஓரரசே' என்றது, இப்படியும் ஒரு தலைவனுண்டோ? என்று குறைகூறியபடி. 'எம்மைநீத்து வஞ்சித்த ஓரரசே' என்பதற்கு - 'என்னை உபேக்ஷித்து உன்னைக் காட்டாதிருக்கிற இந்த ஸ்வபாவத்திலே முடிசூடி யிருக்கிறவனே!' என்று விசேஷார்த்தம் உரைப்பர் அப்பிள்ளை. 'இருளாய்வந்துறுகின்றதே' என்பதற்கு-'ஊழியென்கிற பேராய்த் தலைக்கட்டுகை தவிர்ந்து இருளாயே பாதகமாகாநின்றது' என்பதும், 'உறுகின்றதே' என்பதற்கு-'இருள் வந்து ஸ்பர்சிக்கப் புகாநின்றது; அதுக்கு முன்னே, இருளன்னமாமேனியைக்கொண்டுவந்து இடையிட்டுக் கலக்கவேணுமென்கிறாள்' என்பதும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம்.

எம்பெருமானைச்சேர்ந்து அநுபவிக்கப்பெறாமையாலே தமது விவேகப்பிரகாசங் குலைந்து மோஹாந்தகாரம் மேலிடுகிறபடியை எம்பெருமானுக்குத் தெரிவித்து ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ் செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். சீராசாண்டு தன் செங்கோல் சிலநாள் செலீஇக் கழிந்த பாரர சொத்து மறைந்தது ஞாயிறு - சூரியப்பிரகாசமென்னலாம்படி உலகத்துக்கு வெளிச்சந்தருமாறு தமக்குச்சிலகாலமாயுண்டாயிருந்து கொண்டிருந்த விவேகம் பெறக் கிடையாமையாற் குலைந்தது; பார்அளந்தபேர்அரசே எம்விசும்புஅரசே-லீலாவிபூதிக்கும் நித்யவிபூதிக்கும் எமக்கும் ஒருநிகரான தலைவனே! எம்மைநீத்து வஞ்சித்த ஓர் அரசே - எம்மை சேர்த்துக்கொள்ளாது பிரித்துவைத்துக் கட்புலப்படாதுமறையு மொருதலைவனே! அருளாய்- எம்பக்கல் கருணைசெய்; செய்யாதொழிவாயாயின், இருள் ஆய் வந்து உறுகின்றது- மோஹாந்தகாரம் மேலிட்டு வந்து சூழ்ந்து வருத்துகிறது என்க. 'இத்தால், ஸம்ஸாரத்திலிருப்புஅஜ்ஞாநம்வந்துமேலிடும்படியிருக்கையாலேஉடுகனுவிருப்பைக்கழித்துத்தரவேணுமென்று அருளிச்செய்கிறார்' என்பது, நம்பிள்ளையீடு.

செலீஇ - செலுத்தி; சொல்லிசையளபெடை: இங்கு அளபெடை அலகு பெறவில்லை. வஞ்சித்த என்னும் பெயரெச்சத்தி னீறு தொகுத்தல். (௫௦)

* பெரியதிருமொழி-ஏழுபத்துநான்காந்திருப்பதிகம்- ௨.
† பெருந்தேவனார்பாரதம்- உத்தியோகபருவம்- ௧௨.
‡ திருவரங்கத்துமாலை- ௪.

வெறிவிலக்கத்தொடங்கிய தோழி இரங்கல்.

அக. உறுகின்றகன்மங்கள்மேலனவோர்ப்பிலராயிவளைப் [ய்த்
பெறுகின்றதாயர்மெய்ந்நொந்துபெறார்கொல்துழாய்க்குழல்வா
துறுகின்றிலர்தொல்லைவேங்கடமாட்டவுஞ்சூழ்கின்றில
ரிறுகின்றதாலிவளாகமெல்லாவியெரிகொள்ளவே.

(இ - ள்.) ஓர்ப்பு இலர் ஆய் - (இவளுக்கு நேர்ந்துள்ள நோயின் தன்மையையும் அதன் காரணத்தையும் அதனைத் தீர்க்கும் உபாயத்தையும்) ஆராய்ந்து தெளிதலில்லாதவர்களாய், உறுகின்ற - (இவள் தாய்மார் விடாமல்) பொருந்தி நடத்துகிற, கன்மங்கள் - (வெறியாட்டு முதலிய) தொழில்கள், மேலன - மேன்மேல் உண்டாகாநின்றன; இவளை பெறுகின்ற தாயர் மெய் நொந்து பெறார் கொல் - இவளைப் பெற்றுவளர்க்கிற தாய்மார் உடம்புவருந்திப் பெற்றிலரோ? துழாய் குழல்வாய் துறுகின்றிலர் - (எம்பெருமானது) திருத்துழாயை இவள் கூந்தலிலே சூட்டுகின்றிலர்; தொல்லை வேங்கடம் ஆட்டவும் சூழ்கின்றிலர் - பழமையான திருவேங்கடமலையிலே (இவளைக்) கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தற்கும் ஆலோசிக்கின்றிலர்; இவள் ஆகம் - இவளது உடம்பு, மெல் ஆவி எரிகொள்ள - மென்மையான உயிரை விரகத்தீக் கவர்ந்துகொள்ளும்படி, இறுகின்றது - முடிகிறவளவாகின்றது; (எ - று.) — ஏ - இரக்கம். ஆல் - அசை.

தலைமகள், திருமாலாகிய தலைமகன்பக்கல் (ஆன) வேட்கைநோய் கொண்டு மேனிமெலிந்து வாடியிருப்பதுபட, அதனைக்கண்ட தாய்மார், 'இது முருகக்கடவுள் ஆவேசத்தாலானது' என்று ஆராய்ந்து, அதற்குப் பரிகாரமாக வேலனைக்கொண்டு வெறியாட்டுவித்தல், ஆடு பலியிடுதல், கள் இறைத்தல், இறைச்சி தூவல், கருஞ்சோறு செஞ்சோறு படைத்தல் முதலியவற்றை இடைவிடாது ஒன்றன்மேலொன்றாகச் செய்யத்தொடங்க, அச்செயல்களை நோக்கித் தலைமகள் மேன்மேல் மிகவருந்த, அதுநோக்கித் தலைவியை உயிர்த்து வெறிவிலக்கவந்த தோழி, அத்தாய்மார் கேட்க முன்னிலைப்படர்க்கையாகக் கூறியது, இது.

'உறுகின்றகன்மங்கள் மேலன ஓர்ப்பிலராய்' என்பதற்கு - நேர்ந்த இவளது ஆகத்தின் நிலைமையை ஆராயாதவர்களாய் என்றும் பொருள் கூறுவர். இவளைப் பெற்ற தாய் பெறுகின்றபொழுது மெய்ந்நொந்து பெற்றவளாயிருக்கும், வளர்க்கிற செவிலித்தாயர் தாம் தாம் வருந்திப் பெற்றவர்களாயிருந்தாரில்லை யென்பாள், 'இவளைப்பெறுகின்ற தாயர் மெய்ந்நொந்து பெறார்கொல்' என்றாள். எம்பெருமானது திருத்துழாயை முடியிற் சூட்டுதலும், அவனது போகஸ்தானமான திருவேங்கடமலைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோதலுமே இந்நோய்க்கு ஏற்ற பரிகாரமென்றாள். 'வேங்கடம் ஆட்டவும்' என்றது, எம்பெருமானுகந்தருளின திவ்யதேசத்தை இவள் தாபந்தீர்தற்கு உரியதொரு பொய்கையாக நினைத்தனளாதலால்; அன்றி, 'வேங்கடமாட்டவும்' என்பதற்கு - திருவேங்கடமலைக்கு இவளை அழைத்துக்கொண்டு வருகிறேனென்று பிரார்த்தனைபண்ணிக்கொண்டு அதற்குஉரிய ஆவேசத்தை ஆடுவிக்க என்று கொள்ளுதலும் ஒன்று. வெங்கடம் ஆட்ட சூழ்கின்றிலர் - வேங்கடத்திலே இவளைக் கடாக்ஷஞ்செய்து அருளும் சூழ்கின்றிலரென்றுமாம்.

ஆழ்வாரை ஆற்றுவிக்கவேணுமென்று ஞானியர் தங்கள் பிரியமான வேறு விதமான பரிகாரங்களைச் செய்யப்புக, இவர் தன்மையறிந்த அன்பர்கள், இவராற்றாமையைத் தணிக்கும் வழியையறியாமல் வேறுவழிகளில் இழிகின்றனரே யென்று வெறுத்துக் கூறுவதாகக் கொண்டு, இதற்கு உள்ளுறை

பொருள் - உறுகின்ற கன்மங்கள் மேலன ஓர்ப்பிலராய் - இவர்கள் பரிவின் மிகுதியால் விசாரியாது ஆராய்தல் தவிர்ந்து வேறுபல உபாயங்களால் இவராற்றாமையைத் தணிக்க முயல்கிறார்கள்; இவளைப் பெறுகின்ற தாயர் மெய்ந்நொந்து பெறார்கொல் - இவர்கள் இவர் நிலைமையை அறிந்து வருந்தத்தக்கவரல்லரோ? துழாய் குழல்வாய்த் துறுகின்றிலர் தொல்லை வேங்கடம் ஆட்டவும் சூழ்கின்றிலர் - பகவத்ப்ரஸாதமும் திவ்யதேசவாஸமுமே இவராற்றாமைக்குப் பரிகாரம்; அவை செய்யாமையால், இவர் ஆகம் மெல் ஆவி எரிகொள்ள இறுகின்றது - இவர்க்குத் தளர்ச்சி மேன்மேல் மிகுகின்றது என்க.

'இவளைப்பெறுகின்ற தாயர் மெய்ந்நொந்து பெறார்கொல்' — *"பெற்றவட்கே தெரியுமந்த வருத்தம் பிள்ளைபெறாப் பேதையறிவாளோ பேராசர்தம், உற்றவர்க்கே கண்ணீர் கம்பலையுண்டாகும் உறாதவரோ கல்நெஞ்சமுடையராவார்" என்பது காண்க.

ஓர்ப்பு - 'பு' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். பெறுகின்ற - இயல்புபற்றி வந்த காலவழுவமைதி யென்னலுமாம். (அக)

உருவெளிப்பாடுகண்ட தலைவி தலைவன்கண்ணழகுக்கு இரங்கல்.

அஉ. எரிகொள்செஞ்ஞாயிறிரண்டுடனேயுதயம்மலைவாய்
விரிகின்றவண்ணத்தவெம்பெருமான்கண்கண்மீண்டவற்றுள்
ளெரிகொள்செந்தீவீழசுரரைப்போலவெம்போலியர்க்கும்
விரிவசொல்லீரிதுவோவையமுற்றும்விளரியதே.

(இ - ள்.) எரி கொள் - வெப்பத்தைக் கொண்ட, செம் - சிவந்த, ஞாயிறு இரண்டு - இரண்டுசூரியமண்டலம், உடனே - ஒருங்கே, உதயமலைவாய் - உதயகிரியிலே, விரிகின்ற - தோன்றிவிளங்குகிற, வண்ணத்த - தன்மைபோன்ற தன்மையுடைய, எம்பெருமான் கண்கள் - எமது தலைவனது இருகண்கள்,— அவற்றுள் - அந்தச்சூரியவடிவங்களிலே, எரி கொள் - சொலித்துக்கொண்டுதோன்றுகிற, செம் தீ - சிவந்தநெருப்பிலே, மீண்டு வீழ் - (வேறுபுகலிடமில்லாமையால்) மீண்டுவந்துவிழுந்து இறக்கிற, அசுரரை போல - (பகைவரான கொடிய மந்தேகரென்னும்) அசுரர்களுக்குப்போல, எம் போலியர்க்கும் - (அநுகூலரான மெல்லிய) எம்போன்றவர்களுக்கும், விரிவ - தாபஞ்செய்வனவாய்ப் பரவுகின்றன; வையம் முற்றும் விளரியது - (எம்பெருமான்) உலகமுழுவதையும் விருப்பத்தோடு செழிக்கச்செய்யுந் தன்மை, இதுவோ—? சொல்லீர் - சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

பிரிந்துசென்றதலைமகனிடத்தில் இடைவிடாதகருத்தைவைத்த மனத்தின் நினைப்பு மிகுதியால் அவனது வடிவம் உருவெளிப்பாடாய்க் கண்ணுக்கெதிரிலே காணப்பட, அவ்வடிவத்தின் கண்ணழகிலே யீடுபட்ட தலைமகள், அவ்வடிவம் கைக்கெட்டாதுமறைந்தபின்பு, அக்கண்ணழகு தன்காதல் நோயை மிகவளர்த்துத் தன்னைமிகவருத்துந்தன்மையைத் தோழியை நோக்கிச் சொன்னது, இது.

மந்தேகாருணமென்னுந் தீவத்தில் வாழும் மந்தேகரென்னும் அசுரர்கள் உக்கிரமான தவத்தைச் செய்து பிரமனிடத்து வரம்பெற்று அதனாற் செருக்கி எப்பொழுதுஞ் சூரியனை வளைந்து எதிர்த்துத் தடுத்துப் போர்செய்கின்றனரென்றும், அந்தணர் முதலியோர் சந்தியாகாலங்களில் மந்திரபூர்வமாகக் கையிலெடுத்துவிடும் அர்க்கியதீர்த்தங்கள் வச்சிராயுதம்போலாகி அவர்கள்மேல் விழுந்து அவர்களை அப்பால்தள்ளிச் சூரியனது சஞ்சாரத்துக்குத் தடையில்லாதபடி செய்கின்றனவென்றும், அந்தணர்முதலியோர் செலுத்

* தாயுமானவர்பாடல்.

றும் அர்க்கியத்தின் ஆற்றலால் ஆகாயமண்டலத்தினிடையே ஒருசெந்தீ எழுந்துசொலிக்க (விளக்கில் விட்டில்போல) அத்தீயில் அவ்வசுரர்கள் விழுந்து ஒழிகின்றனரென்றும் நூல்கள் கூறும். இரண்டுசூரியமண்டலம் ஏககாலத்திலே ஒருதயகிரியில் உதித்தெழுந்து விளங்குதல்போன்ற எம்பெருமான்கண்கள், வலியராரான அசுரர்க்குப்போல, மெலியராரான எமக்கும் தாபஞ்செய்கின்றனவே; வலியாரை அழித்து மெலியாரைக் காத்தலன்றோ முறைமை? எம்பெருமான் உலகமுழுவதையும் அன்போடு செழிப்படையும்படி காத்தருள்கின்றனனென்பது இப்படித்தானோ? என்று தலைவி வருந்திக் கூறினாள். இவள், திருமாலாகிய தலைவனிடத்திலே ஈடுபட்டவள்.

ஞாயிறிரண்டு - இல்பொருளுவமை. அவ்வசுரர்கள் அழிதல் எப்பொழுதும் நிகழ்தலால், அத்தன்மையை 'மீளும்' என்பதனாற் குறித்தருளினார்; அன்றி, மீண்டு - (சூரியனைய நீக்குதலாகிய தம்தொழிலினின்றும்) திரும்பி யெனினுமாம்.

விரிவு - முற்று. விளரியது என்பதை - விளரி என்பதன்மேற் பிறந்த ஒன்றன்பாற்குறிப்புமுற்றென்றுவது, விளர் என்பதன்மேற் பிறந்ததென்றுவது கொள்க; முறையே அகரப்பொருத்திரமும், இகர அகரம் இரண்டும் - சாரியையாம்: விளரியென்ற சொல் - இசைக்கவிருப்பமென்னும் பொருளதாதலை *"விளரியே யிளமை யாழிலோர்நரம்பு யாழ் நீர்வேட்கை" என்றதனாலும், விளரென்பது - செழிப்பென்னும் பொருளதாதலை †"விளரென்ப இளமை தானே வெளுப்பொடு கொழுப்புமாகும்" என்றதனாலும் அறிக.

எம்பெருமான் முதலில் அசுரர்களுக்கு இலக்கானபொழுது தம்பக்கல் வைத்த கடாக்ஷத்தாலே பின்பு பூர்ணாநுபவம் பெறுமையால் வருந்துமளவில் தமக்குப் பரிதாபஜநகமாகத் தோன்றும் விதத்தை ஆழ்வார் அன்பரோடு கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். எம்பெருமானது மைம்மலை போல விளங்குந் திருமேனியிற் சோதிவடிவமாய்க் காணப்படுகிற கண்களின் நோக்கம், அநுபவத்தைக் கொடாமையால், பிரிந்தவர்க்குத் துயர்விளைத்தல்போல அடியவரான எமக்கும் வருத்தம் விளைவிக்கின்றன; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் லோகத்துக்கு ரக்ஷகனாகுந்தன்மை எங்ஙனே யென்க. தம்மை விரைவிற்சேர்த்துக்கொள்ளாமையால் நேர்ந்த ஆற்றாமை அவனது ரக்ஷகத்வத்தில் சங்கைசெய்யும்படி யாயிற்று.

அரக்கராகிய மந்தேகரை அசுரரென்றது, கொடுமையிலொற்றுமையால். அசுரரை - உருபுமயக்கம். உறுபயம்மே - மகரவொற்று, விகாரம்.

பிரிவாற்றாத தலைவியின் தளர்ச்சி கண்டு தோழி இரங்கல்.

௪௮. விளரிக்குரலன்றின்மென்பெடைமேகின்றமுன்றிற்பெண்ணை
முளரிக்குரம்பையிதுவிதுவாகமுகில்வண்ணன்பேர் [ளை
கிளரிக்கிளரிப்பிதற்றுமெல்லாவியுநைவுமெல்லாந்
தளரிற்கொலோவறியேனுய்யலாவதித்தையலுக்கே.

(இ-ள்.) விளரி - விளரியென்னும் இசையையுடைய, குரல் - குரலையுடைய, அன்றில் - அன்றிற்பறவை, மென் பெடை - மெல்லிய (தனது) பேடையை, மேகின்ற - விரும்பித் தழுவுதற்கிடமான, முன்றில் பெண்ணை - முன்வாயிலிலுள்ள பனைமரத்தில் உள்ளதும் முட்களாலே நெருங்கச்செய்யப்பட்டதுமான கூடு, இது இது ஆக - இப்படி எங்கும் எதிரில் அருகில் இருக்க, (இவ்வன்றிலைக்காணுதலாலும் இதன்குரலைக் கேட்டலாலும் ஆற்றாமைத்துயரம் மிக்கு), முகில் வண்ணன் பேர் கிளரி கிளரி பிதற்றும் - காளமேகம்போன்ற திருமேனியையுடைய தம் தலைவனது பெயர்களை

* சூடாமணிநிகண்டு - ளகரவெதுகை - ௧௫.
† ,, ,, உ.

(வலியின்மையால்) வருந்தியெடுத்தெடுத்துக்கூறி வாய்பிதற்றும்படியான, மெல் ஆவியும் - (இவளது) மெலிவடைந்த உயிரும், நைவும் - (உடம்பின்) மெலிவும், எல்லாம் - என்னும் இவை யாவும், தளரின் கொலோ - முழுவதுந் தளர்ந்தொழிந்தாலோ, இத்தையலுக்கு - இம்மகளுக்கு, உய்யல் ஆவது - (அவன் வந்துசேர) உய்வு உண்டாவது? அறியேன் - அறிகிறேனில்லை; (எ - று.)

காமவிரகத்தால் உண்டாகும் வேதனைகளுள், சிந்தனை பசலை மேனிமெலிவு அழுங்கல் மொழிபலபிதற்றல் முதலிய பலவும் இவளுக்கு நிகழ்ந்தாய்விட்டன; இனி, மரணமொன்றே நிகழாது நிற்பது: அதுவும் நிகழ்ந்தாலோ, இவள்தலைவன் இவளை வந்துகூடி உய்யச்செய்வது? என்று தோழி இரங்குகின்றாள். இதனால், இனி இவளுக்கு இருக்கை அரிதாம் என்றவாறு. இதனைத் தாய்வார்த்தையென்றல், அத்துணைச் சிறப்பன்று.

அன்றிலென்பது, ஓர்புள்; இது, எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணுங் கூடியே நிற்கும். கணநேரம் ஒன்றையொன்று விட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப் பொறாமல் ஒன்றையொன்று இரண்டுமொன்றதாய்க் கத்திக் கூவி அதன்பின்புந் தன்துணையைக் கூடாவிட்டால் உடனே இறந்துபடும். ("எரிதலைக்கொண்ட செந்தலையன்றில், பிரியின் வாழாது" என்றார் பிறரும்.) இதனை வடநூலார் க்ரௌஞ்சமென்று கூறுவர்; தமிழிற் குருகெனவும் படும்: இதனை, கிரௌஞ்சபருவதத்தை அன்றிற்பெயர்க்கிரியென்றும், குருகின்பெயர்மலையென்றும் நூல்களிற் கூறுமாற்றால் அறிக. (பகல்முழுவதும் புணர்ந்திருந்து இரவிற்பிரிந்துவருந்துவதாகிய சக்கரவாகப்பறவையும் அன்றிலெனப்படுவது உண்டு.) அன்றியும் அதன் குரலும் காமோத்தீபகமாய்ப் பிரிந்தார்க்குப் பிரிவுத்துயரை வளர்க்குமென்க. இப்பறவையைப் பனைமரத்தில் வாழ்வதாகவே கவிகள் பல்லிடத்துங் கூறுவர்.

வடமொழியில் ஷட்ஜம் ரிஷபம் காந்தாரம் மத்தியமம் பஞ்சமம் தைவதம் நிஷாதம் என்னும் ஸப்தஸ்வரங்கள், தமிழில் முறையே குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழை இளி விளரி தாரம் என்னும் ஏழிசையெனப்படுதலால், விளரியென்றது, தைவதமென்னுஞ் சுரமென்னலாம்; அன்றி, வடமொழி நிகண்டில் "க்ரௌஞ்சஃ க்வணதி மத்யமம்" என்றதனால், அன்றில் மத்தியமமென்னுஞ்சுரத்தை யொலிக்கிறதென்று தெரிதலால், விளரியென்பதற்கு - மத்தியமஸ்வரமென்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. விளரியென ஓர் பண்ணும் உண்டு.

மென்பெடை - பிரிவுபொறாத மென்மையையுடைய பேடை. முளரிக்குரம்பை யென்பதற்கு - தாமரையிலைகளையும் பூக்களையுங் கொண்டுவந்து செய்த கூடென்று உரைப்பாரும் உளர்.

'இதுவிது' என்றது, கட்புலனாகும்பலவற்றைச் சுட்டியது.

பகவதநுபவம் பெறுமையால் ஆழ்வார் தளர்தலைக் கண்ட அன்பர்கள், 'பாதகமான லௌகிகபதார்த்தங்கள் அருகிலிருத்தலால், இவர் ஆறியிருத்தல் அரிதாயிருந்தது' என்று கூறுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இவர்தாம் இருக்குமிடத்திலே அருகிலுள்ளார் சிலர் எம்பெருமானைச்சேர்ந்து அநுபவிக்கப்பெறுதலைக் கண்டு தமக்கு அத்தன்மை கிடைத்திடாமையாலே ஆற்றாமைமிக்கு எம்பெருமான் திருநாமங்களை வாய்மாறாமல் எடுத்துக்கூறிப் புலம்பி நெஞ்சந்தளர்ந்து நைகிற தன்மையைக் கண்டு 'இங்ஙனம் மெலிகிற இவர்க்கு இறுதி உண்டானபின்போ, எம்பெருமான் வந்து இவரைச் சேர்த்துக்கொள்வது?' என்று வெறுத்துக்கூறினரென்க.

மேகின்ற - மேவுகின்ற. குரம்பை - குடம்பை. முன்றில் - இல்முன் என்பது முன்னின்றுகமாறித் தொக்க மரூஉமுடிபு; *"முன்னென் கிளவி முன்"

* தொல்காப்பியம் - எழுத்ததிகாரம் - புள்ளிமயங்கியல் - ௬௦.

னர்த் தோன்றும், இல்லென் கிளவி மனைவியிமை நகர மொழிதல், தொல்லியல் மரபின் மரீஇய மரபே" என்பது சூத்திரம்: இதனை இலக்கணப்போலியில் அடக்குவர் இலக்கணத்தார். 'தையல் - அழகு; உடையவளுக்கு ஆகுபெயர். பிதற்றும் என்பதற்கு - முதனிலைத் தொழிற்பெயராக, பிதற்றுதலும் என்று உரைப்பாரும் உளர். 'ஆவியின்னலும்' என்றும் பாடம்.

* மாறன்பணித்த தமிழ்மறைக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த வீறுடைய திருமங்கையாழ்வார், இந்த 'அன்றிலின்பெடை மேன்ற முன்றிற் பெண்ணை முளரிக்குரம்பை இது' என்றதை அடியொற்றி, †"முன்றிற் பெண்ணைமேல் முளரிக்கூட்டகத்து, அன்றிலின் குரல் அடரு மென்னையே" என அருளிச் செய்திருத்தல் காண்க. (௫௬)

தலைவி தலைவனைக்காண விரைதல்.

௫௭. தையனல்லார்கள்குழாங்கள்குழியகுழுவினுள்ளும்
ஐயநல்லார்கள்குழியவிழவினுமங்கங்கெல்லாம்
கையபொன்னாழிவெண்சங்கொடுங்காண்பானவாவுவன்நான்
மையவண்ணாமணியேமுத்தமேயென்றன்மாணிக்கமே.

(இ - ள்.) மையவண்ணா - மையையுடைய நிறம் போன்ற கரிய திருநிறமுடையவனே! மணியே முத்தமே என்றன் மாணிக்கமே - நீலமணியும் முத்தும் மாணிக்கமும் போல நிறத்தையும் அழகையும் ஒளியையும் உடைய என் காதலனே! தையல் நல்லார்கள் குழாங்கள் குழிய குழுவினுள்ளும் - அழகிய மகளிர்கள் திரண்ட திரளினிடையாயினும், ஐய நல்லார்கள் குழிய விழவினும் - சிறந்தவர்களான நல்லஆடவர்கள் திரண்ட திருவிழாவிலாயினும், அங்கு அங்கு எல்லாம் - இன்னும் அப்படிப்பட்ட திரள்களெல்லாவற்றிலுமாயினும், கைய பொன் ஆழி வெண் சங்கொடும் காண்பான் அவாவுவன் நான் - கைகளிலுள்ள பொன்னிறமான சக்கரத்துடனும் வெண்ணிறமான சங்கத்துடனும் நான் (உன்னைக்) காண விரும்புவேன்; (எ - று.)

'நாயகியானவள் நாயகனை சர்வேசுவரனைப் புறம்பே திரளிடையாயினுங் காண ஆசைப்பட்டுப் புலம்பின பாசுரம்' என்பதும், 'குழாங்கள் குழிய குழு' என்கையாலே அச்சமூகந்தான் பலவாய்ச்சேர்ந்த சமுதாயத்தைச் சொல்லுகிறது' என்பதும், இத்தகைமை ‡"மன்னர் குழீஇய விழவினானும், மகளிர் தழீஇய துணங்கையானும், யாண்டுங் காணேன் மாண்டக்கோனை" என்று அகத்தியத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டது' என்பதும் அழகியமணவாளசீயருரை. தலைமகனது இருக்குமிடந் தெரியாமல், பிரிவாற்றாத தலைமகள், அவனை என்காதலின்படி தனியே ஏகாந்தத்திற் கண்டு கூடப்பெறுகின்றிலேனாயினும், ஆடவரும் மகளிரும் பலர் கூடிய கூட்டத்தினிடையில் எங்கேயாவது காணக்கிடைக்குமாயினும் அதுவேயமையும் ஆகியிருப்பே சொன்னது கூறினளென்க. விப்ரலம்பத்தியால் தலைவனை எதிரில் கிடக்கிறதுபோலப் பாவித்து முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியவாறு. இங்ஙனம் கற்புச்சிறப்ப நான்

* உபதேசரத்தினமாலை - ௬.
† பெரியதிருமொழி - நாற்றேராந்திருப்பதிகம் - ௯.
‡ "மன்னர் குழீஇய விழவி னானும், மகளிர் தழீஇய துணங்கை யானும், யாண்டுங் காணேன் மாண்டக் கோனை, யானுமோ ராடுகள மகளே யென்கைக், கோடீ ரிலங்குவளை நெகிழ்த்த, பீடுகெழு குரிசிலு மாடுகள மகனே." (என்பது, கொடுமலர் வரைவுடுத் தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடு நின்றது; ஆதிமந்தி.) குறுந்தொகை - ௩௧. இது - நச்சினார்க்கினியரால் "உயிரினுஞ் சிறந்தன்று" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின் உரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

துறந்து தலைவி மனைவியின்றித் தலைவனிருந்தவிடத்தேறச்செல்வே னென்று கூறுதலும் அகப்பொருளாமென *"உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ், செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றெனத், தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு, காமக் கிழவ னுள்வழிப் படினுந், தாவா தன்மொழி கிழவி கிளப்பினும், ஆவகை பிறவுந் தோன்றுமன் பொருளே" என்றதனால் அமைக்கப்பட்டவாறு உணர்க.

திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயர்மங்கையர் கூடியாடுங் குரவைக்கூத்துப் போன்ற மகளிர்குழாத்திலும், தருமபுத்திரன் செய்த இராசசூயயாகம் போன்ற நல்லாடவர்குழாத்திலும் இருத்தற்கு ஏற்புடையனாதலால், இங்ஙனங் கூறியது. †"பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு பௌவமெறிதுவரை, யெல்லாருஞ்சூழச் சிங்காசனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருளர்," ‡"காந்தள்முகிழ்விரற்சீதைக்காகக் கடுஞ்சிலைசென்றிறுக்க, வேந்தர்தலைவன் சனகராசன்றன் வேள்வியிற் கண்டாருளர்" என்பவற்றாலும், திருமால் தையனல்லார்குழுவிலும் ஐயநல்லார்குழுவிலும் காணத்தக்கவனாதல் அறிக. தையல் நல்லார்கள் - மகளிருட் சிறந்தவர் என்றும், ஐயநல்லார்கள் - ஆர்யசிரேஷ்டர் என்றுங் கொள்க.

முத்தம் - தெளிவுக்கும், நீர்மைக்கும், குளிர்ச்சிக்கும்; மாணிக்கம் - பெறற்கருமைக்கும் உவமையுமாம்.

நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் எம்பெருமானைத் தரிசித்த ஆழ்வார் அப்பெருமானை மீண்டும் எங்கேனுங் காண ஆசைப்பட்டு அவனை நோக்கித் தன்னிலேயுரைத்த வார்த்தை, இதற்கு உள்ளுறைபொருள், 'மகளிர்குழு' என்பதற்கு ஸ்வாபதேசம் - பாரதந்திரியாயிருக்குந் தன்மையையே பிரதானமாகவுடைய பிரபந்நர்களது சமூகமென்றும், 'ஐயநல்லார்கள் குழு' என்பதற்கு ஸ்வாபதேசம் - யாகம்முதலியதொழில்களை நடத்துமியல்புடைய கைங்கரியப்பிரவிருத்திசீலர்களது சமூகமென்றுங் கொள்வர்.

தையல் நல்லார்கள் - நல்தையலார்களென மாறுதலுமாம். குழிய=குழுவிய; தழிய=தழுவிய, கெழிய=கெழுவிய என்பனபோல. இப்பாட்டில 'குழீஇய' என அளபெடைகொண்டால் தளைகெடுதல் காண்க. அன்றியும் §"தமிழ் தழிய சாயலவர்", §§"தனது மாடே, தழிய காவலரை நோக்கி", ||"கெழிய ராகுவுங் கேதுவும்" என்ற இடங்களில், தழிய கெழிய என்றே பிரயோகங்கள் இருத்தலால், இங்கும், குழிய என்பதைக் குழீஇய என நீட்டவேண்டிய அவசியம் எவ்வாற்றானும் சிறிதுமில்லையென விடுக்க. ஏட்டுப்பிரதிகளிலெல்லாம் அளபெடையில்லாத பாடமே காணப்படுகிறது. பெரியோர் வழக்கமும் அப்படியே. ஐயநல்லார்கள் - ஆர்யநல்லார்கள்; சிஷ்டரானருசிப் பிராமணசமூகம். கைய, மைய - குறிப்புப்பெயரெச்சங்கள். மை - மேகமுமாம். 'மையல்வண்ணா' எனப் பாடங்கொண்டு, ஆசைமயக்கத்தை யுண்டாக்கும் வடிவழகுடையவனே யென்று பொருளுரைப்பாருமுளர். மணியே முத்தமே மாணிக்கமே யென உபமானத்தை உபமேயமாகவே சொன்னது, உபசாரவழக்கு. ¶"முத்தினை மணியை மணிமாணிக்க, வித்தினைச் சென்று விண்ணகர்க் காண்டுமே" எனத் திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்திலும் இம்மூன்று உவ

* தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - களவியல் - ௨௨.
† பெரியாழ்வார்திருமொழி - முப்பத்தோராந்திருப்பதிகம் - ௯.
‡ „ „ ௨.
§ சீவகசிந்தாமணி - சுரமஞ்சரியாரிலம்பகம் - ௬௨.
§§ கந்தபுராணம் - அசுரகாண்டம் - அமரர்சிறைபுகுபடலம் - ௬௨.
|| „ „ மகாசாத்தாப்படலம் - ௨௯.
¶ பெரியதிருமொழி - தொண்ணூற்றேழாந்திருப்பதிகம் - ௫.

மைகளிருநூ்கே கூறப்படுதல் காண்க. மாணிக்கம் - மாணிக்யமென்னும் வடசொல் திரிபு. (அச)

...ப்பொழுதுகண்டுவருந்திய தலைவி இரங்கல்.

அரு. மாணிக்கங்கொண்டு குரங்கெறிவித்திருளோடுமுட்டி-
யாணிப்பொன்னன்னசுடர்படுமாலையுலகளந்த
மாணிக்கமேயென்மரகதமேமற்றொப்பாரையில்லா
வாணிப்பொன்னேயடியேனடியாவியடைக்கலமே.

(இ - ள்.) உலகு அளந்த - உலகங்களை அளந்துகொண்ட, மாணிக்கமே - மாணிக்கம்போலப் பெறுதற்கு அரியனானவனே! என் - எனக்குத்தலைவனான, மரகதமே - மரகதரத்தினம்போலப் பசியவடிவமுடையவனே! மற்று ஒப்பாரை இல்லா - தன்னையொப்பவர் வேறெவரையும் உடையனாகாத, ஆணி பொன்னே - மாற்றுயர்ந்த பொன்போல மதிப்பையும் ஒளியையுமுடையவனே! மாணிக்கம் கொண்டு குரங்கு எறிவித்து - மாணிக்கத்தாற் கருங்குரங்கு வீசி எறியப்பட்டால் அம்மாணிக்கம் அக்குரங்கின் கையிலே யகப்பட்டு அழிதல்போல, ஆணி பொன் அன்ன சுடர் இருளோடு முட்டி படும் - மாற்றுயர்ந்தபொன்போன்ற ஒளியையுடைய சூரியமண்டலம் இருளோடு சென்றுமுட்டித் தான்மறையப்பெற்ற, மாலை - மாலைப்பொழுதிலே, அடியேன் அடி ஆவி அடைக்கலமே - இயல்பில் உனக்கு அடியவளான எனது சொந்தமான உயிர் உனக்கே அடைக்கலப்பொருளாக ஒப்பிக்கப்பட்டது; (எ - று.)

"*காலை யரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாகி, மாலை மலரு மிந்நோய்" என்றபடி காமநோய் மிகமுதிர்தற்கு உரிய காலமான மாலையில் ஆற்றாமை மிகுதியால் தன்னுயிரைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேறுகதியில்லாத தலைவி தலைமகனைக் குறித்து 'உனக்கே என் உயிர் தஞ்சம்; ஆதலால், நீயே என்னை வந்து காத்தருளவேண்டும்' என்று முறையிட்டாள். இப்பாட்டைத் தாய்வார்த்தையென்பார்க்கு, 'அடியேனடி யாவி' என்பதற்கு- எனது அடிமையான மகளென்று பொருள்; ஆவி- உயிர்போல் அருமையான பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர். 'அடியேனுடையாவி' என்றும் பாடம்.

ஒருவரால் எறியப்பட்டுக் குரங்கின்மீது சென்றுவிழுந்த மாணிக்கம் அதன்கையில் அகப்பட்டு ஒளியொழிந்து அழிதல்போல, இருளையழித்தற்பொருட்டு அதன்மீது சென்று வீழ்ந்த சூரியன் அவ்விருளிற்பட்டு ஒளிமறைந்ததெனக் கற்பனை கூறப்பட்டது. மாணிக்கம் - சூரியமண்டலத்துக்கும், குரங்கு- இருளுக்கும், சூரியன் அஸ்தமித்தல் - மாணிக்கம் மிளக்கொழிதற்கும் உவமை யென்க. மாணிக்கம் - நவரத்தினங்களுள் ஒன்று இது, செந்நிறமுடையது: [மால்களிற் றுருமாணிக்கமெனவருதல், இலபொருளுவமையாம்.] உபமேயமாகிய இருளின் தன்மையைக் கருதி, குரங்கு கருங்குரங்கெனக் கொள்ளப்பட்டது. இனி, மிகச்சிறந்த மாணிக்கத்தை அதன்சீர்மையையறியாத குரங்கு எடுத்து எங்கேனும் மலைப்பொழுது எறிந்து போய்ப் போக்கிவிட்டாற்போல, சூரியனை இருளிலேயெறிந்து போக்கின மாலைப்பொழுது என்றும் உரைக்கலாம்; இவ்வுரையில், மாலைக்குக் குரங்கும், சூரியனுக்கு மாணிக்கமும், அவன் மறைதற்கு அதனையெறிதலும், இருளுக்கு எறியப்படுமிடமும் உவமையாம். 'அன்றியே, மாணிக்கத்தைக் கொண்டு குரங்கை எறிந்தாற்போலே யென்னமாம்; குரங்குதலாவது - வளைதலாய், உதித்த ஆதித்யன் உயரஎழுந்து விழுந்து அஸ்தமித்த கிழமையைச் சொன்னபடி' என்றும் உரைப்பர் அழகியமணவாளசீயர்; இவ்வுரைக்கு, குரங்கவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் ஈறுகெட்டதென்க.

* திருக்குறள் - பொழுதுகண்டிரங்கல் - எ.

ஆணிப்பொன் - மாற்றறிதற்குக் கொள்ளும் உயர்தரப்பொன்; இதற்குமேலே மாற்றில்லை பொன்னுக்குப்படியான சிறந்த பொன் என்றும் உரைப்பர். மற்று ஒப்பாரை இல்லா - தனக்குத் தானேயன்றி ஒருவரொருவர் வேறுஇகரில்லாத என்றபடி; *"தனக்குவமையில்லாதான்" என்றார் பிறரும். இதனால், தன்னையொழிந்தார்யாவரினும் தான் மேம்பட்டவனென்பது விளங்கும்.

எம்பெருமானை அனுபவித்தற்கு உரிய காலம் வந்திருக்க அவ்வனுபவமில்லையாமையாலாகிய ஆற்றாமைமிகுதியால் வருந்திய ஆழ்வார், அவ்வருத்தந்தீரும்பொருட்டு, உடையவனான எம்பெருமான்பக்கலிலே உடைமையாகிய தன் உயிரை அடைக்கலமாகச் சமர்ப்பித்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். மிக்கவிளக்கமுடைய விவேகம் மோகாந்தகாரத்திலே விழுந்து அகப்படும்படியான நிலையில் உன்னைச்சரணமடைந்த இவ்வுயிர்க்கு நீயேயன்றோ ரக்ஷகனென்று உரைத்தனளென்க.

மரதகம் = மரகதம்: எழுத்து நிலைமாறுதல்; இலக்கணப்போலி. (அரு)

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி இரங்கல்.

அசு. அடைக்கலத்தோங்குகமலத்தலரயன்சென்னியென்னு
முடைக்கலத்தூண்முன்னரனுக்குநீக்கியையாழிசங்கம் [னாற்
படைக்கலமேந்தியைவெண்ணெய்க்கன்றாய்ச்சிவன்றாம்பி
புடைக்கலந்தானையெம்மானையென்சொல்லிப்புலம்புவனே.

(இ - ள்.) அடை - இலையாகிய, கலத்து - இடத்திலே, ஓங்கு - உயர்ந்து தோன்றின, கமலத்து - (திருமாலின் நாபித்) தாமரை மலரிலே, அலர்- வெளிப்பட்டுத் தோன்றின, அயன் - பிரமனது, சென்னி என்னும் - தலையாகிய, முடை கலத்து - முடைநாற்றமுடைய பிக்ஷாபாத்திரத்திலே, ஊண் - உணவு இரத்தலை, முன் - முன் ஒருகாலத்தில், அரனுக்கு - சிவனுக்கு, நீக்கியை - போக்கியருளினவனும், ஆழி சங்கம் படைக்கலம் ஏந்தியை - (சுதர்சனமென்னும்) சக்கரத்தையும் (பாஞ்சசன்னியமென்னும்) சங்கத்தையும் ஆயுதங்களாகக் கைகளிற் கொண்டிருப்பவனும், வெண்ணெய்க்கு - வெண்ணெய்க்காக, அன்று - (களவுகண்டுபிடிபட்ட) அக்காலத்தில், ஆய்ச்சி - வளர்த்ததாயாகிய இடையர்மகளான யசோதை, வல் தாம்பினால் - வலிய கயிறுகளால், புடைக்க - அடிக்க, அலந்தானை - வருந்தினாற்போலத் தோற்றினவனும், எம்மானை - எம்முடைய தலைவனுமான திருமாலைக்குறித்து, என் சொல்லி புலம்புவன் - நான் என்னவென்று சொல்லிப் புலம்புவேன்? (எ - று.)

சிவனுக்குத் துயர்நீக்கினவனை எனக்குந் துயர்நீக்கவேணு மென்று சொல்வேனோ? அடியார் துயர்தீர்க்க ஆயுதங்கொண்டிருப்பவனை என் துயர் தீர்க்கக் கையிற்கருவிகொள்ளவேணு மென்று சொல்வேனோ? ஆய்ச்சியர்க்கு எளியனானவனை எனக்கெளியனாகவேணு மென்று சொல்வேனோ? யாதுசொல்லிப் புலம்புவேன்? என்றாள். இதனால், அவனுக்கு இயற்கையாகவுள்ள ஆபத்துக்கு உதவுந்தன்மை, ஆச்ரிதவிரோதிகளை நிக்கிரகித்தற்கு ஏற்ற கருவியுடைமை, அடியார்க்கெளிமை இவற்றைக் கருதி, இத்தன்மைகள் தன் பக்கலில் உதவாமைபற்றி இரங்கினாளென்க.

தாமரைப்பூப் பசிய இலையின்மீது உயர்ந்து அலர்தல்போலத் திருநாபித்தாமரைமலர் எம்பெருமானது பசிய திருமேனியின்மீது எழுந்து தோன்றினமை, 'அடைக்கலத்தோங்கு கமலம்' என்றதனால் விளங்கும். இனி, அடைக்கலமென்பதை, அரனுக்கு அடைமொழியாக்கி, அடைக்கலமாகப் புக்க சிவனுக்கு என்றும்; நீக்கியென்பதற்கு அடைமொழியாக்கி, ரக்ஷகமாக இருந்து நீக்கினவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அன்றி, அடைக்கலத்தோங்கு அயன்

* திருக்குறள் - கடவுள்வாழ்த்து - எ.

என இயைத்து, (தன்பக்கலிலே) அடைக்கலமாக வளர்கிற பிரமனென்பாரு முளர். அடைக்கல மென்பது - காத்தற்கு உரிய பொருளையும், காப்பவனையுங் குறிக்கும். கமலத்து அலர் - தாமரைப்பூ, எனக் கொண்டால், 'தோன்றின' என்பது வருவிக்கவேண்டும். முடை - துர்க்கந்தம்.

அயன்சென்னிக்கலத்து ஊண் அரனுக்கு நிகழ்ந்த கதை:— ஒருகாலத்திலே, பரமசிவன், தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து சிரமுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி, அவனது சிரமொன்றைக் கொய்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், 'இதற்கு என் செய்வது?' என்று கவலைப்பட்ட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவம் தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையை விட்டு அகலும்' என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சையேற்றுங் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறையாதாக, ஒருநாள் பதரிகாச்சிரமத்தையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி ஏற்றபோது, அப்பெருமான் அக்ஷயமென்று பிச்சையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதாம்.

திருமாலுக்குச், சங்கசக்கரங்கள் ஆபரணகோடியிலும் அமைதலால், 'படைக்கலமேந்தி' எனவேண்டிற்று. படைக்கலம் - போர்க்கருவி. இனி, படையும் கலமுமாக [ஆயுத ஆபரணங்களாக]த் தரித்தவன் என்றுமாம் அமையும். ஸ்ரீபாஞ்சசந்யம், தனது பெருமுழக்கத்தால் பகைவரை அஞ்சுவித்து அழித்தலால், ஆயுதவர்க்கத்தின்பாற்படும். வெண்ணெய்க்கு அன்று ஆய்ச்சி வன்தாம்புகளால் புடைக் கலர்தான் - வெண்ணெய்க்காகக் கோபித்த இடைச்சியின் வலிய தாம்புகளால் நாற்புடையுஞ் சூழ்ந்து கட்டப்பட்டவனென்றுங்கொள்ளலாம்; இப்பொருளில், 'அன்று' - வினைத்தொகை.

எம்பெருமான்பக்கல் ஈடுபட்டு ஆற்றாமைகொண்ட ஆழ்வார் அவனது திருக்கல்யாணகுணங்களையுந் திருநாமங்களையுஞ் சொல்லி முறையிடுதல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். என் சொல்லிப் புலம்புவனோ - அவனது குணஞ் செயல்களிற் குறையொன்றுங் காணாமையால், எனது குறையையே நான் சொல்லக்கடவேன் என்பதாம்.

அடை - இலை; அதனை 'அடைக்காய்' என்பதிலுங் காண்க. அயன் - அஜன்; அ - திருமாலிடத்தினின்றும், ஜன் - தோன்றினவன்: "அகாரார்த்தோ விஷ்ணு:" அரன் - ஹரன்; சங்காரக்கடவுள். புடைக்க என்பதன் அகர வீறு தொகுத்தல். 'அலர்ந்தான்' என்று பாடமோதி, ஆய்ச்சி அடிக்க முகமலர்ந்திருந்தானெனக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. (௭௨)

அன்றிற்கும் ஆழிக்கும் ஆற்றாத தலைவிக்குத் தோழி இரங்கல்.

௭௩. புலம்புங்கனகுரற்போழ்வாயவன்றிலும்பூங்கழிபாய்ந்
தலம்புங்கனகுரற்சூழ்திரையாழியுமாங்கவைநின்
வலம்புள்ளதுநலம்பாடுமிதுகுற்றமாகவையஞ்
சிலம்பும்படிசெய்வதேதிருமாலித்திருவினையே.

(இ - ள்.) திருமால் - திருமகளிடத்து மோகமுடையவனே! புலம்பும் - பிரிவுத்துயரத்தாற் கத்துகிற, கன குரல் - கனத்த குரலையுடைய, போழ் வாய அன்றிலும் - பிளந்த வாயையுடைய அன்றிற்பறவையும், பூ கழி பாய்ந்து அலம்பும் - அழகிய கழியினுள்ளே புகும்படி பாய்ந்து அலைகிற, கன குரல் - கம்பீரமான தொனியையுடைய, சூழ் திரை ஆழியும் - சூழ்ந்த அலைகளையுடைய கடலுமாகிய, ஆங்கு அவை - அவ்விடத்திலுள்ள அவ்வப் பொருள்கள், — நின் வலம் புள்ளது நலம் பாடும் இது குற்றம் ஆக - உனது

வலிமையையுடைய கருடப்பறவையினது நன்மையை (இவள்) எடுத்துப்பாடுகிற இதுவே குற்றமாகக் கொண்டு, வையம் சிலம்பும்படி - உலகத்தார் முறையிடும்படி, இ திருவினை - திருமகள்போன்ற இப்பெண்ணை, செய்வதே - துன்பப்படுத்துவதே! [துன்பப்படுத்துவது தகுதியோ? என்றபடி]; (எ - று.)

இது - தலைமகளது தளர்ச்சியைக் கண்ட தோழி, தளர்ந்து, பாவனையால் தலைமகனை எதிர்க்கொண்டு முன்னிலைப்படுத்தித் தன்னிலையுரைத்தது; அன்றி, தோழி தலைமகனை எதிர்ப்பட்டுத் தலைமகளது ஆற்றாமையை அவனுக்குக் கூறியுணர்த்துவதெனினுமாம். உன்னிடத்தில் அன்புகொண்ட தலைவி, உன்னைப்பிரிந்த நிலையில் அத்துயரம் ஒருவாறு தணியும்பொருட்டு, உனக்குவாகனமாய் உனது சம்பந்தம்பெற்றுள்ள பெரியதிருவடியினது சிறப்பைப் பாராட்டிக்கூறியிருக்க, அதனைக்கண்டு, அதனால், இவள் பிரிவாற்றாத மெல்லியளென்று உணர்ந்து, அன்றிற்குரலும் கடலொலியும் அவ்வாற்றாமையின்மேலும் தாமும் நலிவுசெய்யக்கடவனவோ? என்றாள்.

ஆணும்பெண்ணுமான அன்றில் இணைபிரியாமல்நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக்கோத்துக்கொண்டு உறங்கும்பொழுது அவ்வுறக்கத்திலே வாயலகு தன்னின்நெகிழ்ந்தவளவிலே துயிலுணர்ந்து அப்பிரிவைப்பொறாமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக்கத்துகிற பிறரிரங்கத்தக்க சிறுகுரல் பிரிவாற்றாமைத்துயரை வளர்த்தலால், 'புலம்புங்கனகுரற்போழ்வாயஅன்றில்' எனப்பட்டது; *"பெண்ணைமேற், பின்னுமவ் வன்றிற் பெடைவாய்ச் சிறுகுரல்" என்பர் திருமங்கையாழ்வாரும். நதிபதியாகிய கடல் அழகிய கழியினுள்ளே புகப்பாய்ந்து அலைமறிந்து பெருமுழக்கஞ்செய்தலை நோக்குமிடத்து, அது, தன் மனைவியைக் கைகளால் தழுவிக் களிப்பினால் ஆரவாரஞ்செய்தலைப் போறுதலால், பிரிவுத்துயரம் மிகுமென்பாள், 'பூங்கழிபாய்ந் தலம்புங் கனகுரற் சூழ்திரை யாழி' என்றாள். அஃறிணைப்பொருள்களிலும் சேதனமாகிய சிறு பறவையோடு அசேதனமாகிய பெருங்கடலோடு வாசியறப் பிரிவுக்கு நெகிழ்தலுங் கலவிக்குமகிழ்தலும் நிகழ்தலைக் கண்ணெதிரிற் காணுதல், கலக்கத்துக்குக் காரணமாம். கருடனுக்கு, நலம் - அன்பர்களைக் காக்கும்பொருட்டுப் பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வந்து உதவுதல். வையஞ் சிலம்புதல் - இவள் தளர்ச்சிக்காகத் தோழியரும் செவிலியரும் நற்றாயும் ஊராரும் முறையிடல். திருமால் என விளித்தது, ஒருத்திக்கு நல்லவனாயிருக்கின்ற நீ இவள் இங்ஙனம் வருந்தப் பார்த்திருத்தல் பக்ஷபாதமன்றோ? என்றபடி. 'இத்திருவினை' என்று இவளையுந் திருமகளாகவே சொன்னது, அவளுக்கு நிழல்போலிருக்கிறவளென்றாயினும் இவளைப் பார்க்கவேண்டாவோ? என்று வெறுத்துரைத்தவாறு. திரு - மகளிருட் சிறந்தவள்.

'கனைகுரல்' என்று பாடமோதி, கனைக்கிற குரலென்பாருமுளர். குரல் போழ் வாய் - தன்குரலால் (பிரிந்தாரை இருதுண்டமாகப்) பிளந்திடுகிற வாய் என்றும் உரைப்பர். பூங்கழி - பூக்களையுடைய கழியுமாம். வலம் - வெற்றியுமாம்.

உலகநடத்தைகள் எம்பெருமானைச்சேராமையாலாகுந் துன்பத்தையும் சேர்தலாலாகும் இன்பத்தையும் நினைப்பூட்டுதலால் வருந்துகிற ஆழ்வார்தன்மையைக் கண்ட அன்பர்கள், எம்பெருமானை நோக்கி 'இப்படி உலகம் முறையிடும்படி இவரை இவை நலியக்கடவனவோ?' என்று வெறுத்துரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். அன்றிற்குரல் பிரிவுத்துன்பத்துக்கும், ஆழிமுழக்கம் சேர்க்கையின்பத்துக்கும் ஸ்மாரகம். நின் வலம்புள்ளது நலம் பாடும் இது குற்றமாக - நம்மிடத்து எம்பெருமான் வந்துசேர்தற்கு ஈடான வேகத்தினையுடைய வாகனம் அவனுக்குச் சொந்தமாயிருக்கையில் நாம் இழ

* பெரியதிருமடல் - ௮௨, ௮௩.

ந்கவென்பேவில்லையே யென்று மகிழ்ச்சி பாராட்டுகிறேன் றுற்றாயாக என்க.
அடிமைச்செல்வமுடைமையால், ஆழ்வாரை 'திரு' என்றது; எம்பெருமா
னோடு நித்யாநுபவஞ் செய்யத்தக்கவ ரென்க.

கனாரூரம் - பண்புத்தொகை; நிலைமொழி வடமொழியாதலின், இயல்பு.
போழ்வாய் என்ற வினைத்தொகை, உவ்வினை பிறவினை (போழ்ந்த) பொருட்.
ஆக்கு - அசையுமாம். வையம், திரு - ஆகுபெயர்கள். புள்ளூர, அது - ஆறனு
ருபு. செய்வதே, ஏகாரம் - வினாவாகையால் தருதியன்மையிலாக்கும். திருமால் -
அன்மையினி.

இப்பாட்டுத் தாய்வார்த்தையென்றல், மிகச்சிறவாது.

ஆங்கவை - 'மிக்கிருப்பார்க்கு மத்தும் பாதகமான செக்கன்கழுநீ
இலே மணிபோதையென்ன, சந்திரோதயமென்ன, தென்றலென்ன இப்ப
டிப்பட்ட பாதகங்களைச் சொல்லித் தேதல்; அன்றிக்கே, மிழச்சொன்னவை
தன்னையே சொல்லித் தேதல்', இன்னவம்புள்ளூர் தலைப் பார்ம்நுகு றுற்றாக-
'உனக்கு அடிமைசெய்து அவன் தாழ்ப்பசயர்தாத்போலே வைசம்போதுவிட்டால்,
கவனத் தரிக்கவேணு மென்று ஆசைப்பட்டு அவளைப்பாடின இது குற்றமாக,'
வையகு விலம்புப்படி செய்வதே - 'அன்றில் கடலோசை தொடக்கமான
இவை இவளை ஈசிய அத்தாலே இவள் சோவுபடாகின்று சொன்ன காட்டார்
பழிசொல்ல நீர் விட்டுவைப்பதே! உம்முடைய பகிக்கு நோவுபடப் பார்த்
திருக்கை உமக்குக் குறையன்றோ? என்றபடி.' என்ற நம்பிள்ளையிட்ட வாக்
கியங்கள் அறியத்தக்கன. (ருஎ)

போலிகண்டு அழிகிற தலைவி ஆற்றாமைக்கு இரங்கல்.

ருஅ. திருமாலுருவொக்குமேருவம்மேருவிற்செஞ்சுடரோன்
திருமால்திருக்கைத்திருச்சக்கரமொக்குமன்னகண்டும்
திருமாலுருவோடவன்சின்னமேபிதற்றாநிற்பீர்
திருமாறலைக்கொண்டநங்கட்கெங்கேவருந்தீவினையே.

(இ - ள்.) மேரு - மகாமேருமலையானது, திருமால் உரு ஒக்கும் - திரு
மகள்கேள்வனான தலைவனது திருமேனியை ஒக்கும்; அ மேருவில் செஞ்சுட
ரோன் - அந்த மகாமேருவின் அருகிலே விளங்குகிற சிவந்த ஒளியையுடைய
சூரியன், திருமால் திரு கை திரு சக்கரம் ஒக்கும் - அத்தலைவனது அழகிய
கையிலுள்ள திருவாழியை ஒக்கும்; அன்ன கண்டும் - (அவ்வுருவத்தையும்
சக்கரத்தையும் நேரிற்காணுமல்) அவற்றிற்குப் போலியானவற்றையே
கண்டும், திருமால் உருவோடு அவன் சின்னமே பிதற்றாநிற்பீர் - அவனுரு
வத்தையும் அவனது அடையாளத்தையுமே (நேரிற்கண்டாற்போல அன்பு
மிகுதியாற் பரவசமடைந்து) பேசிப் புலம்புகின்றீர், திருமால் - திரு
பற்ற செல்வமான வேட்கையை, தலைக்கொண்ட - ஏற்றுக்கொண்டுள்ள,
நங்கட்கு - எமக்கு, தீவினை எங்கே வரும் - (பிரிவுக்குக் காரணமான) பாவம்
எப்படி வரக்கடவது? (எ - று.)

எம்பெருமானைக் காணுமைவில்லாத விரகமேயன்றி அவனது போலியைக்
காணுமளவிலும் அவனுகவே பாவித்து இடைவிடாது நாமோச்சாரணம்பண்
ணிவருகிற நல்லோரான நமக்கு, பிரிந்திருக்கைக்கு அடியான தீவினை எங்கே
வந்ததென்று தலைவி வெறுத்துரைத்தாள்.

திருமகளினது பொன்னிறமான திருமேனியின் ஒளி சேருகையாலே
தானும் பொன்னிறம் பொலியப்பெற்ற எம்பெருமானது பெரிய திருமேனி,
பொன்மயமான பெரிய மேருமலை போலு மென்பாள், 'திருமாலுரு வொக்
கும் மேரு' என்றாள். 'மால் தலைக்கொண்ட' என்பதற்கு - 'ஆசையின் மேலெ
ல்லையிலே நிற்கிற' என்றும் உரைப்பர். பிரிந்த தலைவி தலைவன்போலிகண்

அவனுகவே பாவித்து வாய்பிதற்றுவதை, * "கேட்ற ருல்றத்தினை நோக்கி
நெடியோலே வாவென்று கூவும்," † "செய்யதோர் ஞாயிற்றைக் காட்டிச் சிரீ
தான் மூர்த்தி யீதென்னும்" என்பவற்றிலுங் காண்க.

பகவத்பக்தியுடையாரைப் பாவம் அணுகா தென்னும், பாவங்கழிந்தவர்
களுக்கே பக்தி பிறக்கு மென்றுமிருக்க, அத்தப்பக்தியின் மேலெல்லையிலே
நிற்கிற நமக்கு, பேறுபெறுமைக்குக் காரணமான பாவம் வர விரகுண்டோ?
என்று ஆழ்வார் வருந்தியுரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். பக்தி
யின் மேலெல்லை - எம்பெருமான் பக்கலிலேயன்றி எம்பெருமான் வடிவத்தை
யொக்கும்பொருளிலும் ஈடுபடுதல்.

அன்ன - பெயர். சின்னம் என்னும் வடசொல், இன்ன மெனத் திரிந்தது. (ருஅ)

தலைவன்கலவிக்கு விரைகிற தலைவி இரங்கல்.

ருகூ. தீவினைக்காருநஞ்சைநல்வினைக்கின்னமுதத்தினைப்
பூவினைமேவியதேவிமணாளனைப்புன்மையெள்கா
தாவினைமேய்க்கும்வல்லாயனையன்றுலகீரடியால்
தாவினவேற்றையெம்மானையெஞ்ஞான்றுதலைப்பெய்வனே.

(இ - ள்.) தீவினைக்கு ஆரு நஞ்சை - (அடியார்களுடைய) பாவத்துக்குப்
பொறுத்தற்கரிய விஷம்போல்பவனும், நல் வினைக்கு இன் அமுதத்தினை - (அடி
யார்களது அடிமையாகிய) நல்லதொழிலுக்கு இனிய அமிருதம்போல இனிப்
பவனும், பூவினை மேவிய தேவி மணாளனை - தாமரைமலரைத் தன
திருப்பிடமாகக் கொண்டவளும், பூவினை மேவிய தேவி மணாளனை - (அத்) திருமகளுக்குக் கணவனும், புன்மை
க்கு இடமாகக்கொண்டு பொருந்திய திருமகளுக்குக் கணவனும், புன்மை
எள்காது ஆவினை மேய்க்கும் வல் ஆயனை - சிறுமைக்கு இகழாமற் பசுக்களை
மேய்க்கும் வலிமையையுடைய இடையனானவனும், அன்று உலகு ஈர் அடி
யால் தாவின ஏற்றை - அக்காலத்தில் உலகங்களை இரண்டு அடிகளாலே அள
ந்துகொண்ட மேன்மையுடையவனுமான, எம்மானை - எமது தலைவனை,
எஞ்ஞான்று தலைப்பெய்வன் - எப்பொழுது சேர்வேன்? (எ - று.)

தீவினைக்கு அரு நஞ்சு - கொடிய துன்பத்தை விளைக்கிற தீக்கருமங்களை
எளிதில் ஒழிப்பவன், நல்வினைக்கு இன் அமுதம் - தன்பக்கல் அடிமைசெய்
தார்க்கு மிகவும் இன்பமயமாயிருப்பவன்; அவர்கள்பக்தியை அழியாதவளர
ச்செய்பவன். இங்கே, 'நல்வினை' என்றது, முத்திக்குக்காரணமான பிரபத்
திலை; இதுவே, சிறவித்துன்பந் தீர்த்துப் பெருகல்முதலும் உபாய மாதலால்,
நல்வினையெனப்பட்டது; அழியுந்தன்மையனவான சுவர்க்கஇன்பம் முதலிய
காமியபலன்களைத்தரும் புண்ணியச்செயல்களை யன்று; அவை, பிறப்புத்
துன்பத்தை யொழிக்கும் உபாய மல்ல. தீவினை யென்றதில், பாவச்செயல்
களோடு புண்ணியங்களும் அடங்கும். திருமகள், தாமரையைத் தனது
திருப்பிடமாகக் கருதி அதிலிருந்தாலும், சிறப்புக்கும் மென்மைக்கும் அழகுக்கும் தக்க இடமாகக் கருதி அதில்வீற்
றிருத்தல் தோன்ற, 'பூவினை மேவிய தேவி' எனப்பட்டாள். வேதமக்கொ
ண்டவன்போலவன்றிச் சாதிகுணத்தொழில்களில் உறைந்து இழிந்தநிலைமை,
'வல்லாயன்' என்றதனால் தோன்றும். 'ஏறு' என்றது, மேம்பாடு விளக்கவந்த
உபசாரவழக்கு; ஏறு காளை சிங்கம் இவ்விசொற்கள், ஆண்பாற்கு வருகையில்,
சிறப்புப்பொருளுணர்த்துவனவாம்.

அடியார்கட்குப் பகைதீர்ப்பவனும் அடிமைக்கு இனியனும் புருஷகார
மான திருமகளுக்குக் கணவனும் அன்பர்க்கு எளியனும் எல்லாவுலகையும்
இழப்பித்தியவனுமான எம்பெருமானை எப்பொழுது சேர்ந்து அநுபவிக்கப்
பெறுவேனென்று ஆழ்வார் பேற்றுக்கு விரைதல், இதற்கு உள்ளுறை.

* திருவாய்மொழி - ருப்பத்தொன்காந்திருப்பதிகம் - ஏ.
† " " உ.

பொருள். குலசேகராழ்வாரும் *"கடல்வினாருங் கருமேனியம்மான்றன்னைக் கண்ணுரக் கண்டுகொண்டு களிக்குநாளே," † 'மாலோன்றன்னைக் கண்டுபக் கலவியெய்தி வல்வினையேன் என்றுகொலோ வாழுநாளே" என்று அருளிச் செய்தல் காண்க.

'தீவினைக்கருநஞ்சை நல்வினைக்கின்னமுதத்தினை' என்ற பாடமே, எல்லாரும் வழங்குவது; எல்லாமூலப்பிரதிகளிலும் எல்லா வியாக்கியானப்பிரதிகளிலும் அப்படியே யுள்ளது: ஆயினும், தமிழ்நூலியல்பை நோக்கி, 'தீவினைக்கருநஞ்சை நல்வினைக்கின்னமுதத்தினை' என்றபாடங்கொள்ளப்பட்டது. 'தீவினைக்கு' என்றதில் ஐ பொருட்டுப் பொருள் மயங்கிவந்த உருபு; 'கரு' என்பது ஆகு எனக் கொள்ளப்படும்; 'நஞ்சை' என்றதில் ஐ சாரியையின் வந்தது; அருமையென்னும் பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு ஆருளை என நின்றது. அன்றியும், தொல்காப்பியத்தில், பலபுள்ளிகளுக்குச் சொல்லிலக்கணமாக உண்டாகுமென்னும் விதி இதற்குப் பொருந்தாமையின், அதனை எடுத்துக்கூறலாயிற்று. ஏனையவிடங்களில் 'ஆருயிர்' எனவும் 'ஆருளை' எனவும் வழங்குவதையும் அறிக. தீவினைக்கு ஆரும் நஞ்சு எனப்பிரித்து, தீவினையைப் பறித்தற்குப் பூரணமான நஞ்சு என்று பொருள் கொள்ளவும் கூடுமாயினும், அது பிரசித்தமல்லாமையின், 'ஆக்கையொன்றாக', 'ஆற்ற லரிய' என்ற காணப்படுகிற உரையோடு மாறுபடும். 'கருநாகத் தல்வினை' என்றுமிடத்தும், ககரமெய் இரட்டியாது, விரித்தல் விகாரம். 'தீவினை கட்கருநஞ்சை நல்வினைக் கின்னமுதை' என்றபாடம், எல்லாவியாக்கியானங்களிலும் எடுத்திருக்கிற பிரதீகத்துக்கு மாறும். 'தீவினைகளுக்கு' என்றதின், இங்ஙனம் பல்பலரகசியங்களைப்பெயர்க்குப் பன்மைச்சொல்லாற் பொருள் விவரிக்க இடமிருக்கும் பன்மைவிகுதியோடு பாடங்கொள்ளவேண்டி வருமென மறுக்க. அன்றியும், வாதிகேசரி அழகியமணவாளசீயர் செய்தருளின் தேசவுரையில், 'கொடியதாய்த் தீக்கத்தை விளைப்பதான துஷ்கர்மத்துக்கு' என ஒருமையாகவே பதவுரைசெய்திருத்தலையும், 'அருநஞ்சினை' என்றால், எழுத்தும் 'அருநஞ்சினை' என்றும் பாடங்கொள்ளுகிறதற்குத் தடையாதலையும், 'தீவினைகட்கு' என நோக்குக. மேலும், மூன்றும்அடியில் 'ஆவினை' என்ற பல்பகாவிதியைப் பெயர்க்கு - 'பசுக்களை' என்று உரைத்ததையும், இப்படியே மூன்றாமடி யிலும் நாலுமூலும் பலவிடத்தும் இருத்தலையுங் காண்க. வியாக்கியானங்களில் 'அருநஞ்சை' என்ற பிரதீகம் எடுத்திருப்பது 'ஆருநஞ்சை'என்றபாடம் கூறுதற்குத் தடையாகாதோ வெனில்;—ஆகாது: 'அருநஞ்சை' என எடுத்தது, பொருட்பொருத்தத்தை நோக்கி யென்றும், பாடப்போக்கைநோக்கியன்றென்றுங் கொள்க. இனி, 'தீவினைக்கருநஞ்சை' என்றே பாடங்கொண்டு, வேதப்பிரயோகம் மற்றையிலக்கணவிலக்கியப்பிரயோகங்களுக்கு மாறுபடுதல் முன்னென்றுபோல, 'ஆர்ஷத்வாத் ஸந்தோஷ:' என்கிற நியாயத்தினுக்கே சமாதானங்கூறி யமைத்திடுதலும், எமக்கு உடன்பாடாம். "அறிவையும், 'ஸ்ருஷ்டங்களுக்கு ஐதையருமிடத்தே செய்யுள்விகாரங் கொள்ளப்படும்' என்ற தமிழ்நூற்கொள்கையையுந் தழுவியே 'ஆருநஞ்சைக்கல்' எனப் பாடங் கொள்ளப்பட்டதென்க. இலக்கணவரம்புக்கு அடங்காமல் வரும் ஆர்ஷப்பிரயோகம் அமைக்கப்படுதலைத் தண்டியலங்காரத்திலுங் காண்க.

என்தாது, என்கு - பகுதி. (௫௯.)

* பெருமாள்திருமொழி - முதல்திருப்பதிகம் - கக.

† „ „ ௪.

தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி ஆற்றாது உரைத்தல்.

௬௦. தலைப்பெய்தியானுன்றிருவடிசூடுந்தகைமையினு
னிலைப்பெய்தவாக்கைக்குநோற்றவிம்மாயமுமாயஞ்செவ்வே
நிலைப்பெய்திலாதநிலைமையுங்காண்டோறசுரர்குழாந்
தொலைப்பெய்தநேமியெந்தாய்தொல்லையூழிசுருங்கலதே.

(இ - ள்.) அசுரர் குழாம் - அசுரர்கூட்டத்துக்கு, தொலை பெய்த - அழிவைப் பண்ணின, நேமி - சக்கராயுதத்தையுடைய, எந்தாய் - எமதுதலைவனே! யான் - நான், உன் திருஅடி - உனது திருவடித்தாமரைமலர்களை, சூடும் - (எனது) தலைமேற் கொள்ளும்படியான, தகைமையினால் - அடிமைக்குரிய தகுதியினால், தலைப்பெய்து - (யான் உன்னைச்) சேர்ந்து, நிலைப்பு ளமாகிய தகுதியினால், நிலைப்பெய்த - நிலைபெற்றிருக்கும்படியாக, ஆக்கைக்கு - இந்தவுடம்பைப்பெறுதற்கு, நோற்ற - தவஞ்செய்த, இ - இந்த, மாயமும் - ஆச்சரியத்தையும், மாயம் - இந்த ஆச்சரியம், செவ்வே நிலைப்பு எய்திலாத - ஒருபடியாக நிலைநின்று முடிவு பெறமாட்டாத, நிலைமையும் - நிலைமையையும், காண்தோறு - நோக்குந்தோறும், தொல்லை ஊழி சுருங்கலது - பழமையான [அநாதியான] காலம் சுருங்குகிறதில்லை; (எ - று.)

நான் உன்னைச் சமீபித்து உனது திருவடிகளைத் தலைமேற்கொண்டு வழிபடும்படியான இவ்வுடம்பைப் பெறுதற்கு நல்லதவஞ்செய்துவைத்திருந்தும் அப்பேறு முட்டுமுடியக் கைகூடாது இடையில் நீங்குதலை ஆலோசிக்குமிடத்து ஆற்றாமையாற் காலம் மிகநெடுகித்தோன்றுகிறது என்பதாம். சுருங்கலது என்பதற்கு - உடன்பாடாக, சுருங்குதலுடையது எனப்பொருள்கொள்வதாயின், இப்படியே என்காலம் கழிந்துவிடுகிறதே யென்று இரங்கியபடி. முற்பிறப்புக்களில் மிகப்பெருந்தவஞ் செய்திருந்தாலன்றி, இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய தலைவனைப் பெறுதல் இயலாதாதலால், 'நோற்ற இம்மாயம்' என்றது.

எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து அவன் திருவடிகளையேவணங்கி அதனையே பேற்றுக்குச்சாதனமென்று நிலைபெறுதற்கு உறுப்பான இவ்விலக்ஷணசரீரத்தைப் பெற்றிருத்தலையும் அப்படிப்பெற்றிருந்தும் பூர்ணாநுபவம் கிடைத்திடாமலிருத்தலையும் நோக்குமிடத்துக் காலவிளம்பம் பொறுக்கமுடியவில்லை யென்று ஆழ்வார் கலங்கியுரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'உன் திருவடிகளிலடிமையாலல்லது செல்லாதபடியான சரீரத்தைப் பெற்றபடியையும், அப்படியிருக்கச்செய்தே அவ்வடிமையை இழந்திருக்கிற இருப்பையும் அநுசந்திக்கக் காலம்போருகிறதில்லை யென்கிறார்' என்பர் அப்பிள்ளை. 'மாயம் செவ்வே நிலைப்பெய்திலாத நிலைமை' என்பதற்கு-இவ்வுடம்பு நிலையில்லாததாயிருக்குந்தன்மை யென்றும், பிரகிருதிசம்பந்தத்தோடிருக்கையில் உண்டான அடிமைக்குணம் ரஜோகுண தமோகுண சம்பந்தத்தால் நிலைபடாது சலிக்கக்கூடிய தன்மை யென்றும் உரைப்பர். 'சூடும்' என்றதனால், *"கோலமா மென் சென்னிக்கு திருவடி மலரெனக் கொள்ளப்பட்டது; உன் கமலமன்ன குரைகழலே" என்பதுங் காண்க. ஆயிரம்பிறப்புக்களிற் செய்த நோன்பின் பயனாகவே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவஜந்மம் கிடைப்பதாதலால், 'ஆக்கைக்கு நோற்ற இம்மாயம்' எனப்பட்டது.

தலைப்பெய்தல் - ஒருசொல். தலைப்பெய்தியான் - குற்றியலிகரம். தலைப்பெய்த லென்பதற்கு - தலையின்மீதுவைத்த லெனப் பொருள்கொள்ளலாகாது; பின்பு 'சூடும்' என வருதலால். 'தொலைப்பெய்த' என்பதை, தொ

* திருவாய்மொழி - மூப்பத்துமூன்றாந்திருப்பதிகம் - ௯.

லைப்பாய்த என்பதன் தொகுத்தலாகி, தொலைக்கும்படி பிரயோகிக்கப்பட்டவைப் பொருள் கொள்ளுதலுமுண்டு; எய்தல் என்பது அப்பிரிவுக்குரிய வினையாதலால். (க௦)

தோழிக்குத் தலைவி தன் கற்பு உணர்த்தி அறத்தொடுநிற்றல்.

கக. சுருங்குறிவெண்ணெய்தொடுவுண்டகள்வனைவையமுற்று
மொருங்குறவுண்டபெருவயிற்றாளனைமாவலிமாட்
டிருங்குறளாகியிசையவோர்மூவடிவேண்டிச்சென்ற
பெருங்கிறியானையல்லாலடியேனெஞ்சம்பேணுவதே.

(இ - ள்.) சுருங்கு உறி - சுருக்குக்கட்டப்பட்டுள்ள உறியிலே சேமித்து வைக்கப்பட்ட, வெண்ணெய் - வெண்ணெயை, தொடு உண்ட - வருந்தி யிறுத்து அமுதுசெய்த, கள்வனை - களவையுடையவனும், வையம் முற்றும் ஒருங்கு உற உண்ட - உலகமுழுவதையும் ஒருசேர விழுங்கி உட்கொண்ட, பெரு வயிற்றாளனை - பெரிய திருவயிற்றையுடையவனும், மாவலிமாட்டு - மகாபலிச்சக்கரவர்த்தியினிடத்தில், இரு குறள் ஆகி - பெரிய வாமனனாய், இசைய - (அவன் தானே கொடுக்கும்படி) இசையும்படி, ஓர் மூ அடி வேண்டி - ஒரு மூன்றடி நிலத்தை இரந்துகொண்டு, சென்ற - போயருளின, பெரு கிறியானை அல்லால் - மிக்க தந்திரமுடையவனுமான திருமாலை யல்லாமல் (வேறொருத்தனை), அடியேன் நெஞ்சம் பேணாது - (அடியேனுக்கு) அடிமையான என் மனம் விரும்பாது; (எ - று.)

தலைமகள் களவொழுக்கத்தால் திருமாலாகிய தலைமகனைக் கூடியிருக்க, அந்நிலையையறியாத பெற்றோர் அவளை பிறர்க்கு மணஞ்செய்விக்க ஒருப்பட, அதனையறிந்த தலைமகள், தனது பாங்கியைத் தோழிமூலமாகச் செவிலிக்கும் அவள்மூலமாக நற்றாய்க்கும் அவள்மூலமாகத் தந்தைக்கும் மற்றும்பெரியோர்க்குந் தெரிவித்துத் தன்னை அவனுக்கே மணஞ்செய்துவைக்கும்படி செய்துகொள்ளவிரும்பி அத்தலைமகன் தன்கருத்தைத் தோழிக்கு வெளியிட்டு ரைத்தது இது; இங்ஙனம் களவை வெளிப்படுத்தல், 'அறத்தொடுநிற்றல்' எனப்படும். 'தொடுவுண்டகள்வன்' என்கையாலே, களவின்கண் புணர்ச்சி தோற்றிற்று; 'வையம்' இத்யாதியாலே, நிலையுதவி தோற்றிற்று; 'மாவலிமாட்டு' இத்யாதியாலே, தானே குறையிரந்து வரைந்துகொள்ளும் பெருவுடைமை தோற்றிற்று' என்ற அழகியமணவாளசீயருரை, அறியத்தக்கது.

சுருங்குறி - கன்னக்கயிற்றை உருவி யிறுக்கும்படியா யமைக்கப்பட்ட உறி யென்க. இருங்குறள் - மிகக்குறிய வடிவம்: பெரியவத்தைக் கொண்ட குறவடிவமுமாம்; மேன்மையுடைய வடிவமுமாம்; கரிய குறள்வடிவமுமாம்.

அடியார்கள்பக்கல் அன்புடையவனும் ஆபத்துக்கு உதவுபவனும் முதன்மையானவனுமான எம்பெருமானை யொழிய வேறொருவனை என்னெஞ்சம் அறியாதென்று ஆழ்வார் அன்பர்க்கு உரைத்தல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். 'சுருங்குறி வெண்ணெய் தொடு வுண்ட கள்வன்' என்றதனால், இவ்வுடம்பாகிய சிக்கத்திலே கட்டுப்பட்டுள்ள வெண்ணெயின் தன்மையான முமுக்ஷுவாகிய ஆத்மாவை எவரும் அறியாதபடி விரும்பி கைக்கொண்டு அநுபவிப்பவ னென்பது தோன்றும்.

வேண்டி யென்பதை வேண்ட என எச்சத்திரிபாக்கியுமாம். 'ஒருங்குற' என்ற பாடம், எப்பிரதிகளுக்கும், வியாக்கியானங்களின் போக்குக்கும், இல்முறைக்கும் மாறும். (கக)

வேந்தற்குற்றுழிப்பிரிவில் தலைவனைக்குறித்துத் தலைவி இரங்கல்.

கஉ. பேணலமில்லாவரக்கர்முந்நீரபெரும்பதிவாய்
நீணகர்நீளெரிவைத்தருளாயென்றுநின்னைவிண்ணோர்
தாணிலந்தோய்ந்துதொழுவர்நின்மூர்த்திபல்கூற்றிலொன்று
காணலுமாங்கொலென்றேவைகன்மாலையுங்காலையுமே. [அ

(இ - ள்.) பேண் நலம் இல்லா - (உன்னை) விரும்பிப் பக்திசெய்தலாகிய நற்குண மில்லாத, அரக்கர் - இராக்கதர்களது, முந்நீர பெரு பதிவாய் - கடலாகிய பெருநீரையுடைய பெரிய மலையிடத்தி லுள்ள, நீள் நகர் - பெரிய லங்காபுரியில், நீள் எரி வைத்தருளாய் - பெரிய நெருப்பை வைத்து அழித்தருளுவாய், என்று - என்று சொல்லிப் பிரார்த்தித்து, நின்னை - உன்னை, விண்ணோர் - தேவர்கள், வைகல் - நாள்தோறும், மாலையும் காலையும் - இரண்டு சந்திகளிலும், தாள் நிலம் தோய்ந்து தொழுவர் - தங்கள் கால்கள் தரையிலே படும்படி வந்து வணங்குவர்; (அவர்கள் அங்ஙனம் வணங்குதல், தங்கள்பகையை யழிப்பிக்கும்பொருட்டே யன்றி), நின் மூர்த்தி பல் கூற்றில் ஒன்று காணலும் ஆம் கொல் என்றே - உனது வடிவத்தின் பல அம்சங்களுள் ஒன்றையேனும் பார்க்கவேண்டுமென்றோ? [அன்றென்றபடி]; (எ - று.)

"தோள்கண்டார் தோளேகண்டார்" என்றபடி உனது அழகிய திருவடிவத்தில் ஓரம்சத்தைக் கண்குளிரக் கண்டு அநுபவித்தலும் அறியாதவராயிருக்க, தேவர்கள் அதனை ஆசைப்பட்டு வேண்டாமல் உன் காலில் விழுந்து எப்பொழுதும் தம் பகையை அழித்துத்தரவேண்டுமென்று வேண்டுவதே! என்று அவர்களைப் பழித்து இரங்குகிறாள். வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிவாவது - ஒருவேந்தனுக்கு ஒருவேந்தன் தோற்று வந்து சரணமடைந்தால் அவனுக்கு உதவிசெய்யப் பிரிதல். தன்னைத் தலைவன் பிரிதற்குக் காரணம், அரக்கர்க்குத் தோற்றுச் சரணமடைந்த வேண்டிய தேவர்களின் வேண்டுகோளா மென்று, அவர்களைப் பழித்தாள். 'காணலுமாங்கொலென்றே' என்றதனால், தான் தலைமகனைக் காணலுற்றுக் கவலுதல் தோன்றும்.

பேண் நலம் - தன்னுயிரைப்போலவே பிறவுயிரையுங் கருதி எல்லாப் பிராணிகளும் உய்ந்துவாழவேண்டுமென்ற எண்ணமுமாம். 'அது இல்லாத அரக்கர்' எனவே, பிறரைவருத்துபவ ரென்றவாறு. பதி என்றது, இலங்காபுரிக்கு இடமான த்வீபத்தை. பெரும்பதி யென்றும் நீணக ரென்றும் கூறியதனால், வரபலத்தால் எவராலும் அழித்திடவொண்ணாமை தோன்றும். நீள் எரி வைத்தல் - இராவணனுக்கு அஞ்சி அகலச்செல்லுந் தன்மையனான அக்கினியை அவ்வச்சந்தவிர்த்து அங்கே அழியாது வளரச் செய்தல். இங்ஙனம்வேண்டியது, இலங்கையிலுள்ள இராக்கதர்களை வேரோடு அறுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தபடி. 'தாள் நிலந்தோய்ந்து' என்றதனால், தேவர்கள் பூலோகத்தில்வந்து திருப்பாற்கடலைச் சார்ந்து பரமனைப் பணிந்து வேண்டியமை தோன்றும்; அன்றி, 'தாள்நிலந்தோய்ந்து' என்றதனால், தெய்வத்தன்மை குலைதல் குறிப்பிக்கப்பட்ட தென்னவுமாம்: தமது இருப்பிடமாகிய சுவர்க்கம் பகைவர்கைவசப்படவே, அங்கு நிலையழிந்து பூமியிலே வந்து கிட்டின ரென்றலும் ஒன்று. இனி, நிலந்தோய்ந்து தாள் தொழுவர் என மாற்றி, தரையிலே சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து உன் திருவடிகளை வணங்குவ ரென்றலுமாம். நின்பல்மூர்த்தியில் ஒருகூறும் என மாற்றியும் உரைப்பர்.

உன்னுடைய இனிய வடிவை அநுபவிக்க ஆசைப்படாமல் தத்தமது இஷ்டசித்திக்காகத் தேவர்கள் உன்னைப் பூமியில் வந்துபிறந்து பகையழித்து அக்காரியஞ்செய்து தலைக்கட்டித்தரும்படி வேண்டிப் பிரயோஜனாந்

நாயகனாரென்றனரே என்று ஆழ்வார் இரங்கிக் கூறல், இதற்கு உள்ளுறை பொருள். இதனால், இவர் எம்பெருமானை அநுபவித்தலையே விரும்புதல் தோன்றும்.

முன்சீர - குறிப்புப்பெயரெச்சம். எம்மீற என்ற ஏகாரம், வினவகையால், எதிர்மறை குறிக்கும். (௬௨)

இருள் கண்டு அஞ்சுகிற தலைவி தோழி செவிலியரை வெறுத்தல்.

௬௩. காலைவெய்யோற்குமுன்னோட்டுக்கொடுத்தகங்குற்குறும்பர்
மாலைவெய்யோன்படவையகம்பாவுவரன்னகண்டுங்
காலைநன்ஞானத்துறைபடிந்தாடிக்கண்போதுசெய்து
மாலைநன்னாவிற்கொள்ளார்நினையாரவன்மைப்படியே.

(இ - ள்.) காலை - உதயகாலத்தில், வெய்யோற்கு முன் - சூரியனாகிய சக்கரவர்த்திக்கு எதிரிலே, ஓட்டு கொடுத்த - (நிற்கமாட்டாமல்) புறங்கொடுத்தோடுதலைச் செய்த, கங்குல் குறும்பர் - இருளாகிய சிற்றரசர்கள், மாலை - சாயங்காலத்திலே, வெய்யோன் - அந்தச்சூரியனாகிய பேரரசன், பட - அழிய, வையகம் பாவுவர் - (தாங்கள்) உலகமுழுவதும் பரவுவார்கள்; அன்ன கண்டும் - அப்படிப்பட்ட கொடுமைகளைப் பார்த்திருந்தும், (உலர்), காலை - இச்சமயத்துக்கு ஏற்றபடி, நல் ஞானம் துறை படிந்து ஆடி - நல்ல ஞானமாகிய துறையிலே இறங்கி மூழ்கி [பகவத்ஞானமாகிய வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு], கண் போது செய்து - (பக்தியைச் சப்படுதலால்) கண்களை மூடிக்கொண்டு, மாலை - (என்னுடைய தலைவனான) திருமாலை, நல் நாவில் கொள்ளார் - நல்ல தங்கள் நாவினால் பெயர்கூறித் துதியார்; அவன் மை படி - அவனது கரிய திருமேனியை, நினையார் - நினைத்தலுஞ்செய்யார்; (எ - று.)

தலைமகள் எம்பெருமானாகிய தலைமகனைப் பிரிந்து அப்பிரிவை ஆற்றாதிருக்கிற நிலையில், சூரியன் அஸ்தமித்துக் காமோத்தீபகமான இராப்பொழுது வந்து எங்கும் இருள் பரவி அவ்விருள் எம்பெருமானது கரிய திருமேனியை ஞாபகப்படுத்தி வருத்த, அதற்கு ஆற்றாத அத்தலைமகள், *"உலகேழுமுண்டான் சொன்மொழி மாலை யந்தண்ணந்துழாய் கொண்டு சூட்டுமினோ" என்று சொல்லும்படி தன் நோய்க்குப் பகவந்நாமோச்சாரணமாகிய மந்திரபரிகாரத்தையே யுடையவளாதலால், தன் நோய்நிலையையும் அதன் பரிகாரத்தையும் ஆராய்ந்து நடத்தாத தோழியர் செவிலியரென்பவரைக் குறித்து வெறுத்துக் கூறியது, இது. முதலின வாக்கியத்தால், இருளின் கொடுமையை வெளியிட்டாள். பின்னின வாக்கியத்தால், அவ்விருள் அவனது திருமேனிக்கு ஸ்மாரகமாய்த் தன்னை வருத்துதலைத் தோழிமுதலியோர் அறியாமையையும், அறிந்து அந்நோய்தணிக்கும் உபாயத்தைச் செய்யாமையையும் பழித்தவாறு.

இப்பாட்டின் முதல்வாக்கியத்தைக் கீழ் ௬௩ - ஆம்பாட்டின் முதல்வாக்கியத்தோடு ஒப்பிடுக. வெய்யோன் - உஷ்ணகிரணமுடையவன்; பகைவர்க்குக் கொடிய பராக்கிரமசாலி. குறும்பர் - குறுநிலமன்னர். அன்ன கண்டும் - அநியாயமாக நடக்கிறதென்று செங்கோலரசன் அழிந்ததையும், சமயம்நோக்கி எளியாரைவருத்தும் அநீதியை யுடைய கொடுங்கோலரசர் பரவினதையும் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்த்திருந்தும் என்றபடி.

உலகத்தில் அநேகர் †"வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்" என்றபடி, காலையும் மாலையும் மாறிமாறிவருதலாற் காலங்கழிகிறபடியைக் கட்புலனாகக் கண்டுவைத்தும் தமது நிலையாமையாக்கைகளின் நிலையாமையிற்கரு

---

* திருவிருத்தம்-௨௦.
† நாலடியார் - அறன்வலியுறுத்தல் - ௯.

த்தான்றதலின்றி எம்பெருமான்பக்கல் ஈடுபட்டுக்கொள்ளாமல் வீணேயிழந்து படுகிற பலபேரையும் நோக்கி, அவர்களைக்குறித்து ஆழ்வார் வெறுத்து அருளிச்செய்தது, இதற்கு உள்ளுறைபொருள். இவர் உலகத்தாரைச் சீர்திருத்தி உய்வித்தற்பொருட்டுத் திருவவதரித்தவராதலாலும், மிக்கஜீவகாருண்யமுடையவராதலாலும், பிறரிழவுக்குப்பரிவுகொள்ளக் கடவராயினர். முதலிரண்டடிகளால், பகலும் இரவுமாக மாறிமாறிவந்து ஆயுள்நாளைக் கழியச்செய்தலை எடுத்துக்காட்டியபடி. இது, செல்வநிலையாமைக்கும் ஒரு திருஷ்டாந்தமாம். காலை - சத்துவகுணப்பிரதானமான விடியற்காலத்தில், நல் ஞானத் துறை படிந்து - சிறந்த ஆத்மஞானத்துக்கு இறங்குதுறையாகிய ஆசாரியனை வணங்கி, ஆடி - அவனுபதேசத்திலே யாழ்ந்து, கண் போது செய்து - (விஷயாந்தரங்களில்) அறிவுசெல்லாதபடி அதனை உள்ளடக்கி, மாலை நல் நாவில் கொள்ளார் - தங்கள்பக்கல் அன்புடைய சர்வேசுவரனை நல்ல நாவினால் துதியார்; அவன் மை படி நினையார் - அவனுடைய கரியதிருமேனியைத் தியானித்தலுஞ்செய்யார் என்று நாட்டாரைப் பழித்தார். நல்ஞானம் - பகவத்விஷயஞானமே நல்லஞானம்; மற்றைவிஷயமான ஞானமெல்லாம், அஜ்ஞானமும் விபரீதஞானமுமா மென்க. ஸ்நாநத்துக்கு உரிய காலம் வைகறையாதலால், 'துறைபடிந்தாடி' என்பதற்கு ஏற்ப 'காலை' எனப்பட்டது. 'கண்போதுசெய்து' என்பதற்கு - இரட்டுறமொழிதலென்னும் உத்தியால், 'கண்போதுசெய்து' என்றும் பொருள்கொள்க; எம்பெருமான்பக்கலிலே ஞானமென்னும் உட்கண் மலர்ந்து என்றும் பொருள்கொள்க; *"ஒண்டாமரையாள் கேள்வன், ஒருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்னக்கடவதிறே. 'கண்போதுசெய்து'—'போதுசெய்து' என்று - மொட்டிக்கைக்கும் பேர், அலருகைக்கும் பேர்; 'புறம்புற்ற விஷயங்களில் கண்செம்பினித்து என்னுதல், பகவத்விஷயத்திலே விழித்து என்னுதல்' என்ற அறியத்தக்கது. †"பெயரினையே, புந்தியாற் சிந்தியாது ஓதி யுருவென்னும், அந்தியா லாம்பய னங்கென்" என்றபடி, மனப்பூர்வமாகத் தியானித்தலின்றிச் சொன்மாத்திரத்தால் ஓதி உருவிடுதல் சிறப்பன்றாதலால், 'மாலை நன்னாவிற்கொள்ளார்' என்றமாத்திரத்தோடு நில்லாமல் 'நினையாரவன்மைப்படியே' என்றும் அருளிச்செய்தது. போது - மலரும்பருவத்து அரும்பு. நல் நா - பகவானைத் துதிப்பதற்கென்றே அமைந்த நா; ‡"நாராயணவென்னா நாவென்ன நாவே" என்றார் பிறரும். (௬௩)

ஓட்டு - ஓடுதல்; முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

தலைவியைக்கண்ட பாங்கன் மீண்டு தலைவனையடுத்து வியந்துகூறல்.

௬௪. மைப்படிமேனியுஞ்செந்தாமரைக்கண்ணும் வைதிகரே
மெய்ப்படியாலுன்றிருவடிசூடுந்தகைமையினா
ரெப்படியூராமிலைக்கக்குருட்டாமிலைக்குமென்னு
மப்படியானுஞ்சொன்னேனடியேன்மற்றியாதென்பனே.

(இ - ள்.) மை படி மேனியும் - நீலநிறம் செறிந்த திருமேனியையும், செம் தாமரை கண்ணும் - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களையு முடைய, உன் - உனது, திரு அடி - திருவடித்தாமரைமலர்களை, வைதிகரே - வேதவிதிமுறைமையொழுக்கமுடையவர்கள்தாமே, மெய் படியால் - உண்மையான நெறியால், சூடும் - (தம்) தலைமேற்கொண்டு வணங்கும்படியான, தகைமையினார் - தன்மையுடையவர்கள்; எ படி ஊர் ஆ மிலைக்க குருடு ஆ மிலைக்கும் என்னும் அ படி - எப்படி (வெளியில் மேய்ந்து மீண்டு) ஊர்ந்சார்ந்த

---

* முதல்திருவந்தாதி - ௬௭. † முதல்திருவந்தாதி - ௧௧.
‡ சிலப்பதிகாரம் - ஆய்ச்சியர்குரவை.

(கண்டு தெரிந்த) பாக்கள் (இடம்பிடித்த) கவிகைக் குருட்டுப்பசுவுங் கூட்டிக் கனைக்கு மென்று (உலகத்து) சொல்லுவோர் அப்படியே, யாரும் சொல்லொ ணாதும் (உலகின் குறை) கூறினேன்; அடியேன் மற்று யாது என்ன (உரை) அடியவனான நான் வேறொன்றை என் சொல்லுவேன்! (எ-று.)

இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரிந்த தலைமகன் தான் அத்தலைமகளை மீண்டுஞ் சேர விரும்பி அவளது அழகு முதலியவற்றைத் தன்கருத்தோ டுடன் பாராட்டுகின்ற, அவனைக்கண்டு 'ஒருமைப்பாடாக நீ முன்னை மொழிந்த தகாது' என்று அவன் இடித்துரைத்த பாங்கன், அவ்வாறு கண்டு அவ்வழகின் திறம்பற்றி [illegible] பாங்கன், [illegible] உச்சமாகக் காணப்படுத்தி, அவன் சொன்னவண்ணமே அப்படியே தான் சென்று சோலையில் அவளைக்கண்டு, அவளது அழகு [illegible] கேளிற் கொக்கி வியந்து, 'இத்தகைமையாளைக் கண்டபின் காமவேதனையால் மிக வருந்தாநின்றதும் [illegible] இப்படிப்பட்டவளைக் கண்டு பிரிந்தும் [illegible] ஆயிருக்கின்றவனே [illegible] ஆராய்ச்சியின்றி இடித்துரைத்தேன்' என்று சொல்லி, இரங்கித் தலைமகனிடம் சென்று, விரைந்து நீ சென்று [illegible] தலைவியைக் கூடுவாயாக என்று கூறியது, இது. 'மையப் படிமேனியுஞ் செந்தாமரைக்கண்ணும்' என்ற அடைமொழிகளால் அவ் வழிபாடு செய்ததற்கு ஏற்ற வடிவழகுடையாய் நீ யென்றும், 'வைதிகரே மெய்ப்படியால் உன் திருவடி சூடுந் தகைமையினோர்' என்றதனால் அங்ஙனே யாவர்க்கும் ஒருவனாய் ஆயிருக்கும் நீ [illegible] ஆயிருக்க [illegible] தலைமேற்கொண்டு [illegible] யும், 'எப்படி ஊராமிலைக்கக் குருட்டாமிலைக்கும்' என்று [illegible] சொன்னேன்' என்றதனால் அவ்வழகின் [illegible] மையையும் நோக்காது உலகத்தில் சாதாரணமான ஒருநியாயமாகக் கொண்டு மொழிவானை அவர்களன்பர் கட்டுரைத்தமை [illegible] முன்புஇடித்துரைத்தது [illegible] அங்கனத்தலைபோல அறியாமையால் [illegible] குருட்டுப்பசு அப்பிழையை நீ பொறுத்தல் வேண்டுமென்றும், 'அடியேன்' என்றதனால் அடியேனுக்கு [illegible] என்றதனால் [illegible] யாது [illegible] உனது [illegible] இல்லைஎன்னலாம் கூறினன். 'பாங்கன் தலைவியைக் காண்டல், பாங்கன் தலைவியை வியத்தல், இகழ்ந்ததற்கு இரங்கல் எனப் பாங்கற்கூட்டத்தின் துறைகளின் போக்கும், முன்னிலையாக இகழ்கிற தலைவனுக்குத் தலைவியின் கூற்றென்றும் [illegible] இங்ஙனங் கூறப்பட்டது காண்க.

இனி 'யாவரும் கன்றுவிட்டிலர் [illegible] வைதிகர் அவனைப்படியே' என்று நாட்டாரைப்பழித்த தம்மை நோக்கி எம்பெருமான் 'நீ தாம் நம்மை உள்ளபடி அறிந்து சொல்லவல்லீரோ?' என்று திருவுள்ளம்பற்றினதாகக் கொண்டு, 'விலக்ஷணரான வைதிகர்களே உன்னை உள்ளபடி அறிந்து சொல்லவல்லார்: நான் அவர்கள் போனவழியே போகின்றேன்' [illegible] என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைப்பொருள். மைப்படி மேனியும் - உனது அஞ்சனத்தின் வடிவுபோல இருக்கிற திருமேனியையும், செந்தாமரைக்கண்ணும் - சிவந்த தாமரைமலர்போன்றிருக்கிற திருக்கண் களையும், வைதிகரே - வேதத்திற்சொல்லியபடி அறியுமவர்களே, மெய்ப்படி யால் உன் திருவடி சூடும் தகைமையினோர் - (வேட்டார்வகைக்கேட்கையன்றி யே) மெய்யாகக் கண்டபடியாலே உன்னுடைய திருவடிகளைத் தலைமேற் கொண்டு அநுபவிக்குந் தன்மையுடையவர்கள்; எப்படி ஊர் ஆமிலைக்க குருட்

ஆமிலைக்கும் என்றும் அப்படி யாரும் சொன்னோம் - ஊர்ப்பசுக்கள் அனைத்துப்பசுக் கள் (இலைகளின்மேல் இருந்து) கனைக்கக் கன்றுவில்லாதபசுவும் அருகேகட்டுந் தான் இன்னதென்றறியாமலே ஒக்கக் கனைக்குமென்று உலகம் யாதொருபடிசொ ல்லுமோ? அவ்விதமாகவே (வேதனையிலிருந்தோர்கள் சொன்ன பாசுரத்தைக் கே ட்டு) நானுஞ் சொன்னேன்; அடியேன் - சொல்லுதற்கு அடியான சம்பந்த முடையவனும் பக்திபரவசப்பட்டவனு மான நான், மற்று யாது என்ப னோ - அல்லது என் ஞானத்தாலே கண்டு என்சக்தியாலே சொன்னேனென் னவல்லேனோ? என்று வைபவந்தோன்றக் காண்க. மைப்படிமேனி - கண்டார் கண்கள் குளிரும்படியான வடிவு.

இப்பாட்டுக்கு இருவகைப்பொருளும் வேறு கூறலுங்கூடும். (கஅ)

வைதிகரே, ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு, உயர்வுசிறப்பு.

தலைவி அறத்தொடுநிற்கத் துணிதல்.

க௯. யாதானுமோராக்கையிற்புக்கங்காப்புண்டுமாப்பவிழ்ந்து
மூதாவியிற்றடுமாறுமுயிர்முன்னமேயதனால்
யாதானும்பற்றிநீங்கும்விரதத்தைநல்வீடுசெய்யு
மாதாபிதுவைத்திருமாலைவணங்குவனே.

(இ - ள்.) உயிர் - உயிரானது,—மூது ஆவியில் - பழமையான (பலவ கைப்) பிறப்புக்களுள், யாது ஆனும் ஓர் ஆக்கையில் - யாதாயினும் ஒரு சரீ ரத்தில், புக்கு - பிரவேசித்து, அங்கு - அவ்வுடம்பில், ஆப்புண்டும் - கட்டுப் பட்டுநின்றும், ஆப்பு அவிழ்ந்தும் - (அங்குநின்று) தொடர்ச்சிநீங்கியும், தடு மாறும் - அலைபாயுந்தன்மையது; அதனால் - ஆதலால்,—முன்னமே - (என்னுயிர் இவ்வுடலை விட்டு நீங்குதற்கு) முன்பாகவே,—யாது ஆனும் பற்றி - எத்தகைத்திறலாவது, நீங்கும் விரதத்தை நல் வீடு செய்யும் - (தலைமகன் என்னைப்) பிரிதலாகிய தவறுநொழுக்கத்தை நன்கு விலக்குதற்கு ஏற்ற, மாதாவை - தாயையும், பிதுவை - தந்தையையும், திருமாலை - திரு மாலாகிய என்னுடைய தலைவனையும், வணங்குவன் - வணங்கிவேண்டிக்கொள் வேன்; (எ-று.)—ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

திருமாலாகிய தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் புணர்ந்து பிரிந்து வரு ந்துகிற தலைமகள், 'இனி என்னுயிர் தரித்திருக்கில்லா தாதலின், யான் விரை வில் இறந்துபடுவேன்: அங்ஙனம் பட்டேனாயினும், மறுபிறப்பில் இத்தலை வனையே கூடக் கருதுகிறேன்; என்றாலும், ஒவ்வோருயிர்க்கும் கருமகதிக்கு ஏற்ப நேரக்கூடிய நால்வகைத்தோற்றத்து எழுவகைப்பிறப்பின் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனிபேதங்கள் உள்ளனவாதலால், அவற்றில் யான் மானிடமகளாகவே மீண்டும் பிறக்கிறேனென்பது என்ன நிச்சயம்? ஆத லின், இப்பிறப்பிலேயே இத்தலைவனைப் பிரியாது கூடுமாறு, என்னுயிர் இவ் வுடம்பைவிட்டு நீங்குமுன்னமே யான் விரைந்து முயல்வேனாவேன்: அதா வது, நான் நாணத்தை விட்டு உடனே என் கருத்தைத் தோழிக்கு வெளிப் படையாகச் சொல்லி அவள்மூலமாகச் செவிலிக்கும் அவள்மூலமாக நற்றா ய்க்கும் அவள்மூலமாகத் தந்தைக்கும் அதனை வெளிப்படுத்தி அவர்கள் எவ் வாறேனும் இவனையே எனக்கு மணம்புரிவிக்கும்படி செய்துகொள்ளுவேன்; அன்றியும், தோழிமூலமாகத் தலைமகனுக்கு என்னு வருத்தமிகுதியைக் கூறி அவன் விரைவில் என்னை வரைந்து கொள்ளுமாறுஞ் செய்வேன்' என்று பலவாறு ஆய்ந்து தோழிக்குத் தான் அறத்தொடுநிற்கத் துணிந்தது, இது.

நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடுசெய்தலாவது - பிரிதலின்றி வெளிப்படை யாக் கூடியிருக்கும்படி மணஞ்செய்வித்தல். களவொழுக்கத்தில் இயற்கைப் புணர்ச்சி, பாங்கற்கூட்டம், இடந்தலைப்பாடு, பாங்கியிற்கூட்டம், பகற்

குதி, இரவுக்குறி, ஐநவாதித்தனைத்தும், மனைவொருட்பிரிதல் என்ற இவ்வொருவகையிலும் தவறாமற் பிரிவு நேர்தலால், அதனை, விரதமென்றார்; விரதமாவது - தவறாமல் ஏற்றுக்கொண்டு ஒழுகும் ஒழுக்கம். ஒருவன்தன் மகளுக்கு மணஞ்செய்வித்தற்கு அவளது கல்வி, செல்வம், குலம், ஒழுக்கம், அன்பு, மேன்மைகோள், அழகுடைமை முதலாகக் காரணம் பலவுளவாதலால், அவற்றுள் ஏதேனும் பொருந்திய தொன்றுபற்றி மணம்புரிவிக்கக் கருதுவான், 'யாதானும் பற்றி' என்றான். யாதானும்பற்றி நீங்குசெய்மென இயையும். யாதானும்பற்றி நீங்கும் என்று இயைத்து, பிறர் நல்லறம்பப்பழி, அரச ரலர் ஆற்றல், வரைவுக்குரிய பொருளீட்டல் முதலிய பிரிதற் காரணம் பலவற்றுள் ஏதேனுமொன்றுபற்றி நீங்குகிற வெனினுமாம்.

ஆக்கை, ஆப்பு - யாக்கை, யாப்பு என்பவற்றின் மரூஉ. யாக்கை யென்பதற்கு - (உயிரைக்) கட்டுப்படுத்துவ தென்று காரணப் பொருள். முதுமை + ஆவி = மூதாவி. ஆவியென்பது - தாவியாகுபெயராய், உடம்பைப் புணர்த்திற்று. மூதாவியின் தமிழ்நம் என்பதற்கு - விட்டுநீங்குதலில்லாத சூக்ஷ்மசரீரமுடைமாக வியைபெயரு மென்றும் உரைக்கலாம்: உயிர் ஒரு ஸ்தூலசரீரத்தை விட்டு மற்றொரு ஸ்தூலசரீரத்திற் சாரும்பொழுதும் சுவர்க்க நரகங்களுக்குச் செல்லும்பொழுதும் சூக்ஷ்மசரீரத்தைப்பற்றியே செல்லுமென்பது சித்தாந்தம்; இந்நுண்ணுடம்பு, முத்தியிலேயே உயிரை விடும்.

அநாதியாய்வருகிற சரீரசம்பந்தம் காரணமாக வழித்திடாமல் என்னை அங்கீகரித்தருளவேணுமென்று யான் சகலதாபத்துக்கும் ஆபத்துக்கும் ஆபத்பந்துவுமான எம்பெருமானைச் சரணமடைந்திருப்பே னென்று தாமிரபத்தர்க்கரவிட்டானையுமநிலையை ஆழ்வார் வெளியிடுதல், இதற்குக் கருத்துப் பொருள். உயிர் - உயிரானது, முன்னமே - அநாதிகாலமாகவே, யாதானும் ஓர் ஆக்கையில் புக்கு - (வினைவசத்தால் ஏற்ப) யாதாயினும் ஒருடம்பிற் புகுந்து, அங்கு ஆப்பு உண்டு - அதில் (வினைவலைகளால்) கட்டுப்பட்டிருந்தும், ஆப்பு அவிழ்ந்தும் - அவ்வுடம்பின்தொடர்ச்சி நீங்கியும், மூதாவியில் தடுமாறும் - சூக்ஷ்மசரீரத்திலே நின்று சுவர்க்க நரகங்களிற் சென்று உழன்று தடுமாறிக்கும்; அதனால் - ஆதலால் [இப்படி ஆத்மாவுக்கு சரீரசம்பந்தம் அநாதியாயிருத்தலால்], யாதானும் பற்றி - (பழைய பயிற்சிவசத்தால்) ஏதேனுமொருபொருளினிடத்துப் பற்றுச்செய்து, நீங்கும் - (எம்பெருமானை விட்டு) விலகும்படியான, விரதத்தை - கோட்பாட்டை, நல் வீடு செய்யும் - நன்றாக (முற்றும் வேரோடு) விடுவிக்கவல்லனான, மாதாவினை - (அன்பில்) தாய்போன்றவனும், பிதுவை - (ஆவன செய்தலில்) தந்தைபோன்றவனுமான, திருமாலை - திருமகள்கணவனான ஸ்ரீமந்நாராயணனை, வணங்குவன் - சரணமடைந்திருப்பேன் எனப் பொருள் காண்க. அநாதியாய் வருகிற சம்சாரத்திலே பற்றில்லையாம்படி சரணமடைந்தாரை விடுவிக்கவல்ல எம்பிரானை யான் வணங்குவே னென்பதாம். * "தாயொக்கு மன்பின்," † "ஈன்று புறந்தருத லென்றலைக் கடனே" என்றவற்றாலும், தாய்தந்தையர் முறையேயிருவரும் இதஞ்செய்தலிற் சிறந்தல் அறிக. தாய் தந்தை என்ற இருவர் தன்மையும் எம்பெருமானிடத்தில் இருத்தல், 'திருமால்' என்றசொல்லாற்றானும் விளங்கும். 'மாதாவினைப் பிதுவைத் திருமாலை' என்றதனால், வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் கூறினவாறும். 'புக்கு' என்றதனால், உயிர்க்கு உடம்பின் தொடர்ச்சி கருமசம்பந்தத்தாலாகிய செயற்கையே யன்றி இயற்கையன் றென்பது போதரும். அங்கு ஆப்புண்ணுதல் - அவ்வொரு பிறப்பிலும் யான் எனது என்னும் அபிமானங்களின்

* கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - அரசியற்படலம் - ௪.
† புறநானூறு - ௧௮௨.

டாமை பெற்றி என்றதனால், குணதோஷங்களை ஆராய்ந்து நோக்காது அபிமானிக்கு மென்றபடி.

விரதம், பிதுரு என்னும் வடசொற்கள் இரிந்தன. மாதா - தற்சம வடமொழி. வீடு - விடுதல்: முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். (௩௫)

தலைவி வெறிவிலக்குவிக்க நினைத்தல்.

௩௬. வணங்குந்துறைகள்பலபலவாக்கிமதிவிகற்பாற்
பிணங்குஞ்சமயம்பலபலவாக்கியவையவைதோ
றணங்குமபலபலவாக்கிநின்மூர்த்திபரப்பிவைத்தா [னே.
யிணங்குநின்னோரையில்லாய்நின்கண்வேட்கையெழுவிப்ப

(இ - ள்.) வணங்கும் - (தெய்வத்தை) வணங்குகிற, துறைகள் பல - வகைகள் பற்பலவற்றை, ஆக்கி - உண்டாக்கி, மதி விகற்பால் - அறிவின் வேறுபாட்டால், பிணங்கும் - (ஒன்றோடொன்று) மாறுபடுகிற, சமயம் பல - மதங்கள் பற்பலவற்றையும், ஆக்கி - உண்டாக்கி, அவை அவை தோறு - அந்தந்த மதங்கள்தோறும், அணங்கும் பல பல - தெய்வங்கள் பற்பலவற்றையும், ஆக்கி - உண்டாக்கி, நின் மூர்த்தி பரப்பி வைத்தாய் - (இங்ஙனம்) உனது வடிவத்தைப் பரவச்செய்துவைத்தருளினாய்; இணங்கும் நின்னோரை இல்லாய் - உன்னோடு இணைத்துச் சொல்லத்தக்க உன்போல்வார் ஒருவரை இல்லாதவனே! நின்கண் வேட்கை எழுவிப்பன் - உன்னிடத்தில் (எனக்குஉள்ள) காதலை வெளியிட்டிடுவேன்; (எ - று.)

திருமாலாகிய தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் கூடி அவனது பிரிவில் வருந்தி மெலிகிற தலைவி, தன்மெலிவைக்கண்டு கவலைப்பட்ட செவிலி கட்டுவிச்சியைக் கேட்டு அவள்மாயின்படி கட்டுவைப்பித்து நோக்கிச் சொல்லக் கூடி அம்மொழிக்கொண்டு ... முருகனங்கு தோன்றக் கண்டு அதற்குப் பரிகாரமாக வேலனைக் கொண்டு வெறியாடுவிக்கத்தொடங்குதலை அறிந்து, பெருந்தெய்வத்தால் கொண்ட தன் நோய் சிறுதெய்வம்பாராட்டலாகிய இவ்வெறியாட்டினால் நீங்குமாயின் தனது கற்புக்குக் குறைவாதலையும் நீரானதாயின் அலர்மிகுதலையுங் கருதி, தான் நாணந்துறந்தாயினும் இரகசியத்தை வெளியிட்டு வெறிவிலக்குவிக்கத் துணிந்து, பாவனையால் தலைவனை முன்னிலையாக்கொண்டு தன்னிலை தான் உரைத்தது, இது; அன்றி, தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவி வெறிலே தான் உரைத்தது, இது; அன்றி, தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவி ... * "குலமகட்குத் தெய்வங் கொழுநனே", † "தெய்வம் பணித்தியாள்," ‡ "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்" என்றபடி கற்புச்சிறந்த இத்தலைவி தன்தலைவனையே சிறந்ததெய்வமாக உடையவளாதலால், மற்றைய தெய்வங்களையெல்லாம் அத்தெய்வத்தின் வடிவங்களாகவே கருதினாள். வணங்குந் துறைகள் பல - கட்டுவைத்தல், வெறியாடுதல், ஆடுபலிகொடுத்தல், கள்ளும் இறைச்சியுந் தூவுதல் முதலியன. புறத்தார்க்கு இக்களவொழுக்கம் புலப்படாதபடி கட்டுவிச்சியின் சொற்குறியில் முருகனங்குகாட்டியவனும், வேலன்வழிபாட்டுக்கு வழிமுறையால் உரியனாகுகிறவனும், முதற்பெருந்தெய்வமாகிய நீயே யாயினும், அவ்வணக்கினால் என்நோய் தீர்க்கப்படுதல் முழுமுதற்கடவுளாகிய ஒப்பற்ற உன்னை நேரில் தலைவனாகக்கொண்ட எனது கற்பிற்குக் குறைவாதலின், யான் அதனை உடன்படேன், மறையுணர்ந்தாயினும் வெறிவிலக்குவேன் என ஒருப்பட்டுக் கூறியவாறு.

ஆழ்வார், எம்பெருமானை நோக்கி, 'ஒப்பற்றவனே! சர்வேசுவரனாகிய நீ, நானாகுணத்தோருனங்களாற்பிக்கவர் கர்மவசியால் உன்பக்கல் வாராமையா

* நீதிநெறிவிளக்கம் - ௨௯. † திருக்கோவையார் - ௩௦௪.
‡ திருக்குறள் - வாழ்க்கைத்துணைநலம் - ௫.

ழியும்படி, பலபல தெய்வங்களையும், பலபல மதக்கோட்பாடுகளையும், பலபல உபாசனவிதங்களையும் ஏற்படுத்தி அமைத்துவைத்தாய்; உன்னை சேர்வதற்குப் பிரதிபந்தமான அவ்வெளிவழிகளிலே யான் இரங்கி விடாதபடி, அவற்றிற்கெல்லாம் மூலமான உனதுசொரூபத்தை யறிந்து உன்னிடத்திலே அன்பையிருதியாகச்செய்தலோடு, பிறரும் அவ்வாறுசெய்யக் கூடுவதே வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஆழ்வார் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தின்படி உலகத்தைச் சீர்திருத்தி நல்வழிப்படுத்த அவதரித்தவராதலால், இங்ஙனம் தமது செய்கையைக் கூறுதல் தகும். மதிவிகற்பாற் பிணங்குதல் - *"ஒன்றேபொருளெனின் வேறென்ப வேறெனின், அன்றென்ப ஆறுசமயத்தார்" என்றதுபோல்வன. துறை என்பதற்கு ஆசிரியரென்றும், சமயமென்பதற்கு - சமயநூல்களென்றும் உரைப்பாருமுளர்.

விகற்பு - விகல்ப மென்னும் வடசொல்லின் றிரிபு. வேட்கை - விருப்பம்: தொழிற்பெயர்; வேள் - பகுதி, கை - விகுதி.

'இணங்கிநின்றோரை' என்ற பாடம் கற்பிதம்; அது, அழகியமணவாளசீயருரையில் 'இத்தேவசாதிகளில் இணைத்துச்சொல்லலாம்படி உன் போல்வாரை யுடையனல்லாதவனே!' என்றும், பெரியவாச்சான்பிள்ளை நம்பிள்ளை வியாக்கியானங்களில் 'உன்னோடு ஒக்க நிற்கும்படி உனக்குப்போலியானாரை யுடையையல்லை' என்றும் உள்ள வாக்கியங்களோடு மாறுபடும். (க

தலைவனைப்பிரிந்து துயில்கொள்ளாத தலைவி இரங்கல்.

கஎ. எழுவதுமீண்டேபடுவதும்பட்டெனையூழிகள்போய்க்
கழிவதுங்கண்டுகண்டெள்கலல்லாலிமையோர்கள்குழாந்
தொழுவதுஞ்சூழ்வதுஞ்செய்தொல்லைமாலைக்கண்ணாரக்கண்
கழிவதோர்காதலுற்றார்க்குமுண்டோகண்கடுஞ்சுதலே. [டு

(இ-ள்.) எழுவதும் - (சூரியன்) உதித்தலையும், மீண்டே படுவதும் - மறுபடி அஸ்தமித்தலையும், பட்டு - இங்ஙனம் நிகழ்ந்து, எனை ஊழிகள் - எத்தனையோ காலங்கள், போய் கழிவதும் - சென்றுகழிவதையும், கண்டு கண்டு - பார்த்துப்பார்த்து, எள்கல் அல்லால் - வருந்துதலே யல்லாமல், - இமையோர்கள் குழாம் - தேவர்கள் கூட்டம், தொழுவதும் - வணங்குவதையும், சூழ்வதும் - (பரிவாரமாக) சூழ்ந்துகொள்வதையும், செய் - செய்யப்பெற்ற, தொல்லை மாலை - பழமையான திருமாலை, கண் ஆர கண்டு - கண்கள் திருப்திபெறப் பார்த்து, கழிவது ஓர் காதல் உற்றார்க்கும் - (அவன்பக்கல்) மிக்க பெருவேட்கையைப் பொருந்தினவர்க்கும், கண்கள் துஞ்சுதல் - கண் உறக்கங்கொள்ளுதல், உண்டோ - உள்ளதோ? [இல்லையென்றபடி]; (எ-று.)

திருமாலாகிய தலைமகனைக் கண்டு கூடிப் பிரிந்து அப்பிரிவுநிலையில் †"கங்குலும் பகலுங் கண்துயிலறியாள்" என்றபடி அல்லும் பகலும் அவனது முயற்சியிற் றுயிற்றூக்கங்கொள்ளாது வருந்துகிற தலைமகள், தன்னைத்தேற்றமுயல்கிற தோழிக்குக் கூறியது, இது. தலைவனைப்பிரிந்ததலைவியிற் பிரபலப்பொருள்கள் கண்காணுதலாற் பொழுதுபோக்கி ஒருவாறு ஆறியிருந்து துயில்கொள்ளுந் தலைவியரும் உலகத்தில் உளரென்று உலகியல்கூறி ஆற்றுவிக்கத்தொடங்கிய தோழிக்கு, இத் தேவாதிதேவனை புருஷோத்தமன் பக்கல் அன்புகொண்டார் துயிலாரென்று கூறி மறுத்தவாறு. 'கண்டுகண்டு எள்கல்' என்றது, சுகானுபவத்துக்குரிய காலம் வீணேகழிதலைச் சிந்தித்து அச்சித்திற்று மனம் நொந்தமை. 'இமையோர்

* திருவள்ளுவமாலை - கு.
† திருவாய்மொழி - அறுபத்திரண்டாந்திருப்பதிகம் - க.

கள்குழாந் தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ் செய்' என்ற அடைமொழியால், தன்னாற் காதலிக்கப்பட்ட தலைவனது சிறப்பை விளக்கினாள். 'தொல்லைமால்' என்றதனால், தனக்குந் தலைவனுக்கும் சேர்ந்த பழக்கத்தைக் குறித்தாள்.

எம்பெருமானது சொரூபத்தை முழுவதும் அநுபவிக்கவிரும்பித் தொடங்கினார்க்குக் காலம்முடிதலேயொழிய அவ்வநுபவம்முடிந்து ஓய்வதாகுந் தன்மையில்லை யென்று ஆழ்வார் அன்பர்க்கு அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். சூரியனுதித்தலையும் மீண்டு அஸ்தமித்தலையும் இப்படியே நாள் திங்கள் ஆண்டு ஊழிகளாய் மிகப்பலகாலங் கழிதலையுங் கண்டு [...] போதாமையைநோக்கி இரங்குதலே யன்றி, நித்யசூரிகளும் (எப்பொழுதும்) அஞ்சலிசெய்துகொண்டு (கைங்கரியம்பண்ணும்பொருட்டுச்) சூழப்பெற்ற அநாதியான எம்பெருமானைக் கண்களிப்பக்கண்டு முடிக்கவேண்டுமென்றதோர் ஒப்பற்ற அன்பைக் கொண்டுநின்றவர்களுக்கு, அவன்பக்கல்வைத்த கண் வாங்கி இமைக்க இடமுண்டோ? எனக் காண்க. இனி, எழுவதும் - பிறப்பதும், மீண்டே படுவதும் - பிறந்தவளவிலே இறப்பதும்; பட்டு - பிறந்து, எனை ஊழிகள் போய் கழிவதும் - பலகாலங்கழிந்து இறப்பதுமான உலகத்துப்பொருள்களை, கண்டு கண்டு - பார்த்துப் பார்த்து, எள்கல் அல்லால் - (அவற்றை) இகழ்தலே யல்லாமல், பிறப்பிறப்பில்லாதவனும் ஆதித்யாந்தரஸ்தனுமான எம்பெருமானைக் கண்டு காலங்கழியும்படியானதோராசையில் நின்றார்க்கு அவனை உபேக்ஷிக்கக் காரணமில்லை யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பகவானைப் பூர்ணாநுபவஞ்செய்யக் கருதி ஆழ்ந்தார்க்கு ஞானஞ்சுவியா தென்பதுந் தோன்றும். தொல்லைமால் என்பதற்கு - (ஜீவாத்மாக்களிடத்தில்) அநாதியாகவுள்ள அன்பு மிகுதி யுடையானென்றும், (எல்லாவற்றுக்கும்) பழமையான பெரியோனென்றும் பொருளுரைப்பர். கண் ஆர - கண்படைத்த பயன் பெற; *"கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன கண்ணே" என்றார் பிறரும்.

காதலுற்றார்க்கு எள்கலல்லால் துஞ்சுத லுண்டோ? என இயைக்க.

பட்டு என்பதைப் பட என்னும் எச்சத்திரிபாக்கினும் அமையும். உற்றார்க்கும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. (கஎ)

தலைவனது அருமையை நோக்கிக் கவல்கிற தலைவிக்குத் தோழி கூறல்.

கஅ. அஞ்சாமுனிவருமல்லாதவருந்தொடர்கின்ற
வெஞ்சாப்பிறவியிடர்கடிவானிமையோர்தமக்குந்
தஞ்சார்விலாததனிப்பெருமூர்த்திதன்மாயஞ்செவ்வே [லே.
நெஞ்சானினைப்பரிதால்வெண்ணெயூணெனுமீனச்சொல்

(இ-ள்.) அஞ்சா - கன்றுதலில்லாத, முனிவரும் - இருடிகளும், அல்லாதவரும் - (தேவர்கள் முதலிய) மற்றையோரும், தொடர - (தாம் தாம் விரும்பிய பேறு பெறும்பொருட்டுப்) பின்பற்றிவழிபட, நின்ற - (அவர்களுக்குப் பேறுதருபவனாய்) நின்ற, எஞ்சா பிறவி இடர் கடிவான் - (அடியார்களுடைய) குறைதலில்லாத பிறப்புத்துன்பங்களைப் போக்கியருள்பவனும், தன் சார்வு இலாத - தன்னோடு இணைத்துச் சொல்லலாம்படி ஒருவமை பெறாத, தனி பெரு மூர்த்தி தன் - ஒப்பற்ற சிறந்த சொரூபத்தை யுடையவனுமான எம்பெருமானது, வெண்ணெய் ஊண் என்னும் ஈனம் சொல் - வெண்ணெய் உணவாயிற்றென்று சொல்லப்படுகிற இழிசொல்லுக்கு இடமான, மாயம் - ஆச்சரியம், இமையோர் தமக்கும் - மேலுலகத்தார்க்கும், செவ்வே நெஞ்சால்

* சிலப்பதிகாரம் - ஆய்ச்சியர்குரவை.

பிறப்பு அரிது - தன்னுடைய மனத்தால் நினைத்தற்கும் அருமையானதாய்; (எ - று.)—இல் - தேற்றம்.

தலைமகனது தலைமையையே பாராட்டி 'அப்படிப்பட்டவன் எளியனாக என்னை யணைந்துகொண்டருளுவனோ?' என்று மிகக்கவலைப்பட்ட தலைமகளை நோக்கித் தோழி 'அவ்வளவு பெரியவனேயாயினும், உகப்பார்க்கு எளியனாந் தன்மையும் ஒன்று இயல்பில் உளதாதலால், அவன் உன்னை உரிமையுடன் கைக்கொள்ளாதொழியான்' என்றுகூறி ஆற்றுவித்தது, இது. 'வெண்ணெய் தூ ... ருமீனச்சொல்' என்றது, அவ்வெளிமைக்கு ஒரு சிறந்த திருஷ்டாந்தம் எடுத்துக்காட்டியபடி.

* "உன்னுணர்வுதங்காதுணர்வுறும் யோகியர்" என்றபடி உணவு முதலியவற்றைக் களைவிட்டு எப்போதும் தவவொழுக்கத்தைப்பூண்டு எம்பெருமானை மனனஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் இருடிகளென்பார், 'துஞ்சாமுனிவர்' என்றார். இனி, துஞ்சா என்பதற்கு - ஞானக்கண் குவியாத என்றும், இடைவிடுதலில்லாத என்றும், அழியாத என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். எம்பெருமானைச் சரணமடைந்தார்க்கு எக்காலத்தும் பிறவித்துன்பங்கள் உளவாகா வாதலால், 'எஞ்சாப்பிறவியிடர்கடிவான்' என்று ஒருபெயர் கூறினார்; தன்னைப்பற்றி வருவனவும் பிறவுயிர்களைப்பற்றி வருவனவும் தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவும் என மூவகையாற் காரணகாரியத்தொடர்ச்சியாய்க் குறைவின்றிவரும் பிறப்புத் துன்பங்களெல்லாம் 'எஞ்சாப்பிறவியிடர்' என அடக்கப்பட்டன. இமையோர் தமக்கும் தன்சார்வு இலாத என இயைத்து, நித்யஸூரிகளுக்கும் தன்னைச் சேர்ந்திசெல்லவொண்ணாத என்று உரைத்தலும் உண்டு.

எம்பெருமானது மேன்மையிலும் நீர்மையிலும் உண்டான இனிமை எவர்க்கும் அளவிட்டு நினைத்தற்கும் முடியாதென்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். 'வெண்ணெய் தூவென்று மீனச்சொல்லே' என்றதனால் சௌலப்யமாகிய நீர்மையும், மற்றையதனால் பரத்வமாகிய மேன்மையும் குறிக்கப்பட்டன. 'இமையோர்தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்' என்றதனால், என்றும் அவனுடன் கூட இருப்பவரும் வரம்பிலா ஞானமுடையவரும் தீர்த்த ... நித்யஸூரிகளுக்கே வரையறுத்து நினைக்கப்படாமை கூறவே, மற்றையோர்க்கு மனமொழிமெய்களுக்கு எட்டாத தன்மை தானே விளங்கும்.

துஞ்சா முனிவரும் - (ஆத்யவிஷயத்திலும் ஸகலவிஷயத்திலும் உணர்ச்சி நீங்காத) ஸநகாதி யோகிகளும், அல்லாதவரும் - (அவர்கள்போலன்றி ப்ரம்ஹ பாவனையோடு கர்ம பாவனையையுமுடைய) பிரமாதி தேவர்களும், எஞ்சாப் பிறவி இடர் கடிவான் - தம்தம் ஒழிதலில்லாத பிறப்புத்துன்பத்தை ஒழிக்கும்பொருட்டு, தொடர - வழிபட, நின்ற - தலைவனும் நின்றவனும், தன் சார்வு இலாத - (தன்னையல்லாதார் யாவர்க்கும் தான் சரணமடைதற்கு உரிய இடமாக இருத்தல்போலத்) தான் ஒருசார்பைத் தேடுதலில்லாதவனுமாகிய, தனி பெரு மூர்த்தி - முழுமுதற்கடவுள் என்றும் உரைக்கலாம்.

பிறவி - தொழிற்பெயர்; வி - விகுதி. 'தஞ்சார்வு' என்றும், 'தன்சால்வு' என்றும் பாடம். ஊன் - உன்னைப்பற்றியதென்னும் பொருளில் செயப்படுபொருள் விகுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். ஊனம் - ஹீந மென்னும் வடசொல்லின் திரிபு.

இப்பாட்டின் நான்காமடிக்கு - 'ஸர்வேச்வரனும் ப்ரம்மாதிகளுக்குங் கூட ஆச்ரயணீயனும் அகாப்ரமைமாகவும் இருக்கிறவன், ஆச்ரித ஸ்பர்ச முள்ள த்ரவ்யமே தனக்குத் தாரகமாய் அதனாலே சேர்

* திருவிருத்தம் - கூக.

...டப்பெறுதே இப்படி களவுகண்டாகிலும் புசிக்கவேண்டி, அதுதான் ...கட்டப்பெறுதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு ப்ரதிக்ரியை யற்று உடம்பு வெளுத்துப் பேகணித்து நின்ற நிலை, ஸ்லாக்யமோ?' என்ற நம்பிள்ளையின் வியாக்யானம் ஆயத்தக்கது. (கூஅ)

தலைவன்பால் தனக்குஉள்ள அன்புறுதியைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறல்.

கூகூ. ஊனச்சொல்லாயினுமாகவெறிதிரைவையமுற்றும்
ஏனத்துருவாயிடந்தபிரானிருங்கற்பகஞ்சேர்
வானத்தவர்க்குமல்லாதவர்க்குமற்றெல்லாயவர்க்கும்
ஞானப்பிரானையல்லாலில்லைநான்கண்டநல்லதுவே.

(இ-ள்.) ஊனம் சொல் ஆயினும் ஆக - (செவிலியரும் ஊராரும் வெறுத்தும் பழித்தும் கூறும்) இழிசொல் நிகழினும் நிகழ்க; எறி திரை வையம் முற்றும் - வீசுகிற அலைகளையுடைய பிரளயவெள்ளத்தில் ஆழ்ந்த பூமிமுழுவதையும், ஏனத்து உரு ஆய் இடந்த - வராகமூர்த்தியாய்க் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்துவந்த, பிரான் - தலைவனும், இரு கற்பகம் சேர் வானத்தவர்க்கும் - பெரிய கற்பகவிருக்ஷங்கள் பொருந்திய ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்களுக்கும், அல்லாதவர்க்கும் - அவர்களல்லாத மனிதர்களுக்கும், மற்று எல்லாயவர்க்கும் - மற்றுமுள்ள நரகர் முதலியோ ரெல்லோர்க்கும், ஞானம் - அறிவைக் கொடுக்கிற, பிரானை அல்லால் - தலைவனுமாகிய எம்பெருமானையல்லாமல், நான் கண்ட நல்லது இல்லை - நான் அறிந்த நற்பொருள் வேறு இல்லை; (எ-று.)

திருமாலாகிய தலைவனைக் கலந்து பிரிந்த தலைமகள், தான் அவன்பக்கற் கொண்ட காதலின் அன்பின் நிலையை நாணந்துறந்து தோழிக்கு எடுத்துக்கூறியது, இது. இதுவும், தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடுநிற்றலின்பாற் படும். தனது களவொழுக்கத்தைப் புலப்படுத்துதலால் உண்டாகும் பழிதூற்றுதற்குப் பின்வாங்காமை தோன்ற, 'ஊனச்சொல்லாயினுமாக' என்றாள்.

பிரளயாபத்திற் பூமியை மேலெடுத்து நிலைநிறுத்திய மஹோபகாரகனையே நான் பிறவிப்பெருங்கடலினின்று என்னை யேற்றுதற்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பேனென்று தமது ஸித்தாந்தத்தை ஆழ்வார் அன்பர்க்கு அருளிச்செய்தல், இதற்கு உள்ளுறைபொருள். ஊனச் சொல் ஆயினும் ஆக - (நான் சொல்லுகிற உறுதிப்பொருள் அறம் பொருள் இன்பங்களையே தஞ்சமாக நினைத்து உடலுயிர்களில் அபிமானங்கொண்டு பகவத்விஷயத்தைப் பராமுகஞ்செய்கிற ஸம்ஸாரிகள் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இகழும்படியான) இழிந்த சொல்லாயினும் ஆகுக. எறி திரை வையம் முற்றும் ஏனத்து உரு ஆய் இடந்த பிரான் - (குழந்தை கிணற்றில் விழுந்தவாறே உடன் குதித்து அதனை யெடுக்குந் தாய்போலப்) பூமியைப் பிரளயங்கொண்டவாறே முழுகி யெடுத்த பெருநன்றியாளன். கற்பகத்துக்கு, பெருமை - விரும்பிய பயனை அளித்தல்.

'எல்லாயவர்க்கும்' என்றதில், விலங்கு பறவை முதலிய பலவகைப் பிறப்புக்களையும் அடக்குவர். இனி, 'அல்லாதவர்க்கும்' என்பதற்கு - எம்பெருமானையொழியத் தரியாதபடியாகவுள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் என்றும், 'மற்று எல்லாயவர்க்கும்' என்பதற்கு - இழிவான மனிதர்களெல்லோர்க்கும் என்றும் உரைத்தலும் உண்டு.

எறிதிரை - அடையடுத்தவாகுபெயர்; அல்லது, வினைத்தொகையன்மொழி. கற்பகம் - ஸங்கல்பகம் - (வேண்டியவர்க்கு வேண்டியபொருள்களைக்) கற்பிப்பது: கல்பித்தல் - உண்டாக்குதல்.

ஏனத்துஉருவான கதை:—ஒருகாலத்தில் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்போன இரணியாக்கனைத் திருமால் தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் மகாவராகரூபமாய்த் திருவவதரித்துக் கொன்று பூமியைக் கோட்டாற்குத்தி யெடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினனென்பதாம். இப்பொழுது நடக்கிற சுவேதவராக கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் திருமால் பிரளயப்பெருங்கடலின் மூழ்கியிருந்த பூமியை மேலெடுக்கநினைத்து ஸ்ரீவராகரூபம் கொண்டருளிக் கோட்டுநுனியிலே பூமியை எடுத்துவந்தனனென்றும், அதுபற்றி இக்கல்பத்துக்கு வராககல்பமென்று பெயராயிற்று என்றும் புராணவரலாறு உண்டு. (௯௯)

ஈற்பயன்.

௱. நல்லார்நவில்குருகூர்நகரான்திருமால்திருப்பேர்
வல்லாரடிக்கண்ணிசூடியமாறன்விண்ணப்பஞ்செய்த
சொல்லார்தொடையலிந்நூறும்வல்லாரழுந்தார்பிறப்பாம்
பொல்லாவருவினைமாயவன்சேற்றள்ளற்பொய்ந்நிலத்தே.

(இ-ள்.) நல்லார் - நற்குண நற்செய்கைகளையுடையவர்கள், நவில் - புகழ்ந்துகூறப்பெற்ற, குருகூர் நகரான் - திருக்குருகூரென்னுந் திவ்விய நகரத்தில் திருவவதரித்தவரும், திருமால் திருப்பேர் வல்லார் அடி கண்ணி சூடிய - திருமகள்கொழுநனான எம்பெருமானது திருநாமங்களைப் பயின்ற வல்லவரான அடியார்களுடைய திருவடிகளாகிற பூமாலையைத் தமது முடிக்கு அணியாகக் கொண்டவருமான, மாறன் - நம்மாழ்வார், விண்ணப்பம் செய்த - (எம்பெருமான்சந்நிதியிலே) விஜ்ஞாபனம் பண்ணின, சொல் ஆர் தொடையல் - சொற்களைக்கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட மாலைவடிவமான, இ நூறும் - இந்த நூறுபாடல்களையும், வல்லார் - கற்றுவல்லவர்கள்,—பிறப்பு ஆம் - பிறப்பின் காரணமும் காரியமுமாகிய, பொல்லா அரு வினை - கொடிய கடத்தற்கரிய ஊழ்வினையாகிற, மாயம் - ஆச்சரியத்தை யுண்டாக்குகிற, வல் சேறு அள்ளல் - கொடிய சேற்றின் அடர்த்தியையுடைய, பொய் நிலத்து - பொய்யாகிய பிரகிருதிமண்டலத்தில், அழுந்தார் - அழுந்தமாட்டார்கள்; (எ-று.)—அழுந்தாரே என ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

நல்லார் என்றது, ஞானம் அநுட்டானம் இவை நன்றாகவேயுடையராய் ஆசாரியனைச் சரணமாக அடைந்து அவனை எம்பெருமானாக எம்பெருமானை யநுபவிக்கிற மதுரகவிகள் போல்வாரை. திருமால் திருப்பேர் வல்லார் - பரமபாகவதர். ஆழ்வார், திருமால் திருப்பேர்வல்லாரடிக்கண்ணி சூடியவராதலை *'பயிலுஞ் சுடரொளி மூர்த்தியைப் பங்கயக்கண்ணனைப், பயில வினிய நம் பாற்கடற் சேர்ந்த பரமனைப், பயிலுந் திருவுடையார் யவரேலு மவர்கண்டீர், பயிலும் பிறப்பிடைதோறெம்மை யாளும் பரமரே" என்பது முதலியவற்றால் அறிக. 'வல்லா ரடிக் கண்ணி சூடிய மாறன்' என்றதனால், பாகவதசேஷத்துவத்தில் ஆழ்வார்க்கு உள்ள ப்ரதிபத்தி வெளியாம். சொல் ஆர் தொடையல் - எம்பெருமானும் பிறரும் தலைமேற்கொண்டு ஆதரிக்கத்தக்க இனிய பாமாலை [பிரபந்தம்]. 'இந்நூறும்' என்பதற்கு - நம்பிள்ளையீடு:—'மகாபாரதம் போலே பரக்கிருக்கல் ப்ரணவம்போலே சுருங்கியிருத்தல் செய்யாதே நூறுபாட்டாய் ஜ்ஞாதவ்யாம்சமுடைய வுண்டாயிருக்கை.' கல்வினையும் பிறத்தற்கு ஏதுவாதலால், பொதுப்பட 'வினை' என்றார். இந்நூலை வல்லவர் கருமமொழியப் பிறப்பற்று முத்திபெறுவரென்று

* திருவாய்மொழி - இருபத்தேழாந்திருப்பதிகம் - க.

பயன் அருளிச்செய்தார். 'மாய வன்சேற்றள்ளற் பொய்ந்நிலம்' என்றது, அறிவுடையாரும் ஆழ்ந்தால் கால்வாங்கவொண்ணாதபடி முழுகுவிக்குந் தன்மையது சம்சாரமாதலால். 'பொல்லாதாய்ப் போக்கவொண்ணாத கர்மத்தை விளைப்பதாய் இப்படியிருக்கச்செய்தே பற்றவேண்டும்படி பிரமிப்பிக்க வற்றான ஆச்சரியத்தை யுடைத்தாய் ஆமணம்பன்னை யொண்ணாதபடியாய்ப் போக்கவொண்ணாதபடியாய் அகப்பட்டார்க்குத் தப்பவொண்ணாதபடியாய்க் கீழ் ஓர் அவதியின்றிக்கே யிருந்துள்ள பிறப்பாகிற பொய்ந்நிலத்தில் அழுந்தார். வன்சேறு - ருசிவாசனைகளைப் பிறப்பித்து அகப்படுத்தும் படியைச் சொல்லுகிறது' என்ற அப்பிள்ளையுரையைக் காண்க.

தொடையல், அல் - சாரியை.

'இந்நின்ற நீர்மை இனி யாம் உறாமை அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்' என்று தொடங்கி 'விண்ணப்பஞ்செய்த இந்நூறும் வல்லார் அழுந்தார் பொய்ந்நிலத்து' என்று முடித்ததனால், இந்தத் திவ்வியப்பிரபந்தம் முழுவதும், விரோதியைப் போக்கித்தரவேண்டு மென்று ஆழ்வார் தமது வருத்தத்தை [சம்சாரநிவ்ருத்தியபேக்ஷையை] விண்ணப்பஞ்செய்தவாறாம்.

பிரயோகவிவேகநூலார், 'இது, தன்னைப் பிறன்போலும் நாந்தி கூறுகின்றது,' 'வடநூலார் தாமே பதிகமும் உரையுஞ் செய்வார்,' 'இனிச் சம்பந்தர் சடகோபர் முதலாயினாரும் திவாகரரும் பதினெண்கீழ்க்கணக்குச் செய்தாரும் முன்னாகப் பின்னாகப் பதிகங்கூறுவதுங் காண்க' என்றவை, இங்கு அறியத்தக்கன. (௱)

திருவிருத்தம் மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவிருத்தத்தின்

செய்யுள் முதற்குறிப் பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அடைக்கலத்	ககங.	காவியுநீலமும்	ககஎ	பலபலஊழி	சாக
அரியனயாமின்று	சா0	குழற்கோவலர்	உஉ	பனிப்பியல்	[illegible]
அருளார்திரு	அக	சொரிங்காற்கிடை	அக	பால்வாய்ப்பிறை	[illegible]
அழைக்குங்கரு	கக௫	கொம்பார்தழை	சாக	புலக்குண்டலம்	கஉங
அளப்பருந்தன்மை	கஉஎ	கோலப்பகற்	க௫	புலம்புங்கனை	கஙச
அன்னாருசெல்வீரும்	எகூ	சிலைதங்கின்றதாழ்	அஉ	புனமோபுனத்	கஅ
இசைமின்கள்தூது	எஅ	சின்மொழிநோயோ	ருக	பெருங்கேழலார்	க00
இடம்போய்	கசக	சோராதன்றி	க௫ச	பேணலமில்லா	கஎக
இயல்வாயின	க௫	சுருங்குறி	கஎ0	போகின்றது	சாஅ
இருக்கார்மொழி	கஙஉ	சூட்டுநன்மாலை	ருக	பொய்ந்நின்ற	கஎ
இருள்விரிந்தா	௫0	சூழ்கின்றகங்குல்	கசரு	மடநெஞ்சம்	க00
இறையோஇரக்கி	ககக	செழுநீர்த்தடத்	உ0	மலர்ந்தேயொழி	கஙஅ
இன்னன்னதூது	எஉ	செழுந்தெய்வகா	எக	மலைகொண்டு	கஙஅ
ஈர்வனவேலும்	சக	ஞாலம்பனிப்ப	கக	மாவலிக்கு	கசஉ
ஈனச்சொல்லாயி	கஅக	தடாவியவம்பு	உஅ	மாசூணாவாடா	கஅ
உண்ணாதுறங்கா	கஙகூ	தண்ணந்துழாய்	எஉ	முலையோமுழு	கஉஅ
உலாகின்ற	கசஎ	தலைப்பெய்திமா	ககூ	மெல்லியலாக்கை	கஎஎ
உறுகின்றகன்மங்கள்	க௫கூ	தார்க்கிழமைச்	கசகூ	மேகங்களோ	எக
ஊழிகளா	கசங	தனிநெஞ்சமுன்	உச	மைப்படிமேனி	சஅ
எங்கோல்வளை	கஎ	தனிவளர்செங்	சஎ	யாதானுமோ	கஎ௫
ஏர்கொள்செந்	க௫எ	திங்களம்பிள்ளை	கசகூ	வண்டுகளோ	கஉ0
ஏழுலகுமீன்றெ	கஎஅ	நின்பூஞ்சுடர்	அஎ	வண்ணஞ்சிவந்து	கஅஉ
ஒன்றுயம்புன்வாடை	கஎ	திரிகின்றது	க0சா	வளர்ந்தருந்துஞ்	கஎஎ
ஒர்குறுந்தன்மாமை	ககக	திருமாலுரு	ககூ	வளைவாய்த்திரு	கசஉ
கடமாயினகள்	கக	தீவினைக்கரு	கசஎ	வன்காற்றறைய	கக0
கடல்கொண்டெழுந்த	௫உ	துழாய்ச்சாரலிய	கஎக	வாசகஞ்செய்	கஅஎ
கண்ணுளவாய்ச்செங்	க00	துறந்தோகந்த	அஎ	வாராயின	கசகூ
கயலோநும	சஎ	நைவளமொன்றா	கக0	வால்வெண்ணிலவு	கஉக
கழல்தலமொன்றே	கஉஅ	நல்லார்நவில்	கஉஉ	வியலிடமுண்ட	க௫அ
கற்றுப்பிணைமலர்	கஙரு	நவியுநாகமே	க௫க	விராரிக்கு	கககூ
காண்கின்றனகள்	ஙங	நானிலம்	சாஅ	வீசுந்துறை	கஉச
காரிகையார்	௫சா	நிறமுயர்	க0க	வேதனைவெண்புரி	க௫உ
காரேற்றிருள்	கச0	நீலத்தடவரை	சாஅ		
காலைவெய்யோற்கு	எ௯	பண்டும்பலபல	கஉ0		

திருவிருத்தத்தின் துறையடைவு.

க. [நூல்தொடக்கம்.] (தாமானதன்மையிலுரைத்தது.)
உ. தலைவிவேறுபாடுகண்ட தோழி வியந்துரைத்தல்.
ங. பிரிவாற்றாத தலைவி நெஞ்சழிந்து உரைத்தல்.
ச. தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி வாடைக்கு ஆற்றாது வருந்திக்கூறல்.
ரு. வாடைக்குவருந்தி மாமையிழந்த தலைமகளைக் கண்டு தோழி இரங்கல்.
சா. தலைமகளெழில்கண்டுவியந்த தலைமகன் வார்த்தை.
எ. காலமயக்கு.
அ. தலைவன்பொருள்வயிற்பிரிதல்குறிப்பாலறிந்ததலைவி தோழிக்குக்கூறல்.
கூ. தலைவன் தலைவியின் நீங்கலருமை கூறல்.
க0. மதியுடம்படுத்தலுற்ற தலைவன் குறையுறவுரைத்தல்.
கக. பிரிவாற்றாத தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு தலைவன் உரைத்தல்.
கஉ. தலைவன்பிரியப்பெற்ற தலைவி தன்ஆற்றாமைகூறி நெஞ்சொடுகிளத்தல்.
கங. பிரிவாற்றாத தலைவி இருளுக்கும் வாடைக்கும் இரங்கல்.
கச. நலம்பாராட்டு.
கரு. தலைமகன்கருத்தறிந்த தோழி அவனைநோக்கியுரைத்தல்.
கசா. தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி பாங்கியைநோக்கி இருள்வியந்துரைத்தல்.
கஎ. தலைவி கடலைநோக்கித் தேர்வழிதூரலென்றல்.
கஅ. கார்காலங்கண்டழிந்ததலைவியின் ஆற்றாமை கண்டு பாங்கி இரங்கல்.
ககூ. செவிலி பழிக்கு இரங்கல்.
உ0. வெறிவிலக்கு.
உக. ஏறுகோள்கூறி வரைவுகடாதல்.
உஉ. தோழி தலைவனை நகுதல்.
உங. தலைமகன் குறையுறவுரைத்தல்.
உச. பிரிவாற்றாததலைமகள்நிலைகண்ட செவிலி இரங்கல்.
உரு. தலைமகனது தாரில் ஈடுபட்ட தலைவி ஆற்றாதுகூறல்.
உசா. நகர்காட்டல்.
உஎ. தலைவி தார்பெற்று மகிழ்தல்.
உஅ. தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி வாடைக்கு வருந்தியிரங்கல்.
உகூ. தலைமகள் அன்னப்பறவையை வெறுத்துரைத்தல்.
ங0. பிரிந்ததலைவி அன்னங்களையும் வண்டானங்களையுந் தூதுவேண்டுதல்.
ஙக. தூதுசெல்லாத மேகங்களைக்குறித்துத் தலைவி இரங்கல்.
ஙஉ. தலைவி போலிகண்டு உரைத்தல்.
ஙங. தலைவியாற்றாமைகண்ட தோழி தலைவனை வெறுத்துரைத்தல்.
ஙச. கூடலிழைத்துவருந்துந்தலைவிநிலையைப் பாங்கி தலைவற்குஉணர்த்தல்.
ஙரு. யாமைக்குஆற்றாமையின்மேல் வாடைக்குத் தலைமகள் இரங்கல்.
ஙசா. தோழி தலைவன்கொடுமை கூறல்.
ஙஎ. நற்றாய் தன்மகள்சென்றநகரத்தருமைகூறியிரங்கல்.
ஙஅ. தலைவனைப்பிரிந்ததலைவி போலிகண்டு மகிழ்தல்.

௩௯. தலைவனது உருவெளிப்பாடுகண்ட தலைவி தோழிக்குக் கூறுதல்.
௪௦. இருள்கண்டஞ்சிய தலைமகள் தோழியர்க்கு அயர்வுறுப்புரைத்தல்.
௪௧. வாடைக்குவருந்திய தலைமகள் வார்த்தை.
௪௨. தலைவனது நோக்கில் ஈடுபட்ட தலைவி வியந்துரைத்தல்.
௪௩. தலைமகளுருவெழிலுரைத்த தலைமகன் வார்த்தை.
௪௪. தலைவி தலைவன்பெருமையுரைத்தல்.
௪௫. தலைவி தலைவனது சீர்மைபுகலியை பேசியுரைத்தல்.
௪௬. நெஞ்சைத்தூதுவிட்ட தலைவி இரங்கல்.
௪௭. பிரிவாற்றாது வருந்தும் தலைவியைக்கண்டு செவிலி இரங்கல்.
௪௮. கன்னிமைத்தன்மைகெடாது தானாயிருந்தமை தலைவி தோழிக்குக்கூறல்.
௪௯. இருளுக்காற்றாத தலைமகள் தோழிக்குக் கூறல்.
௫௦. தலைவன் மீள்வருமையில் தேர்ப்பாகனொடு கூறல்.
௫௧. கடலோசைக்கு ஆற்றாத தலைவி இரங்கல்.
௫௨. காலமயக்கு.
௫௩. கட்டுவிச்சி கூறல்.
௫௪. வண்டுவிடுதூது.
௫௫. நலம்பாராட்டு.
௫௬. தலைவன் இரவிடைக்கலந்தமை தலைவி தோழிக்குக் கூறல்.
௫௭. தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றெதிர்மறுத்தல்.
௫௮. தோழி தலைவன்பெருமையையுரைத்துத் தலைவியை யாற்றல்.
௫௯. இரவுக்கேதற்கு ஆற்றாத தலைவியைப்பற்றிச் செவிலி இரங்கல்.
௬௦. தலைமகளிளமைக்குச் செவிலி இரங்கல்.
௬௧. தோழி தலைவனது சீர்மையைத் தலைவிக்குக் கூறல்.
௬௨. தலைவியினாற்றாமையைத் தோழி தலைவனைநோக்கிக் கூறல்.
௬௩. தலைவனை இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைவி இயற்படமொழிதல்.
௬௪. தலைவன்பேர்கூறித் தரித்திருந்ததைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறியிரங்கல்.
௬௫. தலைவிநோக்கின்வாசிகண்டு தலைவன் குறிப்பறிந்து உரைத்தல்.
௬௬. தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றெதிர்மறுத்தல்.
௬௭. தலைவன் பாங்கனுக்குத் தன்வலியழிவு உரைத்தல்.
௬௮. காலமயக்கு: காலம் இன்னது என்றல்.
௬௯. மாலைப்பொழுது கண்டு மயங்கிய தலைவியைத் தோழி ஆற்றுதல்.
௭௦. இரவின் நெடுமைக்குத் தலைவி இரங்கல்.
௭௧. செவிலி வெறுத்தலைத் தலைவி தோழியர்க்கு உரைத்தல்.
௭௨. இருளுக்கு ஆற்றாத தலைவி இளம்பிறைகண்டு தளர்ந்து உரைத்தல்.
௭௩. பிறையுடைமாலைக்காற்றாத தலைவிதளர்ச்சிகண்டு பாங்கியிரங்கல்.
௭௪. தலைவனது அருளாயிற்பட்ட தென்றல்வரத் தலைவி மகிழ்ந்துரைத்தல்.
௭௫. மதியுடம்படுக்கலுற்ற தலைவன் தலைவிதோழியாரைப் பதிலுறுதல்.
௭௬. தலைவனது மாலை பெறாது வருந்தும் தலைவி மதிக்குறைநிரம்பி நெஞ்சொடு [கூறல்.
௭௭. மாலைப்பொழுதுக்கு ஆற்றாத தலைவி இரங்கல்.
௭௮. பிரிவாற்றாத தலைவி தலைவனூர்த்திசைக் கருதி நெஞ்சழிந்து இரங்கல்.

௭௯. தலைவனைப்பிரியாதமகளிர் சிறப்பைக்கூறித் தலைவி இரங்கல்.
௮௦. பிரிவாற்றாத தலைவி மாலைப்பொழுது கண்டு இரங்கல்.
௮௧. வெறிவிலக்கத்தொடங்கிய தோழி இரங்கல்.
௮௨. உருவெளிப்பாடுகண்ட தலைவி தலைவன்கண்ணழகுக்கு இரங்கல்.
௮௩. பிரிவாற்றாத தலைவியின் தளர்ச்சி கண்டு தோழி இரங்கல்.
௮௪. தலைவி தலைவனைக்காண விரைதல்.
௮௫. மாலைப்பொழுதுகண்டு வெருவிய தலைவி இரங்கல்.
௮௬. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி இரங்கல்.
௮௭. அன்றிற்கும் ஆழிக்கும் ஆற்றாத தலைவிக்குத் தோழி இரங்கல்.
௮௮. போலிகண்டழிகிற தலைவி ஆற்றாமைக்கு இரங்கல்.
௮௯. தலைவன்கலவிக்குவிரைகிற தலைவி இரங்கல்.
௯௦. தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி ஆற்றாது உரைத்தல்.
௯௧. தோழிக்குத் தலைவி தன்கற்புணர்த்தி அறத்தொடுநிற்றல்.
௯௨. வேந்தற்குற்றுழிப்பிரிவில் தலைவனைக்குறித்துத் தலைவி இரங்கல்.
௯௩. இருள்கண்டு அஞ்சுகிற தலைவி தோழிசெவிலியரை வெறுத்தல்.
௯௪. தலைவியைக்கண்ட பாங்கன் மீண்டு தலைவனையடைந்து வியந்துகூறல்.
௯௫. தலைவி அறத்தொடுநிற்கத் துணிதல்.
௯௬. தலைவி வெறிவிலக்குவிக்க நினைத்தல்.
௯௭. தலைவனைப்பிரிந்து துயில்கொள்ளாத தலைவி இரங்கல்.
௯௮. தலைவனதருமையைநோக்கிக்கவல்கிற தலைவிக்குத் தோழி கூறல்.
௯௯. தலைவன்பால்தனக்குள்ள அன்புமிகுதியைத் தலைவி தோழிக்குக்கூறல்.
௧௦௦. [நூற்பயன்.]

"போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி
ஆக்கஞ்சேர் ஊடல் அணிமருதம்—நோக்குங்கால்
இல்லிருத்தல் முல்லை இரங்கல் நறுநெய்தல்
சொல்லிருக்கு ஐம்பாற் றுறைக."

---

* ப்ரதமஸாம ப்ரபந்த ஸங்கதி.

எண்.	திருவிருத்தப்பாட்டு முதற்குறிப்பு.	எண்.	திருவாய்மொழிப்பதிக முதற்குறிப்பு.
௧	பொய்ந்நின்ற.	௨௩	ஒழிவில்காலம்.
௨	செழுநீர்.	௩௩	கோவைவாயாள்.
௩	குழற்கோவலர்.	௬௩	வெள்ளைச்சுரிசங்கு.
௪	தனிநெஞ்சம்.	௮	ஓடும்புள்ளேறி.
௫	பனிப்பியல்வாக.	௬௮	மாயாவாமனனே.
௬	தடாவியவம்பும்.	௫௭	உண்ணுஞ்சோறு.
௭	ஞாலம்பனிப்ப.	௮௫	இன்னுயிர்ச்சேவல்.
௮	காண்கின்றனகளும்.	௪௧	கையார்சக்கரம்.
௯	திண்பூஞ்சுடர்நுதி.	௪௨	பொலிகபொலிக.
௧௦	மாயோன்வடதிரு.	௮௦	நெடுமாற்கடிமை.
௧௧	அரியனயாமின்று.	௫௬	மாலுக்குவையம்.
௧௨	பேர்கின்றதுமணிமாமை.	௪௩	மாசறுசோதி.
௧௩	தனிவளர்செங்கோல்.	௮௯	மல்லிகைகமழ்தென்றல்.
௧௪	ஈர்வனவேலும்.	௫௫	துவளில்மாமணிமாடம்.
௧௫	கயலோநுமகண்கள்.	௯௫	கண்ணன்கழலிணை.
௧௬	பலபலவூழிகளாயிடும்.	௨௭	பயிலுஞ்சுடரொளி.
௧௭	இருள்விரிந்தாலன்ன.	௧௮	அணைவதரவணை.
௧௮	கடல்கொண்டெழுந்தது.	௯௯	சூழ்விசும்பணிமுகில்.
௧௯	காரிகையார்நிறை.	௩௨	பாலனாயேழுலகு.
௨௦	சின்மொழிநோயோ.	௩௬	தீர்ப்பாரையாமினி.
௨௧	சூட்டுநன்மாலைகள்.	௩௫	வீற்றிருந்தேழுலகு.
௨௨	கொம்பார்தழை.	௫௩	நல்குரவுஞ்செல்வமும்.
௨௩	புனமோபுனத்தயலே.	௪௬	கடல்ஞாலஞ்செய்தேனும்.
௨௪	இயல்வாயின.	௭௯	கருமாணிக்கமலை.
௨௫	எங்கோல்வளைமுதலா.	௭௫	மாயக்கூத்தாவாமனா.
௨௬	நானிலம்வாய்க்கொண்டு.	௯௦	மாலைநண்ணி.
௨௭	சேமஞ்செங்கோன்.	௭௬	எல்லியுங்காலையும்.
௨௮	தண்ணந்துழாய்.	௬௨	கங்குலும்பகலும்.
௨௯	இன்னனனகா.	௫௮	பொன்னுலகாளீரோ.

* நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்யப்பிரபந்தங்களுள் முதலதான திருவிருத்தத்தின் நூறு பாசுரங்களுக்கும், நாலாவதான திருவாய்மொழியின் நூறு திருப்பதிகங்களுக்கும் ஒவ்வொன்றுக்கு ஒவ்வொன்றாகப் பொருளொற்றுமை குறிக்குமாறு பெரியோர் அமைத்தது இது. இது, 'திருவிருத்தத்திருவாய்மொழிசங்கதிகள்' எனவும்படும். இங்குக் காட்டியபடி இப்பொருளொற்றுமை, இவ்விரண்டு திவ்யப்பிரபந்தங்களின் பாசுரங்களாலும், அவற்றின் வியாக்கியானங்களாலும் கொண்டும், ஸம்பிரதாயம் வல்லாரிடம் கேட்டும் உணர்ந்துகொள்க. "ருக்கு, ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய், ஸ்தோபத்தாலே பரம்புமாபோலே, சொல்லார் தொடையல், இந்நூறும் ஆயிரமாயிற்று" என்ற ஆசார்யஹ்ருதயவாக்கியத்தாலும், அதன் வியாக்கியானத்தாலும், ருக்வேதம் ஸாமவேதமாகப் பரம்புதல்போல ருக்வேதஸாரமான திருவிருத்தம் நூறுபாட்டும் ஸாமவேதஸாரமான திருவாய்மொழியாயிரம்பாட்டாகப் பரம்பிற்றென்று தெரிகிறோம். அந்த ஸாமத்தை விளக்குகிற இந்த ப்ரதமஸாமப்ரபந்தஸங்கதி, ஸம்பிரதாயக்ரந்தகாலக்ஷேப பார்க்கு மிகவுபயோகமாம்.

எண்.	திருவிருத்தப்பாட்டு முதற்குறிப்பு.	எண்.	திருவாய்மொழிப்பதிக முதற்குறிப்பு.
௩௦	அன்னஞ்செல்வீரும்.	௪	அஞ்சிறையமடநாராய்.
௩௧	இசைமின்கடூது.	௮௭	எங்கானலகங்கழி.
௩௨	மேகங்களோவுரையீர்.	௫௧	வைகல்பூங்கழிவாய்.
௩௩	அருளார்திரு.	௩௮	ஏறாளுமிறையோனும்.
௩௪	சிதைக்கின்றதாழி.	௫௨	மின்னிடைமடவார்கள்.
௩௫	பால்வாய்ப்பிறை.	௧௧	வாயுந்திரையுகளும்.
௩௬	தழைநெடுங்குழிருள்.	௧௪	ஆடியாடி.
௩௭	கொடுங்கால்சிலையர்.	௩௪	மண்ணையிருந்துதுழாவி.
௩௮	கடமாயினகள்.	௨௯	சொன்னால்விரோதம்.
௩௯	நீலத்தடவரை.	௬௭	ஏழையராவி.
௪௦	கோலப்பகற்களிறு.	௪௯	மானேய்நோக்கு.
௪௧	என்றும்புன்வாடை.	௫௯	நீராய்நிலனாய்.
௪௨	வன்காற்றறைய.	௧௦	பொருமாநீள்படை.
௪௩	கண்ணுஞ்செந்தாமரை.	௧	உயர்வறவுயர்நலம்.
௪௪	திறமுயர்கோலமும்.	௩	பத்துடையடியவர்.
௪௫	பெருங்கேழலார்.	௧௩	ஊனில்வாழுயிரே.
௪௬	மடநெஞ்சமென்றும்.	௯௬	அருள்பெறுவாரடியார்.
௪௭	திரிகின்றவடமாருதம்.	௭௨	நங்கள்வரிவளை.
௪௮	மெல்லியலாக்கை.	௮௩	என்னைக்குமென்னை.
௪௯	பண்டும்பலபல.	௪௪	ஊரெல்லாந்துஞ்சி.
௫௦	ஒன்றுநன்மாமை.	௨௦	கிளரொளியிளமை.
௫௧	மணிகொண்மெத்தா.	௩௯	நண்ணாதார்முறுவலிப்ப.
௫௨	அழைக்குங்கருங்கடல்.	௧௫	அந்தாமத்தன்பு.
௫௩	வாராயினமுலையாள்.	௧௬	வைகுந்தாமணிவண்ணனே.
௫௪	வீசுஞ்சிறகால்.	௧௭	கேசவன்றமர்.
௫௫	வண்டுகளோவம்மின்.	௯௪	சார்வேதவநெறி.
௫௬	வியலிடமுண்டபிரானார்.	௭௮	கண்கள்சிவந்து.
௫௭	புலக்குண்டலம்.	௨௮	முடியானே.
௫௮	கழலமொன்றே.	௧௨	தின்னன்வீடு.
௫௯	அளப்பருந்தன்மைய.	௨௨	முந்நீர்ஞாலம்.
௬௦	முலையோமுழுமுற்றும்.	௮௮	அறுக்கும்வினையாயின.
௬௧	வாசகஞ்செய்வது.	௫௦	பிறந்தவாறும்.
௬௨	இறையோயிரக்கினும்.	௭௧	தேவிமாராவார்.
௬௩	வண்ணஞ்சிவந்துள.	௯	இவையுமவையுமுவையும்.
௬௪	இருக்கார்மொழி.	[illegible]	பாமருமூவுலகும்.
௬௫	கற்றப்பிணைமலர்.	௪௭	நோற்றநோன்பு.
௬௬	உண்ணாதுறங்காது.	௪௮	ஆராவமுதே.
௬௭	காவியுநீலமும்.	௬௦	உலகமுண்டபெருவாயா.
௬௮	மலர்ந்தேயொழிந்தில.	௮௧	கொண்டபெண்டிர்.
௬௯	காரேற்றிருள்.	௬௫	கற்பாரிராமபிரானை.
௭௦	வளைவாய்த்திரு.	௭	பிறவித்துயரற.
௭௧	ஊழிகளாய்.	௪௫	எங்ஙனேயோ.
௭௨	சூழ்கின்றகங்குல்.	௩௭	சீலமில்லாச்சிறியன்.
௭௩	வால்வெண்ணிலவு.	௯௩	வேய்மருதோளிணை.
௭௪	[illegible]	௨௬	செய்யதாமரைக்கண்ணன்.
௭௫	உலாகின்றகெண்டை.	௩௦	சன்மம்பலபலசெய்து.

எண்.	திருவிருத்தப்பாட்டு முதற்குறிப்பு.	எண்.	திருவாய்மொழிப்பதிக முதற்குறிப்பு.
௭௬	இடம்போய்விரிந்து.	௮௩	ஒராயிரமாய்
௭௭	திங்களம்பிள்ளை.	௯௧	தாளதாமரை.
௭௮	நலியுநரகனை.	௭௦	இன்பம்பயக்க.
௭௯	வேதனைவெண்புரி.	௨௫	மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்.
௮௦	சிரசாண்டு.	௨௧	முடிச்சோதியாய்.
௮௧	உருகின்றகன்மங்கள்.	௨	வீடுமின்முற்றவும்.
௮௨	எரிகொள்செந்நாயிறு	௮௬	உருகுமால்நெஞ்சம்.
௮௩	விளரிக்குரலன்றில்.	௬௧	உண்ணிலாவியவைவர்.
௮௪	தையலல்லார்கள்.	௮௪	மையார்கருங்கண்ணி.
௮௫	மாணிக்கங்கொண்டு.	௧௯	எம்மாவீட்டுத்திறமும்.
௮௬	அடைக்கலத்தோங்கு.	௫	வளவேழுலகு.
௮௭	புலம்புங்கனகுரல்.	௮௨	பண்டைநாளாலே.
௮௮	திருமாலுரு.	௨௪	புகழுநல்லொருவன்.
௮௯	தீவினைக்காருநஞ்சை.	௭௮	அங்கும்இங்கும்.
௯௦	தலைப்பெய்தியான்.	௫௬	சூரவையாய்ச்சிபரோபு.
௯௧	சுருக்குறிவெண்ணெய்.	௭௪	வார்கடாவருவி.
௯௨	பேணலமில்லா.	௬௪	ஆழியெழச்சங்கும்.
௯௩	காலைவெய்யோற்கு.	௩௧	ஒருநாயகமாய்.
௯௪	மைப்படிமேனியும்.	௭௭	இருத்தும்வியந்தென்னை.
௯௫	யாதானுமோர்.	௯௮	திருமாலிருஞ்சோலைமலை.
௯௬	வணங்குந்துறைகள்.	௪௦	ஒன்றுந்தேவும்.
௯௭	எழுவதுமீண்டே.	௬	பரிவதிலீசனை.
௯௮	அஞ்சாமுனியரும்.	௯௨	கெடுமிடராய.
௯௯	ஊனச்சொல்லாயினும்.	௯௭	செஞ்சொற்கவிகாள்.
௧௦௦	நல்லார்நவில்.	௧௦௦	முனியேநான்முகனே.

திருவிருத்த வுரையின் அநுபந்தம்.

கட்டளைக்கலித்துறை யிலக்கண வாராய்ச்சி.

"முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை பிழையாக், கடையொரு சீரும் விளங்காய தாகி, நேர்பதி னாறே நிரைபதி னேழென், றோதினர் கலித்துறை யோரடிக் கெழுத்தே" என்பது, கட்டளைக்கலித்துறையிலக்கணமுணர்த்துஞ் சூத்திரம். கட்டளைக்கலித்துறையில் ஒவ்வோரடிக்கும் உரிய ஐஞ்சீர்களுள் முதல் நான்கும் ஈரசைச்சீர்களும் ஐந்தாவது விளங்காய்ச்சீருமாக வெண்டளைபிறழாமல் வரும். வரவே, நேரசைமுதலதான அடி ஒற்றொழித்துப் பதினாறெழுத்தும், நிரையசைமுதலதான அடி ஒற்றொழித்துப் பதினேழெழுத்துமாகத் தானே அமையும். வெண்பாவுக்குப்போலக் கட்டளைக்கலித்துறைக்கு ஓரடியின் இறுதிச்சீரோடு அடுத்த அடியின் முதற்சீர் வெண்டளை தவறாது வரவேண்டுமென்ற நியதி இல்லை. அந்நியதி கொள்ளின், நிரையசைமுதற்கட்டளைக்கலித்துறையெல்லாம் காய்முன் நிரை வந்து கலித்தளையாய் வெண்டளைவழுவாமாறு காண்க. இனி, எழுத்தெண்ணிலும் ஓசையிலும் தளைப்போக்கிலும் இழுக்குறிய சீர்களோடு மாறுபடாமல் ஒருபுடையொத்த பிற சீர்களும் கட்டளைக்கலித்துறையிற் பயிலும். எங்ஙனமெனின், — ஈரசைச்சீர்களாகிய கூவிளச்சீரும் கருவிளச்சீரும் வருதற்கு உரியவிடத்து முறையே மூவசைச்சீர்களாகிய தேமாங்காய்ச்சீரும் புளிமாங்காய்ச்சீரும் வரின் எழுத்தும் ஓசையும் தளையும் வேறுபடாமை காண்க. அவ்விடங்களில் கூவிளங்காய் கருவிளங்காய்ச்சீர்கள் கொள்ளின், வெண்டளைதவறலினும் எழுத்தேறி ஓசையிக்கு வழுவாமாதலால், அவை வாரா. ஆகவே, தேமா புளிமா கூவிளம் கருவிளம் தேமாங்காய் புளிமாங்காய் என்னும் ஆறு சீர்களே கட்டளைக்கலித்துறையின் முதல்நான்குசீராய் நிற்றற்கு உரியனவாம். ஐந்தாஞ்சீராகக் கூவிளங்காய் வரவேண்டுமிடத்து அதனோடு ஒருபுடையொத்தனவான தேமாங்கனி தேமாந்தண்பூ என்னுஞ் சீர்களும், கருவிளங்காய் வரவேண்டுமிடத்துப் புளிமாங்கனி புளிமாந்தண்பூ என்னுஞ் சீர்களும் வரும்; இவ்விடங்களில் கூவிளங்கனி கருவிளங்கனிச்சீர்கள் கொள்ளின் எழுத்தேறி ஓசையிக்கு வழுவாமாதலால், அவை வாரா.

முதல நான்கும் ஈரசைச்சீர்களும், ஐந்தாவது விளங்காய்ச்சீருமாக வந்ததற்கு உதாரணமாக, இத்திருவிருத்தத்தின் தனியனையும், ௧௮, ௬௬, ௬௯-இப்பாட்டுக்களையும் காண்க. இந்நூலின் ௨-ஆம்பாட்டின் முதலடியில் 'தாவிலைப்ப' எனத் தேமாங்காயும், மூன்றாமடியில் 'முகில்வண்ணன்' எனப் புளிமாங்காயும் முறையே கூவிள கருவிளச்சீர்கள் வருதற்குரிய இடத்து வந்தன. இங்ஙனம் நூல்முழுதும் பல உள்ளன. முதற்பாட்டின் நான்காமடியிறுதியில் 'விண்ணாட்டமே' எனத் தேமாங்கனியும், ௬-ஆம்பாட்டின் நான்காமடியிறுதியில் 'காலத்தவளே' எனத் தேமாந்தண்பூவும் கூவிளங்காய்ச்சீர்வருதற்குரியவிடத்திலும்; ௫-ஆம்பாட்டின் மூன்றாமடியிறுதியில் 'இறந்துங்கொலாம்' எனப் புளிமாங்கனியும், ௬-ஆம்பாட்டின் இரண்டாமடியிறுதியில் 'அதார்மங்க' எனப் புளிமாந்தண்பூவும் கருவிளங்காய்ச்சீர்வருதற்குரியவிடத்திலும் வந்தன. இவ்வாறு பிறவும் பல உள.

௨௨, ௬௩, ௬௯-இப்பாட்டுக்களின் மூன்றுமடியிறுதியில் 'கூடாதன', 'நல்லோர்பிரான்', 'தாமோதரன்' என்று வந்தவற்றை 'விண்ணாட்டமே' என்பதுபோன்ற தேமாங்கனிச்சீர்களே கொள்க; குறில்ஒற்றடுத்துவந்ததுபோலவே நெடில் தனியேவரினும் ஒற்றடுத்துவரினும் நேரசையாதலால். ஆகவே, 'கூடாதன' என்பதை 'கூடதன' என்று குறுக்குதலாவது, 'கூடிநின்' என்று மாற்றுதலாவது செய்வதும், 'நல்லோர்பிரான்' என்பதை 'நல்லொர்பிரான்' என்று குறுக்குவதும், 'தாமோதரன்' என்பதைத் 'தாமொதரன்' என்று குறுக்கலாவது 'தாமுதரன்' என்று மாற்றலாவது செய்வதும் வேண்டுவதில்லையென மறுக்க. இருநாலீறுடையபிரானுடைய நம்மாழ்வாரது முதல்திவ்வியப்பிரபக்

தத்தில் இவ்வண்ணம்வந்திருத்தல்போலவே, சைவசமயத்திலும் திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச்செய்த அப்பர்சுவாமிகளது நான்காந்திருமுறையில் திருவாரூர்த் திருவிருத்தத்தின் ரு-ஆம் பாட்டின் முதலடியிறுதியில் "கோடாலியால்" என்றும், திருக்காரோணத்திருவிருத்தத்தின் க, எ-இப்பாட்டுக்களின் இரண்டாமடியிறுதியில் "காரோணனே" என்றும், ஙு-ஆம்பாட்டின் இரண்டாமடியிறுதியில் "காரோணத்தின்" என்றும், அ-ஆம் பாட்டின் மூன்றாமடியிறுதியில் "காரோணவெவன்" என்றும், க0-ஆம் பாட்டின் முதலடியிறுதியில் "காரோணத்தான்" என்றும் வந்துள்ளன காண்க. (திருவேகம்பத் திருவிருத்தத்தின் சு-ஆம் பாட்டின் மூன்றாமடியிறுதியில் "திருவாரூராய்" என்பது புள்ளிமாத்திரைப்பூவாய்க் குறிலிணைக்காய்ச்சீர்க்குரியஇடத்து வந்தமையும் நோக்குக.) மற்றும், பதினோராந்திருமுறைப்பிரபந்தங்களுள் நம்பியாண்டார்நம்பி இயற்றிய திருத்தொண்டர்திருவந்தாதியில் அ, கரு, சகூ-இப் பாடல்களின் நான்காமடியிறுதியில் "ஆரூரனே," "வாட்டாயனே," "வண நாதனே" என்பனவும், கள-ஆம் பாட்டின் முதலடியிறுதியில் "அன்றால வாய்" என்பதும் மாங்கனிச்சீர் விளங்காய்ச்சீர்க்கு ஈடாக வந்தனவே. திருவரங்கத்தமுதனார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் கரு-ஆம் பாட்டின் மூன்றாமடியிறுதியில் 'இராமாநுசன்' என வந்துள்ளதும் அறியத்தக்கது. இவ்வாறு சான்றோர்செய்யுள்வழக்கத்தை உணரின் நாலுத் திருத்தக்காரணமில்லை. அன்றியும், அருள்பெற்ற ஆன்றோர்பாசுரங்களைச் சம்பிரதாயவிரோதமாக மனம்போனபடி மாற்றிச் செய்யுளிசையொன்றையே நோக்கி வெவ்வேறுபாடங்கற்பிப்பது தகுதியன்றாம்.

கலித்தலைத்துறை, கலிவிருத்தம், ஆசிரியவிருத்தம் என்பவை முதலியவைகளிற்போலக் கட்டளைக்கலித்துறைக்கு நான்கடிகளும் அவ்வொத்தவையெனவேண்டுமென்னும் நியதி கிடையாது; வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலியவைகளிற்போலவே எல்லாவடிகளுமொவ்வாமலே வரலாம்.

கட்டளைக்கலித்துறை, பெரும்பாலும் ஏகாரவீற்றதும், சிறுபான்மை ஓகாரவீற்றதுமாம். இந்நூலில் சம்பந்தாய்ப்பாட்டெல்லாம் ஏகாரவீற்றதே; மற்றவையெல்லாம் ஏகாரவீற்றன. ஒகாரவீற்றுவருதற்கு வேறுமேற்கோள் வேண்டியதில்லை. ஏகாரவுயிரோடன்றி மெய்யோடியைந்த கட்டளைக்கலித்துறைகளும் சான்றோர்செய்யுள்களிற் காணப்படுகின்றன.

கட்டளைக்கலித்துறையைத் திருவிருத்தமென்னும் மரபு.

பதினோராந்திருமுறைநூல்களுள் நம்பியாண்டார்நம்பியருளிய கோயில் திருப்பண்ணியர்விருத்தமும், திருஞானசம்பந்தர் திருச்சண்பைவிருத்தமும் கட்டளைக்கலித்துறையாதலுங் காண்க.

வேறு சில குறிப்பு.

எ-ஆம் பாட்டு:—இதனை ஐயவணியில் அடக்கலாம். [சாத்திருத்தக.

சு-ஆம் பக்கம், ௯-ஆம் வரி:—என்பதும் என்பதை என்பவற்றிலும்

ருஎ-ஆம் பாட்டு:—இதனைப் பயன்தற்குறிப்பேற்றமெனலாம்.

ருஉ, சுக-ஆம் பாட்டுகள்:—இவற்றை ஒட்டணியின்பாற் படுத்தலாம்.

சுரு-ஆம் பாட்டு:—இரண்டாமடியில் 'தவளகமலம்' என்ற பாடமுங் கொள்ளலாம்.

கூசு-ஆம் பாட்டு:—இதில், அந்யாபதேசமும் வ்யாஜதேசமும் தோன்றக்கொண்டு இது பாசுரமாதலால், அந்யாபதேசத்தில் தலைவனாகத் தோன்றுவது வ்யாஜதேசத்தில் அன்பர்களாகத் தோன்றுமாறு கொண்டு அதற்கேற்ப உரைகொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

அறிவிப்பு

அருந்தமிழறிந்த அன்பர்களே! மகாகனம்பொருந்திய சென்னை யூனிவர்ஸிடியாரால் பரீக்ஷைகளுக்குப் பாடமாக ஏற்படுத்தப்பட்டுவருகிற தமிழ்நூல்களுக்குச் சென்ற பன்னிரண்டுவருஷகாலமாக யாமும் மற்றுஞ் சிலரும் உரையெழுதிவெளியிட்டுவருவதும், அவை யாவராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு உலகத்திற்பரவியிருப்பதும், இத்தமிழ்நாட்டார் பலர்க்குந் தெரிந்திருக்கக் கூடுமே.

இப்படி நிகழுகையில், ஒருசாலவர், சென்னைச்செந்தமிழுரைச்சங்கத்தாரென்று தாமேபேரிட்டுக்கொண்டு தலைப்பட்டு, 'பரீக்ஷைகட்குப்பாடமாகஏற்படுத்திய அரியபெரியநூல்கட்குப் பலரும் உரையெழுதவாற் புகவே, அவை காலத்தில்வெளிவாராமையாலும் உண்மைப்பொருளுணர்த்தாமையாலும் இடர்ப்பட்டமாணுக்கரது தன்மையை உள்ளபடியறிந்த பல பண்டிதரும் நண்பரும் எம்மைப் பல்காலுந்தூண்டினமையின் யாம் உரையெழுதத்துணிந்தேம்' என்று (மெட்ரிக்குலேஷன், ௰௯-ஏ பாடபுத்தகவுரைகளின் பதிப்புரைத்தொடக்கத்தில்) மற்றையவுரைகாரர்களைப் பழித்தும், கனம்பொருந்திய பூனிவர்ஸிடியாரையும், மகாவித்வான் - மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளையவர்களையும், பிறரையும் 'அறியார்...... இடர்ப்படுவோர்' என (மெட்ரிக்குலேஷன் பாடபுத்தகவுரை - குசேலோபாக்கியானம் - கசுஅ - குறிப்பில்) இழித்தும், நாவலர்பெருமானுன ஆறுமுகநாவலரவர்களையும் 'அறியார்......இனவர்' என (வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் - பதின்மூன்றாம்போர்ச்சருக்கம் - எ - ஆம்பாட்டுரையில்) தெழித்தும், இவ்வருஷத்தில் பாடபுத்தகங்களுக்கு உரை வெளியிட்டனர்.

அன்னார் குழாங்கூடியதைப் பற்றியும், சங்கப்புலமை வகித்துக்கொண்டதைப் பற்றியும், அவர்களது உரையின் தகுதியைப் பற்றியும் யாதொருவிசாரணையுஞ் செய்ய யாம் கடமையுடையோமல்லோமாயினும், அவர்கள் மற்றையவுரைகளையெல்லாம் 'உண்மைப்பொருளுணர்த்தாமையான்' என்று நிந்தித்து அறைகூவியதாற்றிறத்துக்கு மறுமொழிசொல்ல வேண்டுவது எமக்கு அவசியமாயிற்று.

அன்றியும், இவர்களில் ஒருவர்பெயரை உட்கொண்டு சென்றவருஷம் வெளியானதொரு ௰௯-ஏ பாடபுத்தகத்தின் முகவுரையில் 'பரீக்ஷைகட்குப் பாடமாக ஏற்படுத்திவரும் நூல்கட்குத் தக்கதோருரைவேண்டுமென்று பல பண்டிதர்களும், மாணுக்கர்களும், மற்றைநண்பர்களும் என்னைப் பல்கால் தூண்டினமையால்' என்று எழுதியிருந்தது. இப்படித் தற்புகழ்ச்சியாகப் பிறருரையை யுரைத்ததற்கு எதிருரைப்பது இன்றியமையாததன்றாயினும், இவ்வருஷத்திற் பரிகசிதையாகப் பரவியது தகுமாறவது முறையமன்றோ?

அல்லாமலும், யாமும் பிறரும் அவரவர் புத்திசக்திக்கு ஏற்ப முன்பு உரைகளில் எழுதியுள்ள பலவிஷயங்களைத் தாங்கள் (அச்சுப்பிழையுள்பட) அப்படியே எடுத்துக்கொண்டு, சில சரியான விஷயங்களை, இவர்கள் திரண்டு தனித்தும் வெளியிட்ட புத்தகங்களில் தங்கள் மனத்துக்கும் உணர்வுக்கும் எற்றபடி வழியல்லாவழியால் மறுக்கத்தொடங்கிய விடயங்களில், 'கம்பராமாயணத்திற்கு வரலாற்று முறையின் வாராதார் சிலர் உரைகுப்பான் புகுந்து...... அறியவில்லாது பொருள் வருத்துரைக்க மாழ்ந்தொழிந்தார்:

அவர்தம் தெளிவிருந்தபடி யெல்லோ!' என்றும், 'இவ்வியல்பு செய்யுளின்கட் பின்னிரண்டடிக்கும் உண்மைப்பொருள் காணமாட்டாது மயங்கிய மாக்கள் பலராயினார்; அவர் தமக்குத் தோன்றியவாறே மயங்கவைத்தலன்றும் குற்றந்திரிந்திடுதலில்லாததொரு கருத்தினைச் சிந்தித்துக் கண்டபடி கூட்டிப் பொருள்கூறும் அதன்கட் பலர்க்கேயார் [illegible] பிறத்தலன்றி யாருமறுப்புக்கு மாறாக்கொடுமைத் தார். இது கிடக்க' என்றும், 'சமைச்செய்யுளுட் பயிறற்பேதில்லாத லை' என்றும், 'இவையனைத்தும் அவரவர் தத்தமக்குத் தோற்றியவாறே கூறிய உத்தியிற் றாங்க வொன்றன்பாறுனவேயன்றி மெய்யுணர்களைக்கோடற்கியலாவாம் பிற வென்க', 'சான்றோர்கூறிய யாவரும் பாவியெல்லாருஞ் சொல்லிய நாம் [illegible] பல்லுழக்காப்பார்க்கும் [illegible] நெறித்தப்பார்த்து அதங்க ணச்சொல்லிற்குக்கூறப்பட்ட ஒன்றொருபொருளைப் பல்வாறெடுத்தமைத் துப் பெரிதுமிடர்ப்பட்டுச் சார்த்தித் தமக்குற்றதே மரப்பாற் [illegible] மயங்குவாராயினர்' என்றும், 'இவ்வாறுகளுந் பலர் இதன்பொருளோடியைபின்றாது' என்றும், 'அன்னுருமைத்தது அறியாமைபற்றி யெனவிடுக' என்றும், 'உரைகாரர் போதம்' என்றும், 'அப்பொருள் போலியெனவெறுக்க' என்றும், 'போக்கற்ற பொருள்கூறுவாராயினர். அதனைப் பொருளற்றம்' என்றும் இவை முதலாகப் பலவாறு கண்டபடியெல்லாம் வரம்பில்லாத வசைமொழிகள் கூறிப் பழித்திருப்பதனாலும், இவர்கள் இறத்தைப்பற்றிச் சிறிது கூறவேண்டி வது இன்றியமையாததாய் நின்றது.

இவர்கள் மாறுக உரைவெளியிடவதனை கொண்டு இவர்களிடத்து எமக்குச் சிறிதேனும் அழுக்காறு இல்லை; "பாவ ருபாயத்தின் வாழ்தாத்" என்பவர் கள். இனி, எம்மை நிந்தித்தாது நிலைமையை உலகத்தார்க்கு எடுத்துக்காட் டி வெளிப்படுத்தவொன்றோ, எமது கருத்து. எம்மை இவர்கள் இகழாநிற்பி னும் யாமும் இவர்களை ஒருபொழுதும் இகழத்தொடங்கோம். ஆதலால், அடி யிற்காட்டியுள்ள சிலவிடங்களைப் பொதுநோக்காகப் பார்த்து அவ்வவற் றின் உண்மைப்பொருள்நிறத்தைக் கருதுமாறு பெரியோர்களைப் பிரார்த்தி க்கின்றோம். "எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருள், மெய்ப்பொ ருள் காண்ப தறிவு", "எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருள், மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு" என்பவற்றை உணர்ந்தார்க்கு யாம் அதிக மாக எழுதில் மிகையாமாதலின், அவர்கள் எம்மை குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகை நாடி மிக்க கொள்வரென நம்புகின்றோம். "பொன்னே ய்து சிறார்க்கும் கோல்போல வைக்கொருபாற், கோடாமை சான்றோர்க்கு அணி" யன்றோ?

மேற்குறித்தவர்கள் சென்றவருடம் வெளியிட்ட வங்கத்துப் பாவி புகையிலும் அதன்பதிப்புரையிலும் மற்றும் வெளியிட்ட உரைகளிலும் உண் மைப்பொரு ளுணர்த்தியது உலகப்பிரசித்தமாயிருக்க, இப்பொழுது இவ் வளம்பெருமிதம்பாராட்டுகிறது, "ஸங்கே சக்திஃ கலௌயுகே" [கூட்டத்தில் வன்மை கலியுகத்தில்] என வழங்குவதொரு மேற்கோளே மேற்கொண் டோ? தமது உரையின் வன்மையினாலோ? அன்றி, சங்கத்தினரென்று பெரும் பெயர் வைத்துக்கொண்டதனாலேயோ? அல்லது, பிறரை நிந்தித்து அதனால் தாம் பெருமைபெறக் கருதியோ? முன்பு வெளியிட்டதாயிருந்த இவ்வுத் தகத்தை விடுவிக்காத நோயெனக் கைப்பற்றியோ? இவ்வளம் எழுதப் பிறர்க் குச் சொல்லிவிடு வென்ற கூவிக்கோ? இவ்வளம் எளிதில் தம்முதலைத்தை மருட்டிவிட்டோ மென்று மனங்கொண்டோ? அறியோம்.

இங்ஙனம்தொடங்கியவர்கள் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய மகிமைக்கு அவர்கள் தனித்தும் இரண்டும் தம்மில் இருவர் மூவர் கூடியும் வெளியிட்ட புத்தகங்களிலிருந்து சில உதாரணங்கள் வருமாறு:—

௧.—புகழேந்திப்புலவர் செய்த இரத்தினச்சுருக்கமும், திருவேங்கடையர் செய்த உவமானசங்கிரகமுமென மகளிருறுப்புக்களுக்கு உவமைப்பொருள் களை எடுத்துக்காட்டுஞ் சிறுநூல்கள் இரண்டு உளவென்பது, பலர்க்குந் தெ ரியுமே; இவ்விரண்டனுள், புகழேந்தியாரது இரத்தினச்சுருக்கத்தின் முதலிற் காப்புச்செய்யுள் இல்லை: உவமானசங்கிரகத்தின் முதலில்மாத்திரம் "வேதத் தமிழ்மாறன் வெற்பனையார் கேசாதி, பாதத் தவமானப் பண்பெல்லாந்- தா தின், முருகூர்மலர்க்குழலாய் முற்றுரையாற் சொல்வன், குருகூரனைத் தொ ழுது கொண்டு" என நம்மாழ்வார்விஷயமான காப்புச்செய்யுள் [illegible] இவ் விரண்டுநூல்கள், படைப்பிலும், பொருளொற்றுமைபற்றியும் இவ் விரண்டு காரணமாகவும் ஒருங்கே அச்சிடப்பட்டுள்ளன. இப்படியிருக்க, இவர்கள், சென்றவிரண்டுவருஷத்து மெட்ரிக்குலேஷன் பாடபுத்தக உரைகளில், புக ழேந்தியை வைணவரென்று தாபித்துவிட்டது, 'இவர் இயற்றிய இரத்தினச்சு ருக்கத்தில் "குருகூரனைத் தொழுதுகொண்டு" என ஸ்ரீசடகோபமுனிவரை யே துதித்தமையாலும்' என்று ஒருமுறைக்கிருமுறையாக மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார்கள். இங்ஙனம் ஒருநூலின்காப்பை மற்றொருநூலின்காப் பாக மாறுபடக்கூறி ஒருவரது மதத்தை நிலைநிறுத்துவதாயின், எந்தமதத் தைச்சார்ந்த புலவரையும் தமக்கு இஷ்டமானமதத்தைச்சார்ந்த புலவராக எளிதில் இழுத்துக் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிடலாம்; (காலம் முதலியவற் றுக்கும் இப்படியே.) புத்தகங்களை ஒருங்குசேர்த்துத் தைத்துக்கட்டிக் கொடுப்பவ[பைண்டர்]ரது உதவியொன்றே வேண்டுவது. 'பரீக்ஷைக்குப் படிக்கும் மாணாக்கர்க்கேயன்றி ஏனையோர்க்கும் பயன் செய்யுமாறு ......அவ்வந்நூலாசிரியர்தம் காலம் மதம் முதலியவற்றையும் ஆராய்ச்சி செய்தற்குரியன அவ்வவ்விஷயங்களை ஆராய்ந்து அவ்வந்நூன்முகத்து விளக்கமுறப்பெய்துயிருக்கின்றோம்' என்று பதிப்புரை யெழுதும் இவர்கள் நூலாசிரியர்மதத்தைத் தக்கஆதாரமூலமாக நிலைப்படுத்துதலில் உண்மைப் பொருளுணர்த்திய திறம், இது!

117049

௨.—மகாபாரதசரித்திரத்தில் பீஷ்மருக்குத் தம்பியராகிய சித்திராங்கதன் விசித்திரவீரியன் என்ற இருவருள், சித்திராங்கதனென்பவன் அப்பெயரு ள்ள ஒருகந்தருவராசனால் தன்பெயரை இவன்வைத்துள்ளா னென்றகார ணத்தாற் பகைகொண்டு இரவில் [illegible] கொல்லப்பட்டு இளமையி லேயே இறந்துவிட, பின்பு பீஷ்மர் விசித்திரவீரியனுக்கு முடிசூட்டிக் காசி நகரத்து அரசன்புதல்வியர்மூவருள் அம்பிகை அம்பாலிகை என்னும் இருவ ரை மணஞ்செய்விக்க, பிற்காலத்தில் அம்பிகையினிடத்துத் திருதராஷ்டிர னும் அம்பாலிகையினிடத்துப் பாண்டுவும் வியாசருக்குப் பிறந்தன ரென்ற கதை, இந்நாட்டிற் பெண்பாலார்க்கும் சிறுபிள்ளைகளுக்கும் தெரிந்த பிரசித் தமாகத் தெரியுமன்றோ? இவ்விஷயத்தில் இவர்கள் அம்பிகையைச் சித்தி ராங்கதனுக்கும் அம்பாலிகையை விசித்திரவீரியனுக்கும் மனைவியாக ஆள் மாறுபடுத்தனித்தனிகூட்டிமுடித்து விளக்கமாகவமைவிருக்கின்றனர் (தங்கள் மெட்ரிக் உரையில்) காட்டிவைத்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு பெரியபாவத் துக்குஇடமான புணர்ச்சிவகையை விளக்கிற கொம்பரொன்றை உற்பத் தி செய்தது, ஒருகலிக்கூத்தாகவே கருதப்படுகிறது. சந்திரவம்சத்தார் உறவு முறையை விளக்கச் சித்திரமொன்றையெழுதித் தெளிவுகாட்டியதில் இவர் கள் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய வியப்பு, இது!

௩.—"முலையும் குயிலும் முறைமையிற் பிரிந்து, கலியைப் பிழந்து [illegible] வந்தமைந்தும், யாவை பெண்டோர் படியவு கொள்ளும்" என்பது சிலப்பதி காரத்துக் கானல்வரியின் [illegible] ஆம் வரிகள்; இவை, சிலப்பதி காரப்பதிப்புரையிலும், தொல்காப்பியப்பொருளதிகாரவுரையிலும், தொல

காப்பியச்சூத்திரவிருத்தியிலும், மற்றுஞ் சில இடங்களிலும் மேற்கோளாக
எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. இவற்றை, இவர்கள், தங்கள் திருவிருத்தவுரையில்
(உ௯-ஆம் பாட்டுக் குறிப்பில்) தொல்காப்பியச்சூத்திரமாகக் காட்டி, அப்பே
ர்கொண்டாரப்பெயரை வேற்றெழுத்தாலமைத்து விளக்கஞ்செய்துமிருக்கி
றார்கள். தலைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்தியமும், இடைச்சங்கத்தார்க்கு அகத்
தியம் தொல்காப்பியம் மாபுராணம் முதலியனவும், கடைச்சங்கத்தார்க்கு
அகத்தியம் தொல்காப்பியம் என்னும் இரண்டும் இலக்கணமென்று பழைய
உரையாசிரியர்களால் தெரிகிறது; அவர்கட்கெல்லாம் இலக்கணமாகவே இலக்கண
மாயிருந்தது, இந்த ஐந்தாஞ்சங்கத்தார்க்கு இலக்கியமாகவே விளம்பரகார
ம் இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியமாகப் பரிணமித்தது, ஆச்சரியத்திலும்
ஆச்சரியம்! 'சங்கச்செய்யுளுட் பயிற்சியில்லாதவர்' என்று பிறரை இ
கழ்ந்துள்ள இவர்களது சங்கவிலக்கியப்பயிற்சி சங்கவிலக்கணப்பயிற்சி
என்ற இரண்டிற்கும் இஃதொன்றே சான்றாக அமையும். மேற்கோள்
விளக்கமில்லாத தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தியில் இந்த மேற்கோளைக்
கண்டு, சொற்செறிவுடைத்தாய்ப் பொருளிலக்கணத்தையுணர்த்தும் சூத்திர
வடிவாக அமைந்திருத்தலால் இதனைக்கொண்டே தொல்காப்பியம்
என்று தாங்கள் துணிந்து, அந்நூலின் வன்மையால், தங்கள்புத்தகத்தைப்
பார்க்குமாணாக்கர்களும் விபரீதஞானமடையுமாறு அங்ஙனமே வெளிப்
படுத்தியும் விட்டார்போலும்; அன்றி, சங்கத்தாராகிய தாம் யாதாயினுமொ
ன்றைத் தொல்காப்பியமென்று உரைத்தால் அதனை நன்றுமேவுமாணவர்க
ள் சொல்லிலக்கணங்கூட்டியும் மாறுக்கும் அன்றென்று மறுக்கமாட்
டார் ஆமென்றே நம்புவரென்ற துணிவே இதற்குக் காரணமென்று
நினைக்கவும் இடமுண்டு. இவர்கள் மேற்கோள்விளக்கங் காட்டுதலில் உள்
ளம்பொருளுணர்த்திய புலமை, இது!

௪.—இவர்கள், தங்கள் திருவிருத்தவுரையில் உ௯-ஆம் பாட்டில் 'இளைத்
தலைப்பெய்தல்' என்று ஒருதுறை காட்டியிருக்கின்றனர். தொல்காப்பியம்
முதலிய இலக்கணங்களிலும், திருக்கோவையார் முதலிய இலக்கியங்களிலும்,
பூர்வாசாரியர்கள் செய்தருளிய வியாக்கியானங்களிலும், எங்கும் இப்படிப்
பட்டதொரு துறையைக் காணோம்; (அங்ஙனம், இவர்கள் பயிலதொரு
மேற்கோள்காட்டிய விளம்பரத்தொல்காப்பியத்திலும் இன்றோ இல்லை.)
எங்குக்கண்டாரோ? எவ்வாசிரியர்பால் கற்றனரோ? யார்பக்கல் கேட்டாரோ?
பொருள்தான் யாதோ? இயைபுபொருத்தம் எப்படியோ? அறியோம். 'இ
த்தலைப்பெய்தலை சொல்லல்' என்று ஒருதுறை உண்டு; அதன் அக்கிளவியை
யென்று இதனைக் கொள்வோமெனின்,—அதற்கும் இடமில்லை; வருவிட
த்தாலும் இளைத்தலைப்பெய்தல் என்றே இவர்கள் புத்தகத்திற் காணப்படு
றது: இவர்கள் திருவிருத்த முகவுரையில் 'இப்பிரபந்தம் அகப்பொருள்
ளை அறிவிப்பது' என்றுகூறக்காட்டியவிடத்தும் இவ்வாறே [illegible]
துறையால், எவ்வாற்றானும் இதற்கு வழிகொள்ளுதல் அரிது. அகப்பொருள்
இலக்கணத்தில் இவர்கள் உணர்ந்தபொருளுணர்த்திய ஆச்சரியம், இது!

௫.—தண்டகவனமென்னும் பெயர்க் காரணம்:—முதியாருவத்த மநுசக்
கரவர்த்தியின் குமாரனான இக்ஷ்வாகுமகாராஜனுடைய மக்கள் நூற்றுவரு
ட்கடைப்பட்டவனும், மிகவும் மூர்க்கனும் அறிவிலியுமாயிருந்த தண்டனைக்கு
உரியதாய் சொன்ன காரணம் கருதி எதிர்காலத்தையுணர்ந்த தந்தை
யால் தண்டனென்ற பெயரிடப்பட்டவனும், தண்டகனென்று வழங்கப்பட்ட
வனுமாகிய ஒரரசன், விந்தியமலைக்கும் சைவலமலைக்கும் இடையிலுள்ள
நிலத்தைத் தன் ஆட்சிக்கு உரியதாகக்கொண்டு, மதுமத்தமென்ற பட்டி
னத்தை யமைத்து அங்கு அரசாண்டு வருகையில், ஒருநாள் தனது புரோகித

ரான சுக்கிராசாரியாரது ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று அவர் மகளாகிய அரஜையென்
பாளைக் காதலித்து வலியக் கற்பழிக்க, பின்பு அதனையுணர்ந்த அந்தப் பார்க்
கவர் சினந்து 'ஏழுநாள்களில் அவன் குடும்பத்தோடே தேசமுதலிய யாவு
வாக்கத்தோடும் அழிந்துபோக, அவனது நாடு மண்மழையால் யாதொரு ஜீவ
ஜந்துவுமில்லாமற் பாழாகக்கடவது' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அந்நாடு
அவ்வரசனும் ஏழுநாள் மண்மழையால் அழிந்துபோய்விட, அவ்விடம் பின்பு
காடாகித் தண்டகாரணியமெனப் பெயர்பெற்றது என்பது, கதை. இது,
இவ்வனத்தின் வரலாற்றை வினவின இராமபிரானுக்கு அகஸ்தியமுனி
வர் கூறினதாக வால்மீகிராமாயணத்தில் உத்தரகாண்டத்தில் எ௯, அ0, அ௧-
இம்மூன்று சர்க்கங்களிற் பரக்கக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒட்டக்கூத்தர் உத்
தரகாண்டத்திலும் சம்புகன்வதைப்படலத்தில் "தண்டனென்போன் மனு
குலத்தோன் தருமத்தயாவொன்றிலாத, பண்டையவன் தன்புரோகிதனாம்
குலத்தோன் தருமத்தையாவொன்றிலாத, புண்டையவன் அன்புரோகித்தும்
வெள்ளி தவஞ்செய்வனம் கன்னி, வனப்பிம்பமும்பொழிலிடத்து வளர்தி
ரத்த முனிமகளைக், கண்டு காமபரவசனாய்க் கலந்துசெறுசவ கற்புவர்த்தி"
என்று தொடங்கி "அந்தவெள்ளி யதவெள்ள ஆலகாலவிடமென்னத்,திருத்த
மெழுந்த பெருங்கோபத் தீர விம்மப்பின்மகட்கு, தந்த தண்டன் வள
மெய் தாளும் கிளையுந் தந்திரமும், வெந்து பொடியாய் வீழ்க வென வெ
கரமேந் தாறும் இத்தண்டகமாமடவியா
ளம் பொடியாய் வீழ்ந்தனவே", "அவன்றன் காடு இத்தண்டகமாமடவியா
மெ ஆறாழிநீ, இவ்வந்த வெள்ளி சாபத்தால் காரியன் மருகன் சேர்வித்தி" என்
றி ஆறழிந்து, இவ்வந்த வெள்ளி சாபத்தால் கார்முன் மருகன் சேர்ந்தது என்
பல அருக ஒன்பதுசெய்யுட்களில் விரிவாகக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.
இவ்வாறிருக்க, இவர்கள், (விராதன்வதைப்படலம் ௪-ஆம் பாட்டு
உரையில்) 'இக்ஷ்வாகுசக்கிரவர்த்தியின் கடைமகனாகிய தண்டகனென்
போன் ஒருநாட் பலவிடங்களுக்குஞ் சென்றதென்னர் அவ்வழிப் போதகை
யிற் சுக்கிரபகவானது சாபத்தினாற் காடாயினான்; அவன் அங்ஙனம் காடாயி
னமையால் தண்டகவனமெனப் பெயருண்டாயிற்று' என்றும், (அகஸ்தியப்ப
டலம்-௫௬-ஆம் பாட்டு உரையில்) 'தண்டகனென்னும் முனிவனது வனமா
தலின், தண்டகவனமெனப்பட்டது' என்றும் எழுதியிருக்கின்றனர். இப்படி
இவர்கள் எழுதியவை, மூலநூல் வழிநூல் முதலிய பல்நூல்களோடு மாறு
படுதலோடு, தம்மில் ஒன்றற்கொன்று மாறுகொளக்கூறலாதலும் காண்க.
'தண்டகன் காடாயினான்' என்பதும், 'தண்டகன் முனிவன்' என்பதும் இரா
மாயண விஷயங்கள். வடமொழி தென்மொழி ராமாயணங்களுக்கு முரண்
பாடாயினவை, யாம் ஒன்பது வருடத்துக்குமுன் வெளியிட்ட கம்ப
ராமாயண ஆரணியகாண்ட உரைப்பகுதியில் இச்சரித்திரத்தைச் சுருக்கி
'தண்டகவனம்-இக்ஷ்வாகுவின் கடைப்புத்திரனாகிய தண்டனென்பவன்
ஆண்டுவருகையில், சுக்கிரசாபத்தினால் காடான இடம்' என்று எழுதியுள்ள
வாக்கியத்துக்கு யாதுகப்பொருள்கொண்டு அதனையே இங்ஙனம் விரித்து
எழுதிவிட்டனர்களோ தெரியவில்லை; என்றாலும், கொடியவனான தண்டகன் முனி
வனாக மாறுதல் எங்ஙனம்? கம்பராமாயணத்துக்கு வரலாறு முறையில்
வராதார் எவர்! என்று யம்போலியர் திருந்த இவர்கள் தாங்கள், வர
லாற்றுமுறையின்வந்து பொதித்த கதையை விளக்குதலில் உணர்வைப்பொரு
ளுணர்த்திய அதிசயம், இது!

௬.—வடசொற்கள் தமிழில் வந்துவழங்கும்பொழுது 'ரு' [ஸு]என்னும்
வடமொழிச்சிறப்பெழுத்துத் தென்மொழியில் 'ரு' என்றும், 'இரு' என்றுந்
திரியும்; (உதாரணம்) ருஷபம்=இடபம், விருஷ்டீ=விடை, இருகாரத் திரி
திரியும்; (உதாரணம்) ருஷபம்=இடபம், விருஷ்டி=விடை: இருகரத் திரி
தனை; விருத்தம்=விருத்தம், பிருதிவீ=பிருதிவி= இரு எனத் திரிந்தன;
இதற்கு விதி - "அவற்றுள், ஏழாமுயிர் இய்யு மிருவும்" என்பது [நன்னூல் -
பதவியல் - சூத்திரம் - உ0]. வடமொழிச் சிறப்பெழுத்தாகிய தமிழில் வரு

னையில் அதில் ரகரமிருந்தால் அதன்பின் தமிழில் உகரம் வரும். (உதாரணம்) அர்த்த:=அருத்தம், பர்வ—பருவம்: இதற்கு விதி - "இனைத்தியல்காலே" என்ற [சூ - பத - உக] சூத்திரத்து 'ரவ்வழி யுவ்வுமாம்' என்பது. இவ்விஷயம், இலக்கணப் பயிற்சியுள்ள பெரும்பாலார்க்குந் தெரியும். இப்படியிருக்க, இவர்கள், தங்கள் திருவிருத்தவுரையின் தொடக்கத்தில், 'அருத்தம் - இலக்கணச்சொல். "இனைத்தியல்காலே" என்னுஞ் சூத்திரத்து "ரவ்வழியுவ்வுமாம்" என்றதனால் 'விருத்தம்' எனத் திரிந்து நின்றது' என்று ஒன்றைக்கொன்றுதொடர்பின்றி எழுதியிருக்கின்றார்கள். 'விருத்தம்' என்பது வடமொழியாயினன்றே? 'விருத்தம்' எனத் திரிதற்கு இவர்கள்காட்டிய விதி அமையும்? 'விருத்தம்' என்ற வடமொழிக்கு இது அமைவது எங்ஙனமோ? அவர்களே கருதுவாராக. 'இக்காலத்து வீணர் கள் ஆராய்ச்சியை இக்காலத்துக்கேற்ப ஒருவாறு மாற்றி எழுதினோமென்று, அவையும் இக்கால் ஆங்கிலத்தோடு தமிழுங்கற்றும் மாணவர்களுக்கும் பிற யோர்க்கும் ஒப்பப்பயன்படாமையின், எமக்கு வித்தியாப்பியாசத்தின்கண்ணுள்ள அநுபவத்தையும், எம்மினும் அதிக அநுபவமுடையோரது அபிப்பிராயத்தையுங் கொண்டு உரைகளை எளிதாக்கியும், பொருளைத் தெளிவாக்கியும் இருக்கின்றேம்' என்று மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தார் முகவுரையுட்படப் பிறவுரைகளிலெல்லாம் இயற்றப்பெற்ற பெருமிதமான முகவுரைவாசகங்களை மெய்யுணருமாறு ஒருதாவரூபத்தோடு கண்டு ஆராய்ந்தால் அறிவிப்பது இவர்கள் வடமொழிவிகாரத்தின் உண்மைப்பொருளுணர்ந்தியல்பு, இது!

ஏ.—'க்ருமி' என்ற ஒரு வடசொல், புழுவை யுணர்த்துவது; இது, தமிழில் 'கிருமி' என விகாரப்பட்டு வழங்கும். இவ்விஷயம், சிறிது கற்றுத்தொடங்கினோர்க்கும் நன்கு தெரியுமே. இங்ஙனமிருக்க, இவர்கள், திருவிருத்தத்தில் "மெல்லியலாக்கைக் கிருமி" என்ற பாட்டின் உரையில் 'கிருமி-க்ருமிகள்; வடசொல்' என்று எழுதியிருக்கின்றனர். இவ்வடசொல் எவ்வுருவத்தோ? பொருள் யாதோ? இவ்வாறு எவ்விடத்ததோ? க்ருமி என்னும் வடசொல்லைக் கொள்ளுதற்கு வந்த தடையென்னோ? 'வடமொழிதன்மொழிக்கு உறுப்புப்பொருளும் குறித்திருக்கின்றேம்' என்று பதிப்புரையுரைத்த இவர்கள் வடசொல்வழுவத்தைக் கண்டு வெளியிடுதலில் உண்மைப்பொருளுணர்ந்திய விதம், இது!

அ.—முகமென்பது, ஒருவடசொல்; இவ்விஷயம், யார்க்கும் வெளிப்படையாகத் தெளிவுறத்தெரிந்ததே: இதன்கண் நாமிருந்தகாக, இலக்கண இலக்கிய மேற்கோள் காட்டத்தொடங்கினாலும், நன்குதெரிந்த இச்செய்யுத் தொடங்கினாலும், கன்றுகப்பிலைசபட்டமாவையே மீண்டு மீண்டும் பிரைத லென்கிற பிஷ்டபேஷண தோஷத்தால் குற்றமும் விளையுமாய் முடியும். இப்படியிருக்க, இவர்கள், (நாலடியார்- அறு - ஆம் பாட்டுரையில்) 'முகை, முகு-பகுதி, ஐ - வினைமுதற்பொருண்மை விகுதி; முகிழ்ப்பது என்பது உறுப்புப்பொருள். 'முகம்' என்பதும் அது; அறியாசிரியர் வடசொல்லென மலைந்து மயங்குவர்; அவர் 'முகஞ்செய்தல்', 'முகம்மொண்டு' என்பனவாகிய பிரயோகங்களைக் கண்டிலர்போலும்!' என்று எழுதியிருக்கின்றனர். இதற்கு ஆதாரமென்னே? முகமென்பதை வடசொல்லாகக் கொண்டால் வருங் குற்றமென்னை? உள்ளபடி உள்ளபடிகொள்ளுதல், எப்படி மயக்கமாகும்? அப்படிகொண்டவர் எப்படித்தாம் அறியாராவார்? முகம் என்ற சொல் வடமொழியிலேயேபலபொருள்களிலவழங்குதற்கு அநேகப்பிரயோகங்கள் காணலாமே. முகு என்பதொருபகுதி, எங்குக் கண்டது? அதனின்று இவ்விகாரப்பெயர் அமைந்தது எப்படி? அவற்றிற்கெல்லாம் பிரயோகங்கள் யாவை?

[பரிமேலழகரையுந் தனிப்பாசுரத் தொகையையும், நாடகவியலையும் தங்கள் கம்பராமாயணவுரையில் தாங்கள் மேற்கோளாகக் கொண்டதுபோல, தங்களிலொருவரைக்கொண்டு இலவற்றை யெழுதுவித்து, அவற்றை வேறொருபெயரால் யாதேனும் ஒரு மாதாந்தரபத்திரிகை மூலமாகவாவது வேறு வகையாகவாவது வெளிப்படுத்தி அப்படிப்பட்டவற்றை இப்படிப்பட்டபிரயோகங்களுக்கு மேற்கோளாகக்காட்டினால் யாவரும் உடன்படார்; அன்னவை, தமக்கும் தம்இனத்தார்க்கும் மேற்கோளாதற்கு உரியனவாயினும், பிறர்க்கெல்லாம் பொதுப்படத் தடையற அங்கீகரிக்கத்தக்க மேற்கோளாகா வன்றே?] முகைக்கு முகத்தையும், முகத்துக்கு முகையையும் திருப்பித்திருப்பி ஒன்றுக்கொன்று மேற்பாக இவ்விரண்டுசொற்களையுமே திருப்பித்திருப்பி ஒன்றுக்கொன்று மேற்கோளாகக் காட்டினால், ஒன்றனையொன்று பற்றுதலென்னுங் குற்றம் வருமே; என்செய்வது? முகை யென்பதனை, அரும்புதலென்னும் பொருள் கொண்ட 'முகை' என்னும் வினைப்பகுதி கருத்தாப்பொருள் விகுதி புணர்ந்து கெட்டதாகக் கொள்ளின், வரும் இழுக்கு யாது? இவர்கள் வடசொற்களுக்கும் தமிழ்ச்சொற்களுக்கும் உறுப்புப்பொருள் குறித்தலில் உண்மைப்பொருளுணர்ந்திய பாங்கு, இது!

க.—தமிழ்நாட்டுமூவேந்தராகிய சேரசோழபாண்டியர்களுக்கு இடுகுறியாகவுங் காரணக்குறியாகவும் பற்பலபெயர்கள் தமிழ்நூல்களிற்பயின்று வருகின்றன. அங்ஙனமே சோழன்பெயர்பல கலிங்கத்துப்பரணியென்னும் நூலில் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் 'மாநதன்' என்பதொரு சோழன்பெயர், கலிங்கத்துப்பரணியில் (கடைதிறப்பு - கக) "தன்கொடை மாநதன் மார்புதோய் தாதகி மாலையின் மேல்விழும், கண்கொடு போம்வழி தேடிவீர் கனகநெடுங்கடை திறமினோ" என்பதினும், (கடைதிறப்பு - கஉ) "அருகியே கயல்கெடக் கடலிற் பொருதுசெல் தனிகடைக் குழையிலே விழவடர்த்தெறிதலால், வஞ்சி மாநதன் விடுஞ் சேனையிற் கொடியனை மடநலீர் இடுமணிக்கடைதிறந் திடுமினோ" என்பதினும், (கோயில்பாடியது- உ) "வட்டவெண்குடைச் சென்னி மாநதன் வாளின் வாயினால் மறலி வாயிடைப், பட்டமன்னர்தம் பட்ட மங்கையர் பரும ணித்திருக் கருவி ருத்தியே" என்பதினும், (களம்பாடியது-கக௪) "வாகிடக்கக் கலிங்க ரோட மாநத னேவிய சேனை வீரர், ..." என்பதினும் வந்துள்ளது. மாநத என்னும் வடமொழிப்பெயர்க்கு-மானத்தைக் காப்பவ னென்று பொருள்; இதனை, 'தநதன்' என்னுங் குபேரன் பெயர் செல்வத்தைக்காப்பவ னென்று பொருள்படுதல்போலக் கொள்க. சோழனுக்கு 'மாநாபரணன்' என்று ஒருபெயர் வழங்குதலால், இப்பெயர்க்கு இங்ஙனங் காரணப்பொருள்கொள்ளுதல் சாலும். இனி, (தம்மவர்க்கு) மானத்தைக் கொடுப்பவ னென்றும், (பகைவர்க்கு) மானத்தைக் கெடுப்பவ னென்னும் பொருள்கொள்ளவும் அமையும்; 'நாதன்' என்னும் வடமொழிப்பெயரில் 'த' என்பது - கொடுத்தலுங் கெடுத்தலு மாகிய இவ்விருபொருளும் படுதல் காண்க. இஃது, ஓர் இலக்கியப்பொருள். 'மாந்தர்' என்பது-மனிதர்பெயர்; தமிழில் ஒருமையில்லாமல் எப்பொழுதும் பன்மையிலேயே வழங்குவது; இப்படிப்பட்டதை வடநூலார் 'நித்யபஹுவசநம்' என்பர்: இச்சொல் எங்கும் 'மாந்தன்' என்று ஒருமையாகப்பயின்றுவருவதில்லை. இஃது, ஓர் இலக்கணப்பொருள். இவையிரண்டும், யாவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தவை. இப்படியிருக்க, இவர்கள், கலிங்கத்துப்பரணிப் பாடல்களிலொன்றில் 'மாநதன்' என்பதை 'மாந்தன்' எனப் படித்துக்கொண்டு, தங்கள் நாலடியுரையில் 'மாந்தர்கள்-ஒருமையில்சொல்லென்ப சிலர். அவர் 'மாந்தன்' என்னு மொருமைச்சொல் கலிங்கத்துப்பரணிக்களம்பாடியபகுதியில் கக௪-ஆந்தாழி

சைக்கல் "மாக்கலேஸியிலிருக்கிறீர்" எனப் பயின்றவாக வரைந்தாரோ என்' என்று எழுதியிருக்கின்றனர். அவ்விடத்து 'மாந்தர்' எனப்பாடங்கொண்டால், சொர்க்கலோகமென்பதும், அந்தகாரிலேயே இரண்டாமடியோடு முதலடியை [illegible] அவரேர்ந்தால் [illegible] பொருளேற்கக்காலம். அவ்விடம்,மாந்த ரெனக்கொண்டால், மனிதனென்றன்றோ பொருள்படும்; அங்ஙனங்கொண்டால், அப்பாட்டுக்கு பொருத்தம் எப்படி? சொற்பொருள் அன்றோ அங்ஙுப்பொருள்படவேண்டியது? மனிதனென்றமாத்திரத்தால் சொல்லுவதெவ்வாறு? இவர்களில் ஒருவராவ் பெயரால் பலரைக்குறிப்பிடுத்தோரு பெருமைவுளரையோடு வெளியாயுள்ளபதிப்பிலும்,யாம் மேற்காட்டிய நான்குசெய்யுள்களுள் முதலொன்றும் மாலைதமிழிலின்றே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன! அங்ஙனம், மாந்த ரென்றே திருத்திவிட்டால், மாந்தரென ஒருமையில்வருதற்கு ஒன்றுக்கு நான்காக உதாரணங்கள் அமையுமே. அவ்விடங்களிலெல்லாம் அங்ஙனங் கொள்ளின் செய்யுளோசைசிதையுமே யென்றும், அச்சிதைவு இங்ஙனம் விட்டதன்றே. இவ்விஷயத்தில் உணர்ந்தனைக்குறுமையாரிடத்தும் விசேஷத்து விரும்பதோ, உணர்வுடையாரே உணர்வாராக. 'நான்காட்டித் தருவிதப்பட்' என்னும் மதத்தைக் கொண்டு இவர்கள் முறையிலக்கியவிலக்கணப்பிரயோகங்களில் ஒன்றைத் தாங்களே புதிதாகத் தாபித்து அதனை வழங்கிட்டதோடும் இலக்கியத்திற்கு உண்மைப்பொருளுணர்த்திய விசித்திரம், இது!

௧௨.—தக்குழி யென்னும் வடசொல்,பேரிகையென்னும்வாத்தியத்தைக் குறிப்பது; இதற்கு-தக் என்ற ஒலியால் விளங்குவதென்றும், தக் என்ற ஒலியால் நிறைவுடையதென்றும், தக் என்று விளக்கமாகலிப்பதென்றும் வடநூலார் காரணப்பொருள் கூறுவர். இது - வடமொழியில் நாகரனுக்கும், ஒருவருடைத்துக்கும், மூதாங்கருவிக்கும் பெயராகவும் நிற்கும். இச்சொல், தமிழில் பேரிகைக்குச் சிறப்புப்பெயராக வழங்குதலேயன்றி, பலவகை வாத்தியங்களுக்கும் பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும்; இதனைத் தமிழ்நிகண்டுகளாலும் அறியலாம். இது, தமிழிற் செயலெழுத்துகளில் தக்குழியென நிரித்து உபயோகிக்கவும் படும். இச்சொல், இவ்வுருவத்து பெட்டிக்குலோன் பாட்டுத்தொகுதியில் குசேலோபாக்கியானத்தில் ௧௧ - ஆம் பாட்டில் "ஆர்த்த தக்குழியின் முழக்கமும்" எனவும், ௧௧௨ - ஆம்பாட்டில் "தெள்ள தக்குழி யைர்தும்" எனவும், வில்லிபுத்தூரார்பாரதம் - பதினேழாம் போர்ச்சருக்கம் - ௭ - ஆம் பாட்டில் "அக்கரதக்குழிகெழுமே" எனவும் வந்துள்ளது: இவ்விடங்களில்,இவர்கள், தங்களுரையில்,'தக்குழி' என மூலத்தக்குமாறு பாடங்கொண்டு, 'அதியார் தக்குழியெனப்படமொழி நடைப் படுவர்' என்றும், 'அதியர திதனைத் தக்குழியென்றேயுவர்' என்றும் எழுதியிருக்கின்றனர். தக்குழியென்று ஏன்யானபாடமொழியர்கள்மேல் அதியாரையும் இட்டப்பாடுவென்று கூறுவது எவ்வாறோ? குசேலோபாக்கியான நூலாசிரியரது ஆசிரியர்தாமே பரிசோதித்து முதலிற்பதிப்பித்துள்ள பாடத்தை வேறுபடுத்தி 'தக்கு தக்குழியின் - தக்குழியாகிய ஓவாலைப்பட்டவாத்தியத்தினது' என்றும், 'வன்ன தக்குழி யைர்தும் - வளப்பம்பொருந்திய தக்குழியாகிய தோற்கருவி முதலாய ஐந்துவகைத்தொழைக்கருவிகளும்' என்பவை சந்தவழியாகப்பொருள்கொண்ட தங்க ளேட்ப்பாட்டைப் பிறர்மேல் ஏற்றுவதும், அது ஏறுகன்றோ? இவர்களின் மூவர் பெயரால் வெளியான கலிங்கத்துப்பரணியுரையிலும் மற்றுஞ் சில இடங்களிலும் இவர்கள் தாமே தக்குழியென்று வெளியிட்டுள்ளன ராதலால், அவ்வாறை தங்கள்மேலும் நிற்குமே. பெயருரை ஆலோசிக்கவேண்டாவோ? வடமொழியங்கத்தில் இவர்கள் உண்மைப்பொருளுணர்த்தியவாறு, இது!

௧௩.—கம்பராமாயணத்தில் ஆரணியகாண்டத்தில் விராதன்வதைப்படலத்தில் "அவனை வன்னனெடுங்கண்ணனுறைதோள் வசைதோ, யவனையின்னி டைகியீர்ந்துபடர்கின்றவனதற், கிவனை தன்னைசிறையு[illegible]னவரொடேருசெலைத், அவனைனென்னுநெடுமன்னவனு மொத்தன னெ[illegible]" என்றசெய்யுள், விராதனுக்கு ஒரு இராமலக்குமணர்களைத் தன் தோளிரண்டின்மீதுமுடை[illegible]ற்றிருக்கப்பெற்ற வனமூடியவது. இதற்கு, இலக்குமணனுமிராமனும்[illegible]ச்செல்லுகிற விராதோன்களையுடையனாய் வேகத்தோடு ஆகாயத்திலெழு[illegible] ராமகிருஷ்ணரை தன் தர்மசொரூபமான தன்மருதுகளில் [தோள்களில்] [illegible]யான்று ளென்று எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டுசென்ற கருடாழ்வாரைப் [illegible]தையும் விளக்கி, யாம் முன்பு பொருளுரைத்து, அவ்வுவமைப்பொருத்[illegible]ரைதையும் விளக்கி, யாம் முன்பு பொருளுரைத்து, அவ்வுவமைப்பொருத்[illegible] கிருஷ்ணார்ச்சுனர்க ஞ்ஞானி,முன்னவர்என்பதற்குப் பிரமவிஷ்ணுக்களென்றும்[illegible]முனைர்க' என்றும் சொன்னும் உரைப்பாருமுளர்; அவை பொருந்துமோ[illegible] பின்இரண்டு அடி எழுதியிருந்தோம். இப்பொழுது, இவர்கள், அப்பாட்டின் பின்இரண்டு அடி களுக்கு, 'தன் துணைவர்களில் தலைமையன்மாரையேதோளுக்களோடு செல்லு கின்ற வேகத்தினையுடைய கருடனென்கிற பெரியபுள்ளரசனையும் நிகர்த் தான்' என்று பொருளெழுதி, 'கம்பராம[ா]யணத்திற்கு வரலாற்றுமுறையின் வாராதார் சிலர் உரைவகுப்பான்புகுந்து முன்னவரென்பார் கிருஷ்ணார்ச் சுனரெனவும், பலராமகிருஷ்ணர்க[ளெ]னவும், காலபேதவழு உவாத் வழிய னரெனவும்,... மாமாற்றொழிந்தார்: அவர் தந்தெளிவில்லாது பொருள்வகுத்துரைத்து[தம]தொழிப் பிறவுரையை மறுத்துமிருக்கின்ற விருந்தபடி யென்னே!' என்று எழுதிப் பிறவுரையை மறுத்துமிருக்கின்றனர். இங்ஙனம் எழுதியதில், இவர்கள்சொல்முடிக்கு முதலியன புலனுவன். இங்ஙனம் எழுதியதில் வேறுருபயனும் சிறிதுமில்லையென்பது சற்றுஆராய்ச்சி தோன்றெழுமிய வேற்றுருபயனும் சிறிதுமில்லையென்பது சற்றுஆராய்ச்சி செய்தால் யாவர்க்கும் விளங்கும். சரித்திரவிஷயத்தில் பின்னிருந்தவரை முன்னிருந்தவ ரென்பது தோன்ற[ின்] எந்த வகையினாலாவது கூறினால் முன்னிருந்தவ ரென்பது தோன்ற[வ]ர்[ளா]து சம்பாதஷினையிற் பின் அதுவன்றோ காலபேதவழுவாம்? முன்னுள்ளாரது சம்பாதஷினையிற் பின் னுள்ளாரதுபிரஸ்தாபம்வந்ததாக்[கூறி]ன் அதுகாலபேதவழுவாகத்தட்டில்லை. பின்புள்ளபொருளை முன்புள்ள பொருளுக்கு உவமை கூறினால், அது காலபேதவழுவாகுமா? மக்கட்குத் தாய்தந்தையரும், தம்பிக்குத் தமையனும், காரியத்துக்குக் காரணமும் போல, உபமேயப்பொருளுக்கு உபமானம், காரியத்துக்குக் காரணமும் போல, முந்தியதாயேயிருக்கவேண்டுமென்ற நியதி, எந்தஇலக்கண நூலிலும் எந்த இலக்கியநூலிலும் கண்டதும் கேட்டதுமில்லையே; உபமானப்பொருள் முந்தியதாயிருந்தால், அவ்வளவேனம், சொல்லுகிற கவியின் காலத்துக்கு முந்தியதாயிருந்தால், அவ்வளவேனம், சொல்லுகிற கவியின் காலத்துக்கு முந்தியதாயிருந்தால், அவ்வளவே னம், சொல்லுகிற கவியின் காலத்துக்கு முந்தியதாயிருந்தால், அவ்வளவே போதும்.பிரஸ்துதமான தொருபொருளின் உருவம் குணம் செயல் முதலியவற்றை அப்பிரஸ்துதமானதொருபொருளைக்கொண்டுவிளக்குதலொன்றே, உவமையணியின் போக்கு. இங்ஙனங்கொள்ளுதலே, இலக்கண இலக்கியங்களுக்கு மாறுபடாததும் ஆன்றோர்வழக்குமாம். இவ்விஷயம், கீழ்க்குறிக்கும் ஆன்றோர்வழக்குமாம். இவ்விஷயம், கீழ்க்குறிக்கும் மாறுபடாததும் ஆன்றோர்வழக்கும். இராமலக்ஷ்மணர்களுக்குப் பின்னாத்தயாட்டினுரையில் 'முன்னவதாரமாகிய ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குப் பின்னவதாரமாகிய ராமகிருஷ்ணர்களை உவமைகூறியது கவிக்கூற்றுதலி னென்க' என்று யாம் முன்பு எழுதியிருத்தலினாலேயே விளங்கலாமே. புகழேந்திப் புலவர் நளவெண்பாவில் "தேன்பிடிக்குந் தண்டுழாய்ச் செங்கட் கருமுகிலை, மான்பிடிக்கச்சொன்ன மயிலேபோல் - தான்பிடிக்கப், பொற்புள்ளைப் பற்றித்தா வென்றாள் புதுமழலைச், சொற்கிளியை வாயாள் தொழுது" என்ற விடத்து,க்ருதயுகத்தில் நளனைத் தமயந்தி பொன்னன்னப்பறவையைப்பிடித்துக்கொடுக்கும்படி கேட்டதற்குத் திரேதாயுகத்தில் இராமபிரானைச்சீதை பொன்மானைப்பிடித்துக்கொடுக்கும்படி கேட்டதை உவமைகூறியதை யாயிலும் கண்டதில்லையா? கம்பராமாயணத்து வரைக்காட்சிப்படலத்தில் "இர ணைடதாள்நெடுஞ்செவியினைமருதிடையொடியப், புரண்டு பின்வர வுரலொடு

போனவன்போல, உருவுகோல்தொடர்பிறை[illegible]பொருகே[illegible] தோமாமிடைவிடபடக்க போர்யாவே" என்று தசரதர்பாலக்குச் சிருங்கவே[illegible] மூர்த்திகளை ஒப்புமை[illegible]ளையும், ஆசிரியப்பாடலுள்ளில் "[illegible] பாடும் வெண்வெண்[illegible] சேர்க்கையையும், உதியமன்னரியுள்ள [illegible] மருதமுந்தி, மறி[illegible]டையாயர்யாதர் [illegible], பொலிவுபெறு[illegible]ம் புனிதமும் பெ[illegible]மென்றே" என்று சாருபதிக்குக் கண்ணபிரானை உவமை கூறியுள்ளதும், பி[illegible]யும் காண்க; பாலகாண்டத்திற்கு இல்லாத காலப் பழமை, ஆரணியகா[illegible]டத்தில் எப்படியவர் அமுக்கும்? கம்பராமாயணத்தில் திருவெண்ணெய்[illegible] சடையப்பவள்ளலையும், கலிவெண்பாவில் சந்திரன் சுவர்க்கியையும், வில்லி[illegible]த்தூரார் பாரதத்தில் வரபதியாட்கொண்டானையும், இராமன் பாண்டவர் [illegible]வர்களுக்கு உவமை கூறப்பட்டனரே; அவர்கள், இராமனு முதலியோர்க்கு [illegible]ந்தவரோ? இப்படி முற்பொருளுக்குப் பிற்பொருளை உவமை கூறுதலை, வடமொழி தென்மொழி முதலிய பன்மொழிகளிலும் பல காணலாமே. அவ்விடங்களிலெல்லாம் வரலாற்றுமுறைமையில்லாத [illegible] பேதவுடையாகாமையறிந்து பொருள்வருத்தமுரைத்து மாறுபாடு கொள்வ[illegible]றெங்ஙனே? 'அவர் தம் [illegible] படியென்னே!' என்று பிறர்க்கு எடுத்துரைத்துத் தங்களுக்குக் கொள்வாராக. வடமொழி தென்மொழிக்கிடையே [illegible]ணர்ந்த பின்னோரே கார்யமேயார் முற்[illegible]டாரிய திருவாய்மொழி [illegible] தாருயிரப்படியியாக்கியானத்துக்கு [illegible]ட்டுத்தவிய ச்ருதப்ரகாசிகை [illegible] உவமை கூறப்படுதலைச் சாதிக்குமிடத்[illegible] [illegible]கநான் ச்ருதப்ரகாசிகை [illegible] முன்னே அவதரித்த நாளும், பின், எள்ளா [illegible] அருளிச்செய்யக் குறையில்லை என்று (உபதேசரத்தினமாலையியாக்கியானத்தில்) எழுதியதையும், வடமொழி தென்மொழிப் பயிற்சியில் மிகச் சிறந்த ஸ்ரீ-உ-வே. தி-ஈ, ஸ்ரீநிவாசராகவாசாரியர் கலிவெண்பாவுரையில் 'கலைமான் [illegible] நாளுக்குப் பிற்காலத்தாராயினும், இங்கிருமுற்பட்டவருக்கு [illegible] வரத்தையும் சக்கிரபாண்டியன்புரிந்த [illegible] உபமாலை [illegible] தென்பது ஏற்புடைத்' என்று எழுதியதையும் [illegible] அடங்கக்கடவர். திருமாலின் அருளுக்குக் கார்மேகத்தையும் [illegible] செல்வானந்தையும் பெரியோர் உவமைகூறியுள்ள இடங்களையும், இவர்கள், தங்கள் துணிவால், 'கருமுகிலும் செய்கர்வானமும் அரிக்கும் அரனுக்கும் [illegible] தோன்றினவல்லவாகலின், இவ்வுவமை காலபேதவழு வுடையது' என மறுக்கத்தொடங்கினிவர் போலும். இனி, இவர்கள் தங்களுரைக்கு ஆதாரமாகக் காட்டிய சரித்திரத்திலும் ஒரு ஆராய்ச்சி செய்யப்படும்: 'விசைய[illegible] கருடன் சத்துருவின்மக்களான நாகங்களைச் சுமந்து திரிந்தான்' என்பது பாரதத்தில் உள்ளது; சேதுபதிக்குக் [illegible] என்பது, எங்குள்ளது? அன்றியும், ராமலக்ஷ்மணர்க்கு நாகுசேதுக்களை ஒப்புமை [illegible] திரிபுமைக்குற்றத்தின்பாற்படும். இவர்கள் கம்பராமாயணத்துக்கு [illegible]லாம் அமுறையின்வந்து உரைவருப்பான்புகுந்து பொருள்வருத்தமுரைத்துப் பிறருரைக்குக் குற்றங்காட்டுதலில் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய திறமை, இது!

௧௨.—கலிங்கத்துப்பரணிக் கர்த்தாவாகிய சயங்கொண்டார் [illegible] ன்ட சோழனை ப் பெண்வயிற்றுப்[illegible]யும் அவனை அபிமானபுத்திரனா[illegible] ய விசயதர சோழன் சந்திரகுலத்துச் சாளுக்கிய வமிசர்களில் ஒருவனென்று [illegible]சாளுக்கியர்களில் ஒருவனாக விருக்கவும், இவர்கள், அவனைப் பாண்டியராசனே குமார னென்று எழுதிவைத்தது, யாதுகாரணத்தாலோ! அந்நூலில் சந்திரகுலத்தானென்று சொல்லியிருத்தலைக்கொண்டும், சோழனொடு முற்படப் பாண்டியனாகி அருமைமிகுந்திருத்தலைக்கொண்டும், சோழனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் பெண்கொடுக்கல் கொடுக்கல் உறவுமுண்டாயிருந்ததால் [illegible]

இவ்விடங்களில் வருவதுகொண்டும், பாண்டியனென்று அறுதியிட்டனர்போலும். இவன் பாண்டியனைப் பொருது அழித்ததாக அந்நூலிற் பலவிடத்து வருதலாலும், இவன் பாண்டியராசனல்ல னென்பது புலப்படுமே. [illegible] ராய்ச்சிப்புலவர் எழுதிவைத்த குறிப்புக்களைத் துணைகொண்டு கலிங்கத்துப்பரணிச் சரித்திரக்குறிப்பை விளக்க எழுதுதலில் இவர்கள் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய மாட்சி, இது!

௧௩.—"நளியிரு முந்நீர் நாவா யோட்டி, வளிதொழி லாண்ட வுரவோன்" என்ற புறநானூற்றால் ஒரு சோழராசன் [illegible]வென்று மென்று வெளிப்படையாகச் சரித்திர மிருப்பவும், [illegible]கத்துப்பரணியில் இராசபாரம்பரியம் - ௧௩ - ஆம் பாட்டில் '[illegible]வாதராசன்' என்றதற்கு - யாதொரு சரித்திரமுங்காட்டாது 'ஓர் அரசன்' என்று அதிக என்று எழுதியிருக்கின்றனர். அது, வாதராச னென்றதனாலேயே விளங்குகின்றது; இவர்களுரையால் விளங்கவேண்டியதில்லை. மற்றும் அவ்விராசபாரம்பரியத்தில் "காலனுக்கிது வழக்கென வுரைத்தவனும் காவிரிப்புனல் கொணர்ந்தவனும்" என்பது முதலியவற்றிற்குச் சரித்திரங்கள் எழுதாதுவிட்டனவும், பொருத்தமில்லாத சரித்திரங்களை யெழுதிவைத்தனவும், மிகப்பல; அவற்றை விரிப்பிற்பெருகுமென்று இங்கு விடுத்தனம்; இடம்வந்துழி அவையெல்லாம் எடுத்துக்காட்டப்படும். பழைய சிறந்த நூலின் சரித்திர விவரங்களை வெளியிடுதலில் இவர்கள் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய [illegible]ட்சி, இது!

[illegible]லையென்று, அழகிய வைம்ப

௧௪.—"எழிலார் திருமார்பிற் கொ[illegible]ம்), "செவ்வாய்க் குதலை மெய்ட்டு மார்பிற் கொண்டு" (திவ்வியப்பிரப[illegible]), "அமளித் துஞ்சு மை பெறு மழலை, சிற்றுப் பின்னி ஐம்படை [illegible]ப", [illegible]டைப் புதல்வர்" (மணிமேகலை), ம்படைத் தாலிக் குதலைச் செவ்வாய்க் கு[illegible] "தாலி களைந்தன்று மிலனே" (புறநானூறு), "தாலி யைம்படை தழுவு மார்பிடை" (கம்பராமாயணம்), "ஐம்[illegible]டை மார்பிற் காணேன் சிறுவிலம் படியிற் காணேன்" (திருவிளை[illegible]புராணம்) எனப் பல சிறந்த தமிழிலக்கியங்களாலும், பல வட[illegible]களாலும், ஐம்படை யென்பது - காத்தற்கடவுளான திருமாலின் பஞ்சாயுதவடிவமாக அமைத்துக் குழந்தைகளுக்குப் பாதுகாவலாகக் கழுத்திலணியப்பட்டு மார்பில் தொங்குமோர் ஆபரணமென்று தெளிவாக விளங்கவும், இவர்கள், கலிங்கத்துப்பரணியுரையில் 'இவ்வாபரணம் குழந்தைப்பருவத்துக் குழந்தைக்கு இடையில் அணிவது' என்று மாறுபட்டதொரு பொருளை எழுதியிருக்கின்றனர். இது, நூற்கொள்கைக்கு [illegible] வெளியிட்ட மாணாக்கரைத் திரிபுணர்ச்சிப்படுத்துவதோடு [illegible]க்கு ஏதுவுமாம். பழைய புதிய இலக்கியங்களின் பயிற்சியால் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய அழகு, இது!

௧௫.—அஷ்டவசுக்கள்-அத்வரன், அநலன், அநிலன், ஆபன், சோமன், தருவன், பிரத்யூஷன், பிரபாஸன் என இவர்; இவர்களில் ஆபன் என்ற பெயருடையவன் 'ஆபஸ்ஸைவன்' எனச் சில தமிழ்நூல்களில் மாறுகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளான் [illegible] 'ஆபஸ்ஸைவன்' என்றே ஒருமுறை [illegible] அவற்றி னுள்ளவாறே இவர்களும் 'ஆபஸ்ஸைவன்' என்றே வெளியிட்டிருந்தனர். அது வடநூல்களின் முறை [illegible] தங்கள்புத்தகங்களில் வெளியிட்டிருந்தனர். [illegible] 'ஆபன் என்பவனை ஆபஸ்ஸைவனென்று உணர்ந்து [illegible] வடமொழிச்சுலோகத் [illegible] பெயர்கூறுமிடத்து, வசுக்களின்பெயரைக்குறிக்கும் வடமொழிச்சுலோகத்தை [illegible] இல் "ஆபஸ்ஸைவ" என்றதன் பொருளை யறியாதவர்' என்று எமது ௧௯ - ஆம் வருடத்து [illegible] பாடபுத்தகத்தில் வெளியிட்டோம். பின்பு இவர்களில் ஒருவரும் ஒருவர் மாணாக்கரும் வெளியிட்டதொரு [illegible] வில், யாமெழுதியவிஷயமே, இனி ஆராய்ந்து 'வடநூலுணராதார் 'ஆபஸ்ஸைவன்' என்பார்: இதில் [illegible] எவ என்பன - வடசொல்லிடைச்சொற்கள்' என்று

காணப்பட்டது. எமது கொள்கையைப் பிறரும் எடுத்தாளுகிற விஷயத்தில் மெச்சு மிகத் திருப்தியோம். நம்மையும் நம்மாசிரியரையும் 'வடநூலார்கள்' என்று தாமே கற்பித்த உண்மையை வெளியிட்டதொன்றே இவர் சால வியக்கத்தக்கது. பிறரைக் குற்றங்காட்டுமிடத்துத் தஞ்செயலினம்பாராத செவ்விமையின் நிறம்போலும், இது! முன்பு நாம் மாறுக அறிந்ததும் பிறர் அறிந்தனவேயடித்து உள்ளபடியுணர்த்தியது மகிழ்தொரு விஷயத்தை இங்ஙனம் பிறர்கேட்கூறுவதாயவர்தித் தானெடுத்து மொழிதலாக வெளியிட்டதை நோக்குமிடத்து, முன்பு ஒருவர் விலைபுத்தராரர் முதலிய ஆங்கே[illegible] பாடல்களைச் சிறிது இசையோடு சிறிது சிறிதாகத் தம்வாயாற்சொல்லி யப்பொழுது தாம் புதிதாய் ஆக்கியனமாகச் செய்ததுபோலவே இவர்க்குக்கா[illegible]த் தாம் எதனைக் கூறினும் அங்கீகக அவர்மனத்தை மயக்கியமை ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. வடநூற்பொருளை உள்ளபடி வெளியிடுதலில் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய போக்கு, இது!

௧௬.—நீதிநெறிவிளக்கத்தில் "வெள்ளுமா கேள்வியோர்க்குக் காண்டுமே" என்றவிடத்தில் 'இவ்விருதி இறந்தகாலங்காட்டுவது 'கண்டும்' என வருமிடத்தேயாம்' என்றும், "எ[illegible]லங் காண்டுமென் றெள்ளற்க" என்றவிடத்தில் 'கண்டும் என்ற ப[illegible]ய்பொருண்டு' இவ்விடத்துக் 'காண்டும்' என வேறுபாடமோதுவாரு மு[illegible]. அஃது எதிர்காலங்காட்டுமேயன்றி அவர் தாம் கூறுமாறு இறந்த[illegible]ங்காட்டாமை யுய்த்துணர்க' என்றும், "வாழுமை காண்டு[illegible]று" என்றவிடத்தில் 'அறியாதிதற்கு இறந்தகாலமாகவே பொருள்[illegible]வர்' என்றும் பிறரைமறுத்து எழுதியுள்ள இவர்கள், தாங்களே [தி]ருவிருத்தத்தில் "பண்டும் பலபல வீங்கிருள் காண்டும்" என்றவிடத்தி[ல்] 'காண்டும்' என்பதற்கு - 'கண்டிருக்கிறோம்' என்று இறந்தகாலமாக[ப்] பொருள் எழுதியிருக்கின்றனர். அறியாமை, இப்பொழுது யார்மேல் [நிற்]கும்? அஃது, கூட்டத்தாராகிய தங்களைத் தனியே தொடர்தற்கு அஞ்சிக் கொ[illegible]ள்ளதுபோலும். "தற்புகழ்ந்து பிறர்க்கூறைக்கும் தாழ்வில்லார் வாய்ப்பிறக்கும், [illegible]ல்லாரைக் குன்றோர் வலியுடைமை-சொற்றாஞ்கில்லாத தென்னென்று காண்டறைப்ப நேர்தொருவர், சொல்லாமே சூழ்ந்து சொலல்" என்ற பாடல் இவர்கள் அறிந்ததேயன்றோ? தாம் கடறக் கற்பனை கற்றுக் கற்பவின் அதற்குத் தக நிற்பினன்றோ, பிறர்க்குப்போதித்ததும் பிறர்மேற்குற்றங்காட்டுதலும் பெருமைப்படும்? 'இவர்களுவிதிக்குமாறாகக் காணப்பட்ட இரண்டொரு பாடல்களில்......திருத்தமான பாடங்களைப் பொருத்தியிருக்கின்றோம்' என்று தாங்கள் பதிப்புரையுரைத்ததற்கு ஏற்ப மற்றுஞ்சிலவிடங்களின் திருத்தியதுபோல இங்கும் 'பண்டும் பலபல வீங்கிருள் கண்டும்' என்று ஆழ்வார்பாசுரத்தைத் திருத்திவிடாதது, மிக்ககாருண்யமே. 'இஃது எம்மிடத்துள்ள பழைய ஏட்டுப்பிரதியொன்றிற்கண்டது,' 'இறந்த பழைய கையெழுத்துப்பிரதியொன்று நமக்குக் கிடைத்தமையின் அதனையே ஆதாரமாகக்கொண்டு,' 'ஏட்டுப்பிரதியொன்று எம்மிடத்துளது' என்று பலவிடங்களிலெழுதியுள்ளவர்கள் அது ஏட்டுப்பிரதியிலுமிஃதில்லாமற்போனது என்னோ? மாறுகொளக்கூற லென்னுங் குற்றத்திற்கு இடமில்லாமல் இவர்கள் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய நிலை, இது!

௧௭.—திருக்குறள்முகவுரையில் 'ஔவையார் இடைக்காடர் முதலிய இவர்தம்சகோதரர்களும் எங்க' என்று இவர்கள் எழுதியுள்ளார். ஔவையார் திருவள்ளுவர்து சகோதரியாரென்பது பிரசித்தமே; இடைக்காடரைத் திருவள்ளுவர்சகோதரரென்பதற்கு ஆதாரமெங்கே? உப்பை உறுவை ஔவை வள்ளி என்னும் பெண்பால் நால்வரும், திருவள்ளுவர் அதிகமான் கபிலர் என்னும் ஆண்பால் மூவரும் ஆவயிற்றுதித்தவரென்பது மாத்திர

மே, கபிலரகவலினால் தெரிகிறது. இடைக்காடர், எங்ஙனம் [illegible]ன்பிறந்தவர்? புலவர்சரித்திரம் புலப்படுத்தலில் உண்மைப்பொருளுணர்த்[illegible] நெறி, இது!

௧௮.—மற்றும் திருக்குறள்முகவுரையில் 'புறநானூ[illegible], எட்டுத்தொகை, நாலடியார், புறப்பொருள்வெண்பாமாலை, கலித்தொகை முதலிய பழைய நூல்களினின்று' என்று எழுதியிருக்கின்றனர்; புறநானூறுங் கலித்தொகையும் எட்டுத்தொகையிற் சேர்ந்தன வல்லவோ? இவ்விரண்டுந்தவிர எட்டுத்தொகை நூல்கள் எவையோ? "நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறொத்த பதிற்றுப்பத் தோங்கு பரிபாடல், கற்றறிந்தாரேத்துங் கலியே யகம் புறமென், றித்திறத்த வெட்டுத்தொகை" என இவ்வெட்டு நூல்களே அந்த முதுமைசாற்சங்கத்தார்க்கு எட்டுத்தொகையா[க] நின்றவை. இந்தச்சென்னை [illegible]ரச்சங்கத்தார்க்கு, காலபேதத்தால் இன்னும் இரண்டு வளர்ந்ததுபோலும்! மேற்கோள்நூல்களின் வரை[ய]றையில் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய மாண்பு, இது!

௧௯.—திருவிருத்தவுரையில், '[illegible]ங்ஙனேயாகக்கூறினோம்' என்னில், "பும்பாவம் மனஸாயயு?" "பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" என வால்மீக பகவானும் .....கூறுதலின் கூடுமெ[ன்]க' என்று எழுதியுள்ளார். "பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்" என்று [வா]ல்மீகபகவான் கூறியது உண்மையே. "பும்பாவம் மனஸாயயு?" என்று வால்மீகபகவான் எங்குங் கூறவில்லையே. இது, வியாசபகவான் கூறியதன்றோ? "பாஞ்சால்யா: பத்மபத்ராக்ஷ்யா: [illegible] த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பாவம் மனஸாயயு:" என்கிற மகாபாரத சுலோகத்து நான்காம் அடியன்றோ, இது. 'திரௌபதி தீரமேகையில் அவ்வழகை நன்குநோக்கக்கண்ட மகளிர், மனத்தால் ஆண்மையடைந்தனர்' என்று பாஞ்சாலியின் சௌந்தரியாதிசயத்தை வருணித்தது, இது. உரையாசிரியரைப் போதகாசிரியரையும் பதிப்பாசிரியரையும் நம்பிக் கல்வி பயிலும் மாணாக்கரை, இம்மூவகை யாசிரியத்தன்மையையும் மேற்கொண்டவர்கள் இங்ஙனம் பொய்யுணர்வுக்கு உள்ளாக்கி இடர்ப்படுத்துவது, தருமமா? [illegible] தொல்காப்பியமானதற்கு, பாரதம் ராமாயணமானதும் வியாசர் வால்மீகியானதும் துணையாகத் தட்டில்லை. ஜைமினி பாரதம் உண்டு; வால்மீகி பாரதம் எங்கும் இல்லையே. வடநூல்மேற்கோள்காட்டுதலில் உண்மைப்பொருளுணர்த்திய முறைமை, இது!

௨௦.—மாணாக்கர்க்கு இடர்தீர்ப்பதாக வந்தவர்கள், அவர்கள்படித்தற்கென்று யூனிவர்ஸிடியாரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட புத்தகத்தில் உள்ள பாடங்களுக்குத் தக்க பொருளெழுதினாலன்றோ, மாணாக்கர்களுக்கு உபயோகமாம்? அங்ஙனமன்றி, (மெட்ரிக்குலேஷன் பாடபுத்தக வுரையில்) தாங்கள் கண்ட பாடத்துக்கெல்லாம் பொருள் இலக்கணம் மொழிபெயர்ப்பு முதலியன எழுதியும், யூனிவர்ஸிடியார் தக்ககாரணங்களால் விலக்கிய பாடல்களுக்கும் பாடங்களுக்கும் வசனங்களுக்கும் பொருள்விளக்கியும், நீதிநெறிவிளக்கத்துச் செய்யுள்களின் இலக்கத்தைமுட்டமாற்றியும் வெளியிட்ட உரை, மாணாக்கர்க்கு இனிதுபயன்படுவது எவ்வாறோ? இவர்களுரை இவ்வளமாறுபட்டிருப்பதைப் புத்தகமுழுவதிலும்ஆங்காங்குக்காணலாம். பெருந்தேவனார் பாரதத்தில் ௧௦-ம் பாடல்க்கு ௧௨-ம் மாறுபாடுகளும், நீதிநெறிவிளக்கத்தில் ௬௭-ம் பாடலுக்கு ௬௩-ம் மாறுபாடுகளும் நேர்பட்டன. ருசேலோபாக்கியானம், பஞ்சதந்திரவசனம் என்னுமிவற்றிலும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க. இடர்ப்பட்ட மாணாக்கரது தன்மையை உள்ளபடியறிந்த பல பண்டிதர் முதலியோரால் பலகாலுந் தூண்டப்பட்டுத் துணிந்து உரையெழுதவந்தவர்களது கருணை இங்ஙனம் மாணாக்கரது பேரிடர்ப்பாட்டுக்கு ஏதுவாய் முடிதலை நோக்குமிடத்து, "செயிர்த்துணைப்பின், றெஞ்சுகோ மென்று தல்

[illegible] கம்பராமாயண [illegible] பொருள் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

இவ்வாறு உண்மைப்பொருளுணர்த்துதற்கு யாம் [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

1892-ஆம் வருடத்து [illegible] பாடபுத்தகமாக யாம் முன்பு 1891-ஆம் வருடமுதலில் உரையோடு வெளியிட்ட கம்பராமாயணத்து [illegible] [illegible] இவ்வருடத்து [illegible] உபயோகப்படுத்திப் பிழைதிருத்தத்தோடு [illegible] சேர்த்திட்டோம். அந்த [illegible] இவ்வருடம் வெளியிட்ட [illegible] [illegible] இரண்டு உரைகளையும் [illegible] [illegible] பிழைதிருத்தத்தில் [illegible] [illegible] அச்சுப்பிழைகள் அவர்கள்புத்தகத்திலும் [illegible] [illegible] இவ்விஷயத்தை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பிறர் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] உண்மைப்பொருளுணர்த்தக்கூடிய [illegible] இத்துறையும் உணர்க.

கம்பராமாயணவுரைப் பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
அ	௬	தன்னிடத்தே	தம்மிடத்தே
* கக	௩௬	இக்ஷ்வாரு	இக்ஷ்வாகு
உ௪	௩௩	அம்பு	திண்ட அம்பு
,,	௩௪	அவ்வஸ்திரம்	அவ்வம்புகள்
௨0	கக	முதலவனின்	முதலவனின்
௨	௩௬	(தனக்குச் சிறப்பாக வுடைய)	(தனக்குச்) சிறப்பாகவுடைய
[illegible]	[illegible]	தாந்தா	தாரம்
* ௫க	௩௪	உம்பர்க்குஅரசு	இவன் உம்பர்க்குஅரசு
* ,,	௩௫	தேவேந்திரன்	இத்தேவேந்திரன்
* ௫௪	௪க	ஆய்ந்த	சேடி - தேடு, ஆய்ந்த
* ௫௫	௪க	வந்தா,	வந்து, [illegible] - எய்க்கோ,
௫௬	௩௫	'உனக்கு	'உனக்கு
௬0	௩௨	அளவளாவினுன்	அளவளாவினர்
௬க	௪௨	முடிய	முடிய
௬௨	அ	ஒரு	ஓர்
௬௩	௩௨	(அப்பதவியை)	அப்பதவியை
௬௬	௭	செய்து,	செய்து, இருந்தனன் - வீற்றிருந்து,
௭0	௩௬	கொள் -	கொள்ளும் -
௭க	கஎ	அகரம்	இகரம்
,,	உ௬	நீரொ	நீரொடு
* ௭௬	உஎ	விஜகத்தைக்ஷம்	விஜிகீஷைக்ஷம்
அஎ	௪	(இ - ள்.)	(இ-ள்.) ஆழியுழவன் புதல்வ - சக்கரவர்த்தி திருமகனே!
௯அ	௪	நல்கா -	நல்கி -
,,	௩எ	ஒரு	ஓர்
௯௬	கக	விளையாட,	விளையாட -
,,	உ௨	வன்னனை -	வன்னனும் -
,,	௨௩	ஸ்ரீராமன்,	ஸ்ரீராமனும்,

கம்பராமாயணவுரை யநுபந்தம்.

ஆரணிய காண்டம்.

விராதன்வதைப்படலம்.

க.—பத்திரம் - மயுகனாயமான, பழுவம் - சோலை யெனினுமாம்; பத்ரம் - சபம்.

ஈ.—தண்டகவனம் - [இதன்விவரம் அறிவிப்பிற் காண்க.]

௩.—செச்சை - சர்ச்சா என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு; சர்ச்சா - பூச்சு.

௪உ.—கும்பம் உற்ற - யானைபோலவுள்ள மஸ்தகம் பொருந்தின எனினுமாம். ஒளி குலாம் ஓடை யென இயையும்; ஓடை - நெற்றிப்பட்டம்; முகபடாமன்று: அது, குழியெனப்படும்.

கந.—நலிகோலமென விசிர என இயைத்து உரைப்பினுமாம்.

க௯.—இடையானைமுடியையுணர்த்தும் நீவீ என்னும் வடசொல், இங்கு, இலக்கணையாய், ஆடையாத்திரத்தை யுணர்த்தி நிற்கும்.

[illegible]

அ [illegible]

[illegible] [இராமபாத்திரம் [illegible]]

[illegible] பின் [illegible] [illegible] வெளிப்படை.

[illegible]

[illegible] வினைமுற்று, [illegible]

[illegible] படம், [illegible]

[illegible] - [illegible] மொழி.

[illegible] வின் [illegible] விகுதி, [illegible]

[illegible] வெளிப்படையாம். [illegible]

[illegible] மகிமை [illegible]

[illegible] மொழியாகும்.

[illegible] உவமை ; [illegible]

[illegible]

[illegible] பிள்ளை [illegible]

[illegible] வினைஎச்சம்.

[illegible] பெயர்.

[illegible] - [illegible] வினைமுற்று.

[illegible] வினைத்தொகை, [illegible]

[illegible] - [illegible]

[illegible] பு - [illegible]

[illegible] - [illegible] மொழி [illegible] பொருள்படும்.

[illegible] இராமபிரான் தாம் [illegible] பெருமையும், [illegible]

[illegible] வைபவம் போலக் [illegible]

[illegible] என [illegible]

[illegible] - [illegible]

[illegible] - [illegible]

[illegible] - [illegible] இல்லாமை, [illegible] - [illegible]

[illegible] - [illegible] - [illegible]

[illegible] - [illegible] - [illegible]

[illegible]

[illegible] பாதம், [illegible]

[illegible] சக்தி, [illegible]

[illegible] மொழியாம்.

[illegible] - [illegible] [illegible]

[illegible] மொழியாம்.

[illegible] - [illegible]

[illegible]

[illegible] பொருள்படும்; [illegible]

[illegible] - [illegible]

[illegible] - [illegible] [illegible]